

MILOST A PRAVDA

1. ročník

1992

ŠÍŘENÍ PÍSMÁ SVATÉHO

Spolek pro šíření křesťanské vzdělávací literatury

Nabočany 19, 538 62 Hrochův Týnec

www.sirenipismasvateho.cz

2011

OBSAH

SÁM S JEŽÍŠEM	7
POSLEDNÍ ZASTAVENÍ NA CESTĚ.....	11
GEDEONŮV EFOD	19
BARNABÁŠ.....	22
„MNĚ JSTE UČINILI“	26
KŘESŤAN BEZ MANŽELSTVÍ.....	28
ZKRÁCENÉ (A TUDÍŽ NEÚPLNÉ) EVANGELIUM	34
TAKZVANÁ „BRATRSKÁ PORADA“	38
NA POMOC MLADÝM KŘESŤANŮM – 1.	41
OTÁZKY A ODPOVĚDI	44
DUCHOVNÍ SKLÍČENOST.....	46
WILLIAM JOSEPH LOWE /ČTI: LOU/	49
ZAHRANIČNÍ MISIE	50
NĚCO Z POŠTY NA ADRESU „POSLA POKOJE A RADOSTI“	51
DOMÁCÍ ZPRÁVY	52
DŮLEŽITÉ MALÍČKOSTI	55
„CHOĎTE V LÁSCE, JAKO I KRISTUS MILOVAL NÁS...“ (EF. 5,2)	56
ODDĚLENÍ NIKOLI SMÍŠENÍ	60
SUNAMITSKÁ (2. KRÁL. 4)	64
MIFIBOZET	69
NA POMOC MLADÝM KŘESŤANŮM – 2.	76
MAREK.	79
EDWARD DENNETT	82
ÚVAHY O EVANGELIU LUKÁŠE	83

ÚVOD K EVANGELIU LUKÁŠE	83
OTÁZKY A ODPOVĚDI	88
O MODLITBĚ A MODLITEBNÍM SHROMÁŽDĚNÍ.....	90
NA URÁŽKY MÁME ZAPOMÍNAT	94
ZPRÁVY (PŘÍLOHA Č. 3–4).....	95
OTCOVÉ – MLÁDENCI – DÍTKY	101
SOUD A POŽEHNÁNÍ.....	104
MEČ NA OBĚ STRANY OSTRÝ	110
MLÉKO PRO MALÍČKÉ.....	113
BLAHOSLAVENÝ TEN MUŽ	116
MYŠLENKA:.....	124
NA POMOC MLADÝM KŘESŤANŮM – 3.	125
KLÍNY	128
DVA ŠARTY	129
ÚVAHY O EVANGELIU LUKÁŠE	132
KAPITOLA 1,1–4.....	132
OTÁZKY A ODPOVĚDI	136
O MODLITBĚ A MODLITEBNÍM SHROMÁŽDĚNÍ.....	139
CHARLES HENRY MACKINTOSH.....	143
ZPRÁVY (Č.3/4 – 1992)	145
DRUHÁ EPIŠTOLA JANA.....	148
VELKÝ DÁRCE.....	154
TICHOST PLNÁ POKOJE.....	156
KŘESŤAN V DUCHOVNÍM BOJI	157
ÚVAHY O EVANGELIU LUKÁŠE	158
KAPITOLA 1,5 – 10	158

PÁN TĚ ZNÁ	163
PŮVODNÍ KŘESŤANSTVÍ	168
1. PŘEDNÁŠKA: PŮSOBNÍ BOŽÍHO SLOVA	168
NA POMOC MLADÝM KŘESŤANŮM – 4.	174
O MODLITBĚ A MODLITEBNÍM SHROMÁŽDĚNÍ – 3	180
OTÁZKY A ODPOVĚDI	185
SKRYTÉ MYŠLENKY	186
NE, CO JÁ CHCI.....	187
CHCEŠ DĚLAT POKROKY?	188
OSOBNÍ OTÁZKA	188
JOHN GIFFORD BELLETT	188
ZPRÁVY (PŘÍLOHA Č.7–8)	191
CO MÁM SKLÁDAT A OPATROVAT V SRDCI?	197
BEZBOŽNÉ MILOSRDENSTVÍ (1. SAMUELE 15,7–33)... ..	198
POKUŠENÍ	199
KAŽDODENNÍ POTRAVA PRO NOVÝ ŽIVOT.....	203
STAČÍ, KDYŽ NĚKDO „KDYSI VYZNÁVAL“?.....	203
MYŠLENKY:.....	206
BOŽÍ CÍRKEV.....	207
POPUDLIVOST JE ZLO	213
PŮVODNÍ KŘESŤANSTVÍ	214
2. PŘEDNÁŠKA: EVANGELISTA.....	214
NA POMOC MLADÝM KŘESŤANŮM – 5.	219
ÚVAHY O EVANGELIU LUKÁŠE	222
KAPITOLA 1,11 – 25.....	222
O MODLITBĚ A MODLITEBNÍM SHROMÁŽDĚNÍ – 4	229

„JESTLIŽE VŠAK...“	234
OTÁZKY A ODPOVĚDI	234
SVĚTÁCTVÍ.	236
GEORG VON VIEBAHN	237
ZPRÁVY (PŘÍLOHA Č. 9–10)	240
MALIČKÉ STÁDCE	244
ROSA HERMONSKÁ (ŽALM 133).....	246
PŮSOBENÍ DUCHA SVATÉHO VE SHROMÁŽDĚNÍCH ..	248
POŽEHNÁNÍ STÁŘÍ	252
PRÁCE A ODPOČINEK	254
LILIE	264
PŮVODNÍ KŘESŤANSTVÍ	267
3. PŘEDNÁŠKA: DÍLO EVANGELISTY	267
NA POMOC MLADÝM KŘESŤANŮM – 6.	271
BOŽÍ CÍRKEV – 2.....	276
MYŠLENKA:.....	279
ÚVAHY O EVANGELIU LUKÁŠE	279
KAPITOLA 1,26 – 32.....	279
OTÁZKY A ODPOVĚDI	283
CLARENCE ESME STUART	284
MYŠLENKY:.....	286
ZPRÁVY (PŘÍLOHA Č. 11–12)	287

MILOST A PRAVDA

Jan 1,17

Ročník: 1

1992

Číslo: 1–2

W. J. Lowe:

Sám s Ježíšem (Jan 9)

Ježíš pomazal oči toho ubohého člověka, slepého od narození, a poslal ho k rybníku Siloe, aby se tam umyl. A on šel, umyl se a prohlédl.

Nabytí zraku toho slepce způsobilo mezi jeho známými rozruch. Mluvili o něm jako o tom, „*kterýž sedával a žebrával*“, protože nyní už nesedal a nežebрал. Někteří říkali: „*Je mu podobný, ale není to on.*“ Tak velká byla ona změna, kterou u něho způsobilo nabytí zraku, že ho sotva zase mohli poznat. On však, jsa si vědom té změny více než kdokoli jiný, říkal: „*Já jsem.*“

Tu ale chtějí vědět, jak se to vše stalo. Z té či oné příčiny to u nich budí zmatek – jsou zneklidnění.

Vyptávají se ho, a on jim jednoduše a čestně svědčí o tom, co ví: „*Člověk ten, kterýž slove Ježíš, bláto učinil, a pomazal oči mých, a řekl mi: Jdi k rybníku Siloe, a umyj se. I odšed a umyv se, prohlédl jsem.*“

Jejich zmatek nyní roste ještě více. O případu se dozvídají farizeové. Vyptávají se toho bývalého slepce a on jim nemůže dát jinou odpověď než: „*Bláto položil na oči mé, a umyl jsem se, i vidím.*“ Takové byly skutečnosti, byla to pravda; co by k tomu mohl ještě dodat?

Je to divné, že pravda, pouhá pravda, která měla u všech vzbudit radost, se stává příčinou všeho toho neklidu a rozruchu. Ale jako tomu bylo tenkrát, bývá tomu i dnes, a bude to-

mu tak až do konce. Mezi farizeji dochází k rozdělení názorů. Židé nevěří, a všichni jdou k rodičům toho bývalého slepce. Nevěra a samospravedlnost nemohou mít pokoj, dokud nedokážou, že pravda není pravdou.

Pokud šlo o to, zda to je jejich syn, rodiče to mohou dosvědčit, a činí to bez váhání: „*Víme, že tento je náš syn, a že se slepý narodil.*“ Ale odmítají jít ve své řeči dále a prozradit se v očích Židů; proto říkají: „*Má léta, ptejte se ho; on sám za sebe mluvití bude.*“ Dělají, jako by nevěděli, jak a skrze koho jejich syn přešel z temnot k světlu: „*Báli se Židů; neboť již tak byli uložili Židé, aby kdokoli by ho vyznal Kristem, vyobcován byl ze školy (= synagógy).*“

Je jisté, že nejprve se spolu se svým synem radovali, neboť taková radost, jakou on měl, se přenášela dál, alespoň do určité míry. Avšak jejich zájem nešel hlouběji a nyní, když se na všechny strany šíří pohoršení spojené se jménem Toho, který prokázal jejich synovi tak veliké dobrodiní, je v sázce jejich místo v synagóze. Nemohou to snést, couvají, „*zhoršují se na něm*“, stydí se za Něj (srov. Luk. 7,23).

Ne tak jejich syn. Místo v synagóze mu nedalo zrak, farizeové ho nikdy neposlali k Siloe a on, ačkoli byl Žid, nemohl dělat nic jiného, než „*sedávat a žebrávat*“. Avšak nyní byl vysvobozen a byl to Ježíš, který ho vysvobodil. Zdalipak Ho před nimi nezapře, třebaže k němu přicházejí s nábožnými slovy a říkají: „*Vzdej chválu Bohu,*“ domnívajíce se, že tím zamaskují své rouhání? Rozhodně ne. Je ve světle. Ježíš ho postavil do toho světla a on chce být věrný tomu, co obdržel, i kdyby ho to mělo postavit tam, kde se nalézal jeho Pán, o jehož zavržení se oni dohodli. Ať se stane cokoli, on musí vydat svědectví pravdě: „*Je-li hříšník, nevím, než to vím, že byv slepý, nyní vidím,*“ a dodává: „*Od věků není slýcháno, aby kdo otevřel oči slepého od narození.*“ Z žebráka se tu nyní stal kazatel.

Jaké požehnání a jaká mravní velikost bývá výsledkem, jestliže někdo je upřímný a věrný k tomu, co obdržel!

A nyní se podívejme, co ho to stojí: urážejí ho; je pro ně od-

padlík, protože přešel od Mojžíše k Tomu, který je Pánem Mojžíše. Protože nedovedou odpovědět na jeho slova, nechtějí už nic slyšet, a nakonec ho „vyhánějí ven“. Udělali vše, co mohli!

Milý čtenáři! Víš, co to vše znamená? Byl jsi již přiveden k světlu? Nemám na mysli jen světlo tvého spasení, nýbrž světlo o kterékoli části pravdy, jako je: Církev, Duch Svatý, opětovný příchod našeho Pána pro nás, anebo o kterékoli části zjevené Boží vůle. **Byl jsi věrný každému paprsku světla, který dopadl do tvé duše?** Mám za to, že nyní chápeš, co mám na mysli. Víš, co to znamená nechat za sebou otce, matku, náboženská pojitka, náboženské postavení. Víš, co to znamená: být na tomto světě sám. Jednou ve svém životě, aniž jsi to chtěl, a také aniž ses o to snažil, jsi opravdu byl sám. Nalezl jsi přitom požehnání, kterého si tvá duše cení, ale to požehnání nezabraňuje tomu, že jsi sám. To požehnání činí zadosť tvým duchovním potřebám, ale ještě neuspokojuje **srdce**. Potřebuješ opravdu **něco**, co by odpovídalo v pravém smyslu slova tvému stavu, jenže tvé srdce potřebuje **předmět, určitou osobu**.

Ježíš se setkává s tím blaženým člověkem, kterého věrnost přivedla do osamocení, a chce ho z toho osamění vyvést. „*Věříš-li ty v Syna Božího?*“, ptá se ho. A tento člověk je **hotov učinit další krok**, jak tomu vždy bývá, když je někdo věrný světlu, které obdržel. A tak odpovídá: „*I kdož jest, Pane, abych věřil v něho? I řekl mu Ježíš: I viděl jsi ho, a kterýž mluví s tebou, onť jest.*“

To stačí. Ten, jenž mu dal zrak, se tu stává středem obrovského světa, který se nyní otevírá před jeho očima. Čím mu nadále mohou být otec, matka, synagóga a vše ostatní? To, co našel, ho vede k tomu, že pokládá za nic ono, co ztratil. Nalezl Toho, který stačí naplnit jeho srdce pro tento čas i pro věčnost. Padá k Jeho nohám a klaní se Mu. Od té chvíle se mu Ježíš stává hlavním předmětem jeho života; jeho ustavičným zaměstnáním bude: sloužit Mu, pečovat o Jeho zájmy. To, že bude mít ve svém vědomí den co den Jeho uznání, očekáváje

brzký okamžik, kdy to uznání uslyší z Jeho úst, je mu více než život. Nalezl Toho, z Něhož pramení jakékoli požehnání: samého Pána.

Nepřešel z jedné synagógy do jiné, o níž by se zdálo, že je bohabojnější, anebo že má správnější učení; ani neopravil své myšlenky, a také nenalezl nějaké lepší náboženství. Ne, **vzdal se všeho**, co měl, a našel všechno, co potřeboval pro nynější čas i pro věčnost – našel Syna Božího, samého Krista, jenom Je.

Dejme tomu, že v okamžiku, kdy se s Pánem setkal, nebyl s Kristem **nikdo**. Ale co na tom? Cožpak mu samotný Kristus nestačí? Cožpak **vedle Něho** potřebuje mít ještě mnoho lidí? Nikoli. Autor těchto řádků s radostí v duši vždy znovu opakuje, že On a jenom On stačí srdci ve všech takových okolnostech a situacích.

Co by se bylo stalo, kdyby však ten bývalý slepec při setkání s Božím Synem našel **deset tisíc lidí, následujících Ho?** Jistěže by se **k nim přidružil**, avšak více by ho to poutalo ke Kristu než k těm deseti tisícům.

Ale dejme tomu, že by bylo **skrze něho deset tisíc lidí přivedeno** ke Kristu. Ovšem že by se z nich ze všech radoval, i z oslavení, které by z toho vzešlo Pánu, kterého miloval, avšak těchto deset tisíc lidí by již nemohlo nic přidat k tomu, z čeho se jeho duše radovala v Kristu.

Co však, kdyby v **onom shromáždění došlo k nějaké hrozné věci**, skrze niž by byli pohoršeni **mnozí a odešli** pro to? Co se stane? Ke komu bude moci jít? Ne, pro něho už není nikdo jiný, než ON. Milý čtenáři! Jestliže Ježíš nenaplnuje tvé srdce, jestliže jsi ještě nebyl „sám s Ježíšem“, pak buď jist, že nebudeš moci pevně stát, přijde-li hodina bouře.

Jestliže **namísto přímo k Němu chodíš k těm**, kteří jsou shromážděni kolem Něho, máš se ještě něčemu učit, máš ještě něco, čeho se zříci. Tys dosud nenalezl pravý střed pro své srdce, ještě chodíš, tápaje, kolem. Mohu tě ujistit, že satan jistě uvede na zkoušku každého, kdo lne ke jménu Krista.

Jestliže však už na zemi je tak blahý podíl každého, kdo v Kristu nalezl pro sebe všechno a je k Němu stále více pouťán, co teprve potom, v nebi? Tam, kde už nic nebude zastírat slávu Jeho tváře, uvidíme, jak On je hoden, abychom na zemi z věrnosti k Němu vše ztratili.

ME 1956/91; HF 1972/241

Karel Lopata:

Poslední zastavení na cestě (Několik myšlenek o 4. Mojžíšově 25.)

Bylo dosaženo **posledního** zastavení na cestě pouští. Už to nebude dlouho trvat a Izrael půjde přes Jordán za truhlou smlouvy do zaslíbené země. (Srovnej 4. M. 25 s Joz. 3,1.) Co vše už měli za sebou! Dlouhé hrozné otroctví pod jhem faraóna, z něhož je v odpověď na jejich volání vykoupila silná Boží ruka, aby je vedla do dobré a prostranné země, do země oplývající mlékem a medem (2. M. 3,6–10). Krev beránka velikonočního (fáze) je v oné noci, kdy anděl zhoubce procházel zemí, chránila před soudem a pod vedením a ochranou sloupu oblakového a ohnivého prošli Rákosovým mořem (elbf. př.; v kral. překl. Rudým mořem – 2. M. 13,18). Tam, kde jim hrozila jistá smrt, jim Bůh prorazil cestu, zatímco jejich krutí pronásledovatelé klesli jako nějaké olovo do záplavy vln. Když stáli na protějším břehu, mohli opěvovat Hospodina, „udatného bojovníka“, který je vykoupil a vedl **k příbytku svatému Svému**.

Na cestě pouští se začala projevovat jejich vzpurnost a jejich nevěra, avšak také úžasná milost a věrnost jejich Boha. Na konci čtyřicetileté cesty musili dosvědčit, že jejich oděv se neopotřeboval a jejich nohy neotekly (5. M. 8,4) a že Bůh jim každého jitra znovu prostíral stůl a napájel je z přetvrdé (= křemenné) skály (5. M. 8,15). Nyní se dostali do **posledního** tábořiště, do Setim.

Balák, král Moabských, se doslechl, co se stalo na této jejich cestě králům Seonovi a Ogovi, a aby unikl záhubě, která

hrozila i jemu, povolal k sobě Baláma, aby mu proklel izraelský lid. Ale co bylo nakonec výsledkem? I když poušť vždy znovu vyvedla na světlo, co byl Izrael, Bůh ukazoval, že Jeho myšlenky jsou **stále** tytéž, a že On není jako člověk, aby klamal, a aby se měnil (v elbf. př.: „*aby lhal...*, *aby* (něčeho) *lítoval*“ – 4. M. 23,19). Balám, dívaje se s vrchu hory, nesmí mluvit nic jiného, než co Hospodin vloží do jeho úst, a přímo uchvacující jsou slova, která musil tento nespravedlivý muž, donucen Bohem, vyslovit. Každý z postupně pronášených výroků líčí básnickou, plamennou řečí Boží myšlenky o Jeho lidu; byl to nejen **oddělený, vykoupený a ospravedlněný** lid, nýbrž vystupuje na cestě milosti až **k slávě**: Balám nakonec mluví o lidu jásajícím a **slavícím vítězství**. Není divu, že si přeje: „*Ó bych já umřel smrtí spravedlivých, a dokonání mé ó by bylo jako i jeho!*“ (4. M. 23,10)

„*I zůstal Izrael v Setim.*“ Těmito slovy začíná 25. kapitola (elbf. př.). Už jen několik hodin cesty dělilo lid od země, kterou mu určila milost. Zda by nebylo na místě domnívat se, že jejich srdce planula touhou po té zemi a že – podobně jako oné památné noci v Egyptě – všichni budou s přepásanými bedry stát **připraveni** a čekat jen na rozkaz k vydání se na pochod? Anebo že jako u Rudého moře, přemožení Boží milostí a dobrotivostí, Ho budou **jedněmi** ústy oslavovat jako „*království kněžské a národ svatý*“? (2. M. 19,6)

Odpověď na tyto otázky přináší už druhá věta uvažované kapitoly. Žel, nebylo tu nic z toho, co tu přirozeně mělo být. Vše, co je nám tu sděleno, bylo nejostřejším opakem obsahu obou předcházejících kapitol. Lid navazuje nečistá spojení s dcerami moabskými, s modlářským to národem, který neznal Hospodina; spojuje se se světem. Ach, co je člověk! Namísto aby se se svatou bdělostí a bázní řídil Božími myšlenkami, dává místo vášním těla, a co se satanu nepodařilo jako lvu řvoucímu, toho dosahuje jako lstivý had. A jakmile jednou někdo upadne do jeho léčky, jde to s ním rychle s kopce, za tělesným smilstvem následuje smilstvo duchovní. „*I připojil se lid izraelský k modle Belfegor.*“ (25,3) Sliby a předsevzetí se

v okamžení rozplývají vniveč, aby pro „jednodenní hýření“ (2. Petr. 2,13 – elbf. př.) zapomněli na všechno. Odpovědí člověka na slavná zjevení Boží milosti je nevěrnost, poskvrnění a temnota.

Co bude dál? Může Hospodin být dále věrný uložením (plánům) Své milosti? Může, ale jen tak, že zasáhne **kázní**. Musí být učiněno zadost Jeho svatosti a spravedlnosti. Lid musí být přiveden **kázní** k rozumu. **Jestliže Hospodin s ním má být**, je ze strany lidu třeba svatost. Kdokoli se spojil s modlou Belfegor, **nesmí déle** znečišťovat tábor Božího lidu, nemůže dále zůstat v obecnství s tím lidem, jehož Bůh je **svatý**. Zde není namístě ani ohleduplnost, ani ušetření. Co patří Bohu, musí se Mu dostat i přes všechny námitky změkčilého a nezdravého svědomí.

A hle, uprostřed nevěrnosti a odpadnutí lidu se objevuje jeden muž, který, oddělen od zla a se svatou horlivostí se zasužuje o nároky Hospodina, aby očistil znečištěný tábor. Je to *Fínes*, syn Eleazara, syna Aronova, kněze.

Není toho mnoho, co je nám sděleno o Fínesovi, ale to málo stačí, abychom mohli poznat smýšlení jeho srdce. Jeho počínání nám ukazuje muže, který je **ve světle** Božím a chodí s Ním v praktickém obecnství. Proto je schopen rozeznat, co je třeba udělat v takovéto chvíli, a má sílu provést to. Z lidského hlediska bylo jeho vystoupení vzhledem k všeobecné nevěrnosti něčím troufalým, ano, mohlo to být považováno za opovážlivost jednat se Zamrim, knížetem jednoho otcovského domu Simeonova pokolení tak, jak to udělal. Jenže Fínes stál **před** Hospodinem a jsa si vědom, **pro** koho pracuje, zachoval se tak, jako později Eliáš vůči Achabovi a Bálovým prorokům (1. Král. 17,1; 18,40). I kdyby měl zůstat úplně sám – zlo nesmělo být přecházeno mlčením. Podle **lidských uvázení** by bývalo výhodnější dát se se Zamrim do vyjednávání a poučováním ho usvědčit z jeho nevěrnosti. Jenže mají být uplatňovány nějaké lidské myšlenky, jestliže **je jasně zjevena vůle Páně?** Nikoli. Jestliže Bůh oznámil Svou vůli, je na nás, abychom ji bez prodlévání provedli a neohlíželi se na jakékoli ná-

mitky převráceného a svévolného srdce člověka.

Jestliže lid se měl i dále **těšit přítomnosti Hospodina**, bylo jen **jedno** východisko: bylo třeba jednat, a to ihned. Čest jména Hospodina musila zůstat uhájena, zlo musilo být odstraněno a tábor očištěn. Proto Fínes, aniž by se nějak ohlížel na lidi, jednal, vzhlížíje pouze k Bohu. Aťsi jiní považují jeho rázné jednání za zbytečné nebo ho dokonce označují za nelaskavé a tvrdé, on se nenechá ničím zmást. Je spojen s Hospodinem, veden Jeho Slovem, a tak jeho nezastřené oko jasně a zřetelně rozeznává Boží vůli.

Je nám také sděleno, jaké požehnané ovoce způsobil Fínesův čin. Kvůli soudu nad zlem byla zastavena rána, která již započala. Boží ruka, která prováděla kázeň, se vztahuje zpět a lid může být vyzván **k boji** proti Madianským. Jak je osudné, jestliže Boží lid se spojí s věcmi, které Bůh nikdy nemůže schválit! Nejen že tím opouští půdu Božího slova, nýbrž také ztrácí jakoukoli sílu k boji; pluje s proudem – ale **kam?!** Jenom je-li všechno seřizeno podle Božích myšlenek, může být tasen meč a podniknut boj s nepřitelem. Jen tak je možné úspěšně potříti Madianské, kteří tak lstivě – podle rady chamtivého Baláma – se sblížili s Božím lidem a přivedli ho k pádu.

Čím byl čin Fínesa pro **Hospodina**, je patrné z odměny, které se mu dostalo. Obdržel zvláštní požehnání: Hospodin mu dal Svou **smlouvu pokoje**, která měla být jemu a jeho potomkům smlouvou **věčného kněžství**. Ještě po celých staletích, za dnů úpadku, kdy všechno bylo v tak smutném stavu, že Hospodin musil tesklit: „*Kdyby byl jen (= aspoň) **jeden** mezi vámi, který by zavřel dveře, abyste nezapalovali oheň na oltáři mém nadarmo!*“ (Mal. 1,10 – elbf. př.), je vzpomenu tohoto činu a **podrobně** je zdůrazněna Fínesova věrnost a jeho chování. Vše, co Hospodin říká v Mal. 2,4–7 o Levim, smíme jistě vztáhnout na Fínesa a stojí to za to, abychom co nejdůkladněji o tom uvážili a věnovali tomu pozornost. Čteme tam: „*Neboť **bál se mne**, a **chvěl se před jménem svým**.*“ (5. v. – elbf. př.) Jak vzácné svědectví! Bylo nemožné, aby Fínes zůstával ve spojení s něčím, co bylo neslučitelné se jménem Hospodina,

anebo co bylo proti Jeho slovu. „**Zákon pravdy** byl v ústech jeho, a **nepravost nebyla** nalezena ve rtech jeho.“ Ano, nejenže jeho **rtý** ostříhaly známost, ale i jeho osobní **praktický život** byl věrný a čistý: „V pokoji a upřímnosti (nebo: přímosti) chodil se mnou.“ A poněvadž byl v tak úzkém spojení s Hospodinem, sám okoušel pokoj Boží a stal se velikým požehnaným i pro jiné: „**Mnohé odvrátil od** (= přivedl zpět od jejich) **nepravosti**.“ (6.–7. v.) Jako věrný, horlivý „**posel Hospodina zástupů**“ se tak stal požehnaným předobrazem Ježíše, toho pravého, dokonalého Fínesa.

Církev (Shromáždění) Páně je dnes na cestě tímto světem k nebeskému Kanánu a obrazně můžeme říci, že jsme jistě dosáhli **posledního** zastavení. Prorocká Písma Nového zákona, jako např. 2. Ep. Timoteovi, Ep. Judy, 2. a 3. kapitola Zjevení to zřetelně potvrzují. Půlnoční hodina dávno minula a je tu třetí bdění noční, v němž můžeme očekávat našeho drahého Pána jako hvězdu jasnou a jitřní, který podle Svého zaslíbení odvede Svůj lid domů, do otcovského domu. „*Noc pominula, ale* (= daleko pokročila a) *den se přiblížil*.“ (Řím. 13,12) Pán brzy splní Svůj slib, a pak „*vždycky s Pánem budeme*“. Kdo by mohl popsat úžasné blaho, které bude naším podílem u Něho! A On sám s láskyplnou touhou čeká na okamžik, kdy bude moci představit Svůj drahý, vykoupený zástup oslavený Otci.

Nuže jak odpovídají **naše srdce** na Jeho lásku, která tam nahoře po Boží pravici jaksi už jen čeká na pokyn Otce, aby povstala a odvedla domů vzácné ovoce těžké práce Jeho duše (Iz. 53,11 – elbf. př.), Jeho drahou nevěstu? Ano, ještě jednou: jaká odpověď Mu zní **z našich srdcí**? Také my, jak již bylo řečeno, jsme dospěli k poslední zastávce cesty našeho putování. Již téměř na dosah nám kyne vstříc protějščí břeh. Jakou nám to má být radost! **Brzy** už uvidíme **Jej**, našeho dobrého Pána, tváří v tvář! Zda se naše srdce při pomyšlení na to nerozbuší radostí? Zda spolu s Duchem a nevěstou bezděky nevoláme: „*Přijď!*“ (Zjev. 22,17 – Karaf. př.) Milí bratři a sestry! Skutečnost, že Pán se **brzo** vrátí, by jistě měla působit, aby-

chom tu byli jako čekající a bdící služebníci s přepásanými bedry a s jasně hořícími lampami. Všechno naše chování by mělo svědčit o tom, že jsme cizinci, kteří očekávají a hledají **to pravé** město, jehož stavitelem a tvůrcem je Bůh. Ale je tomu tak opravdu? Jsme skutečně „hotovi“ být k němu v okamžení vzati? Je to **pravda**, co tak často vyjadřujeme slovy písně: „Chtěl bych **dnes již** vtržen býti, věčně, věčně s Tebou být“?

Výše uvažovaný oddíl Písma je plný důležitých a vážných naučení, která pro nás mají zcela zvláštní význam v těžkých dobách konce. Jistěže právem rádi prodléváme u těch sdělení Božího slova, která se týkají našeho spasení, našeho nedotknutelného postavení v Kristu a našich požehnání v Něm, jejichž plnost zde na zemi nikdy plně nepochopíme a smíme s děkováním vůči Pánu myslet na to, že tak mnohé ze Svého Slova, co bylo tak dlouhou dobu v zapomenutí, On dal Svému lidu znovu poznat, a že nás přivedl zpět k tomu, „*což bylo od počátku*“ (1. Jan. 1,1). Ale ještě jednou bych se chtěl zeptat: Co **v nás** způsobila rozmnožená známost, uvedení do celé pravdy? Co **v nás** budí vědomí, že jsme jistě již dosáhli poslední zastávky na naší cestě? Stojíme tu se **srdečnější** vděčností než dříve, se **světější** věrností oddělení od světa a očištění od zla, jako představitelé Božího svědectví na zemi, jak osobně, tak i společně? Bude nám moci být jen k požehnání, když se nejprve sami na sebe podíváme do neklamného zrcadla Božího slova, jak dalece sami i společně odpovídáme právě načrtnutému obrazu. Jsem přesvědčen, že Pán nám pak ukáže mnohé, co není slučitelné s naším nebeským povoláním a s Ním, který má brzy přijít. Všichni ze zkušenosti víme, jak pro nedostatek bdělosti se může ztratit věrnost a oddanost srdce anebo přinejmenším, jak může vážně ubývat. Měli jsme možnost konstatovat to u takových, kde bychom to nejméně čekali. Nepřítel je velice lstivý a oklamal už mnohého, kdo byl kdysi krásným svědectvím. S bolestí si vzpomínáme na mnohé duše, které kdysi tak nadějně nastoupily cestu, a nyní leží jako zbité podél cesty.

Je-li zanedbáváno sebeodsuzování, svědomí rychle ztrácí

svou rozlišovací citlivost, a dostaví se pohodlnost (bezstarostnost), povrchnost (lehkomyslnost), světské smýšlení a milování světa, začne mizet schopnost duchovního rozeznávání, celý vnitřní život ochabne. Pak tomu bude s námi jako kdysi s Izraelem. Titiž lidé, o nichž Bůh říká ve Svém Slově tak slavné věci, – lidé, které On tak nesmírně omilostnil a tak vysoko postavil, hluboce klesají na úroveň synů tohoto světa, koketují – obrazně řečeno – s moabskými dcerami a navazují s nimi spojení, která jim způsobují poskvrnění a svádějí je k modlářství. Nezapomínejme, že jsou ještě jiné modly, než ony neživé sochy ze dřeva či z kamene, modly, jimž sloužit znamená znečišťovat vnitřního člověka a otravovat svou duši.

A nejen jednotlivci, nýbrž i celá shromáždění mohou upadnout do takového stavu zemdlenosti. Jestliže jednotlivci **nejsou věrní a trpí u sebe neodsouzené hříchy**, Duch Boží bude v nich osobně zarmucován; jestliže však celá shromáždění **nechtějí slyšet** (nebo: **přesléchají**) **napomenutí Božího slova a nekoří se před Bohem pro vyskytlou nevěrnost**, bývají pak následky nesmírně vážné a sahají daleko. Věřící se snad pak ještě pravidelně shromažďují a zdá se, jako by vše bylo v naprostém pořádku; ale sotvaže vyvstanou nějaké otázky a těžkosti, které dříve, za lepších dnů, kdy všechno skutečně ještě bylo v pořádku, byly hravě vyřešeny, ukáže se, jaký je skutečný stav; není tu ani jasno, ani síla, aby bylo jednáno tak, jak to vyžaduje čest Pána a jak nás k tomu vede Jeho Slovo. Necht' si nikdo nemyslí, že v místě, kde on je, k tomu nemůže dojít! Druhá a třetí kapitola knihy Zjevení dokazují (nehledíme-li na jejich prorocký význam), jak snadno je možné klesnout z nejvyšších požehnání (Efez) až k mrtvé, i když navenek pěkně vypadající formě (Sardy a Laodicea). Abychom byli před takovým stavem uchráněni, musíme být „*bedliví* (nebo: *střízliví*) **k modlitbám**“ (1. Petr. 4,7), mít v úctě **Slovo a jméno Pána a odsuzovat** všechno, co s tím Slovem a Jeho jménem nemůže být uvedeno v soulad. Pouhé vědění a známost nás neochrání; naopak, ona „*nadýmá*“. (1. Kor. 8,1) Jenom chozením v světle a v obecenství s Pánem nám může být zachová-

na rozumnost, rozhodnost a síla a zdravým způsobem se rozvíjet.

Zamyslíme-li se nad tím vším, hluboce pocítíme, jak velice je třeba takových mužů, jako byl **Fínes**. Kéž by je Duch Svatý mezi námi vzbudil, aby s klidem a rozvahou, ale i s duchovní rozhodností se zasazovali o čest Pána a o čistotu Jeho svědectví! Doba nás vždy znovu poučila, jak velikým požehnáním jsou takoví rozmyslní muži pro lid Páně. I jim samým se dostane zvláštních požehnání, neboť budou na své cestě okoušet obecenství Pána a Jeho uznání, což **daleko** vyváží bolestné zkoušky, které vždy doprovázejí věrné svědectví a vystoupení pro Pána. Jestliže někdy bylo třeba bojovat o víru, která byla jednou předána svatým (srov. Juda 3. v.), tedy to je právě v nynějších dnech. Na jedné straně jsou to více než kdy jindy bludy a falešné zásady, které hrozí zkazit svědectví, a na druhé straně je třeba postavit se proti falešné shovívavosti, světskému smýšlení a ohleduplnosti k tělu s jeho žádostmi a přáními. Kéž nám Pán všem, ale zvláště starším mezi námi, dá věrnost a rozhodnost, a nechť nikdo, kdo kvůli svému zasazení se o Pána a o Jeho pravdu musí přes sebe nechat přejít to či ono, tím neklesá na mysli. Pán nám říká: „*Posilňte se (= buďte silní) a zmužile sobě počínejte, a budeť Hospodin s tím, kdož bude dobrý.*“ (2.Paral. 19,11) Také my jsme neobdrželi Ducha **bázně**, ale **moci a lásky a rozvážnosti** (2. Tim. 1,7). Chtějme zde tedy všichni zaujímat své místo jako „*lidé Boží*“ a osvědčit se jako ti, kteří věrně a svědomitě ostříhají „*svěřený majetek*“. (2. Tim. 1,14 – elbf. př.) Zcela jistě také, podobně jako Fínes a později Pavel, budeme na cestě svědectví pro Pána okoušet Jeho milostivou pomoc a přispění, Jeho uznání a pomoc napříč vším, až se naším požehnaným podílem stane „*milosrdenství Pána našeho Ježíše Krista k životu věčnému*“ a my dosáhneme cíle, abychom pak odpočinuli od jakéhokoli boje. Tam také přijde na paměť každý čin věrnosti a dojde štědré odměny. (Srov. Zjev. 3,12.)

Já bol tu zřím, boj plný změn,
tou pouští jdu, však **s Tebou** jen,
neb s Tebou zmohu všechnu bídu.
Jen o jedno bych prosit chtěl,
bych **vždycky věrně s Tebou** šel.

BHCh 1922/95; HuN 1981/7

J. N. Darby:

Gedeonův efod

„Potom řekli muži izraelští Gedeonovi: Panuj nad námi, i ty i syn tvůj, také syn syna tvého, neboť vysvobodil jsi nás z ruky Madianských. I odpověděl jim Gedeon: Nebudu já panovati nad vámi, aniž panovati bude nad vámi syn můj; Hospodin panovati bude nad vámi.“ (Soudců 8,22.23)

Pán Ježíš se nenechal od lidu učinit králem (Jan 6,15). Přišel ve jménu Svého Otce (jako takového Ho nechtěli přijmout – Jan 5,43) a nechtěl, aby Ho přijali v Jeho vlastním jménu. Být přijat ve jménu, které sami máme, anebo ve jménu Páně – jsou dvě naprosto rozdílné věci. Gedeon ustupuje do pozadí; nechce zaujmout nějaké postavení, které přísluší jenom Hospodinu. Dobře ví: Budou-li myšlenky lidu soustředěny na něho, na Gedeona, bude z toho moci vzejít jen slabost a nečest; budou-li však jejich myšlenky zaměřeny na Hospodina a On bude jejich útočištěm, vzejde z toho síla a požehnání. Zda tuto zásadu nenalézáme i v Novém zákoně? Pavel úplně ustupuje do pozadí. Třebaže zjevení, která obdržel od Pána, byla nesmírně vysoká a rovněž známost, která mu byla udělena, jakmile zjistil nebezpečí, že ho chtějí stavět do popředí, říká: *„Kdo tedy jest Pavel, kdo Apollo, než služebníci, skrze něž jste uvěřili, a jak každému dal Pán? Já jsem štípil (= sázel), Apollo zaléval, ale Bůh dal vzrůst... A tak nechlub se žádný lidmi; neboť všechny věci vaše jsou. Bud' Pavel, bud' Apollo, bud' Petr (= Kefas)“ (1. Kor. 3,5.6.21.22).* Kdyby se byl postavil do popředí, nebylo by možné vidět Krista. Tato zásada, která platila jak pro Gedeona

tak i pro Pavla, platí i pro každého, kdo jedná vírou. Je to znak růstu v milosti, jestliže oslavujeme jméno Pána Ježíše, i když třeba naše jména jsou kvůli tomu před svatými a před světem v malé vážnosti, bereme-li na sebe všechny výtky a dáváme-li našemu Pánu všechnu čest. „*Kdo se chlubí, v Pánu se chlub*“ (2. Kor. 10,17).

Jak krásný obraz by nám podával příběh Gedeona, kdyby tím končil.

Nikdo kromě Pána není dokonalý. ON je pravý Gedeon, pravý Samson, pravý David. Na konci 8. kapitoly Soudců vidíme po ožiti pokles – rychlý úpadek, vyvolaný samým Gedeonem.

„*Řekl jim... Gedeon: Žádost tuto vložím na vás, abyste mi dali každý náušnici z loupeží svých.*“ Chtěl postavit pomník svému vítězství. Ty náušnice patřily ke kořisti vítězství, které způsobil Hospodin. „*I odpověděli: Rádi dáme. A prostřevše roucho (= vrchní oděv), metali na ně každý náušnici z loupeží svých. Byla pak váha náušnic zlatých, které vyžádal, tisíc a sedm set lotů (= šekelů) zlata... I udělal z toho Gedeon náramenník (= efod), a složil (= postavil, vztyčil) jej v městě svém, v Ofra. I smilnil tam všechen Izrael, chodě za ním; a byl Gedeonovi i domu jeho osidlem*“ (Soud. 8,24–27).

Člověk hledá nějaký prostředek, jak si zajistit, aby požehnání, které právě má, pokračovalo dál. Toto vždy bylo průvodním znakem jeho úpadku. „Co nám zaručí, že to potrvá dále?“, táže se; a víra odpovídá: „Vůbec nic, kromě přítomnosti Ducha Svatého.“ Jestliže se budeme pokoušet zajistit si požehnání nějakými jinými prostředky, uděláme si jakýsi efod. Budeme se snažit způsobit, aby požehnání trvalo dál, abychom ho pro druhé zvětčili, avšak velice rychle ztratíme sílu a zůstane nám pouhá forma. A té se budeme klanět, namísto abychom to činili samému Bohu, právě tak jako Gedeonův efod zaujal v srdcích to místo, které náleželo jen Hospodinu. Co je platný určitý počet zásad (i kdyby byly nevím jak biblické) bez moci Ducha Svatého? Jenom přítomnost Ducha Svatého může zajistit dále trvající požehnání. Bůh dá nějakou obnovující nápravu a lidé,

jejichž srdce je uchváčeno láskou k Bohu a k jejich bližním, řeknou: „My bychom chtěli, aby toto požehnání trvalo dále“, a vzejde z toho jenom zlo. Taková úsilí mohou vycházet z nábožných citů, ale svědčí jenom o nedostatku závislosti na Bohu. U Gedeona působila rozhodnost a síla ducha, ale byl to on, který otevřel Izraeli cestu zpět k odpadnutí.

Napravení trvalo jen tak dlouho, dokud tu byla rozhodnost a síla osobní víry.

„Madianští pak sníženi jsou před syny izraelskými, aniž potom pozdvihli hlavy své; a byla v pokoji země za čtyřiceti let ve dnech Gedeonových. A odšed Jerobál (tj. Gedeon), syn Joasův, přebýval v domě svém... A když umřel Gedeon, syn Joasův, ve stáří dobrém, pochován jest ve hrobě Joasa, otce svého, v Ofra Abiezeritského. Stalo se pak po smrti Gedeonově, že se odvrátili synové izraelští, a smilnili, jdouce za Bály a vzali (= učinili) sobě Bála Berit za boha. A nerozpomenuli se synové izraelští na Hospodina, Boha svého, kterýž je vytrhl z ruky všech nepřátel jejich vůkol. A nečinili milosrdenství s domem Jerobála Gedeona, jako on všechno dobré (= po všem dobrém, co on) činil Izraelovi.“ (Soud. 8,28–35)

K čemu nyní sloužil onen efod? Rozhodně neplnil ten účel, kvůli němuž ho jistě Gedeon udělal. A co dobře promyšlená úsilí Božích mužů, kteří si přáli vysoko držet čistou pravdu? Zda obvykle nebyla odsouzena k stejnému ztroskotání jako Gedeonův efod? Nejdůležitější věcí, o níž by nám mělo jít, není vysoko držet to či ono zvláštní učení, nýbrž ničím nerušená přítomnost Ducha Svatého. Vždy mějme na mysli: On je Duch Svatý, a On vždy potlačuje tělo. Jestliže nastolím nějakou věc, bude se má pozornost soustřeďovat na tu věc namísto na Pána. Avšak je to Jeho věc, o níž nám musí jít v první řadě. Jak rychle se vzdálila Církev od Boha, a to již za dnů takového Pavla! *„Všichni zajisté svých věcí hledají, ne těch, kteréž jsou Krista Ježíše“ (Fil. 2,21).*

HuN 1992/123

Barnabáš

Boží slovo nám neříká mnoho o Barnabášovi, ale to málo, co nám říká, nás poučuje o celé řadě vzácných i vážných věcí. Po prvé se setkáváme s Barnabášem ve Skutcích ap. 4,36.37, v době, která byla jarem Církve. Slyšíme tam, že Barnabáš (jméno znamená: „syn potěšení“) bylo jen příjmení, které mu dali apoštolé, a že jeho vlastní jméno bylo Josef. Nic nám není sděleno o jeho obrácení. Možná že byl mezi těmi, kteří přišli do Jeruzaléma k slavnosti letnic a jejichž srdce bylo zasaženo řečí Petra, takže se kajícně ptali: „*Co máme činit, muži bratří?*“ (Skut. 2,37) První zmíněné místo (kap. 4,34) nám ho ukazuje již jako muže, který věrně a požehnaně zaujímal své místo mezi ostatními a svým chováním se stal spolupůsobcem jejich radosti, takže mu apoštolé mohli dát to krásné jméno „syn potěšení“.

Později bude Barnabáš nazván „muž dobrý“ (Skut. 11,24). Můžeme z toho usuzovat, že mnozí sklíčení a truchlící jím byli potěšeni a povzbuzeni, což zase znovu potěšilo srdce apoštolů. Jak je to poučné pro všechny doby! Ne všichni z nás mají nějaké mimořádné dary, ale nechat se použít k potěšení druhých, může každý z nás. K tomu není třeba nějaké velké známosti, nýbrž jen srdce naplněné vděčnou láskou a které miluje Jeho lid. Kdo pěstuje úzký srdečný styk s Pánem, zakouší Jeho potěšení a může pak tím potěšením, jímž sám byl potěšen, potěšovat jiné, kteří jsou v nějakém soužení (2. Kor. 1,4). Jakým požehnáním jsou v současných dnech vážných zkoušek a silného tlaku bratři a sestry, kteří si vzali za své potěšovat utlačené, poznali už mnozí z našich čtenářů. Jak jsme rádi, vidíme-li je přicházet, a jak vděční na ně vzpomínáme! Kéž Pán rozmnoží mezi námi jejich počet!

Barnabáš byl **levita**. Nevíme, zda a jak svou službu vykonával **před** svým obrácením, ale **po** svém obrácení se snažil věrně zastávat své místo jako pravý levita. Aby ho v tom nic

nezdržovalo a on se mohl se vším, co měl, dát Pánu k dispozici, prodal své pole a položil peníze, které utržil, k nohám apoštolů. Možná že to bylo nějaké cenné dědictví v zemi otců, jako kdysi v případě Nábota. Avšak jakmile někdo přijde do spojení s oslaveným Kristem, učí se hodnotit všechno jinak, novým způsobem a dávat tomu správné místo. Ve světle nebeských věcí se učí dávat pozemským věcem jinou cenu. Podobně jako Barnabáš udělali to v oněch dnech mnozí jiní věřící; prodávali svůj majetek ve prospěch potřebných. Radost z toho, co je nahoře v nebesích, je odpoutávála od toho, co je na zemi, „*aniž kdo co z těch věcí, kteréž měl, svým vlastním býti pravil.*“ I když tento stav nemohl a neměl trvat, takové smýšlení bylo a je před Pánem nesmírně vzácné a hodné následování.

Druhé místo, které mluví o Barnabášovi, máme ve Skut. ap. 9,26.27. Vidíme tu, jak se stal synem potěšení i takovému Saulovi z Tarsu. Když byl tento na cestě do Damašku přiveden k obrácení a pak po tříletém pobytu v Arábii přišel do Jeruzaléma (Gal. 1,15–18), snažil se připojit k učedníkům. Ale nikdo k němu neměl důvěru; nevěřili mu, že by byl učedníkem. Můžeme jistě mít za to, že pro takového muže, jako byl Saul, to nebyla malá duševní zkouška. Avšak Pán měl na něho upřen Svůj zrak a vedl Barnabáše, aby se ho s láskou ujal. Šel s ním k apoštolům a jejich prostřednictvím byl Saul uveden mezi učedníky. Zdalipak si asi Pavel později často nevzpomněl na tuto Barnabášovu službu lásky a neděkoval za ni Pánu?

V kap. 11,22 je Barnabáš vyslán Církví k bližšímu seznámení se s nově vzniklým dílem, které se rozšířilo až do Antiochie. Jako „**muž dobrý, plný Ducha Svatého a víry**“ byl nově obráceným lidem požehnáním a velikou pomocí. Velice se radoval z působení Boží milosti a napomínal všechny, „*aby v úmyslu (= s rozhodnutím) srdce trvali v Pánu*“. Věděl z vlastní zkušenosti, že to je jediný prostředek, jak věřící může zůstat ochráněn před lstivými útoky nepřítele. A toho, čeho bylo třeba tenkrát, jistě je třeba ještě i dnes.

Stále pokračující růst díla vzbudil v tomto věrném muži, kterému Bůh mohl udělovat „*vždy hojnější milost*“, dojem, že sám

na tu práci nestačí, a tak si vzpomněl na Saula z Tarsu, vyhledal ho v jeho bydlišti a přivedl ho do Antiochie. Poněvadž sám byl „**plný Ducha Svatého**“, nízce o sobě smýšlel. Na srdci mu leželo jenom oslavení Pána a blaho duší. Neměli bychom si i my přát, abychom nejen **nezarmucovali** Ducha Svatého Božího v nás, nýbrž abychom byli Duchem **naplnění**? Požehnané výsledky toho by se ukázaly i dnes.

Na konci uvedené kapitoly jsou Barnabáš a Saul pověřeni úkolem donést dar lásky mladých křesťanů v Antiochii bratřím v Judsku. Věrnost a oddanost obou mužů jim získala důvěru i v Antiochii a oni sami to jistě považovali za výsadu, že mohou onen dar doručit starším v Jeruzalémě.

Ve 13. kapitole při vypočítávání tamějších proroků a učitelů je Barnabáš uveden jako nějaký vůdce na prvním místě. Jistěže sám o to místo **neusiloval**, ale Duch Svatý a věřící mu je přiznávali.

Vždy tomu tak bude. Bůh odměňuje věrnost a sám bude věrnému svěřovat toho vždy více a u druhých vzbudí důvěru k němu. I my jistě smíme být Pánu vděční za službu oddaných, nezištných mužů, třebaže však naopak zase musíme stále bdít, aby v našem srdci nevytlačovali Pána z toho místa, které Mu patří.

Nakonec je nám sděleno, jak Duch Svatý ony služebníky Páně **jasně určil** a vyzval věřící, aby je oddělili k dílu, k němuž je povolal. Jaký to byl nový, nesmírně poučný úsek v životě Barnabáše! Jak naprosto odlišně bývá jednáno v nynějších dnech! Bývá rozhodováno podle vlastního uvážení a libovůle a pracovníci pro dílo Páně jsou vzděláváni ve školách. Jak zřídka je dnes ještě možné říci: „*A oni posláni byvše **od Ducha Svatého, přišli...***“ (4. v.)! Jak mnoho lidských myšlenek a činů potlačuje vedení a působení Ducha Božího! Kdyby si jen věřící přesněji přečetli taková místa Písma a věrněji pak chtěli jednat podle zásad, které jsou v nich uloženy!

Ve Svém „určení“ Duch Svatý opět klade jméno Barnabáše na první místo, třebaže Saul byl povolán a obdařen k naprosto

zvláštnímu úkolu. (Srov. kap. 9,15.) Teprve později vidíme Pavla, jak postupně stále více vystupuje do popředí podle svého povolání jako „*apoštol národů*“ (pohanů).

Dosavadní život Barnabáše bezděky budí v našich srdcích přání vidět ho v jeho životní cestě až do konce Pánem takto poctěného. Žel, že tomu tak není. Nepřítel nikdy nespí a i nejvěrnější má v každém čase bdít a být střízlivý.

Byla to požehnaná cesta, po níž Barnabáš směl jít s Pavlem. Mnoho drahých duší bylo získáno pro Pána a věřícím se dostávalo poučení a povzbuzení. Pán se předivným způsobem přiznával k tomu svědectví obou Svých služebníků a jen s hlubokou bolestí přistupujeme k poslednímu místu v 15. kapitole Skutků ap., která nám něco říká o Barnabášovi. Kvůli rozporu, k němuž došlo po návratu apoštolů do Antiochie v tamějším shromáždění v otázce obřizky, bratři stanovili, „*aby Pavel a Barnabáš a někteří jiní z nich šli k apoštolům a starším do Jeruzaléma o tu (spornou) otázku*“ (2. v.) Při této příležitosti slyšíme ještě jednou o požehnaném působení Pavla a Barnabáše, „*lidí (= mužů), kteří vydali duše své pro jméno Pána našeho Ježíše Krista*“, ale už na konci kapitoly je sdělení o „*tuhém odporu (= rozhořčení)*“ mezi těmi poctěnými služebníky Páně. A od té chvíle se jejich cesty rozcházejí. Písmo svaté už nám nic neříká o Barnabášovi, o tom dobrém muži, který byl plný Ducha Svatého, třebaže Pavel ještě několikrát krátce uvádí jeho jméno (1. Kor. 9,6; Gal. 2,1.9.13; Kol. 4,10).

Co vůbec bylo příčinou onoho takového rozhořčení? Barnabáš chtěl s sebou vzít svého synovce Jana, zvaného Marek, což Pavel považoval za nesprávné, protože Marek svého času odešel ze služby (kap. 15,38) a jak se zdá, až dosud toto své jednání nepoznal jako nesprávné a neodsoudil. I když tento krok zpět sám o sobě nebyl žádný hřích, přesto ho Pavel považoval za dosti vážný, aby odmítl další Markův doprovod. Také toto nám má mnoho co říci, co se týče těch, kteří si přejí pracovat v díle Páně.

Rmoutí nás, když vidíme, jak příbuzenské svazky tu zřejmě

měly na Barnabáše vliv s tak těžkými následky. Tentokrát o něm nemohlo být řečeno jako o Levim: „*Kterýž řekl otci svému a matce své (= o otci svém a o matce své): Neohlédám se na vás; a bratří svých neznal, a o synech svých (nic) nevěděl.*“ (5. M. 33,9) Přitahován svým domovem, odebral se Barnabáš na Kypr. Vše, jak se zdá, ukazuje, že se už nenalézal na té výši, na níž jsme ho dříve viděli. Takový je člověk! Započal Duchem (nebo: v Duchu), ale je nebezpečí, že dokoná tělem (v těle). Kéž bychom se tedy z příběhu Barnabáše naučili i tomu ještě, že se nemáme nechat ovlivňovat pojítky přirozenosti – k vlastní škodě a ke škodě jiných! Čeho je nám třeba, je: věrně a rozhodně stát na straně **Pána**. Jenom tak On může být s námi, a jenom tak budeme v případech, které se vyskytnou, správně sloužit příbuzným a zároveň usnadňovat bratřím jejich ne vždy lehký úkol.

Dále kéž nám Pán dá, aby naše vytrvávající trpělivost v Jeho službě měla **dokonalý** skutek, abychom nebyli zahanbeni při Jeho příchodu!

BHCh 1930/197

anonymní:

„Mně jste učinili“ (Několik slov mladým sestrám)

Je velice milé, když pomyslíme, že na každou malou laskavost, kterou můžeme prokázat někomu, kdo patří Pánu Ježíši, On se dívá tak, jako by byla učiněna Jemu. Nalézáme to velice jasně vyjádřeno v oněch tolik známých slovech: „*Amen pravím vám: Cožkoli jste činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili.*“ (Mat. 25,40)

Kdyby náš Pán byl dnes na této zemi, jak mnoho domů by se Mu ochotně otevřelo, jak mnozí by byli ochotni, jako ona rodina v Betanii, připravit Mu večeři a sloužit Mu v každé z Jeho potřeb! On už zde osobně není, ale v jiném, rovněž velmi skutečném smyslu je zde ještě i dnes. Je zde ve Svém lidu,

takže stále ještě máme výsadu sloužit Mu.

Mnohdy slýcháme otázku: „Co já bych pro Něho mohl dělat?“ Takovou otázku často kladou ti, kteří jsou ještě mladí, jejichž prostředky jsou omezené a jejichž možnosti k službě se zdají být jen velice malé.

Těm bychom chtěli říci: Nepohrdejte malými věcmi! Praktické křesťanství bývá zřídka kdy krásnější, než když se věřící s pokornou a tichou myslí zabývá malými věcmi. Náš Pán si toho všímá a zapisuje takové činy do Svě knihy. Číše studené vody podaná v Jeho jménu nezůstane bez odměny. Jen když jsou pohnutky upřímné, mohou i „*dva penízky*“ osobní oddanosti, vložené do Boží pokladnice, znamenat v Jeho očích více než mnoho skvělých činů.

V 1. kapitole Epištoly Jakuba je jeden vzácný verš: „*Náboženství (= bohoslužba) čisté a neposkvrněné před Bohem a Otcem toto jest: Navštěvovati sirotky a vdovy v souženích jejich, a ošťíhati sebe neposkvrněného od světa.*“ (27. v.) Jak nebeská, jak božská je tato myšlenka! Sirotci a vdovy jsou pro Boží srdce důležití. Nemohla bys takové navštívit? Všimni si dobře, že není řečeno: „Mluv k nim“, nýbrž „navštiv je“. Možná že se ti zdá, že jiní, kteří jsou starší a zkušenější než ty, by k nim mohli lépe mluvit a lépe jim vyjádřit soucit v jejich těžkostech a starostech. Jistě, jenže soucit se nemusí vyjadřovat jen slovy, nýbrž dá se projevit i skutky.

Mnoho „sirotků a vdov“ mezi milovanými Páně jsou chudí lidé a musí zápasit s těžkostmi. Všechno pak leží na bedrech matky. Ona musí být své drobotině jak otcem, tak i matkou, a její ruce jsou víc než zaměstnané. Jak ráda by se také někdy zúčastnila modlitebního shromáždění, ale děti přece nemohou zůstat doma samy. Jak ráda by si poslechla něco ze služby onoho služebníka Slova, kterého Pán poslal na několik dní do jejího blízkého okolí, jenže její povinnosti ji zdržují být doma. Kdybys k ní odpoledne na skok zašla a navrhla jí, že jí na pár hodin pohlídáš děti, takže by mohla jít do shromáždění, jaký sluneční jas by to přineslo do té rodiny, nad níž se ještě vznáší stín smrti! A když budeš odcházet, můžeš se ještě zeptat, zda

by sis nemohla vzít domů pár punčoch na spravení, něco na ušití a podobně, čím bys mohla sejmout trochu břemene.

A pak třeba znáš onu upracovanou matku. Ona sice není vdova, ale také by ti byla vděčná za trochu pomoci. Nemyslím finanční pomoc, nýbrž pomoc ochotných rukou a ochotného srdce.

A myslí na slovo Pána: „*Cožkoli jste činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili.*“ Jednomu z nejmenších! Všichni víme, že je snadné sloužit někomu, kdo je velice vážený. Takovým sloužíme rádi a to proto, co oni jsou. Ale když někomu z nejmenších povíš laskavé slovo anebo budeš mu na pomoc k ruce, pak takové laskavé slovo řekneš samému Pánu, pak pomůžeš Jemu samému; neboť On se tak na to dívá. Nechtěla bys o tom přemýšlet?

EuE 1988/176 (originál: Grace and Truth, USA)

Max Billeter – podle jeho přednášky sepsal E. A. Bremicker:

Křesťan bez manželství

Dnes bychom se chtěli zabývat předmětem, o němž se všeobecně málo mluví a málo píše. Myslíme-li na křesťanský rodinný život, představujeme si buď postavení manželů anebo poměr rodičů k dětem. Jsou to jistě důležité svazky, do nichž nás Bůh může postavit. A přesto jsou nevdané nebo ovdovělé sestry a neženatí nebo ovdovělí bratři. Měli by snad být zanedbáni? Že by Bůh neměl nic, co jim říci? Rozhodně ne. Také pro ně jsou zvláštní poučení, a těmi bychom se nyní chtěli podrobněji zabývat.

Mnohý neženatý bratr a mnohá nevdaná sestra by se možná mohli tázat, proč jim Bůh nedal partnera pro manželství. Nuže Bůh sleduje s každým z nás zvláštní cestu, a platí to i pro svazek manželství. Manželství v Pánu může jistě být spojeno s úžasným požehnáním a se slavnými zkušenostmi, ale právě tak je pravdou, že každé manželství s sebou přináší řa-

du těžkostí a hlubokých zkoušek. Možná, že jste někdy smutní, že vám Bůh nedal žádného partnera anebo že vám ho vzal; ale uvědomte si, že Bůh vás možná ušetřil nejedné zkoušky a chtěl vás uvolnit pro jiné věci.

Pavel se dotýká předmětu svobodných křesťanů v 7. kapitole 1. Ep. Korintským. Vidíme tam jasně, že každý může být spokojen v tom postavení, které mu Bůh dal. Velikou výhodou neženatých a nevdaných je, že mohou zvláštním způsobem pečovat o věci Páně. Manželka i manžel mají v rodině spoustu úkolů; svobodní křesťané jich jsou zproštěni. Proto Pavel říká: *„Chci pak, abyste bez pečování byli. Neboť kdo ženy nemá, pečuje o to, což jest Páně, kterak by se líbil Pánu... Nevdaná pečuje o to, což jest Páně, aby byla svatá i tělem i duchem.“* (1. Kor. 7,32–34)

Pečovat o věci Páně je tedy velikým úkolem svobodných. Tento úkol jistě patří všem Božím dětem, ale zvláště je položen na srdce neženatým a nevdaným. Jak ale můžeme uskutečnit tento velký úkol? Na tuto otázku bychom chtěli odpovědět pomocí tří příkladů z Bible. Tyto příklady – jeden ze Starého zákona a dva z Nového – obsahují zvláštní pokyny a poučení pro stav neženatých křesťanů a nevdaných křesťanek.

Maria

Maria, Mojžíšova sestra, pokud můžeme vyrozumět, nebyla vdaná. V historii izraelského lidu je o ní čtyřikrát zmínka a Duch Boží vždy klade váhu na něco zvláštního.

1) **2. M. 2,4–8.** Zde vidíme Marii ve službě uvnitř její rodiny. Narodil se Mojžíš a šlo tu o to, hlídat ho. Tento úkol převzala Maria a věrně ho splnila. Jak mnoho úkolů a služeb je dnes v Boží rodině, které mohou převzít svobodné sestry (a také bratři). Taková služba je spojená s požehnáním a radostí, je-li konána pro Pána. Ve světě je heslem vydělat si co možná nejvíc peněz; v Boží rodině by nemělo tolik jít o to, **vysloužit** si něco, nýbrž jít sloužit.

2) **2. M. 15,20.21.** Izraelský lid, vysvobozený z moci faraó-

na, stojí na druhém břehu Rudého moře. S pohnutým srdcem zpívali chvalozpěv a opěvovali svého Boha. Potom jsme svědky, jak Maria s pochopením a porozuměním odpovídala mužům v střídavém zpěvu. Také toto je jeden úkol pro neženaté bratry a nevdané sestry. Zvláště oni mohou podněcovat druhé k chválení a oslavování Boha. Jakým požehnáním je pro místní shromáždění, jsou-li v něm věřící, kteří vedou druhé k chválení Boha.

3) **4. M. 12,1.2.** V tomto místě nám Bůh ukazuje jednu tmavou chvíli v životě Marie. Spolu se svým bratrem Aronem povstává a mluví proti Mojžíšovi. Bůh to dal zapsat k našemu varování. Zda není zvláště u nevdaných sester nebezpečí, mluvit zlé věci o druhých? Jistěže se v tom musíme mít na pozoru všichni, ale právě u svobodných sester často zjišťujeme sklon k pomluvám. Případ Marie má nám všem co říci. Bůh musil odpovědět soudem a postavit Marii pod kázeň. Její příběh tím našťěstí nekončí. Marie je nakonec napravena a opět přijata. Taková je Boží milost.

4) **4. M. 20,1.** Nadešel konec života Marie. Zemřela v Kádes a byla tam pohřbena. Ale je to všechno, co Bible o ní říká? Ne. Po staletích prorok Micheáš píše o této ženě a vydává jí svědectví, že Bůh ji **poslal před Svým lidem** (Mich. 6,4). Ve 2. M. 15,20 je nazvána **prorokyně**. Zda nás to vše nemá povzbudit? Také nevdané sestry mohou a mají jít před Božím lidem, tj. být ostatním příkladem; mohou a mají být prorokyněmi, tj. rozumět Božím myšlenkám.

Tři sourozenci z Betanie

Různé příležitosti, kdy je zmínka o domě tří sourozenců, Marty, Marie a Lazara (Luk. 10,38–42; Jan 11,1–44; Jan 12, 1–8), nám velice mohou pomoci při uvažování o našem předmetu. Betanie znamená „dům bídy“; ale pro našeho Pána to bylo místo, kde se mohl cítit dobře.

Boží slovo nám v souvislosti s Martou, Marií a Lazarem, ale i se všemi třemi navzájem ukazuje zvláštní význačné věci.

1) **Marta.** První, co je nám sděleno o této ženě, je skutečnost, že přijala Pána do svého domu. Bylo to opravdu něco velkého! Dávala svůj dům k dispozici Pánu a Jeho dvanácti učedníkům, kdykoli tito přišli. Mluví nám to o pohostinství, které máme prokazovat. Ale vidíme tu také možnost, jak svobodní věřící mohou vyplnit třeba vyskytující se prázdnotu Pánem. Neženatí a nevdané mají vsukutku mnohem více času k zabývání se Pánem a měli by to také dělat ve prospěch druhých.

Ale nesmíme přehlédnout ani druhou význačnou věc. Marta se vyznačovala tím, že přijala napomenutí. Pán u ní musil něco opravit a ona to přijímá. Svobodné sestry jsou zvyklé, že o všem rozhodují samy, a snad se jim zdá obzvlášť těžké, přijmout někdy nějaké napomenutí, nějakou opravu, anebo třeba jen nějakou dobře míněnou radu. Neměli bychom se tu něčemu od Marty naučit?

2) **Lazar.** Zdá se, že nebyl nějakým mužem velkých slov, a přesto se od něho můžeme něčemu naučit. Především je nazván „*kterýž byl umřel*“, za druhé vidíme, že vstal z mrtvých, a za třetí byl s Pánem Ježíšem u stolu.

Vztáhneme-li na sebe duchovně to první, že máme žít v takovém duchovním stavu, znamená to, že se považujeme za mrtvé hříchu (není to hřích, jenž je mrtvý, nýbrž my jsme zemřeli). Za druhé by se v nás měl rozvíjet obdržení život z mrtvýchvstání a měl by být viditelný navenek. Za třetí smíme mít obecenství s naším Pánem. Tento poslední bod mluví obzvlášť k našim svobodným bratřím a sestrám. Možná že se cítíš sám a opuštěn zvlášť proto, že ti chybí manželský partner. Pak to chtěj uznat jako určitou výsadu, že **právě ty** můžeš mít úzké obecenství se svým Pánem. Všechna svá rozhodnutí smíš činit společně s Ním.

3) **Maria.** Má mezi všemi ženami Bible zvláštní čestné místo. Pán nikdy nezapomněl, co ona při Ném učinila.

Od Marie se nejprve učíme, že našla u Jeho nohou místo skrytého ústraní a odpočinutí. Měla čas sedět u nohou Ježíše a naslouchat Jeho slovům. Matkám s dětmi často tento čas

chybí. Od samého rána až do pozdního večera ji dovedou děti pořádně zaměstnat. Je skutečně velikou výsadou, může-li někdo, nezaměstnán dětmi, naslouchat slovům Páně.

Za druhé poznáváme, že Maria dělala správnou věc v pravý čas. Ve velikém zármutku kvůli svému bratrovi našla u Pána potěšení, a když On se chystá jít do Jeruzaléma, je to ona, která Ho pomazala, dříve než zemřel.

Za třetí vidíme u Marie hluboké porozumění Božích myšlenek a cest. Zнала toho více než Jeho učedníci. Může to být vzpruhou a povzbuzením těm, kterým Pán dává dosti času, aby se mohli obírat Jeho myšlenkami. Jak mnohá stará sestra má velikou známost Božího slova a tím může druhým být požehnáním.

4) **Všichni tři společně.** Dva výroky Písma jsou společně o všech třech betanských sourozencích. Jednak čteme, že připravili Pánu večeři. Zde znovu vystupuje do popředí myšlenka o pohostinství a obecenství s Pánem. Oboje jsou výsady, které můžeme v životě uskutečňovat.

Na druhé straně nám Jan sděluje, že Pán Ježíš ty tři sourozence miloval. Postrádáš lásku partnera pro manželství? Pak si připomeň, že jsi zvláštním předmětem lásky svého Pána v nebi. Možná že **právě ty** můžeš tuto lásku mnohem lépe okoušet než věřící v manželství.

Timoteus

Timoteus, spolupracovník a přítel apoštola Pavla, rovněž nebyl ženatý. Z 1. Tim. 4,12 a 5,1.2 se učíme něčemu, jak se někdo chová jako svobodný (neženatý) křesťan a jaké styky má s druhými.

1) **Jeho chování.** „Nižádný mladostí tvou nepohrdej, ale buď příkladem věrných v řeči, v obcování, v lásce, (v duchu), u víře, v čistotě (nebo: v cudnosti).“ (1. Tim. 4,12)

Timoteus byl mladý a k tomu neženatý. Bylo tu nebezpečí, že druzí se na něho mohou dívat s pohrdáním. Ale nebyl tu

vůbec žádný důvod, proč by jím měli pohrdat. Má to něco říci věřícím v manželském stavu. Nikdy by se nemělo stát, aby-chom věřícího, který je svobodný, nebrali vážně anebo dívali se na něho s určitým pohrdáním.

Timoteus měl být pro druhé příkladem:

– **v slovu.** Již u Marie jsme viděli, že u svobodných bývá zvláštní nebezpečí mluvit nemístně, což způsobuje jen škodu. Být příkladem v slovech je veliký úkol.

– **v praktickém životě.** Je to praktický život, podle čeho jsme viděni navenek. Právě svobodní by se měli snažit dělat vše k zabránění jakémukoli špatnému dojmu. Svobodní muži, o nichž se říká, že se točí kolem dívek, rozhodně nejsou v praktickém životě žádným příkladem. Zneužívání pohostin-ství druhých může být u věřících, kteří jsou sami, rovněž jed-ním bolavým bodem.

– **v lásce.** Zde jde o naši srdečnou přichylnost k Pánu. Ko-mu patří tvé srdce? Jestliže jsi svobodný, mohou city tvého srdce, aniž by byly odváděny nějakými rodinnými starostmi, cele patřit tvému Pánu. Zda to není výhoda?

– **ve víře.** V 2. Tim. 1,5 Pavel mluví o té víře, která byla v jeho babičce, v jeho matce a i v samém Timoteovi. Touto vírou je naprostá důvěra. Nemáš-li žádného partnera pro man-želství, jemuž bys mohl důvěřovat, tedy máš přesto mnohem více. Tvá důvěra v Boha může být pro druhé příkladem a vzpruhou.

– **v čistotě (cudnosti).** Bůh vložil do člověka touhu po dru-hém pohlaví. Avšak praktické uskutečňování této touhy **živo-tem mimo manželství** i pěstování intimních vztahů **mezi osobami stejného pohlaví** jsou hříchy. I když svět se dnes dívá na tyto věci jinak, Boží myšlenky se ani v tomto bodě ne-mění. Pro neženaté a nevdané to může být spojeno s velkými zkouškami, v nichž může pomoci jenom Pán.

2) Jeho styky s jinými.

„Staršího (= staršího muže) *netrestej, ale napomínej jako otce, mladších jako bratří; starých žen jako matek, mladíc jako*

sester, ve vší čistotě (= cudnosti).“ (1. Tim. 5,1.2)

Z tohoto místa bychom závěrem chtěli odvodit obecnou zásadu, že neženatí a nevdané mohou jiným nahradit děti, a oni zase jim rodiče. Timoteus byl Pavlovi jako syn a Pavel jemu jako otec (viz Fil. 2,22). Dva svobodní muži a přesto jaký srdečný vzájemný poměr, jaké pouto lásky mezi oběma.

Ale také mezi stejně starými neženatými muži, popřípadě mezi stejně starými svobodnými ženami může vzniknout pojitko hlubokého přátelství. Ženatí a vdané mají obcenství se svým partnerem v manželství, takže zpravidla chybí předpoklady pro nějaké užší přátelství s jinými. Toto je zvláštní výsadou svobodných věřících a může být spojeno s velkým pozhénáním. Jak mnohé takové přátelství trvalo celý život.

Jistěže to není vždy jednoduché, být svobodný, ale takové to také nikdy nebylo. A proto poslední slovo apoštola Pavla v 1. Ep. Timoteovi platí i dnes ještě každému, kdo není v manželství: „*Milost (Boží) s tebou.*“ (1. Tim. 6,21)

HF 1989/85

William Mac Donald:

Zkrácené (a tudíž neúplné) evangelium

Jako křesťané jsme dnes postaveni před podivný a vážný problém: byl zmobilizován velký zástup získávatelů duší lidí, kteří mají za úkol seznamovat lidi s Kristem. Ti lidé to myslí vážně, jsou v té věci horliví a nadšení a dosahují úžasné velkého počtu obrácení. Až potud to vypadá velice pěkně.

Ale je tu problém: Ta obrácení většinou nevydrží. Ovoce nezůstane. Za půl roku už nebývá vidět vůbec nic, třebaže zvěstování evangelia kdysi bylo tak přesvědčivé a poutavé. Způsob získávání duší příliš stručným a zkráceným evangeliem přináší mrtvě narozené plody.

Co však je podstatou tohoto naprosto nesprávného způsobu

přivádění duší k životu? Začíná kupodivu správným rozhodnutím: zvěstovat ryzí evangelium Boží milosti. A pak se říká: Chceme to poselství uchovat jednoduché, oproštěné od jakékoli myšlenky, že člověk si může věčný život nějak zasloužit, anebo že na něj má nárok. Ospravedlnění se děje na základě víry, nikoli na základě nějakého naplnění zákona. Proto to poselství zní: „*Toliko věř!*“

A pak je ono evangelium zúženo do stručné formule. Tak je například cesta k spasení zkrácena na několik základních otázek a příslušných odpovědí, jako třeba:

„Víte o tom, že jste hříšník?“

„Ano.“

„Věříte, že Ježíš Kristus zemřel za hříšníky?“

„Ano.“

„Chtěl byste Ho přijmout za svého Spasitele?“

„Ano.“

„Nuže jste spasen!“

„Opravdu?“

„Ovšemže. Bible říká, že jste spasen.“

Na první pohled se tyto metody a to poselství zdají být naprosto správné, a poselství takové, že mu zdánlivě není co vytknout. Ale podíváme-li se na ně blíže, dojdeme k závěru, že evangelium je tu předkládáno příliš jednoduše.

První osudnou chybou je, že vůbec není kladen důraz na **lístost a pokání**. Jestliže někdo nedojde k hlubokému uvědomění svého hříšného stavu, nelze u něho mluvit o pravém obrácení. Není těžké přiznat, že jsem hříšník, ale něco úplně jiného je, jestliže ve svém životě zakusím působení Ducha Svatého, který mne usvědčí z hříchu. Nedojde-li k tomu, abych působením Ducha Svatého hluboce cítil svůj naprosto ztracený stav, nikdy nebudu moci věrou pro sebe uchopit spasení. Je zbytečné říkat hříšníkům, kteří nejsou přesvědčeni o svém skutečném hříšném stavu, že musí věřit v Pána Ježíše; takové

poselství platí jen pro ty, kteří vědí, že jsou ztracení a zahynulí. My vlastně přeléváme evangelium jakousi nasládlou omáčkou, když neklademe důraz na padlý stav člověka. Při takovém takto rozředěném poselství lidé přijímají Slovo s radostí, namísto s hlubokou lítostí. Nemají žádné hluboké kořeny; určitou dobu to možná vydrží, ale jakmile dojde k nějakému soužení nebo tlaku, rychle se vzdávají celého svého vyznání (Mat. 13,21). Nesmíme zapomínat, že obsahem toho poselství je právě tak lítost a pokání vůči Bohu, jako víra v našeho Pána Ježíše Krista.

Druhým velkým nedostatkem je, že vůbec není kladen důraz na to, že Kristus je **Pán**. Ten, kdo jen rychle a radostně souhlasí s myšlenkou, že Ježíš je Spasitel, vlastně přechází jádro samé věci. Ježíš je **nejprve** Pán, a teprve pak Spasitel. Nový zákon Ho vždy představuje nejprve jako Pána, a teprve pak jako Spasitele. Zdalipak lidem skutečně ukazujeme, co to znamená, že On je **Pán**? On to dělal vždycky.

Třetím hlubokým nedostatkem je sklon **zamlčovat podmínky pro následování Krista** do té doby, než se někdo pro Pána Ježíše rozhodne. Toto náš Pán nikdy nedělal. Poselství, které On kázal, obsahovalo jak kříž, tak i korunu. On Svě jizvy neskrýval, aby získával učedníky. Seznamoval je s těžkostmi i s pěknými věcmi a vybízel Svě posluchače, aby zvážili náklady. My jsme dnes v nebezpečí, že ve snaze udělat poselství evangelia líbivým a populárním, slibujeme lidem jen a jen radost.

Výsledkem všeho pak je, že máme co dělat s lidmi, kteří si ce věří, ale nevědí, čemu věří. Velice často nemají ani žádný, z hlediska učení biblicky správný podklad pro své rozhodnutí. Nevědí, co znamená předat se Kristu. Oni v sobě nikdy nezažili ono skryté, úžasné dílo Ducha Svatého ve znovuzrození.

Jsou přirozeně i jiní, jimž je nějaké vyznání „prodavačskou“ dovedností takového získávatele duší předříkáno nebo vnučeno. Jiní třeba zase chtějí tomu laskavému, inteligentnímu mladému muži, který se tak mile usmívá, udělat radost. Ale jsou i jiní, kteří se toho nábožného vetřelce, který je přišel vy-

rušit v jejich soukromém životě, už chtějí zbavit. Satan se jistě musí smát, když jsou vítězoslavně oznamována takováto „obrácení“.

Chtěl bych nadhodit několik otázek, které by mohly mít kladný vliv na náš způsob evangelizování.

Můžeme všeobecně počítat s tím, že se některý člověk předá Kristu, slyší-li evangelium poprvé? Může tu ovšem být výjimka, že někdo už je Duchem Svatým připraven. Ale zpravidla tu jde o určitý proces, kde je nejprve zaseta setba, ta pak zalévána a teprve po určité době dochází ke sklizení ovoce. My v naší pošetilé snaze o přímá obrácení zapomínáme, že k početí, těhotenství a narození nedochází jednoho a téhož dne.

Druhá otázka: Může se takové zhuštěné a zkrácené zvěstování evangelia vyrovnat onomu tak velkolepému, úžasnému poselství? Napsal jsem řadu různých evangelizačních traktátů, ale musím říci, že to dobré poselství je v nich v určitém smyslu vlastně podáno nesprávně, jestliže se pokoušíme stlačit je na pouhé čtyři krátké věci. Nebylo by rozumnější, předkládat lidem to poselství jako celek, jak ostatně je vždy předkládáno v Evangeliiích anebo v Novém zákoně?

Za třetí: Je celý ten způsob nucení lidí k nějakému rozhodnutí skutečně biblický? Kde najdeme v Novém zákoně, že by lidé někdy byli vystavováni nátlaku, aby u nich došlo k nějakému vyznání? Ta metoda bývá ospravedlňována poukazováním na to, že prý se vyplatí, když se třeba **jen jedna** osoba z deseti skutečně obrátí. Ale co těch devět? Těm zbude jen zklamání, zatrpkllost a možná, skrze falešné vyznání, svedení na cestu do pekla.

A konečně bych se chtěl otázat, zda to všechno chlubení se obráceními je opravdu na místě? Potkáte se možná s nějakým mužem, který vám bude s naprostou vážností vyprávět, že se dnes setkal s deseti osobami, které všechny bez výjimky, přišly k spasení. Jeden mladý lékař vyprávěl, že po každé, když na cestách zavítá do nějakého cizího města, si v telefonním seznamu vyhledá telefonní čísla osob, které mají stejné při-

jmení jako on. Potom jednoho za druhým zavolá a probere s nimi telefonem ony „čtyři duchovní zákony“ (čtyři kroky ke spasení). A hle, každý prý otevře dveře svého srdce pro Pána Ježíše. Jsem dalek pochybovat o upřímnosti takových lidí, ale mylím se snad, když se domnívám, že jsou mimořádně naivní? Kdepak jsou všichni ti „spasení“ dnes? Nikde byste je nenašli.

To vše ukazuje, že musíme taková zvěstování evangelia „na běžícím pásu“ zkusit zevrubněji. Měli bychom být hotovi vkládat do zvěstování evangelia více času a klást únosný, co do učení biblicky správný základ, na němž víra opravdu může spočinout. Měli bychom zdůrazňovat nutnost lítosti a pokání – úplného obrácení a odvrácení se od hříchu. Měli bychom klást důraz na to, že Kristus je Pán, a na vše, co pro nás z toho plyne, a i na to, jaké předpoklady a důsledky vyžaduje, resp. s sebou nese následování Pána Ježíše. Měli bychom jasně ukazovat, co je opravdu obsaženo ve slově „věřit“. A měli bychom také umět čekat, až Duch Svatý v takových duších sám způsobí upřímné poznání hříchu. Avšak potom bychom zase měli být připraveni vést takové osoby k spasitelné víře v Pána Ježíše.

Budeme-li to dělat, nebudou už počty takzvaných obrácení tak astronomicky veliké, ale přibude počet opravdových případů duchovního znovuzrození.

HuN 1980/288

anonymní:

Takzvaná „bratrská porada“.

Jeden starší dlouholetý čtenář mi píše: „Nedávno mne zaměstnávala otázka: Co je to bratrská porada (tedy chvíle, v níž jsou bratři pospolu, aby hovořili o záležitostech místního shromáždění), a kdo se jí má účastnit?“ Tři milí bratři mi dali na tyto otázky odpovědi, které níže otiskujeme. Možná že toto uveřejnění v našem časopise bude užitečné a mnohý čtenář ho uvítá. – Poněvadž odpovědi, jak se mi zdá, obsahují nejeden dob-

ry pokyn, rád je tu předávám a uvádím jednotlivě za sebou. Je přirozené, že v nich jsou rozvíjeny podobné myšlenky, jejichž opakování však nepůsobí nepříjemně.

I.

„Bratrské porady“ jsou k tomu, aby s hleděním k Pánu byly projednávány otázky, jimiž se nemusí zabývat anebo dokonce zneklidňovat celé shromáždění; jsou však také k tomu, aby byly objasňovány stavy a vyskytnuvší se věci, které, je-li třeba, jsou pak jako prozkoumané předloženy k posouzení shromáždění (Církvi), např. jde-li o připuštění k lámání chleba anebo o provedení kázně. Shromáždění pak posuzuje to, co mu bratři předkládají jako něco, o čem jsou přesvědčeni, že se to líbí Pánu. **Církev (Shromáždění)** se pak ujímá určitého jednání a je za to Pánu odpovědná. Podle Mat. 18,18–20 jsou nebem potvrzena pouze ta ujednání, která jsou provedena věřícími, shromážděnými ke jménu Ježíše, ať jich je mnoho či málo, s Pánem ve svém středu.

Písmo nikde neustanovuje „bratrské porady“ v tomto doslovném znění. Avšak z výše uvedených důvodů se ukázaly nezbytnými pro každé větší shromáždění a všude byly uznány za správné. Při otázkách nebo jednáních, které vyžadují, aby byly posouzeny celou Církví (Shromážděním), je bratrská porada jakýmsi přípravným zařízením, které však nemá **žádný** nárok na nějakou autoritu. Výjimkou jsou běžné věci, finanční záležitosti, otázky, týkající se shromažďovací místnosti apod., kdy bratrská porada může jednat samostatně, pokud ovšem nejde o věci, o nichž musí rozhodnout všichni.

Pokud jde o otázku, které **osoby** mají být přítomné v bratrské poradě, tedy přicházejí v úvahu předně ti, kdo si **hluboce uvědomují odpovědnost** před Pánem. Musí mít opravdový zájem o **Něho** a o Jeho věc. Kromě toho je žádoucí, aby byli **rozvážní, střízliví a schopní usuzovat**. „*Mdlí (slabí) u víře se nehodí k rozhodování ve sporných otázkách.*“ (Řím. 14,1) V každém případě by ti bratři, kteří jsou méně schopni úsudku,

měli být **zdrženliví**. Kromě toho musí být bratři **mlčenliví**. Ze všeho toho plyne, že velmi mladí bratři by se neměli bratrské porady účastnit, a rovněž bratři nerozvážní, a ti, kteří nedovedou mlčet.

II.

Výraz „bratrská porada“ nebo „bratrské shromáždění“ v Božím slovu sice není, avšak sotva bychom pro ten předmět, který máme na mysli, našli jiné označení.

Podle osobních poučení naším drahým Pánem v Mat. 18,15–20 bývá někdy třeba dotázat se Církve (Shromáždění) anebo slyšet její úsudek, avšak jistě by nebylo podle myšlenek Pána nebo podle učení Písma, aby při **všech** vyskytnuvších se otázkách byla dotazována celá Církev (Shromáždění).

První bratrskou poradou máme jistě ve Skut. ap. 6,2. Smíme se domnívat, že mezi jmenovanými tam učedníky nebo bratři-mi mohli tedy být všichni, kteří patřili k Církvi (Shromáždění) v Jeruzalémě; avšak přesto nás zaznamenání ve Skut. ap. 15,1–29 poučuje, že Duch Svatý nepoložil vyřízení vážné otázky, která tenkrát vyvstala, hned na srdce **všech** bratří. O celém shromáždění je zmínka teprve ve 22. verši. Je jistě výsadou **všech** bratří místního shromáždění, že jsou spjati s Církví (Shromážděním) a podílejí se na všem dobrém i bolestném, co se jí týká: a mělo by být též naší prosbou, aby bylo **více** střízlivých bratří, kteří by bděli nad vším, co je Církvi ke zdaru, i čím ona trpí.

Jak lze takové bratry poznat? Předně bdí nad **svým vlastním** domem. Zanedbávat vlastní dům a přitom chtít mít péči o Boží Církev – jak by se to srovnávalo? Většinou každému bratru, jemuž jde o dobré mnohých a o čest Pána, půjde o to: osobně chodit v bázi Pána a nést všechny starosti Církve na **modlitebném** srdci.

Ten, komu upřímně jde o toto, má místo v bratrské poradě, a pokud to je možné, **nikdy** by při ní neměl chybět.

III.

Na „bratrskou poradu“ se především nesmíme dívat jako na nějaké ustanovující (rozhodující), vládnoucí zřízení. Je jenom účelovým prostředkem (nástrojem) a vznikla na základě dobrých lidských rozvah, aniž pro ni máme nějaké přímé zdůvodňující místo Písma, kromě snad 1. Kor. 14,40.

Hovory, které při ní probíhají, mohou tudíž být jen přípravného a poradního charakteru, avšak nemají charakter nějakého konečně platného rozhodnutí. Před Bohem je odpovědná **Církev** (tj. bratři a sestry). Tato také nepodléhá nějaké bratrské radě (což je novodobý pojem), avšak oceňuje a je vděčná za napomenutí bratří a jejich radu, neboť k nim má důvěru, poněvadž se v zájmu celku obírají věcmi Církve **před Bohem**, bez nějaké náklonnosti nebo stranění. Vždyť **všichni** bratři a sestry se nemohou starat o každou jednotlivou věc místního Shromáždění (Církve); od toho je **bratrská porada**, kde mohou být takové záležitosti prozkoumány (posouzeny) a důkladně prohovořeny. S výsledkem takových porad budeme asi moci ve většině případů souhlasit, avšak někdy budeme cítit potřebu vznést určitou námitku. Tato možnost musí zůstat právem nejen každého bratra, nýbrž také každé sestry (rozumí se, kteří jsou v obecenství u stolu Páně – pozn. překl.).

„Bratrská porada“ tedy je a zůstává lidským zřízením, učiněným s nejlepším přesvědčením, které však může mít Boží uznání jen tehdy, jestliže bratři zůstávají závislí a v pokoře a především si nepřisvojují nějakou vládnoucí úlohu.

BHCh 1932/77

Walter Gschwind:

Na pomoc mladým křesťanům – 1. **(z abecedy křesťanství)**

Možná že mezi našimi čtenáři jsou někteří, kteří teprve nedávno přišli k uvěření ve svého Spasitele a jsou tedy ještě za-

čátečníky při následování Ježíše Krista. Nalezli na nové cestě mnoho radosti. Ale do jejich srdce se mohou vkrádat i boje, ba dokonce i pochybnosti a způsobovat tam neklid. Máme v úmyslu podat takovým „začátečníkům“ pomoc z Božího slova. – Dnes bychom se chtěli pokusit odpovědět na následující otázku:

Jak mohu být osvobozen od moci hříchu?

„Poznal jsem, že mi byly odpuštěny **hříchy** pro jméno Ježíše. Jak ale mohu být vysvobozen od moci **hříchu**?“

„Jsem ještě horší, než jsem byl před svým obrácením!“

Jeden člověk se zřítíl do hluboké jámy. Je mrtev. Na jeho hrudi leží velké i malé kameny. On však nic z toho nevnímá. Ty kameny ho netlačí. Je mrtvý. – Jakmile však jeho srdce znovu začne tepat a opět se do něho vrátí život, hned bude ty kameny vidět a cítit jejich tlak. Byly by mu nesnesitelným břemenem.

Něco podobného se to stalo s tebou. Před svým obrácením jsi byl „*mrtev ve vinách a hříších*“ (Ef. 2,1). Tenkrát jsi nemohl zlo správně poznat: byl jsi „*temnota*“ (Ef. 5,8). Ztratil jsi správné vnímání zla (Ef. 4,19), ano, byl jsi odcizený životu z Boha (Ef. 4,18).

Nyní však je tomu jinak. Skrze víru v Ježíše, Syna Božího, přišel do tebe život (Jan 5,24). Teprve nyní si před Bohem správně uvědomuješ svůj stav, v němž jsi žil. A proto se, zděšen, tážeš:

„Jak se mohu dostat z tohoto stavu?“ Skrze Ježíšovu krev jsi byl obmyt od svých hříchů. Ale vždy ještě dochází k novým. Chceš se nějak dostat z této hluboké jámy – jenže ono to nejde. Uděláš krok vpřed, ale hned zase krok zpátky. Od chvíle, co chceš následovat svého Spasitele a podobat se Mu, se zdá, jako by hřích v tobě skutečně ožil (Řím. 7,9). Vidiš ve svých údech zákon hříchu (23. v.) a musíš provádět to, co nenávidíš (tamtéž 15. v.). Tvé volání: „*Bídny já člověče! Kdo mne vysvobodí z toho těla smrti?*“ (tamtéž 24. v.) by mne vůbec

nepřekvapilo.

Ten „starý člověk“ je nepolepšitelný. – Tvůj boj v jámě byl nutný. My všichni se musíme naučit uznat: onen „starý člověk“ (má stará přirozenost) je nenapravitelně zkažený. Máme ztratit jakoukoli důvěru ve svou vlastní sílu. Všichni jsme se od přirozenosti stali „neužitečnými“ (elbf. př.: „neschopnými“ – Řím. 3,12) jako nějaké předměty na skládce odpadků: třeba takový rozbitý džbán tam nemůže už nikdo potřebovat. Anebo ležící tam roztrhaný deštník nebude už nikdo vyspravovat záplatami.

Bůh od nás vůbec nečeká nějaké pokusy o polepšení. On nám naopak božsky dokonalým způsobem pomohl dostat se z našeho bídneho stavu ven:

Skrze Ježíše Krista nás osvobodil od „starého člověka“! Kristus byl na kříži nejen kvůli našim hříchům. Trpěl tam nejen pro to, co jsme **udělali**, nýbrž také pro to, co **jsme**. Když pohledíš na ten kříž, můžeš říci: Já jsem v osobě svého Zástupce, pokud jde o starého člověka, našel svůj konec. Smíš se tu plně a cele opřít o jasné výroky Božího slova: „*Starý člověk náš s ním spolu ukřižován jest (= byl), aby bylo umrtveno (v elbf. př.: „odstraněno“) tělo hřícha, abychom již více nesloužili hříchu*“ (Řím. 6,6). „*Pohřbeni jsme tedy s ním (= s Kristem Ježíšem) skrze křest v smrt*“ (Řím. 6,4). – Jaké je to vysvobození!

Tato božsky veliká skutečnost nezačíná pro tebe platit teprve tehdy, když ji **cítíš**, nýbrž když **věříš**, že Pán Ježíš dokonal Své dílo vykoupení na kříži i za tebe. Zda to nezpůsobí, že i ty pak zvoláš: „Děkuji Bohu skrze Ježíše Krista, Pána svého!“? (Porov. Řím. 7,25.)

Bůh ti dal novou přirozenost. – Byl jsi znovuzrozen. Stalo se to skrze tvou poslušnost vůči **Božímu slovu** a skrze působení **Ducha Svatého**, čili „z vody a z Ducha“ (Jan 3,5). Nyní máš novou přirozenost. Kristus se stal tvým životem, ale také vzorem, podle něhož se ten život má v tobě rozvíjet.

Duch Svatý převzal vedení tvého života. – Sám Duch

Svatý nyní přebývá v tobě (Řím. 8,9.11; 1. Kor. 6,19). ON převzal řízení tvého nového života, jehož obsahem, účelem a cílem jest Ježíš (Řím. 8,14). Dnem i nocí, v práci i odpočinku, mezi lidmi i v tichém ústraní, On tě chce spravovat a řídit. Jeho cílem je udržovat a prohlubovat naši srdečnou náklonnost k „*Otcí i k Synu jeho Ježíši Kristu*“.

Protivláda. – Písmo svaté však nás upozorňuje na to, že v nás je také „*tělo*“. Ale nemysli si, že to je nějaká část tvého těla, nýbrž je to jakýsi druh protivlády, která v tobě bydlí. Seznam ministrů této bídne vlády najdeš napsán v Ep. Galatským 5,19–21: „*nečistota, bezuzdnost, žárlivost*“ a mnoho jiného (elbf. př.).

Také tato vláda chce ovládat tvého ducha (mysl), zmocňovat se tvé duše a dělat z tvého těla ochotného služebníka. Když se jí to podaří, je veškerá činnost tvého života přestavena na směr: „*hřích*“.

Z toho, že v tobě je „*tělo*“, si nemusíš dělat žádné svědomí. Tato skutečnost sama o sobě není žádný hřích. Avšak to zkažené „*tělo*“ v nás už nás nijak nemá ovlivňovat. Jediná, ale účinná možnost, jak podvázat neblahou činností té protivlády záleží v tom, že se řídíme Boží radou:

„*Duchem chod'te, a žádosti těla nevykonáte!*“ (Gal. 5,16)

Ale o tom si, když to Bůh dá, povíme příště.

HF 1958/157

OTÁZKY A ODPOVĚDI

Otázka: Co znamená v 1. Kor. 7,14: „*Posvěcen jest zajisté nevěřící muž pro (= skrze) ženu*“? Mluvílo se totiž o tom, že toto ukazuje spasitelnou moc milosti a že v době milosti, pokud jde o obecenství, bychom neměli jednat tak zkostnatěle jako v starozákonních dobách. – V jakém smyslu jsou takové děti „*svaté*!“

Odpověď (Christian Briem):

I když dnes vládne milost – a to je nesmírně veliká výsada – tu přesto ona vládne skrze spravedlnost. Spravedlnost je tedy základem milosti, a Bůh nikdy nebude jednat na úkor Své spravedlnosti.

Tento verš vůbec nemluví o obecenství mezi Božími dětmi, tím méně pak o obecenství u stolu Páně, nýbrž **předně** ukazuje, že Bůh hájí nedotknutelnost manželství i tehdy, když nastanou těžkosti tím, že jeden z manželů dojde k spasení. **Dále** jasně ukazuje, že i v takovém případě, kde jedna strana v manželství je věřící, druhá však nevěřící, je tu vzácný rozdíl mezi křesťanstvím a židovstvím. Když se nějaký Žid oženil s pohankou (= ženou z národů), stal se nečistým, třebaže nepřestal být Židem; a děti byly nečisté, a on musil tu ženu vyvrhnout (porov. Ezdr. 10): neměly žádného práva na výsady židovského postavení na zemi.

Avšak v době milosti je tomu opačně. Nevěřící strana sice nepřestává být nevěřící, avšak nemá být zapuzena, nýbrž je tu skrze onu věřící stranu posvěcena (nikoli „svatá“!), tj. je v Božích myšlenkách oddělena, aby také mohla vstupovat do křesťanských výsad. Pokud pak jde o děti z takového smíšeného manželství, tedy pod zákonem byly nečisté (ne že by se jimi teprve staly), pod milostí jsou svaté (nejen „posvěcené“!), tj. mají právo na křesťanské výsady, které na zemi patří Božímu lidu. Samy v sobě jsou ty děti stejně hříšné jako všechny jiné a musejí být spaseny, avšak skrze milost se dostaly do okruhu, kde jsou tato požehnání poznávána. „Posvěcen a „svatý“ se tedy nevztahuje na něco vnitřního, na duši, nýbrž na vnější postavení takové osoby. Když tedy např. žena je spasena, tedy Bůh uznává a dívá se ve Své milosti na celý takový dům – s mužem i dětmi – jako na oddělený pro Něho. Je přirozené, že každý z těch jednotlivců se musí obrátit, jinak by věčně zahynul; avšak je to nezměrná výsada dostat se do okruhu, kde lze nalézat požehnání. Souvisí to přímo se zaslíbením, které směl slyšet žalářník ve Filipi: „*Věř v Pána Ježíše Krista, a budeš spasen, **ty i dům tvůj.***“ (Skut. 16,31)

Závěrem je třeba podotknout, a tím se vlastně vracíme k na-

šemu konstatování na počátku této odpovědi, že totiž tohoto verše nemůže být použito k schvalování nesvatých manželských spojení (sňatků) mezi věřícími a nevěřícími. O této věci Boží slovo mluví zcela jasně a jednoznačně srozumitelně a říká: „... *toliko v Pánu*“ (39. verš).

HuN 1985/219

anonymní:

Duchovní sklíčenost

Mnoho Božích dětí prochází dobami vážného osobního soužení a zkoušky. Jim jsou určeny následující řádky. Přečtěte si s modlitbou, přečtěte si vícekrát poselství Ducha Božího v Ep. Židům 12,5–12 a zastavte se zvláště u 7., 10. a 11. verše: „(To), co trpíte, jest ke kázni: *Bůh s vámi jedná jako se syny; neboť který jest syn, jehož by netrestal otec?*... *A onino zajisté po nemnohé dny, jakž se jim vidělo, trestali, ale tento ve věcech přeužitečných, (totiž k tomu), abychom došli účastenosti svatosti Jeho. Každé pak trestání, když přítomné jest, nezdá se býti potěšené, ale smutné, než potom rozkošné ovoce spravedlnosti přináší těm, kteříž by v něm pocvičení byli*“ (část. podle elbf. př.). Přemýšlejte o těchto verších tak dlouho, až porozumíte slávě předsevzetí vašeho nebeského Otce ve všem, co On činí! Je mnoho věcí, jimž nebudeme rozumět až do onoho dne, kdy všechno bude zjeveno; avšak víme, že je pravdou, co čteme v Řím. 8,28, že to je pravdou už **nyní**: „*Víme, že... milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému, (totiž) těm, kteříž podle uložení (Jeho) povoláni jsou.*“

Uvažme, že to je satanův cíl, vrhat věřící do stavu duchovní skleslosti nebo dokonce i do zoufalství! Když nám Bůh ukládá nějaké tíživé věci a situace, aby zkusil naši víru, tedy satan se pokouší ukázat nám je jako nějaké neštěstí, aby tak v naší duši vzbudil pochybnost o Boží lásce. Budeme-li se dívat na uloženou zkoušku jako na nějaké neštěstí a pohromu, nebude to dlouho trvat, a my se začneme litovat. Nepřítel bude dělat

všechno možné, aby toho dosáhl. A je sotva něco, co by náš zrak rychleji odvrátilo od Pána, než lítost nad sebou. V takovém případě ihned sklouzneme na nějakou nižší úroveň, protože se budeme obírat naším „já“. Duchu Svatému bude bráněno v Jeho působení a my nebudeme moci v našich zkouškách rozeznávat Boha. Zato v nás bude působit tělo. A nebude to trvat dlouho, a my začneme, ať už vědomě nebo nevědomě kritizovat a obviňovat některé lidi, kteří jsou lidskými nástroji oněch zkoušek; a je možné, že úplně zapomeneme na ony zlé moci, které mohou oněch osob používat, a že nebudeme rozeznávat za tím vším dobré úmysly, které s námi Bůh sleduje, když všechno toto dopouští.

Takto budeme stále víc a víc ustaraní a trápeni věcmi, které přece nemůžeme změnit. I z malicherných věcí pak vyrostou hrozivá nebezpečí, která nás budou znervózňovat a zneklidňovat a trápit stále víc, až se nám nakonec všechno bude zdát špatné a namířené proti nám.

Taková je duchovní sklíčenost: nepříteli se podaří ovlivňovat nás. Je to jedna ze satanových taktik, která se mu právě v těchto posledních dnech daří. Záměrem našeho úhlavního nepřítele je, aby „vojíni Ježíše Krista“ se obírali sami sebou, aby byli zbaveni odvahy, tím, že začnou pochybovat o Božím působení (což vlastně je onen prapůvodní hřích v Eden); tím jsou pak přivedeni na **nižší** úroveň, kde Duch Svatý **nemůže** působit, kde my nemůžeme rozeznat, že našimi skutečnými nepřáteli nejsou tělo a krev, nýbrž ony neviditelné moci zla (Efez. 6,12).

Takový sklíčený křesťan se podobá válečnému zajatci, který je pod kontrolou nepřítele a neschopen úspěšně sloužit svému právoplatnému Pánu. Je úplně bezmocný. Dokud je v takovém stavu, nemůže vzdorovat ani lstem nepřítele, ani nemůže pro druhé dobývat vítězství. Satan to ví, a proto by nás ustavičně chtěl uvádět do deprese, do duchovní sklíčenosti.

Proto, milý čtenáři, nedovoluj své duši, aby byla zastrašena a skleslá! V dobách zkoušek se měj dvojnásob na pozoru, aby z tvých rtů nevyšla nějaká kritická slova o slovech nebo činech

druhých lidí! Pros Boha, aby tě před tím chránil, abys neupadl do nějaké ochablosti, anebo abys nějak nebyl nástrojem, jehož přispěním by druzí upadli do takového stavu! Mluv **se** svým věřícím bratrem, namísto abys mluvil **o** něm. **Modli se** s ním, namísto abys ho **kritizoval!** Trvej pevně na svých výsadách v Kristu Ježíši, jak je např. nalézáme v Ep. Efezským, a buď pamětliv napomenutí v 6. kapitole: „*Oblect se v celé odění (= výzbroj) Boží, abyste mohli státi (= obstát) proti útokům (= lstem) d'ábelským... A protože vezměte celé odění (= výzbroj) Boží, abyste mohli odolati (nebo: vzdorovati) v den zlý, a všechno vykonajíce, státi.*“ (11. a 13. verš). Nechť je tvou řečí: „Jestliže nemohu být nějakým velkým pracovníkem pro Boha, budu alespoň odmítat být nástrojem pro ďábla.“ Přijímej vše, co ti připadá za těžko, z ruky svého milujícího Otce a dej stranou lidi, dej stranou druhořadé příčiny! Uvrhni své starosti na Něho, neboť s Ním vždy můžeš počítat! Poslyš, co On říká: „Bdi“ – „snášej“ – „přemáhej“!

„*Kdo zvítězí, tomu dám seděti s sebou na trůnu mém, jako i já zvítězil jsem, a sedím s Otcem svým na trůnu jeho.*“ (Zjev. 3,21)

Pro ty, kteří jsou právě teď zatrpklí, anebo jsou v nebezpečí, že budou vždy znovu upadat do sklíčenosti, chceme uvést následující rozhovor, který bychom mohli nadepsat „Duchovní tunel“.

„Když jsem včera byl ve shromáždění, byl jsem plný radosti a myslel jsem si, že se už nikdy zase nedostanu do tmy; ale všechno je zase pryč a já jsem hluboce dole. Co to jen se mnou je? Co mám dělat?“

Starší křesťan se na chvíli odmlčel a potom řekl: „Projížděl jsi už někdy nějakým tunelem?“

„Ovšemže“, odvětil jeho mladý přítel, „ale nechápu, co to s tím má společného?“

„Myslel sis, kdyžs byl v tom tunelu, že slunce na nebi zmizelo?“

„Ne, samozřejmě, ono přece nezmizelo. Věděl jsem, že

slunce je na nebi stejně jako kdykoli jindy, třebaže jsem ho právě nemohl vidět. Avšak jakou to má souvislost s mou zkušeností?“ – „Byl jsi ve velké úzkosti, protože jsi musil projíždět tím temným tunelem?“ – „Ne, věděl jsem, že brzo zase budu na druhé straně, že zase budu na světle.“ – „A jak ses dostal ven?“ – „Teď jsem venku!“, odpověděl s radostí. „Teď už tomu rozumím, co jsi měl na mysli. Boží skutečnosti jsou stále stejné, ať se z nich raduji nebo neraduji. Mám se radovat z těch skutečností, a ne ze svých pocitů o nich. Rozumím, ano, už tomu rozumím!“ – „Jistě, je to tak. Kristovo dílo je stále totéž, Boží slovo je vždy totéž, Kristova láska je a zůstává tatáž. **Naše pocity nemohou změnit** to, co Kristus učinil, anebo co Bůh řekl; a toto je základ našeho pokoje.“

EuE 1985/338

K dnešnímu autorovi:

**William Joseph LOWE /čti: lou/
(1839–1927)**

Narodil se v Londýně a měl velice zbožné rodiče. Také sám již od dětství byl zbožný. Na akademii v Ealingu vynikal ve všech oborech. Potom studoval v Londýně inženýrství. Ve věku 20 let odcestoval do Indie, kde získal velice důležité místo v ředitelství společnosti, která se starala o zavlažovací práce; brzy pod ním pracovaly tisíce dělníků – tak velikou důvěru budily jeho schopnosti. Avšak podnebí mělo škodlivý vliv na jeho zdraví, takže r. 1866 se vrací do Anglie a odtamtud odchází do Švýcarska, aby si zdokonalil a zlepšil svou francouzštinu. V této době se seznamuje s bratrem J. N. Darbym, s nímž je spojen zvláštním přátelstvím, které se ještě více prohloubilo spoluprací při překládání Bible v Pau. Lowe pracoval zvláště na evropské pevnině, v Kanadě a ve Spojených státech. Po smrti starého bratra Mac Adama, s jehož dcerou se r. 1883 oženil, přebírá vydávání časopisu „Letters of interest“ (zprávy o díle Páně v cizině) a pokračuje v tom 40 let. Až na články

v evangelizačním časopisu „Salut de Dieu“ (Boží spasení), který založil r. 1873 a redigoval asi do r. 1917 (tento časopis stále ještě vychází), byl poměrně málo literárně činný. Měl zvláštní zájem o mladé lidi, které s oblibou shromažďoval k biblickým úvahám. Plnil tím doporučení, které mu dal na smrtelné posteli bratr J. N. D.

(F.Cuendet: Souvenez-vous de vos conducteurs, str.61–62)

ZAHRANIČNÍ MISIE

BHUTAN

je téměř absolutisticky ovládaným královstvím na severu Indie na jižních svazích Himaláje. Státním náboženstvím je budhismus a jakákoli křesťanská misijní práce je co nejpřísněji zakázána. Trpěna je jenom malá menšina mohamedánů, kteří tam pracují jako hostující dělníci. Pohanství, které ovládá stát, má za následek nejnižší životní úroveň ze všech národů na světě. Proto jsme zvláště vděční, že i tam Pán vyvedl duše ze tmy do Svého světla. Na 4 různých místech se shromažďuje na 300 věřících. Nedávno je navštívil bratr Neil Short (známe ho z konference v Pardubicích r. 1990) s manželkou a s několika bratry z Indie. Velikou pomocí v díle Páně tam je mladý bratr Jeremiáš Dhakal a jedna mladá sestra, učitelka v hlavním městě, která – jako novozákonní Priscilla – má zvláště na srdci věci Páně. Podle posledních zpráv tam mělo 12. ledna začít v obecenství s indickými věřícími lámání chleba u stolu Páně. V této zemi, kde lidé vědí, co je hlad, jsou vděční za porci rýže s trochou koření nebo zeleniny. Ale ještě větší je jejich touha po duchovním pokrmu. I děti vydrží sedět celé hodiny, jen když mohou naslouchat Božímu slovu.

MWHF 263/264, příloha

ZAIRE (střední Afrika)

Misionáři Štefan a Kornélie Waldmannovi z Cortaillodu (Švýcarsko) nám mj. sdělili, že se sestra v červnu v evropské nemocnici narodil chlapeček Marek Filip. Když mu bylo 6 týdnů

nů, vrátili se zase do Zaire pokračovat v misijní práci. Bratr Štefan je civilním povoláním pilot. Počátkem září 1991 došlo k vojenské vzpouře v hlavním městě a brzy na to v městě Kananga. Bratr Štefan stačil právě ještě obejít rebelující vojáky a musil se celý den skrývat, zatímco sestra Kornélie byla doma s malým Markem a několika pomocníky v domácnosti. V obavách, co bude dál, slyšeli téměř celý den střelbu před dveřmi domu. Ale Pán je dokonale chránil před vojskem plenícím město a zvláště loupícím obchody. Příštího dne bratr Štefan s dalšími piloty evakuovali všechny misonáře s jejich rodinami z křovinaté části země do Kanangy, odkud pak byli vojenskými letadly dopraveni do Brazaville v Kongu. V Kananze byl mezitím vyloupen sklad křesťanských knih. Bratr Štefan s dalšími dvěma bratry navštívili koncem ledna letadlem zairské území Kasai. Věřící byli zvláště vděční za přivezené léky, mýdlo, sůl a jiné zboží. Ceny potravin (i domácích) vysoce stouply. Stát již několik měsíců nevyplácí učitelům měsíční mzdu. Rodina Waldmanů se chtěla v dubnu vrátit do Kanangy zkušebně na dva měsíce. Prosí o přimluvné modlitby: aby je Pán dále vedl, chránil je a dal potřebné zdraví, aby jejich služba přinesla ovoce, aby jim i věřícím v Zaire byla Pánem dána trpělivost a vytrvalost ve zkouškách a aby došlo k zlepšení celkové situace v té zemi.

Něco z pošty na adresu „Posla pokoje a radosti“

„Kniha ‚Je to naprosto jisté‘ ma zaujala svojou jasnou a zrozumiteľnou výzvou na rozhodnutie: ‚Stretnutie s Ježišom sa nevyhneš‘. Táto veta sa tiahne ako hlavná myšlienka knihy. To je naozaj úplne, celkom isté. Či to niekto uzná alebo nie. ...Okolo mňa je toľko slepých ľudí a ja im nedokážem otvoriť oči. Ale viem, že je Niekto, kto má všetku moc na nebi i na zemi a ten môže spôsobiť to, aby slepí videli. A nielen že to môže, ale aj to naozaj robí – veď aj ja som bola ešte nedávno slepá. Preto Ťa chcem poprosiť o zaslanie aspoň 10 ks knížiek ‚Je to naprosto jisté‘... A prosím aj o modlitby za prácu medzi

študentmi, aby sa k nej Pán priznával a požehnával ju.“

(vysokoškolačka Iveta R.)

„Náhodou se mi dostala do rukou Vaše brožurka ‚DOPIS TOBĚ!‘. Její obsah na mne velmi zapůsobil. Díky tomuto dopisu jsem se opět vrátil k četbě Bible... Prosím, pošlete mi nějaké podobné publikace...“

(Jiří B.)

„Vážení bratia, prosím o zásielku 200 ks traktátov MLUVÍ VŽDY JEN PRAVDU... Moje kníhkupectvo je silnou misijnou stanicou. Váš traktát v súčasnej dobe považujem za najlepší, aký som kedy mal v rukách. Pri dnešnej degradácii slova človek potrebuje presne tento typ oslovenia. Pán vám žehnaj!“

(Dušan S.)

DOMÁCÍ ZPRÁVY

S evangeliem v starobincích

Dozněly tiché tóny melodie z hudebního nástroje, zaznělo několik evangelizačních písní, zpívaných malým sborem bratří a sester, a již tu bylo vidět upoutanou pozornost menšího shromáždění obyvatel starobince v Borohrádku (o několik dní později také v Niměřicích u Benátek n. Jiz.). Někteří byli s berlami, ba i na vozíčku. Ale všichni byli osloveni Božím slovem, které jim jasně ukázalo na skutečný význam toho Beránka, který snímá hříchy světa. Bylo jim zdůrazněno, že Bůh všechny lidi zve, aby se k Němu vrátili, ale že nikoho nenutí. Všichni účastníci velice pozorně naslouchali. A když pak dostali řadu různých traktátů, brožur i Nových zákonů a my jsme se s nimi musili rozloučit, viděli jsme na nejedné tváři radostné pohnutí a i slzy. Ano, Bůh má zvláštní péči i o tyto osamělé (Luk. 14). Pamatujme také na ně na modlitbách, aby se Pán Ježíš dotkl i jejich srdcí a oni přišli k spasení.

On řekl: „*Budete mi svědkové!*“ (Skut. 1,8) A jimi můžeme být třeba i pouhým podáním traktátu. Ale především životem a

i slovy osobního svědectví. „*Žeň zajisté jest mnohá, ale dělníků málo.*“ (Mat. 9,37) Jeho Slovo se k Němu nevrátí prázdné (Iz. 55, 11; Kaz. 11,1). „*Boží jsme zajisté pomocníci*“ (1. Kor. 3, 9a). – Jak nás to vše povzbuzuje, abychom „*neumdlévali*“, neboť jednou „*budeme žnout, neustávající*“ (Gal. 6,9).

dc/r

Norimberk

Bylo to skutečně nečekané přijetí, když jsme byli hned při výstupu z autobusu tak mile přivítáni. A oficiální, ale tolik srdečné uvítání bratrem Otto Krausem v shromažďovací místnosti, kde jsme všichni z ČSFR usedli, to znovu zdůraznilo. Po nutných pokynech a po společné večeři jsme pak usedli k prvnímu večernímu shromáždění.

Jen několik veršů ze 4. kapitoly Ep. Filipským. Slyšíme, že radost je základní potřebou lidského srdce. Ano, radost v Pánu. Slovo „Pán“ se vyskytuje na začátku té kapitoly hned několikrát. **Posloucháme** Pána opravdu, abychom se mohli radovat?

Po shromáždění jsme si shodně musili říci, že jsme slyšeli něco, co je pro nás skutečně aktuální a potřebné. A už první večer byl bohatou odměnou za podniknutou dalekou cestu. V úvodní modlitbě bylo řečeno, že jsme plni očekávání. A Pán v těch dnech našeho pobytu tam učinil tak mnoho, nad naše očekávání!

S radostnými srdci při krásném teplém počasí jsme odjížděli, obohaceni vedle zvláštních myšlenek z Písma také o nově poznáný Boží lid. Na cestu jsme byli vyprovoděni slovem z Ep. Židům 13,5b.6.8. S vděčností vůči Pánu jsme pak po obědě opouštěli hlouček posledních věřících, který nám ještě naposledy mával rukama, kapesníky a šátky.

Ještě řadu dní po návratu jsme byli v myšlenkách zpět u těch milých věřících a zvláště v přemýšlení o všem, co jsme tam ve shromáždění slyšeli o stavu Korintských a o všem, co jim apoštol, veden Duchem Svatým, musil napsat v uvažované

2. kapitole 1. Ep. Korintským.

Bylo toho mnoho a zdálo se nám to až neskutečné (asi proto, že jsme napřed málo věřili – Marek 9,23b). A přesto to byla skutečnost, třebaže naprosto nečekaná. Co to teprve bude, až budeme navěky s Pánem a naplní se, že On vše činí nové?!

mt/r

Uveřejněné úvahy jsou jenom **pomůckou**, která nás uvádí do Božího slova. Abys mohl mít plné požehnání, čti je s otevřeným Písmem po ruce a s modlitbou a srovnávej je s Písmem, „*tak-li by ty věci byly*“, jako to dělali věřící z Berije (Skut. 17,11). Přečti si z Písma také všechny verše, třeba jen naznačené v závorkách.

Redakční sdělení: Pište nám o svých zkušenostech v životě s Pánem a v práci pro Něho. Rádi je uveřejníme. – Pošlete nám své připomínky k tomuto dvojčíslu a hlavně: **proste i za tuto práci, aby byla k oslavení Pána a mnohým k požehnání**. V dalších číslech bychom chtěli, dá-li Pán, začít na pokračování s podrobnými úvahami o Evangeliu Lukáše.

Sdělte nám přesnou adresu a i směrovací číslo.

Zájemci o korespondenci s čtenáři traktátů a knížek se mohou přihlásit v Pardubicích. Také za tuto službu je třeba prosit Pána, aby k tomu dával potřebnou moudrost a tazatelům se dostávalo správných a potřebných odpovědí.

Jan 1,17

Ročník: 1

1992

Číslo: 3–4

anonymní:

Důležité maličkosti

Boží děti mají v tomto světě požehnaný úkol a vzácnou výsadu: „*zvěstovati ctnosti* (nebo: výbornosti) *toho, kterýž* (nás) *povolal ze tmy v předivné světlo své*“ (1. Petr. 2,9). Mají „*svítit jako světla na světě... uprostřed národu zlého*“ (= pokolení zkřiveného) *a převráceného*“ (Fil. 2,15). To se může dít slovy a jednáním.

V každodenním životě je tisíce drobností, o nichž se má za to, že pro svědectví nemohou být příliš důležité. To je ale velký omyl! Je naopak důležité, jak se **jako Boží dítě** díváš na člověka, jak ho pozdravíš (i listonoše, když ti nese dopis, anebo při návštěvě dítě, které ti přišlo otevřít). Důležitá je účast, s níž vyslechněš bolest nebo radost spoluobčana, – jak se zajímáš o jeho věc, – přívětivost, s níž mu pomáháš snímat něco nepříjemného, – drobné laskavosti, které mu ochotně a s radostí prokážeš, i když tě ta oběť stojí trochu peněz, času nebo pohodlí, – způsob, jak všude mluvíš k pokoji a smiřuješ znepřátelené.

Tedy i tím, co přece můžeš dělat všude a denně, se můžeš **prokazovat jako syn a dcera světla**. Budeš-li v **tomto** věrný, budeš svítit jako křesťan i tehdy, když půjde o těžké boje, práce nebo o velké oběti. – „*Kterékoli věci jsou pravé, kterékoli poctivé*“ (= čestné, důstojné), *kterékoli spravedlivé, kterékoli čisté, kterékoli milé, kterékoli dobropověstné, je-li která ctnost, a je-li která chvála, o těch věcech přemýšlejte*“ (Fil. 4,8).

GuF 1925/29

Edward Dennett:

„Chod'te v lásce, jako i Kristus miloval nás...“ (Ef. 5,2)

1) Chod'te v lásce

Nikdo z nás se asi nedostane do situace, aby musil zemřít mučednickou smrtí pro Ježíše. O něčem takovém si jistě právem myslíme: To musí být velice těžká věc a vyžaduje to mnoho. Avšak z dějin víme, že Pán k tomu dal v těžkých dobách potřebnou sílu tisícům ze Svého lidu. Ale i v případě mučednické smrti se Bůh dívá **do srdce**, na pohnutky. Neboť tam se mohou vyskytnout pohnutky, které On nemůže uznat.

A jak mnohem více milosti bývá například třeba k tomu, abychom **stále chodili v lásce**, jsme-li v nějakých těžkých životních poměrech anebo je-li s námi v každodenním životě tvrdě zacházeno.

Při práci mezi bezbožnými spoluzaměstnanci se dnes věrnému křesťanu často stává, že je stálým mučedníkem. To vyžaduje ustavičné sebezapření a milost, stálou pomoc shůry!

Jak mnohou, tolikrát opakovanou a vždy znovu se vracející zkoušku trpělivosti nebo roztrpčení musí přestát také upracovaná žena v domácnosti s početnou rodinou, anebo obchodník, představení i podřízený, jestliže se vždy chtějí věrně chovat jako věřící křesťané. A jistě, mít vždy lásku v takových případech, chodit v lásce – to oslavuje Pána, to je opravdový **život pro Něho**.

2) „Láska trpělivá (= shovívavá) jest, dobrotivá jest“ (1. Kor. 13,4)

Láska je Boží podstatou, obsahem Božího srdce, a také v nás věřících má být tato láska v souladu s Bohem. Ale jenom skrze pravé obecenství srdce s Ním zůstává v nás tato láska živá, přes všechny těžkosti, které musíme na své cestě překo-

návat.

Shovívavost a dobrotivost jsou první dvě vlastnosti lásky. Vidíme je tak úžasným způsobem vyjádřeny v Božích činech a cestách s námi. S jakou **trpělivostí a shovívavostí** On nás nesl od té doby, co jsme se stali Jeho dětmi! S jakou **dobrotivostí** šel za námi, aby nás získal; s jakou dobrotivostí se nás ujal, když jsme konečně, obtíženi hříchem a vinou, přišli k Němu a hledali u Něho odpuštění! Jakou **dobrotivostí** nás obklopuje každého dne, každou hodinu! A co **my** máme dělat? „*Bud'ťež tedy následovníci Boží jakožto synové milí!*“, říká nám Jeho slovo. Také my máme být **shovívaví, dobrotiví** k druhým lidem, ano, ke všem lidem.

3) „*Láska nezávidí*“ (1. Kor. 13,4)

Závist a nepřejícnost jsou zlé vlastnosti, jimiž se stále více vyznačuje smýšlení světa. Láska je toho pravým opakem. Vždyť závist není nic jiného než sobectví: takový člověk nepřeje nic jiným, všechno chce mít jen pro sebe.

Co však říci, jestliže **věřící** mají závistivé pocity a myšlenky, anebo jestliže je dokonce vyjádří?

Takové věci by se vůbec neměly dostat do Boží rodiny! Jestliže se tvému bratru v zaměstnání nebo v podnikání daří více než tobě, nezávidíš mu, ale raduješ se? Jestliže tvá sestra to má ve své rodině anebo ve své domácnosti lehčí než ty, nezávidíš jí? Jestliže někdo jiný ve své práci pro Pána sklízí více úspěchu než ty, nezávidíš mu, ale raduješ se z toho? Ne-ní-li tomu tak, tedy to s tebou není v pořádku; tvé srdce se vzdálilo z kruhu Boží lásky, nejsi podoben Tomu, jenž je láska. Prosme více o rozmnožení lásky!

4) „*Láska není všetečná (= se nevychloubá)*“ (1. Kor. 13,4)

Vychloubavost je něco lživého; někdo chce, aby se lidé na něj dívali jako na NĚKOHO, ač jím není. Věřící by měl již z hle-

diska **pravdy** jakoukoli vychloubavost a velikášství **nenávidět a vystříhat se toho**. Ale je jeden ještě vyšší postoj: **láska** se nenadýmá. Ona se nechce vyvyšovat nad svého bližního, nýbrž naopak chce mu sloužit. Jestliže tedy máme „chodit v lásce“, měli bychom s mnohými jinými věcmi zavrhnout i vychloubanost.

A přesto jak se tato odporná, nepravá, pošetilá a zlá vlastnost často ukazuje tak smutným způsobem i mezi námi! Někdo ve všem svém vystupování a charakteru chce budít zdání, že je něčím víc, než je ve skutečnosti. Jak nedůstojné to je však u křesťana, jehož postavení jako Božího dítěte a jako vlastnictví Pána slávy je tak vysoké, že **vše velké na zemi** musí před tím vyblednout jako bezcenné. Cožpak jsme už úplně zapomněli, jakou cestou ponížení a pohrdání se ubíral náš Pán a Spasitel, když chodil po této zemi? Zdalipak Ho tím nezapíráme, toužíme-li po nějakých **vysokých** věcech, a chceme-li se zdát něčím více, než čím skutečně jsme?

5) „Láska se nenadýmá“ (1. Kor. 13,4)

Nadutost a domýšlivost (ješitnost) jsou vlastnosti stejně **nepravdivé** jako vychloubavost. Boží láska se však nenadýmá, **ona se nemusí dělat velikou, protože skutečně veliká je**. Nemusí se nadýmat, protože celé své okolí naplňuje světlem a teplem, pokojem a radostí. Jenom **pošetilec** je nadutý; sám v sobě se klame, protože „se mu zdá, že by něco byl, nic nejso“ (Gal. 6,3).

Nadutí lidé jsou plní sebe; jejich „já“ je v jejich očích **veliké, zatímco Bůh musil to staré „já“ ve smrti Krista odsoudit**.

6) „Láska v nic neslušného se nevydává (= nečiní, co se nesluší, nechová se nezpůsobně)“ (1. Kor. 13,5)

Boží slovo nás učí pravé slušnosti (čestnosti, způsobilosti) a očekává od nás, že všude a vždy, ve dne i v noci, před Bohem i před lidmi se budeme chovat tak, jak se opravdu patří na křesťana. Ve světě platí mnohé za slušné, co se ale na křes-

řana vůbec nesluší; vzdělání, jehož dosahujeme skrze Boží slovo a skrze Ducha Svatého i výchovu, je vzdělání působené z nitra, je to vzdělání srdce podle Ježíšova vzoru, zatímco mrav a vzdělání světa bývá většinou jen něco „navenek“, a před Bohem neobstojí.

Varujme se tedy jakékoli domýšlivosti a přizpůsobování světu a očišťujme se od toho!

7) „Láska... nehledá svých věcí“ (1. Kor. 13,5)

V tomto padlém světě se každý většinou obírá jen sám sebou, stará se jen o sebe. Myslí jen na sebe, na svou čest, na své výhody, na své pohodlí, na své blaho.

Boží láska však **nehledá svých věcí**. Hledal Ježíš Své věci, když zaměnil nebe za zemi, slávu za ponížení? Hledal Bůh Své věci, když „*Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný*“?

Věřící má být „následovníkem Božím“ a „chodit v lásce“; je schopen to činit, poněvadž má Boží přirozenost, nový život z Boha a k tomu Ducha Svatého jako moc tohoto nového života.

Ale žel, jak snadno, jak rychle se dovede zase vplížit sobectví; možná ne v tak hrubé formě, jako dříve, ale v nějaké jemnější! A přesto Kristus právě proto za všechny umřel, „*aby ti, kteříž živi jsou, již **ne sami sobě živi byli**, ale tomu, kterýž za ně umřel i zmrtvýchvstal*.“

Pověz, nežiješ „**sám sobě**“? Žiješ skutečně **pro druhé**, anebo hledáš **své věci**?

HF 1963/50

Přečti si také v Křesťanském kalendáři úvahy na str. 235 a 236.

Oddělení nikoli smíšení

„Budeš stát před obličejem mým; oddělíš-li věc drahou od ničemné (= špatné, nízké, mrzké), jako ústa má budeš. Nechtě se oni obrátí k tobě, ty pak neobracej se k nim“ (Jerem. 15,19)

Zásada obsažená v tomto verši Písma je nesmírně důležitá pro všechny, kteří si přejí chodit s Bohem. Je to ovšem zásada, která se u lidí nestala populární a oblíbenou. Avšak toto jí nic neujímá na ceně v očích těch, kteří jsou vyučeni Bohem. Naopak, to co je v tomto zlém světě oblíbené a populární, můžeme zcela jistě již předem považovat za převrácené a přímo namířené proti Boží pravdě. A naproti tomu zase to, co je plně z Krista, co obsahuje čistou pravdu bez jakékoli příměsi, je jistě u světa nejméně populární. Pro víru je toto samozřejmá pravda, podobně jako Kristus a svět jsou sobě navzájem opačnými póly mravního kompasu.

Jednou z nejoblíbenějších a nejrozsířenějších myšlenek těchto dnů je splynutí nebo smíšení osob a věcí, které podle Božích myšlenek mají zůstat oddělené; a všichni kdo chtějí být považováni za oblíbené a vyznačující se svobodomyšlným smýšlením, se stávají rozhodnými zastánci této myšlenky. Neváháme však tvrdit, že ta myšlenka je pravým opakem zjevené Boží vůle. Tvrdíme to s plným vědomím, že se tím stavíme do rozporu s rozšířeným názorem v křesťanstvu. Ale jsme na to připraveni. Ne snad, že bychom měli rádi rozepře anebo je vyhledávali – rozhodně ne, ale za dlouhou dobu jsme se již naučili nedůvěřovat úsudku tzv. náboženského světa, protože jsme vždy shledali, že ten úsudek je pravým opakem jasného učení Písma svatého. Upřímně si přejeme stát na straně Božího slova proti čemukoli a proti komukoli, neboť jsme naprosto jisti, že neobstojí nic, co není založeno na neochvějném učení Písma svatého.

Nuže čemu nás učí Písmo o předmětu tohoto článku? Je to oddělení nebo splynutí? Jak znělo poučení, jehož se svého

času dostalo Jeremiášovi ve výše uvedeném místě? Měl spojit to, co bylo drahé, s tím, co bylo špatné? Právě naopak. Bůh poučil Jeremiáše, aby se především obrátil a byl oddělen od těch, kteří podle svého vyznání sice byli Božím lidem, avšak jejichž cesty odporovaly Božím myšlenkám a Boží vůli. A co má dělat potom? „*Budeš stát před obličejem mým,*“ říká Bůh, a dále: „*Neobracej se k nim.*“

Takovou měl Jeremiáš naprosto jasně vytyčenou osobní cestu a postavení, které měl zaujmout. Měl se obrátit a s rozhodným oddělením od zla stát na Boží straně. Bylo mu to uloženo jako povinnost, nechť si o tom lidé, nechť si o tom jeho bratři myslí, co chtějí. Nechť si to pokládají a prohlašují za úzkoprsost, přemrštěnost, povyšování, nedůtklivost apod., on se tím nemusí zabývat. Jediné, co bylo jeho velkou povinností, bylo: uposlechnout. Božím pravidlem bylo oddělení od zla a nikoli smíšení s ním. Podle lidského názoru by mu některé smíšení možná otevřelo širší pole výhodné činnosti, avšak prvním předmětem, který musí být před srdcem pravého služebníka Páně, není vidina prospěšnosti něčeho, nýbrž **pouhá poslušnost**. Věcí služebníka je dělat, co je mu uloženo, a nikoli to, co **on** považuje za správné či dobré. Kdyby věřící to-muto lépe rozuměli, mnohé by se stalo jednodušším, mnohé překážky a těžkosti by byly odstraněny z cesty. Jestliže Bůh nás vybízí k oddělení od zla, avšak **my** se domýšlíme, že můžeme udělat více dobrého, když se spojíme se zlem, jak potom můžeme chtít stát před Ním? Jak se s Ním budeme moci setkat? Označí Bůh za dobré to, co vzešlo z jasné neposlušnosti vůči Božímu slovu? Zda není jasné, že naším prvním a posledním, naší jedinou povinností je poslouchat? Poslušnost je základem, ano, souhrnem a podstatou všeho, co může být označeno za skutečně dobré.

Cožpak ale Jeremiáš neměl nic na práci na své úzké stezce a ve svém omezeném postavení? Měl zůstat naprosto nečinný a klidně složit ruce v klín? V žádném případě. Jeho **činnost** mu byla předepsána naprosto jasně. V čem záležela? „*Oddělíš-li věc drahou od ničemné, jako ústa má budeš.*“ Avšak ne-

měl být oddělen jen sám a jenom sám se ubírat cestou oddělení od zla, nýbrž měl se snažit oddělit také jiné. To mu mohlo způsobit v očích jeho bratří pověst nějakého působce jinověrců (proselytů), anebo člověka svémyslného, který chce mermocí druhé obrátit **k svému** způsobu myšlení. Avšak ani přitom se nemusí starat o to, co si o tom myslí jiní lidé. Pro Jeremiáše bylo mnohem lépe a požehnanější být Božími ústy nežli být za dobře s druhými lidmi. Vždyť jakou cenu mají myšlenky a domněnky člověka? Vůbec žádnou. V téže chvíli, kdy ho opouští jeho dech, jeho myšlenky hynou. Avšak Boží myšlenky trvají věčně. Kdyby se byl Jeremiáš pustil do spojování (směšování) drahého s tím, co je špatné, nebyl by jako ústa Boží, nýbrž jako ústa ďábla. Oddělení je Boží zásada, – směšování je zásada satana.

Milý čtenáři, budou říkat, že jsi svobodomyšlný, dobrosrdečný, milý, snášenlivý, dobromyslný, shovívavý apod., budeš-li ochoten spojit se s lidmi všeho druhu. Spojení, spolky, zvláštní svazky, aliance atd. jsou heslem dneška. Co má křesťan dělat v takovém případě? Má se také zaměstnávat těmito věcmi, anebo se jich má stranit? Jistěže má dělat to druhé, nikoli však proto, že sám je lepší než druzí lidé, nýbrž protože *Bůh řekl: „Netáhněte (nerovného) jha s nevěřícími!“* (2. Kor. 6,14). Nikoli proto, že by byl lepší než jeho bratři, musil se Jeremiáš oddělit, nýbrž jednoduše proto, že mu to přikázal Ten, jehož Slovo by vždycky mělo řídit způsob našeho chování, určovat naši cestu a utvářet náš charakter. A jistě smíme být ujištěni, že Jeremiáš se od svého okolí neoddělil s nějakou roztrpčenou náladou, ani s nějakým samospravedlivým smýšlením, odsuzujícím druhé lidi. Spíše to udělal s hlubokou bolestí v srdci a s pravou pokornou myslí. Dnem i nocí asi plakal nad smutným stavem svého národa; avšak nutnost, že se musí oddělit, byla tak jasná, jak to mohlo ukázat jen Boží slovo. I když Jeremiáš musil jít cestou oddělení se zlomeným srdcem a se slzami v očích, musil jít po ní, jestliže chtěl být jako ústa Boží. Kdyby se byl proti tomu vzepřel, byl by tím vlastně prohlásil, že se považuje za moudřejšího než je Bůh. Třebaže ho

jeho okolí, třebaže ho jeho bratři nechápali, proč to dělá, ano, i když si to vykládali falešně a nevážili si ho, – on se tím nemusil zaměstnávat. Mohl je odkázat na Hospodina, avšak jeho věcí bylo poslouchat, nikoli podávat nějaká vysvětlení nebo obhajovat se. **Toto** mohl klidně přenechat Bohu. Oni se měli obrátit **k němu**, nikoli však on k nim.

Vždy je tomu tak. „*Netáhněte (nerovného) jha s nevěřícími. Neboť jaký jest spolek spravedlnosti s nepravostí? A jaké obcování (= obecenství) světla s temnostmi? A jaké srovnání Krista s Belíálem? Aneb jaký díl věřícímu s nevěřícím? A jaké spolčení chrámu Božího s modlami? Neboť vy jste chrám Boha živého, jakž pověděl Bůh: Přebývati budu v nich, a procházeti se, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem. Protož **vyjdětež z prostředku jejich, a oddělte se**, praví Pán; **a nečistého se nedotýkejte**, a já přijmu vás. A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán, Všemohoucí.*“ (2. Kor. 6,14–18)

Víme dobře, co všechno bývá proti tomu namítáno – kdy vůbec lidské srdce nenamítalo něco proti Bohu a proti Jeho pravdě? „Nemáme prý žádné právo soudit druhé“, říkává se; „jakpak můžeme vědět, zda někdo je či není věřící? Není prý naší věcí toto rozhodnout, tím méně pak dělat se svatější, než jsou druzí. Láska vždycky doufá v to nejlepší. Hlavně prý, že někdo je upřímný, – na tom, jaké vyznání víry považuje za správné, už tolik nezáleží. Každý prý má právo na svůj vlastní názor. Vždyť koneckonců je to jen rozdíl v osobních názorech...“ atd.

Na všechno to namítáme: Boží slovo **přikazuje** křesťanovi, aby posuzoval, rozhodoval, rozeznával, odlišoval, aby vyšel a oddělil se. Je-li tomu tak – a kdo může toto tváří v tvář jasněmu Božímu příkazu popřít? – jakou cenu pak mají všechny činěné námitky a závěry člověka? Pro úsudek upřímného, prostého, věrného Kristova služebníka mají menší váhu než nepatrný prášek, pohybující se ve vzduchu v paprscích slunečního světla.

Poslechněme si jen vážná, tolik obsažná slova apoštola

Pavla jeho milovanému synu Timoteovi – slova, která ve všech dobách naprosto jasně ukazují Božímu lidu cestu, po které má jít: „Avšak *pevný základ Boží stojí, maje pečeť tuto: Znáť Pán ty, kteříž jsou jeho, a: **Odstup od nepravosti každý, kdož vzývá jméno Kristovo*** (= kdo vyslovuje jméno Pána)! V domě pak velikém netoliko jsou nádoby zlaté a stříbrné, ale také dřevěné i hliněné, a některé (zajisté) ke cti, některé pak k necti. Protož ***jestliže by se kdo očistil od těch věcí*** (tj. od nádob k necti), ***bude nádobou ke cti, posvěcenou, a velmi užitečnou Pánu*** (nebo: *Pánu domu*), ***ke všelikému skutku dobrému hotovou.***“ (2. Tim. 2,19–21)

Vidíme tu, že když si někdo přeje být posvěcenou nádobou, vhodnou k tomu, aby jí Mistr mohl použít, a **připravenou ke každému dobrému skutku**, musí se oddělit od nepravosti a od nádob k necti, které jsou kolem něho. Není možné jít nějak jinak, ledaže bychom odvrhli Boží slovo za svá záda; a jistě, zavrhnout slovo Boží znamená zavrhnout Jeho samého. Jeho Slovo mi přikazuje, abych se očišťoval, abych odstupoval od nepravosti a odvracel se od těch, kteří mají pouze způsob (formu) pobožnosti, avšak zapírají její moc. – Kéž Pán dá všemu Svému lidu otevřené ucho a srdce, které se poddává a je hotové uposlechnout!

C.H.M.: „Short Papers, I/145; BHCh 1890/25

J. G. Bellett:

Sunamitská (2. Král. 4)

Člověk vždy zkazil všechno, co Bůh svěřil jeho rukám anebo jeho správě. Ale i když dělal chybu za chybou, Bůh tím nebyl uveden do rozpaků. Jeho zdroje se nevyčerpaly. Za dnů staré smlouvy Ho vidíme, jak vždy znovu čelí pošetilostem a nevěrnosti člověka novými opatřeními Své milosti, a víra vždy byla připravena používat jich, ba někdy s nimi počítala a vyhlížela po nich.

Když Izrael na poušti udělal zlaté tele a tím přestoupil první

ze všech přikázání smlouvy, již bylo vše podřízeno, Mojžíš jedná jako muž, který věří, že v Bohu najde něco, co by mohlo čelit hrozné katastrofě. Počítá pro sebe a pro provinilý lid s milostí (2. M. 33).

Později, když lid uvedený Jozuem do země, znovu porušuje smlouvu – a činí to tak vždy znovu a musí nést následky – Hospodin odpovídá tím, že mocí Svého Ducha povolává „soudce“, kteří přicházejí utiskovaným na pomoc a vysvobozují je z ruky jejich nepřátel; víra s nimi počítá pro danou situaci.

A když se pak během dalších let zkazilo kněžství a na čelo Izraele musilo být napsáno „Ichabod“ (= ne-sláva), Bůh má v tajemství Svých rad a prostředků připraveného „proroka“ (nové a opravdu zvláštní opatření), a Samuel jako prorok vede lid vírou k vítězství až do Eben-Ezer, ke „kamenu Boží pomoci“ pro tento lid. (1. Sam. 4,21; 7,12)

A konečně když svého času království kleslo do naprostého úpadku, jak to lid udělal už na poušti a pak za doby soudců, když Davidův trůn a dům ležely v prachu a Izrael byl zavlčen do zajetí, víra přesto ještě trpělivě čeká na Boha, jsouc si jistá, že On neselže, i když jinak vše selhalo. Třebaže chrám je v sutinách, truhla smlouvy se všemi svatými nářadími zmizela z Jeruzaléma, země sama se dostala do rukou neobřezaných a její někdejší vlastníci, Boží lid, upadli jako otroci do rukou svých pohanských nepřátel, přesto takový Daniel, takový Nehemiáš, taková Ester a jiná stejně smýšlející věrná srdce si mohou uchovat své nazarejství a vyhlížet po lepších dnech, po nových zjeveních toho, čím je Bůh Izraeli a co má pro něj připraveno.

Opakuji tedy: Boží zdroje skrze pády člověka nikdy nevysychají a víra s nimi může ve všech dobách počítat.

Tak tomu bylo za dávných dnů, a je tomu tak i dnes. A přesto je rozdíl mezi časy Starého zákona a časy Nového zákona, a to tento: Dnes víra bere a používá to, čím ji Bůh už jednou provždy **opatřil**, a dělá to s plným uspokojením, neboť Duch Boží jí vždy znovu se svatou horlivostí ukazuje, že nemá vyhlí-

žet po ničem jiném, protože to, co nám bylo dáno, stačí pro všechny existující i nově vzniklé potřeby.

Rozdíl tedy je v tom, že v dřívějších dnech víra musila počítat s tím, co teprve měla obdržet, ale ve skutečnosti to ještě nedostala, zatímco dnes věřící vírou drží a zůstává v tom, co už obdržel. Ale někdo se možná zeptá, jak tomu máme rozumět? Odpověď je jednoduchá: dnes má víra **Krista**, vyústění a souhrn všech Božích opatření.

Stačí podívat se do Epištol, abychom se přesvědčili o tom, co jsem právě řekl. Kristus, Kristus Boží a Písma svatá, Slovo Jeho milosti se staly zdroji naší pomoci, které vždy máme k dispozici. Podívejte se, jak Duch Boží v Epištolách vždy znovu vede naše srdce k tomu, abychom zůstávali v tom, co už máme, čemu jsme se **naučili** a čím se i chlubíme. A jistě, víra se chápe sdělených myšlenek Ducha Svatého a přivlastňuje si je. Zda nám Epištoly nemluví o Kristu, že nám je učiněn vším a zda nás nenapomínají, abychom chodili v Kristu Ježíši, Pánu, tak, jak jsme Ho přijali, abychom v Něm byli vkořeněni a vzdělávání i upevnění u víře tak, jak jsme **byli** naučení, abychom to pevně drželi a zůstávali v tom, a naopak abychom odmítali všechno, co **není** Kristus a Jeho Slovo? (Ef. 3,14–19 aj.; Kol. 2,6–8; Skut. 20,27.32)

Takový je tedy rozdíl mezi zdroji víry v dobách staré smlouvy a v těchto posledních časech. V jiném smyslu ovšem v minulosti a v přítomnosti jsou také některé věci podobné. Nevěrnosti a chyby člověka a z nich plynoucí zmatek kolem nás ovlivňují poměry podobným způsobem jako tenkrát, až na to, jak už bylo řečeno, že Boží prostředky ve Starém zákoně se ukazovaly vždy jako něco **nového**, zatímco dnes zůstávají beze změny **tytéž**, totiž: „Kristus“ a „Písmo“, „*Bůh a Slovo Jeho milosti*“.

V téže době, kdy Izrael učinil předmětem klanění zlaté tele, víra vyhlížela po novém zjevení Božího jména, a obdržela je: Bůh nechal před tváří Mojžíše přejít všechnu Svou dobrotivost a volal: „*Hospodin, Hospodin, Bůh silný, lítostivý* (= milosrdný) *a milostivý, dlouhočekající* (= pomalý k hněvu) *a hojný v milo-*

srdenství (= velký v dobrotivosti) a pravdě... odpouštěje nepravost a přestoupení i hřích...“ (2. M. 34,6.7). Jaký rozdíl, srovnáme-li to s Jeho jménem zjeveným dříve: „*Já jsem Hospodin, Bůh tvůj, Bůh silný, horlivý (= horlící), navštěvující nepravost otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení...*“ (2. M. 20,5)! Když pak ten lid ve své zemi ztratil své místo pod křídly Hospodinovými, nalezla víra svou oporu v soudcích a osvoboditelích, které Bůh právě vzbudil. Když se zkazilo kněžství, Bůh použil proroky. Když království kleslo do nenapravitelného úpadku, víra vždy ještě čekala nejvyšší, jistou a zcela určitou pomoc, – nové, změněným poměrům uzpůsobené Boží cesty, jak to vzkazuje Mardocheus Esteře: „*oddechnutí a vysvobození (= vysvobození a spasení) Židům přijde odjinud*“ (Est. 4,14)

Avšak dnes má víra vzdor všem chybám a zmatkům, ať se vyskytnou v jakékoli podobě, Boha a Jeho Slovo, Krista a Písmo svaté jako své naprosto spolehlivé a nikdy se neměnicí prostředky pomoci. Nepotřebuje žádná nová zjevení, nečeká také na nějaké změny v Božích cestách nebo opatřeních, ale používá toho, co jí bylo dáno. Může být vzhledem k tomu, co se děje kolem ní, naplněna zármutkem a hlubokým pokořením, ale zůstává klidná a neupadá do zmatku. Neboť „*jsme na konci světa*“ (elbf.př.: „*připadl na nás **konec** věků*“ – 1. Kor. 10,11). Proto namísto abychom vyhlíželi po nějakých dalších nových projevech Boží milosti, používejme to, co máme. Ať se úpadek v Církvi a zmatek v křesťanstvu kolem nás rozmáhá stále víc, víra pevně drží „*počátek doufanlivosti až do konce*“ (Žid. 3,14 – elbf. př.). Je připravena na to, že se u Božích služebníků a správců (šafářů) může setkat s chybami, ale protože se dostala do spojení se samým Bohem, zůstává klidná a je dobré mysli.

Krásným způsobem nám tyto cesty víry objasňuje příběh Sunamitské ve 4. kapitole 2. Královské knihy. Také ona žila v době úpadku a nejhoršího nepořádku, ale nikde u ní nenalézáme, že by jí to nějak otrásl, zviklalo ji nebo vyvedlo z míry. Je připravena na chyby ze strany lidí, vědouc, čeho je člověk schopen, protože ona je ve spojení s Bohem, poznala Ho a

uchopila se Ho.

Podívejme se krátce na ten tolik krásný příběh oné ženy a jak mile si počíná. Od počátku **rozumí** Elizeovi a správně ho **posuzuje**. Třebaže nikdo k ní proroka neuvedl, ona v něm poznává „muže Božího“ a jako takového ho přijímá a nutí, aby u ní pojedl a zůstal v domě. Počítá s tím, že Boží myšlenky o Jeho lidu se nezměnily a že On může kdykoli působit skrze koho chce, i když to s královstvím deseti pokolení vypadá tak žalostně. Dokazuje to v celém svém chování vůči Elizeovi. Zná nejen **osobu** proroka, nýbrž také jeho **charakter**. Vzhledem k svému muži ho nazývá „svatý“ muž „Boží“ a pevně věří, že on má duchovní vlastnosti a způsob takového muže. A tak činí svá opatření. Malý, horní vyzdřený pokojík a nejnutnější vybavení: postel, stůl, židle a svícen – stačí. Nepomýšlí na to, ukazovat svému hostu, že je „zámožná žena“, ale jedná s ním podle jeho způsobu. Něčemu takovému právem říkáme **obe-
cenství**. Duchovní pohnutky této ženy jsou tolik krásné, jako je její víra ryzí, silná a plná porozumění.

Chtěl bych celý ten výjev označit za nebeský; totiž tak: ona světnička a vše, co v ní bylo, mluvilo o nebeském cizinectví uprostřed mravní zkaženosti a rozmáhajícího se odpadnutí. Poměry v izraelské zemi sotva mohly být horší, než byly. Na královském trůně seděla rodina Achaba z domu Amri; v celém království nenalézalo osvícené oko **nic**, co by odpovídalo Božím myšlenkám, co by bylo důstojné Jeho. V takové době stačí Božímu lidu „malé věci“, ano, jenom ony. Za dnů takového Šalomouna bude tomu jinak. Zatímco zde stačí jedna postel, jeden stůl, jedna židle a jeden svícen, v době Šalomouna slyšíme o domu, který král vystavěl, o pokrmu jeho stolu, o služebnících a jejich rouchách, o jejich sedání a službě, o číšnících atd.; tam všechno svědčí o bohatství, o pozemské velikosti a světské slávě (2. Paral. 9,3.4).

Rozdíl je velký a u Sunamitské je všechno tolik krásné a poučné. Ta statečná žena rozumí onomu Božímu svědku a Božímu svědectví v oněch zlých dnech. Ví, že Bůh je pravdomluvný, zatímco každý člověk je lhář. Nepohrdá „*dnem malých*

věcí“, nýbrž ví, že i když jsou strhávány základní pilíře, Bůh přesto zůstává ve Svém svatém chrámě (Ž. 11,3.4 – elbf. př.). Božím nástrojem pro onu dobu ovšem byl jen jeden osamělý muž, na způsob takového Jonáše v Ninive, který také nebyl nikým uveden, odnikud nebyl pověřen; ale ona tomu muži rozumí, a jakmile ho jednou poznala, již nikdy se ho nespouští. Její manžel může mluvit o novměsících a sobotách, a sám Elizeus může mluvit o své holi a o svém služebníkovi, ale pro ni je vším Boží **nástroj**, prorok. On byl počátkem její důvěry a jistoty a ona se ho chce pevně držet až do konce.

Neboť víra v oněch dnech stejně jako i dnes se chápe Božích prostředků. Byla to víra, prostá a nefalšovaná, víra, která – jak už bylo vícekrát řečeno – sice mohla vyhlížet po nových prostředcích, když vystávaly těžkosti a nové potřeby, avšak ona se pevně držela toho, co Boží ruka dala, dokud nový pád neučinil nutným nový Boží zákrok v milosti. Sunamitská se pevně drží proroka, i když v království deseti pokolení je všechno v troskách – jak na trůně, tak ve svatyni.

Kéž bychom se od té obyčejné ženy učili držet věrně jako ona to, co je neskonale vyšší, co nám bylo dáno a nikdy se nezmění a nikdy nám nebude moci být vzato: Boha a Slova Jeho milosti!

BT 14/337; BHCh 1931/47; ME 1868/212

anonymní:

Mifibozet

V 9. kapitole 2. Samuelovy knihy máme překrásný obraz milosti. Jistě už byl často předmětem úvah, ale vždy znovu na sebe poutá pozornost a každé nové uvažování nám odhaluje jeho nové krásy. Bohu se líbilo ukazovat našemu zraku živě a poutavě novozákonní pravdy v mnohých výmluvných příbězích Starého zákona.

V uvedené kapitole nalézáme Davida na trůně, který mu Bůh připravil v Jeruzalémě. Láska jeho srdce a touha vidět, jak

jsou i jiní šťastní, je mu pohnutkou k otázce: „*Je-li ještě kdo pozůstalý z domu Saulova, abych jemu učinil milosrdenství* (nebo: dobrotivost) *pro Jonatu?*“ David vlastně neměl důvod, proč projevovat takový laskavý zájem o dům svého zapřisáhlého nepřítele, který bez přestání usiloval o zničení jeho života. Spíše by nás napadlo, že s radostí uvítá hodinu, která právě nadešla a která mu dávala možnost, odplatit se posledním potomkům svého utlačovatele a pronásledovatele. Avšak srdce Davida nemyslí na pomstu. Naopak, chce prokázat dobrotivost a ti, kdo se na něho musí dívat jako na svého úhlavního nepřítele, mají být uvedeni v blahé, radostné sdílení jeho přízně.

Proč? „*Pro Jonatu,*“ říká David. Jonata byl Davidovým přítelem a učinil s ním smlouvu o tom, že David, až jednou Bůh vyhladí všechny jeho nepřátele, neodepře jemu a jeho domu své milosrdenství. (Porov. 1. Sam. 20.)

Na Davidovy dotazy je k němu přiveden muž jménem Síba, který mohl podat zprávu o poslední ratolesti Saulova domu. Síba byl člověk neupřímný, jak ještě ukáže jeho další život.

David se táže Síby: „*Je-li ještě kdo z domu Saulova, abych jemu učinil milosrdenství* (nebo: dobrotivost) **Boží?**“ David velice miloval Jonatu. Nyní, když se dostal k moci a byl zveleben v důstojnosti, se rozpomíná na smlouvu, kterou s ním učinil a touží prokázat potomkům svého nepřítele „*milosrdenství Boží*“.

Jak velice nám toto počínání Davida připomíná samého Boha! Jméno Jonata značí: „Kterého dal Hospodin“. Bůh, sedící na Svém trůně v nebi, jako by se tázal: Jest ještě někdo z padlého pokolení Adama, abych na něm prokázal dobrotivost pro Svého milovaného Syna, kterého jsem vydal, aby svět mohl získat život? Bůh je Kristem tak nesmírně oslaven, že nyní je největší radostí Jeho srdce, když může udělovat ubohým, nuzným hříšníkům veškeré bohatství Své milosti.

O Mifibozetovi jsou nám sděleny tři věci: předně **kdo** byl, dále **co** byl, a konečně **kde** byl.

1) Mifibozet byl Saulovým vnukem. Saul je výstižným obra-

zem člověka podle těla. Měl všechny ony přirozené vlastnosti, které ho mohly činit v očích lidí váženou a ceněnou osobou: k němu směřovala všechna žádost Izraele (1. Sam. 9,20). Avšak Bůh ho nevyvolil. Vždyť „*ti, kteříž jsou v těle, Bohu se líbiti nemohou*“. Pokračování Saulova života je dále ukázkou, jak beznadějný je stav těla. Když je Saul v postavení, do něhož byl uveden, podroben zkoušce, naprosto selhává a jeho koncem byla záhuba a zánik. A mohlo tomu snad být jinak? „*Smýšlení těla jest nepřátelství proti Bohu*.“ (Řím. 8,7 – elbf. př.)

2) Mifibozet byl chromý na obě nohy. Když mu bylo pět let, stal se mu osudným spěch utíkající chůvy. Když totiž došla zdrcující zpráva o smrti Saule a Jonaty, chůva ho vzala a uprchla s ním. „*A když pospíchala utíkajíc, on upadl a okulhavěl*.“ (2. Sam. 4,4) Jestliže jsme mohli vidět v Saulovi obraz člověka v těle, v jeho pýše a domnělé síle, v chromém Mifibozetovi zase máme věrné vyobrazení člověka, který se ještě nenarodil znovu „*skrze živé slovo Boží a zůstávající na věky*“ (1. Petr. 1,23), člověka v jeho **bídě a bezmocnosti**. Člověk, postaven na zkoušku, se stal v každém směru přestupníkem všech Božích přikázání. Ukázalo se, že je nezpůsobitý a naprosto neschopen splnit Boží spravedlivé požadavky.

3) Mifibozet se nalézal v domě Machiry, jehož jméno značí „**prodaný**“, v Lodebar, tj. v místě „**bez pastvy**“. Jaký tu máme další, výmluvnou řečí mluvící obraz! Bezděky tu musíme myslet na marnotratného syna v podobenství, který se odebral do daleké země a který, když tam zhýralým životem promarnil všechno své jmění, byl poslán jedním měšťanem, jehož se přidržel, pást na pole vepře. „*I žádal nasytiti břicho své mlátem, kteréž svině jedly, ale žádný nedával jemu*.“ – Nepřítel vůči Bohu, nepobožný (ohyzdný), bezmocný, ve vinách a hříších, vzdálen od Boha – takový je stav člověka, dokud není obrácen. Podobně jako onen mladý muž z 15. kapitoly Ev. Lukáše musí i on zakusit, že všechno jeho úsilí a námaha, jak se stát šťastným, končí v odcizení se Bohu, v bídě a hanbě. V krajině, kde není žádná pastva, kde není k nalezení

žádné pravé štěstí, mu nezbyvá nic víc než trpké, hořké zklamání.

„Protož poslav král David, vzal ho z domu Machiry... z Lodebar.“ David „posílá“, David ho „dává vzít“. Jak se jeho počínání podobá Božímu! Bůh poslal Svého jednorozeného Syna na tento svět pláče, bídy a bolesti, aby vysvobodil ty, kdo leželi v poutech hříchu a smrti, aby jim požehnal pro tento čas i pro věčnost. Bůh vydal toho Milovaného Svého srdce, *„aby skrze smrt zahladil toho, kterýž má vladařství (= moc) smrti, to jest d'ábla, a vysvobodil ty, kteříž bázní smrti po všechem čas života podrobeni byli v službu“.* (Žid. 2,14–15) A nejen svobodní, volní, nýbrž také *„svatí a neposkvrnění (= bezúhonní)“* měli být *„před obličejem jeho v lásce“* ti, kteří dříve byli otroky satana (Ef. 1,4). Rámě Toho, který je „mocen spasit“ a „mocen vykoupit“, se pohnulo a zjednalo spasení.

Taková je milost, taková je láska! Nic není s to tak živě v nás probudit vědomí vlastní nehodnosti, nic není s to působit v srdci odsouzence tak úplnou zkroušenost, jako poznání dokonalé milosti. A Mifibozet, když je uveden do přítomnosti krále, padá na svou tvář. V hlubokém zahanbení leží před Davidem v prachu. Poznání osoby, v jejíž přítomnosti se nalézá, budí v jeho srdci uvědomení, co skutečně je. Staví se na své pravé místo a zároveň také staví Davida na místo, které mu přísluší. Totéž vidíme u hříšníka, kterého se dotkla milost. Milost působí, že duše je upřímná. Hříšník poznává v Božím světle svůj pravý, skutečný stav a zkroušený leží před Bohem v prachu.

David volá Mifibozeta jménem. Jak je to osobní! Také Bůh zná všechny lidi jejich jménem, vidí je a dobře zná jejich činy. Zná předlouhý seznam jejich hříchů, jak hříchů z opomenutí, tak i úmyslných hříchů. Všechno je nahé a odkryté před očima Toho, s Nímž máme co činit (Žid. 4,13). A tento Bůh **volá!** Milý čtenáři, odpověděls již na Jeho volání, jako to kdysi učinil Jákob? Jméno „Jákob“ značí: „ten, který oklamal“, „ten, který přelstil“.

Mifibozet odpovídá na vyslovení svého jména slovy: „Aj,

služebník tvůj.“ Podobně jako onen známý marnotratný (ztracený) syn, také on je hotov zaujmout v domě místo služebníka. Jenže když David žehná, nedělá to podle názoru nebo očekávání Mifibozeta, nýbrž podle svých vlastních myšlenek. Také marnotratný syn říká: „*Vstana, půjdu k otci svému, a dím jemu: Otče, zhřešil jsem proti nebi a před tebou, aniž jsem hoden více slouiti synem tvým. Učiň mne jako jednoho z nájemníků (= nádeníků) svých.*“ Neměl, žel, ani nejmenší pojem o milosti a lásce, která byla v srdci jeho otce. Často bývá třeba delší doby, než je milost skutečně uchopena a okoušena. Milost totiž je něco, co je lidskému srdci naprosto cizí. Člověk nemůže pochopit, že mu Bůh chce žehnat bez jakékoli zásluhy z jeho strany, a má za to, že přece musí něco dělat, aby teprve pak mohl obdržet požehnání.

David se snaží ulehčit obtíženému srdci Mifibozeta oním vzácným poselstvím: „*Neboj se!*“ Chtěl, aby sluneční jas jeho milosti pronikl do jeho srdce a zapudil z něho jakýkoli tmavý mrak. „*Neboť jistě učiním s tebou milosrdenství (nebo: dobrotivost) pro Jonatu, otce tvého, a navrátím tobě všechna pole Saule, otce tvého.*“ Toto slovo bylo královské. Proto v srdci Mifibozeta nemohl zůstat žádný stín pochybování.

Člověk svým pádem ztratil všechno, co mu kdysi darovala Boží dobrotivost. Přišel o všechna svá práva a panuje nad ním smrt. A i když vynakládá všechnu svou sílu, aby opět získal svět – přičemž dává v sázku svou duši – je jeho namáhání marné. Avšak Bohu díky! Kristus se brzo ujme vlády nad touto zemí. Ona Mu patří skrze vykoupení. A jakmile na ni uplatní Svá práva, bude je spolu s Ním sdílet Jeho lid. Ano, věřící je spoludědicem *všeho*, čeho se Kristus jednou uchopí jako Svého vlastnictví: je dědic Boží, spoludědic Kristův.

„*A ty jídati budeš za stolem mým vždycky*“, – tak zní poslední, vzácné ujištění z králových úst. Mifibozet je zaopatřen a zabezpečen pro celý svůj život. Je živ z každodenní milosti. Davidova dobrotivost ho činí účastníkem všech požehnání královského domu a s Mifibozetem je jednáno jako s jedním ze synů královských.

Jaký rozdíl mezi tím, co bylo dříve, a přítomností, mezi dalekou zemí Lodebar a místem za královským stolem! Jistěže Mifibozet tu měl důvod sklánět se v prach. A on to také dělá. Vzhledem k takové milosti se sám nazývá „psem mrtvým“. Jakou cenu má mrtvola nečistého zvířete?

Avšak David nejenže toho ubohého mrzáka svou milostí povyšuje, nejen tím, že ho vsazuje za svůj stůl, nýbrž i nejštedřejším způsobem ho zahrnuje veškerou péčí. Síba musí se svými patnácti syny a s dvaceti služebníky obdělávat opuštěné pozemky Saule a sklízet z nich Mifibozetovi žeň; *„A všichni, kteříž bydlili v domě Síbově, byli za služebníky Mifibozetovi.“* Jak nám to opět připomíná Boha! Když hříšníka přijal a ospravedlnil, žehná mu všelikým požehnáním duchovním na nebeských místech a činí opatření pro každý krok, který ještě má učinit na cestě vzhůru k nebesům. Duch Svatý, onen jiný Utěšitel (nebo: jiný Zástupce – Jan 14,16 – elbf. př.), v něm činí Svůj příbytek a dává mu sdílet vše, těšit se všemu, co je pro něho v Kristu.

Mifibozet sám v sobě nepřestal být týmž slabým, chatrným mužem, jakým byl vždy: zůstal chromý. Avšak nikoli tato vada, tato jeho slabost, jest předmětem, kterým se ustavičně zabývá, nýbrž je to osoba Davida, která naplňuje celé jeho srdce. Má podíl na dobrotivosti krále a je šťasten v jeho přítomnosti. Veškeré touhy jeho srdce směřují k Davidovi, a tak se mu ztrácejí z očí jeho ubohé, chromé nohy.

Ve 2. Sam. 16,1–4 se scéna mění. Na trůně sedí uchvatitel. David je na okamžik zavržen, opouští zemi a Mifibozet se musí naučit, co znamená Jeruzalém bez Davida.

Tak je tomu i s křesťanem. Jeho Pán a Spasitel byl světem zavržen, vyvržen, pohrnut a ukřižován. Již zde není. Tento svět byl dějištěm Jeho utrpení a smrti, a tu se křesťan nalézá před otázkou, zda je hotov zaujmout své místo po boku zavrženého Krista. Křesťanstvo sice odvozuje své jméno od Krista, učí a vyznává, že On má veškerou moc k spomožení a předstírá, že prokazuje Jeho jménu čest. Ale udělejte jen někdy pokus: zkuste kázat Krista v koncertním nebo společenském

sále, vyznejte Ho v dílně, v obchodě, ve vlaku – a hned se ukáže, že je právě tak málo žádán a tak málo je předmětem tužeb jako před 1900 lety. Náboženský svět nemá srdce pro Krista. Pokud se týče náboženství, toho má svět dost, ale vůbec nemá Krista. Naproti tomu pro věřícího je Kristus vším; je pro něho „*všechnen přežádostivý* (nebo: *všechno na něm je půvabné*)“ – Pís. 5,16; elbf. př., a věřící je hotov brát na sebe pohanění Kristovo, oddělit se ode všeho, od čeho On je oddělen. Síba, pokrytec, osočuje Mifibozeta. Tento chtěl osedlat svého osla a doprovázet Davida do vyhnanství. Avšak Síba ho předešel a pospíšil k Davidovi s párem osedlaných oslů, na nichž mu přivezl zásoby ovoce a vína; a když se pak král dotazuje na Mifibozeta, Síba pokrytecky odpovídá: „*Aj, zůstal v Jeruzalémě, neboť řekl: Dnes navrátí mi dům izraelský království otce mého.*“

Ale jak se říká, lež má krátké nohy. Při návratu Davida (kap. 19,24–30) vychází najevo skutečná pravda. Celý zevnějšek Mifibozeta svědčil o tom, jak tomu s ním bylo ve skutečnosti. Mifibozet po celou dobu nepřítomnosti Davida **truchlil**. Jeho oděv, nepěstěný vous, neošetřované nohy – vše, vše jasně svědčilo o hloubce jeho bolesti. Nyní, když se David vrátil, jest jeho srdce uspokojeno. Má všechno. Nebyly to dary Davida, které hledal. Mifibozet netoužil po ničem menším než po samém Davidovi. Jenom on mohl vyplnit prázdnotu jeho srdce.

Podobně tomu je i s věřícím. V době nepřítomnosti svého Pána a Spasitele má zármutek; touží Ho spatřit. Věřící miluje Toho, kterého dosud nikdy neviděl, a touží být už u Něho. A zatím co se ubírá vstříc slavnému a požehnanému okamžiku, kdy Ho bude vidět tváří v tvář, může se obracet zády k tomtu ubohému světu se všemi jeho marnostmi a pomíjejícími kratochvilemi: „*Neboť ještě velmi, velmi maličko, a aj, ten, kterýž má přijíti, přijde*“, a vytrhne mne ze všelikého bolu a hoře, zdání a klamu, a pak budu vždycky s Pánem.

BHCh 1926/177

Na pomoc mladým křesťanům – 2. (z abecedy křesťanství)

Pokračujeme v naší odpovědi na otázku: „jak mohu být osvobozen od moci hříchu?“ Dnes bychom si chtěli objasnit radu Božího slova:

„Duchem chod'te, a žádosti těla nevykonáte!“ (Gal. 5,16)

Co je podstatou Ducha Svatého, který ve mně přebývá? – Není vůbec těžké pochopit, že Duch Svatý, který v nás přebývá **jako Osoba**, je božsky dokonalý. Je to **Boží** Duch a proto má všechny Jeho bytostné rysy: Je světlo a není v Něm žádná tma (1. Jan. 1,5). Je láska (1. Jan. 4,8). Je to Duch života (Řím. 8,2), pravdy (Jan 15,26; 1. Jan. 5,6 atd.), moudrosti (Ef. 1,17), moci, lásky a rozvážnosti (2. Tim. 1,7 – elbf. př.).

Jeho podstatě také odpovídá ovoce, které působí v našem životě: *„láska, radost, pokoj, snášenlivost, přívětivost, dobrotivost, věrnost, mírnost, zdrženlivost* (střídmost, sebeovládání)“ (Gal. 5,22 – elbf. př.).

„Tělo“, které je ve mně po celou dobu, co jsem na zemi, je naprosto zaměřené proti „Duchu“, a tento svůj charakter nikdy nezmění. – Také tato skutečnost nepůsobí našemu chápání žádnou těžkost. Příliš mnoho a příliš dlouho už jsme vzdychali pod zkažeností naší staré bytosti, než aby nám mělo být divné, že „tělo“ je v Božím slovu úplně a naprosto odsouzeno, a že jako skutky „těla“ jsou označovány jen záporné, zavrženíhodné věci, které jsme už jednou vypočítávali: *„smilství, nečistota, bezuzdnost, modlářství, čarování, nepřátelství, sváry, žárlivost, hněv, nesvár, rŕznice, sekty, závist, vražda, opilství, hodování a podobné věci“* (Gal. 5,20.21 – elbf. př.).

Naše osobnost prakticky může žít jen „v Duchu“, anebo naopak „podle těla“. – „Nuže toto je něco, čemu nerozumím“, asi řekneš. „Cožpak není mezi okruhy působení těchto dvou nesmiřitelných odpůrců, kteří se snaží mít nade mnou vládu,

nějaké neutrální území, kde bych si mohl pohodlně žít?“

Odpověď je jednoduchá: buď mohu činit jen dobrou, libou a dokonalou Boží vůli, anebo následovat a poslouchat vlastní vůli. Mezi poslušností a neposlušností pro mne neexistuje žádná třetí možnost.

Mohu Bohu obětovat „zápaly a oběti“ jako Saul. Ale jestliže to nedělám v souladu s tím, co mi přikazuje Boží slovo, bude to před Bohem hřích vzpoury a svévolnosti (1. Sam. 13 a 15).

Mohu zůstat „mezi ohradami“ jako Ruben a „poslouchat řvaní stád“ v domnění, že to přece není nic zlého. Ale jestliže vím, že v zemi je nepřítel a že mnoha lidem hrozí smrt, tedy je má nečinnost trestuhodnou neposlušností (Soud. 5,16). A konečně mohu odejít „políbit svého otce“. Jestliže ale povinnosti vůči příbuzným **mají přednost** před následováním Ježíše a nejsou součástí tohoto následování, pak i taková dobře míněná činnost lásky nepochází z „Ducha“, nýbrž z „těla“ (Mat. 8,21.22).

Ne, neexistuje žádné neutrální území mezi pracovním polem „Ducha“ v mém životě a dějištěm činnosti „těla“ ve mně. A jestliže stále ještě hledám takové neutrální území (tedy nepatřící ani „Duchu“ ani „tělu“), dokazuje to, že jsem se ještě beze všech výhrad nevydal Pánu.

Ty přece víš, jaké funkce má automobil. Jezdí dopředu, anebo dozadu. Jiné pohyby nedělá. Apoštol **Pavel** s velkou věrností chodil „v Duchu“. Proto s veškerou silou **snažně běžel** k cíli k odplatě nebeského povolání Božího v Kristu Ježíši (Fil. 3). Ale **Démas**, který určitou dobu také běžel vpřed po boku apoštola, nejenže zůstal stát, nýbrž **šel zpátky**: zamiloval si současný způsob běhu světa. Jak rychle se zvětšoval rozestup mezi oběma! Jak smutné to bylo! (Filem. 24 – 2. Tim. 4,10).

„My, kteří jsme zemřeli hříchu, jak bychom v něm ještě měli žít?“ – táže se apoštol (Řím. 6,2 – elbf. př.). Jenom Duch Svátý smí ovlivňovat rozhodnutí mého srdce a řídit můj praktický život.

Jak mohu rozeznat, co je „z Ducha“ a co „z těla“? Nebývá to vždy tak jednoduché! – Vejce kukačky se podobá vejci konipasa a necvičenému oku dá velkou práci, rozeznat je. Podobně tomu, kdo ještě nejde dlouhou dobu cestou víry, může být zatěžko rozeznat, co je „z těla“, a co „z Ducha“, zejména jestliže věc, s níž má co činit, je teprve v zárodku a ještě není vidět její zralé ovoce.

Ale i když taková schopnost rozlišování může být v jistém smyslu věcí zkušenosti, přesto je mnohem důležitější mít **nerozdělené srdce**, upřené na Krista ve slávě, jak tomu bylo u Pavla (Fil.3), a **prosté (jednoduché) oko**, jaké měl onen uzdravený, který dříve byl slepý od narození (Jan 9). I zralý křesťan může být v tomto směru zahanben nemluvnětem u víře, které má obě ty věci. Boží slovo říká: „*Oči Hospodinovy probíhají všechnu zemi, aby se mocně prokazoval při těch, jejichž srdce je nerozděleně zaměřeno na něho*“ (2. Par. 16,9 – elbf. př.), a „*Svíce těla jest tvé oko. Jestliže oko tvé je prosté, i všechno tvé tělo bude světlé; jestliže však je zlé, i všechno tvé tělo bude tmavé*“ (Luk. 11,34–36 – elbf. př.).

Bůh dal Abrahamovi jednoduchou směrnicí: „*Chod' ustavičně přede mnou (= před tváří mou) a buď dokonalým!*“ (1. M. 17,1) Tak nám pomohou i jednoduché otázky: „Přivádí mne ta věc blíže k Pánu Ježíši, anebo mne od Něho odvádí? Je mi k užitku v Jeho službě?“

O koho se starám a pečuji? Rozsévám „Duchu“ anebo „tělu“? (Řím. 13,14; Gal. 6,8) – Mnohým věřícím, a zvláště mladším, se často zdá, že je třeba obrovského úsilí, má-li být přemožena žádost těla a hříchu řečeno jasné „**NE!**“

Avšak otázkou je asi toto: rozsévám „pro Ducha“ anebo „pro tělo“? Neboť jak dobro, tak i zlo potřebuje určitou přípravu. **A my musíme bdít nad tím, co připravujeme.** Nemůžeš rozsévat plevel místo květin; přihnojovat zlé rostliny namísto dobrých. Co potom poroste a bude sílit?

Boží slovo je to dobré símě (Luk. 8,11). Rozsévám je hojně do svého srdce pilným čtením a s modlitbou? Přemýšlím o

něm? (Ž. 119,148) Žiji jím? (Mat. 4,4) Pracuji k tomu, aby Slovo Kristovo ve mně bohatě přebývalo? (Kol. 3,16) Jsem činitel (uskutečňovatel) Slova anebo zapomnětlivý posluchač? (Jak. 1,21–25)

Tak lehkou se stává, že svět v podobě různého tisku nebo knih vstupuje do rodin Božích dětí, které jinak jsou vzdálené od míst zábav a hříchu. Mnohé odtamtud působí jako „hnojivo“ pro naše tělo a činí je bujným a tučným. Přání, která odtamtud vzházejí, se nepozorovaně stanou silnými a poroučejícími. **Jak těžké je vítězit nad světem, jestliže jsem jím nechal naplnit své srdce!**

Jak došlo k pádu Davida? Ležel jednou navečer nečinně na loži a pak se zahálčivě procházel po střeše paláce! Joáb, všichni Davidovi služebníci a celý Izrael byli v úporném boji se zlým nepřítelem, zatímco král si ležel ve stínu a nic nedělal. Máme se co divit, když z jeho srdce vzešly zlé myšlenky a staly se pak hrozným hříchem? V žádném jiném ovzduší se „tělo“ nemůže lépe rozvíjet než v prázdnotě zahálky (Přisl. 6,10.11; 1. Tim. 5,13). Proto věřící na Krétě, kteří se nalézali v tomto nebezpečí, se měli „*snažit konat dobré skutky*“ (Tit. 1,12; 3,8). Vezměme si toto napomenutí k srdci i my, a budme „*horliví v dobrých skutcích*“, které Bůh pro každého z nás předem připravil (Ef. 2,10).

HF 1958/188

(pokračování, dá-li Pán, příště)

Karel Lopata:

Marek.

Jméno Marka je poprvé uvedeno ve Skut. ap. 12,12. Zdá se, že v domě jeho matky Marie se konala shromáždění věřících. (Nasvědčuje tomu i to, že Petr po svém vysvobození z žaláře šel nejprve tam.) Uvedené místo nám sděluje, že jich tam bylo shromážděno mnoho, aby se modlili za apoštola Petra. Marek, jehož vlastní jméno bylo „Jan“, se tedy nalézal

nejen pod požehnaným vlivem věřící matky, nýbrž jistě se též brzy dostal pod zvuk Božího slova, které slýchal ve shromážděních věřících a při návštěvách bratří. Možná, že se též můžeme domnívat, že podobně jako Pavel mohl posloužit Timoteovi, apoštol Petr zase posloužil tomuto mladíkovi, ačkoli domněnka, že Petr na konci své 1. Epištoly mluví o něm, je nejistá. Skutečnost, že ve Skut. ap. 12,12 jest jeho jméno uvedeno s takovým důrazem, bezpochyby ukazuje na to, že nejenže byl vlastnictvím Pána, nýbrž že byl jako takový i zkušěn.

Jakou radostí musilo být jeho matce, když mohla ve svém Janovi tak zřetelně vidět působení Ducha Božího! Zda i ona, podobně jako kdysi zbožná Hana určila takového Samuele pro službu Pánu, nechovala ve svém srdci přání, aby její Jan Marek se také mohl dát úplně k dispozici Pánu?

A hle, brzy na to je nám sděleno, že Barnabáš a Pavel na své první misijní cestě „*měli s sebou i Jana k službě*“ (13,5) Jak k tomu došlo, nevíme; v každém případě to ale Jan považoval za výsadu, že může těm váženým služebníkům Páně sloužit na jejich cestách. Nemáme také důvod domnívat se, že by to byl nemyslitelný úpřímně a věrně. Ale jak už to tak někdy bývá: úmysl je dobrý, ale nebyly zváženy **náklady** a věřící se domnívá, že má dosti síly, aby mohl provést převzatý úkol. Mezitím se ale dostaví těžkosti a zkoušky všeho druhu, s nimiž nepočítal. Domnělá síla selže, věřící na zkoušky nestačí a všechno se bídne hroutí. Něco takového se přihodilo Janu Markovi. S radostnou myslí ale vyšel do práce.

Když se však rozmnožila strádání a zkoušky, udělal to jako onen muž, který vztáhne ruku k pluhu a pak se ohlíží zpět. Také on se otočil a navrátil se domů, k bolestnému zklamání apoštolů a jistě také své matky i všech věřících, kteří ho znali. Tím se připravil o výsadu, že mohl spolupracovat na vinici Páně. Kdo by mohl změřit velikost takové ztráty? Ano, jakým varováním je jeho případ všem, kteří si přejí, aby je Pán nějak použil! Písmo před nás staví nejeden takový vážný případ, kdy se nepříteli podařilo způsobit služebníkovi Pána škodu a učinit ho neschopným pro Boží dílo. Tu je třeba více než kde jinde

dbát toho, co řekl apoštol: „*Budiž sebe pilen* (= dávej na sebe pozor)!“ (1. Ep. Tim. 4,16)

V dříve vyšlé úvaze o životě Barnabáše (viz Milost a pravda č.1–2, str.21) jsme viděli, že tento, když ho Pavel vybídl, aby spolu s ním šel vyhledat bratry v různých městech, by byl rád zase s sebou vzal i Jana Marka. Máme příčinu domnívat se, že Pavel viděl tentokrát jasněji než Barnabáš. Nejspíš rozeznal, že Marek se ještě nenaučil tomu, čemu se musil naučit, a to ho přimělo, že trvá na svém rozhodnutí, i když třeba s nebezpečím, že ztratí Barnabáše jako svého průvodce.

Jaká je to milost, že Pán nepřestává usilovně pracovat při každém ze Svých vykoupených přes všechnu jejich nevěrnost! Táž láska, která napravila takového Petra, se nevzdala ani Marka. Budiž za to chvála Jeho jménu!

Pozdější záznamy Písma o Markovi, i když skrovné, nám ukazují, že Pán s ním Svého cíle dosáhl a že Marek se pod Jeho výchovou něčemu naučil a stal se tak opět **potřebným** nástrojem v Jeho ruce. A tak ho apoštol v Ep. Filemonovi nazývá svým **spolupracovníkem** (24. v. – elbf. př.) a v Ep. Koloským (4,10) ho vřele **doporučuje** a zdůrazňuje, že je synovec Barnabášův. V 2. Ep. Timoteovi vybízí tohoto, aby s sebou vzal Marka, neboť, jak říká, je mu „**velmi potřebný**“ (= užitečný) *k službě*“ (4,11). Všechno, co působilo zkazení poměru, bylo odstraněno a Marek už nyní nesloužil ve vlastní síle, nýbrž v moci Páně. Jistěže později byl věrnému apoštolovi vděčný za jeho rozhodný postoj, třebaže mu asi svého času nerozuměl. A **nyní** se nezalekl ani Říma s jeho krutým císařem Neronem. Tak milost napravila a vychovala tohoto kdysi bázlivého a váhavého služebníka, takže věrnému služebníkovu Pána v Římě i samotnému Pánu mohl prokázat cenné služby.

A nejen to. Markovi, který nyní byl úplně napraven, se ještě mohlo dostat velikého úkolu: vykreslit našemu zraku toho pravého a dokonalého **Služebníka**, jak to pod vedením Ducha Svatého udělal v evangeliu nazvaném podle svého jména. Jak úžasných výsledků, ano, jakého vítězství tu dosáhla milost! A tak nechť jsme malomyslně a zatrpkle zůstávat stát u svých

chyb a selhání, ale když jsme se napřed opravdu vyznali a odsoudili všechno převrácené, nechme se cele utvářet Pánem podle **Jeho** myšlenek! V Jeho škole se učíme důvěřovat Mu a jít dále cestou v Jeho síle a s bdělostí, a On nás pak může používat k Svému oslavení a k požehnání pro druhé, dokud nepřijde.

BHCh 193O/248; HuN 1962/390; HF 1977/113

K dnešnímu autorovi:

Edward DENNETT **(1831–1914)**

Narodil se v Bembridge na ostrově Wight při jižním pobřeží Anglie v rodině, která patřila k anglikánské církvi. Když byl ještě v jinošském věku, jeden bohobojný kněz se stal nástrojem k jeho obrácení.

Potom opustil kvůli přesvědčení anglikánskou církev a po studiu na universitě v Londýně byl na různých místech baptistickým kazatelem. Již v této době se stal velmi známou osobou, v neposlední řadě brožurou proti „bratřím“. Ale brzo po jejím uveřejnění sám začal pochybovat, zda se nalézá na správné cestě.

R. 1872 vážně onemocněl a po určitém krátkém ozdravení se úplně fyzicky zhroutil. Kvůli zlepšení zdraví se odebral na 13 měsíců do Veytaux ve francouzské části Švýcarska. Tam ho Bůh vedl do ústraní, kde mohl v klidu důkladně promýšlet své dosavadní stanovisko a přezkoušet je pomocí Písma svatého. Přitom mu bylo velkou pomocí několik bratří, kteří bydlili ve stejném penzionu jako on. Stále více a lépe poznával zásady shromažďování ve jménu Pána.

Po svém návratu do Anglie v květnu 1874 sdělil své církvi, že jeho názory se změnily. Přes prosby mnohých přátel nemohl dále zůstat ustanoveným kazatelem církve. Napsal také krátký dopis bratru Williamu Kelly, v němž ho informoval o svém kroku a vyjádřil politování nad uvedenou vydanou brožu-

rou. Nyní byla jeho cesta k těm, které dříve odsuzoval, volná a on šťasten zaujal u stolu Páně mezi nimi své místo.

Svůj osobní vývoj až k tomuto kroku popsal ve velice zajímavé knížečce „The Steps I have Taken“ (Kroky, které jsem udělal) napsané formou dopisů.

Byl velice nadaným spisovatelem. Řadu let vydával časopis „The Christian Friend“ (Křesťanský přítel). Vydal též ve třech svazcích sebrané spisy G. V. Wigrama. Z jeho vlastních jsou zvláště známy: „Předobrazné učení 2. Mojžíšovy knihy“, do češtiny přeložené výklady knih Ezdráša a Nehemiáše, dále úvahy o proroctví Zachariáše a Malachiáše, o knize Zjevení („Janovo vidění na Pathmu“), a dále „Vysvobození, odpočinutí, síla a oddanost věřícího“. Také poslední spis vyšel před lety česky. Z pera E. Dennetta je také poslední kapitola knihy „Dopisy mladým lidem“ od H. L. Heijkoopa.

Kromě služby psaným slovem cestoval, a to zvláště v Anglii, Irsku a Skotsku a mohl mezi věřícími sloužit jako pastýř a učitel. Navštívil také Švédsko, Norsko a Ameriku.

Zesnul po kratší nemoci v Croydonu.

(Arend Remmers: „Gedenket eurer Führer“, s.55–56)

ÚVAHY O EVANGELIU LUKÁŠE

Roger Liebi:

Úvod k Evangelium Lukáše

(vyňato z autorovy knihy „Einführung in die vier Evangelien, nakl. Beröa, Curych 1990, str.52–59; – uprav.)

Pisatel

Lukáš byl povoláním lékař (Kol. 4,14). Měl tedy hluboké pochopení o tom, co je „člověk“. Proto byl obzvláště schopen psát s porozuměním o skutečné lidské stránce Pána Ježíše.

Jako lékař měl zvláště otevřené srdce pro nemocné, chudé a

takové, kteří se nalézali na okraji společnosti a ze sociálního hlediska byli osamoceni. Je skutečností, že Ev. Lukáše se vyznačuje soucitem a slitováním s takovým lidem. Pojmy jako „milost“, „milosrdný“, „milosrdenství“ apod. se v Ev. Lukáše vyskytují nápadně často (viz: počítačová konkordance Kurta Alanda). Mnohá sdělení, která se vyskytují jenom u Lukáše, mají právě tento charakter (viz např. 7,11–17; 7,36–50; 10,25–37; 13,10–17; 14,2–6; 15,1–32; 17,12–19; 19,41.42; 23,39–43).

Lukáš nebyl Žid. Vyplývá to ze 4. kapitoly Ep. Koloským: mezi pozdravy od 10. verše jsou nejprve jmenováni tři židovští křesťané: Aristarchus, Marek a Jezus zvaný Justus. Ti všichni byli z „obřízky“ (v. 11a). Potom ještě následují tři pozdravy od osob, které logicky nepocházely z „obřízky“ (tedy z židovstva): Epafras, **Lukáš, lékař milý**, a Démas. Ze starocírkevní tradice navíc plyne, že Lukáš pocházel z Antiochie (Erich Mauerhofer: Úvod do Nového zákona, Basilej, 2. vyd., 1988, str. 56–58).

Skutečnost, že Lukáš nebyl Žid, nám lépe objasňuje, proč mu tolik šlo o to, jasně ukázat ve svém Evangelii, že milost Ježíše Krista prolomila všechny hranice a výsadní omezení Izraele, aby dosáhla i k jiným národům. Může nám to názorně ukázat několik příkladů:

a) Lukáš 2,14 mluví o pokoji na **zemi** a o zalíbení v **lidech**. Toto zřejmě přesahuje okruh izraelského národa.

b) Starý Simeon mluví v kap. 2,30.31 o spasení, které Bůh připravil před tváří **všech národů** (elbf. př.). Ve 32. verši navíc mluví o světlu **národům**.

c) Vypsání rodu Pána Ježíše v kap. 3,23–38 sahá zpět až k Adamovi a k Bohu, Stvořiteli. Tím je vyzdvížena skutečnost, že Vykupitel je spřízněn nejen s Izraelem, nýbrž s **celým lidstvem**. Přišel na tuto zem pro všechny lidi.

d) První službou ve veřejném vystoupení Pána Ježíše, kterou Lukáš popisuje, je kázání v synagóze v Nazaretu. Pán tu jasně mluví o milosti (4,18–22). Pomocí výstižných příkladů ze Starého zákona ukázal, že bylo vůlí Boží lásky prokázat milost

i národům (pohanům) (4,25–27).

e) Bylo by možné uvést ještě další příklady, ale odkazujeme už jen na Luk. 17,11–19: z deseti malomocných bylo devět Židů. Onen desátý byl Samařský. Také on směl zakusit milost Pána Ježíše. Byl navíc jediný, kdo dovedl správně ocenit tuto milost. Toto vyprávění se nalézá jenom v Ev. Lukáše!

Lukáš, jak vyplývá z jeho úvodu (1,1–4), byl vlastně „dějepi-sec“. Horlivě a s nejvyšší péčí shromažďoval látku svého vyprávění. Výsledky archeologie významně potvrzují, že Lukáš byl mimořádný historik. (Srov.: F. F. Bruce, Věrohodnost Písem Nového zákona.)

Přitom je třeba přihlídnout k následujícímu: Jestliže archeologie už mohla přímým způsobem dokázat přesnost jeho sdělení, máme tím také nepřímý důkaz věrohodnosti ostatních Evangelii, která jsou v mnohých částech s Lukášovým souběžná. Vykoupený křesťan samozřejmě takové potvrzení nepotřebuje, aby byl přesvědčen o věrohodnosti Evangelii, avšak tyto odkazy mohou pomoci skeptikům a pochybovačům.

Další význačné rysy

Lukáš zdůrazňuje ve svém Evangeliu, že Pán Ježíš byl opravdu člověk. Proto podává nejpodrobnější informace o narození Krista. K tomu patří i skutečnost, že jenom on uvádí vypsání rodu Marie, které nám dokumentuje lidskou linii původu Pána Ježíše (3,23–38) /J. N. Darby to uvádí ve franc. překladu Písma v.23b a dále takto: „...syn Josefův: *Heliho, Mata-ta, Leviho, Melcha, Janna...*“ – tedy neuvádí slova: „*kterýž byl syn*“ a dvojtečkou naznačuje, že následující vypsání rodu se netýká Josefa, nýbrž Marie; – pozn. překladatele/.

Tu je třeba několik poznámek k ukázání, že Lukáš nám skutečně předal vypsání rodu Marie:

a) Vypsání rodů v Matouši 1 a v Lukáši 3 jsou od Abrahama až do krále Davida víceméně totožná. Musíme ovšem říci, že u Lukáše je výčet rodů podán směrem zpět, zatímco u Matouše směrem vpřed. Dále Lukáš uvádí též jména od Adama až do

Abrahama, zatímco Matouš začíná teprve Abrahamem.

b) Vypsání rodu v Matouši vede po Davidovi přes Šalomouna a probíhá pak po královské linii až k Josefovi. V Ev. Lukáše se pořadí rodů po Davidovi rozdvouje přes Nátana, bratra Šalomouna.

c) Všimněme si v 1. kapitole Matouše slovesa „zplodit“. Toto slovo jednoznačně ukazuje, že je nám tu sdělena přímá linie původu Josefa (viz zvl. Mat. 1,16). Ve 3. kapitole Lukáše toto sloveso chybí. Toto zjištění je velice důležité, abychom došli k správnému pochopení obou vypsání rodu Pána Ježíše.

d) S přihlédnutím k slovesu „zplodit“ v Mat. 1 se nám jednoznačně objasní, že „Jákoab“ (Mat. 1,16) byl otcem Josefa. Kdyby měl být podle Luk. 3,23 Josef synem Heli, musili bychom v tomto smyslu rozumět, že byl „zetěm“. Přitom si povšimněme, že je ryze židovský způsob vyjadřování označovat „zetě“ jako „syna“ (srov. 1. Sam. 24, 17). O Marii tu není zmínka, protože podle židovského zvyku nebylo běžné uvádět ve vypsání rodu ženy jako spojovací články.

e) Je naprosto možné překládat text také tak, že řecké znění „*hos enomizeto Joseph*“ („jak byl domníván Josefův“) považujeme za malou vsuvku: „*A on sám, Ježíš, počínal být asi 30 let stár, a byl (jak byl domníván) Heliho, Matata, Leviho...*“ (Luk. 3,23.24). Pozoruhodné na takovém překladu je, že se skutečně více drží řecké konstrukce věty. Navíc je zvláštní že v původním textu je jenom u jména „Josef“ vynechán člen, jako by tím mělo být toto jméno po jazykové stránce z vypsání rodu vyňato. Jestliže by tu tedy Ježíš byl označen za „syna“ svého dědečka Heliho, musíme pomyslit, že by to naprosto odpovídalo židovskému způsobu vyjadřování (srov. např. Mat. 1,1).

Lukáš jako jediný evangelista se zmiňuje o obřezání Ježíše (Luk. 2,21). Také tato skutečnost znovu zdůrazňuje, že Pán Ježíš se stal skutečným člověkem.

V Ev. Lukáše se na 11 místech mluví o modlitebním životě Pána Ježíše (3,21; 5,16; 6,12; 9,18.29; 11,1; 22,32.41;

23,34.46 a 24,30). Modlitba je hlubokým vyjádřením závislosti na Bohu. Toto je základním znakem existence skutečného člověka. Neudivuje tedy, že Lukáš ve zprávě svého Evangelia klade tak velkou váhu na modlitební život člověka Ježíše.

Obsahové členění Ev. Lukáše

Evangelium Lukáše – nehledíme-li na krátký úvod – tvoří dvě části:

Úvod (1,1–5)

1) Příchod Ježíše Krista (1,6–9,50)

2) Odejití Ježíše Krista (9,51–24,53)

V první části je ukázáno, že Pán Ježíš přišel do tohoto temného světa „na návštěvu“ (1,68.78; 7,16). Sestoupil z výsosti, aby přinesl světlo do země temnosti a stínu smrti (1,78.79) a aby ztracené lidi uvedl na úplně novou cestu: na cestu pokoje (1,79). Tato cesta vede skrze utrpení k slávě. Jasně to ukazuje druhá část. Druhá část začíná kapitolou 9,51. Je nám tu představena cesta Pána Ježíše z tohoto světa do slávy. Ačkoli konečným cílem této cesty bylo „*Jeho vzetí*“ do slávy nebe (srov. Luk. 9,51; 24,51; 1. Tim. 3,16), přesto ona vedla přes Jeruzalém (Luk. 9,51), kde měl trpět na kříži (srov. Luk. 24,26).

Všimněme si každopádně četných odkazů v této části, které ukazují, že Pán Ježíš byl na cestě: 9,52.57; 10,38; 13,22.33; 14,25; 17,11; 18,35; 19,1.11.28.29.41.45; 24, 50.51.

Pán Ježíš sice přišel ze slávy do tohoto temného světa sám, ale nechtěl už se vrátit do slávy sám. Mohou ho tam jako učedníci následovat lidé. Právě učednictví ovšem je spojeno s „náklady“ a s „bojem“ (srov. 14,25–33 a 9,57–62). Ale jak úžasná cesta je cesta učedníků! Vede sice těžkostmi a utrpením, avšak zcela jistě k slávě. Ostatně v Ev. Lukáše je předmět učednictví probírán zvláště podrobně.

Doba vzniku a příslušnost ke kánonu biblických knih

Lukáš napsal své Evangelium před Skutky apoštolskými

(srov. Luk. 1,1–4 se Skut. 1,1–5). Skutky apoštolské, zpráva pokračující za Evangeliem Lukáše, končí nečekaně náhle zprávou o uvěznění apoštola Pavla v Římě. Pavel tam musil čekat na svůj soudní proces před císařem Neronem kolem r. 62 po Kr. Podle toho Lukáš ukončil Skutky apoštolské asi těsně o něco dříve. Tato okolnost je nám vysvětlením, proč se tam nedovídáme nic o výsledku toho přelíčení. Můžeme tedy vyjít z toho a říci, že Ev. Lukáše bylo napsáno před r. 62 po Kr. (srov. Erich Mauerhofer, viz výše uvedená citace, str. 66–68). Nelze ovšem vypátrat, jak dlouho předtím.

V 1. Tim. 5,18b Pavel cituje doslovně z Luk. 10,7. Poněvadž 1. Ep. Timoteovi byla napsána asi nejpozději r. 66 po Kr. (viz Erich Mauerhofer – výše uved. citace – str. 312–313), plyne z této skutečnosti pro dobu sepsání Lukášova Evangelia horní možná hranice.

Uvedené místo v 1. Tim. 5 uděluje Evangeliu Lukáše kanonický výraz. Pavel jakožto apoštol uvádí v kap. 5,18 „Písmo“ (zaručené označení pro kanonické spisy v Božím slovu). Nejprve cituje 5. knihu Mojžíšovu, a pak jakoby jedním dechem Evangelium Lukáše. Proto bylo Ev. Lukáše nejpozději do r. 66 považováno za patřící k Bibli a mělo potvrzení apoštolem.

OTÁZKY A ODPOVĚDI

Otázka: Proč je na konci 1. Ep. Jana řeč o „modlách“? Jde o stejnou myšlenku jako v 1. Kor. 10,7? Zdá se, jako by tu byla nějaká jiná příčinná souvislost.

Odpověď (W. J. Hocking):

V 1. Ep. Korintským se zřejmě naráží na zlaté tele (2. M. 32,1–8). Jestliže apoštol Jan končí svůj List slovy: „*Synáckové, vystříhejte se model!*“, je v tom obsaženo i varování před uctíváním model. Na konci té Epištoly je v napomenutí činěn rozdíl mezi nimi a „*PRAVÝM BOHEM a ŽIVOTEM VĚČNÝM*“ (1. Jan 5,20). Také apoštol Pavel ukazuje tento rozdíl ve svém 1. Listu Tesalonickým.

Slovem „modla“ je míněn **každý** předmět, který upoutává

srdce věřícího tolik, že Pán Ježíš je z něho jako Nejvyšší a Jediný vytlačen. Hospodin řekl Izraeli: „*Nebudeš mítí bohů jiných přede mnou*“ (2. M. 20,3). Proto je lakomství označeno jako modlářství (Kol. 3,5), protože žádost jiných věcí vytlačuje Pána Ježíše z toho místa nadvlády, které v srdci člověka má patřit jen Jemu. Modly tedy mohou být předmětem jak před srdcem člověka, tak před jeho očima, jako tomu je v případě hmotných model.

Zdá se, jako by apoštol Jan úmyslně vyjádřil ono napomenutí všeobecně platnými slovy. Svůj Dopis, který započal vykreslením slávy Slova života, ukončuje vážným varováním Božích dětí, aby nedovolovaly žádným modlám zaujmout v jejich životě to místo, které patří jedině Kristu.

EuE 1987/52

Otázka: Není to nesprávné, když křesťan žije v dlužích?

Odpověď (C. H. Mackintosh): Naprosto s vámi souhlasíme. Díváme se na to jako na věc skutečně zarážející. Cítíme již dlouho, že zadlužený křesťan – v očích Božích i lidských – nemůže prokazovat pohostinnost, nemůže dávat na sbírku anebo koupit si levný traktát. Díváme se na to jako na skutečnou nepravost. Odmítli jsme jít na oběd k osobě, která byla v dlužích a jasně jsme tam řekli proč, a i to, že taková osoba nemá právo zvat někoho k obědu, pokud vězí v dluhu. Naprostý nedostatek svědomí v této věci je skutečně hrozný. Musí to velice zarmucovat Ducha Božího a duši to přivádí k hubenosti, chudobě a zmrtvělé otupělosti. Nevěříme, že by slovo Kristovo mohlo přebývat v osobě, která si nedělá svědomí z dluhu a cítíme se oprávněni označit takovou osobu a nenavštěvovat ji. Jistě, myslíme si, že věrná osobní kázeň by měla ve všech takových případech dobrý účinek. Pokud jde o věřící, kteří se hlali v obchodní činnosti a mají dohodu se svými věřiteli, máme za to, že jsou mravně povinni uhradit plnou výši dlužné částky. A vězí v dluhu tak dlouho, dokud onen obnos není zaplacen. Žádná výjimka zákona nemůže zbavit skutečně upřímnou osobu spravedlivé povinnosti zaplatit, co dluží.

Cítíme se oprávněni psát o této věci přísně, protože víme o zarmucující nedbalosti některých křesťanů v této věci. Nemáme na mysli jiné, než aby se jejich svědomí trochu pohnulo, – aby u nich byla vidět určitá snaha, i když jen slabá, chtít se dostat ven z takové naprosto špatné situace. Někdo se může nevyhnutelně dostat nejrozumnějším způsobem do dluhu, ale jestliže jeho mysl je upřímná a jeho svědomí je ve zdravém stavu a pracuje, bude se všemožně usilovat – i třeba omezením výdajů na nejnutnější míru a za cenu odepření si různých věcí – aby dal svůj dluh do pořádku, i kdyby to mělo být jen pomocí jedné pětikoruny týdně.

Kéž nám Pán dá, abychom se na tuto nejvyšší praktickou otázku dívali s takovou vážností, jakou si ona zaslouží! Bojíme se, že věc Krista trpí velkou škodu a svědectví některých vyznávajících křesťanů je mařeno nedostatkem citlivého svědomí a upřímné mysli, zabřednou-li do dluhů a žijí v nich. Kéž bychom měli opravdu citlivé svědomí!

C.H.M.: Answers to correspondents, str. 154/156.

C. H. Mackintosh:

O modlitbě a modlitebním shromáždění

Uvažujeme-li o tak velice důležitém předmětu, jakým je modlitba, je třeba povšimnout si dvou věcí: 1) co je mravním základem modlitby, a 2) jaké jsou její mravní podmínky.

I. – Písmo nám ukazuje mravní základ modlitby třeba v těchto slovech: „**Zůstanete-li ve mně, a slova má zůstanou-li ve vás, cožkoli byste chtěli, prostě, a stane se vám**“ (Jan 15,7). Nebo jinde: „**Nejmilejší, jestliže by nás srdce naše neodsuzovalo, smělou doufanlivost máme k Bohu. A zač bychom ho koli prosili, bereme od něho; neboť přikázání jeho ostrháme, a to, což jest libého před obličejem jeho, činíme**“ (1. Jan. 3,21.22). Rovněž apoštol Pavel, když žádá o modlitby svatých, zdůvodňuje mravní podklad své prosby slovy: „**Modlete se za nás; doufáme zajisté, že dobré svědomí**

máme, jako ti, kteříž se chceme ve všem chvalitebně chovati“ (Žid. 13,18).

Z těchto míst a z mnohých jiných stejně důležitých vidíme, že k tomu, aby modlitba byla účinná, je nutné poslušné srdce, upřímná mysl a dobré svědomí. Jestliže duše není v obecnství s Bohem, nezůstává-li v Kristu, jestliže se neřídí Jeho svatými příkázáními – není-li naše oko prosté (jednoduché), jak bychom mohli čekat odpověď na své modlitby? V tom případě bychom byli lidmi, o nichž mluví apoštol Jakub, kteří prosí, ale neberou (= neobdrží), protože zle prosí, aby na své libosti (= rozkoše) vynakládali (Jak. 4,2.3). Jak by Bůh jako svatý Otec mohl vyslyšet takové prosby?

Jak velice tedy je třeba opravdu bdít nad tím, aby naše modlitby měly správný mravní základ. Jak by mohl apoštol žádat bratry, aby za něj prosili, kdyby neměl dobré svědomí, prosté oko a upřímné srdce spolu s nejhlubším vnitřním přesvědčením, že opravdu ve všem touží žít čestně?

Ale zдалipak se často nepřistihneme při zvyku, že lehkovážně a formálně žádáme jiné věřící, aby za nás prosili? Jak lehko se to řekne: „*Pamatujte na mne na modlitbách!*“ a zcela jistě nemůže být nic pozhlednější a vzácnější, než když nás milé Boží děti nesou na srdci, přistupující k trůnu milosti, avšak věnujeme také dostatečnou pozornost mravnímu základu svých proseb? Říkáme-li: „*Bratři, modlete se za nás*“, můžeme též dodat – v přítomnosti Toho, který je Zpytatel srdcí: „*Doufáme zajisté, že dobré svědomí máme, jako ti, kteříž se chceme ve všem chvalitebně chovati*“? A když se sami skláníme před trůnem milosti, děje se to se srdcem, které nás neodsuzuje, s upřímnou myslí, s prostým (jednoduchým) okem a s duší, která opravdu zůstává v Kristu a ostříhá Jeho příkázání?

To jsou, milý čtenáři, vážné otázky a které jistě zkoumají nitro našeho srdce; pronikají dolů až k samým kořenům a mravním pramenům naší bytosti. A je to dobré, jsou-li naše srdce podrobována takovému pečlivému zkoušení ve všech věcech a zvláště v tom, co se týká modlitby. V našich modlitbách bývá opravdu mnoho neoprávnělosti, často jim chybí mravní základ

a bývá při nich mnoho onoho: „*zle prosíte*“.

Proto bývá tak mnoho našich modliteb bez moci a účinku, – proto jich bývá tolik podle určité formulky a ze zvyku (rutiny), ba někdy jsou spojené i se skutečným pokrytectvím. Žalmista říká: „*Kdybych byl patřil (=hleděl) k nepravosti srdcem svým, nebyl by vyslyšel Pán*“ (Ž. 66,18). Jak vážná jsou ta slova! Náš Bůh si přeje opravdovost. On sám – budiž chvála Jeho svatému jménu! – je ve Svých vztazích k nám opravdový, a chce, abychom i my k Němu byli v našich stycích s Ním opravdová. Chce, abychom před Něho předstupovali tací, jací skutečně jsme, a s našimi skutečnými potřebami.

Ale jak často, žel, bývá tomu jak v soukromí, tak i na veřejnosti jinak! Jak často se naše modlitby podobají spíše nějakým řečnickým proslovům než modlitbám, – více se podobají sestaveným poučkám (výkladům učení) než vyjadřování skutečných potřeb! Někdy se zdá, jako bychom měli v úmyslu vysvětlovat Bohu určité zásady a vyučovat Ho některým věcem.

Takové věci, žel, často působí skličujícím vlivem na modlitební shromáždění a okrádají je o jejich svěžest, o jejich zajímavost a cenu. Ti, kteří opravdu vědí, co znamená modlitba, kteří cítí, jakou má cenu a jak ji potřebují, chodí do modlitebního shromáždění **modlit se, a ne slyšet nějaké řeči, přednášky a výklady** od klečících mužů. Chtějí se **modlit**, nikoli **učit**. K vzdělávání se přece mohou zúčastnit takových shromáždění, kde je uvažováno a zvěstováno Boží slovo. Pro ně je modlitební shromáždění místem, kde vyjadřují své potřeby, – místem, kde vyznáváme svou slabost a kde očekáváme posílení. Tím se totiž vyznačuje to místo, „*kdež bývá obyčej modlití se*“ (srov. Skut. 16,13), a proto na takovém shromáždění ani nečekají, ani nejsou připraveni slyšet nějaká dlouhá kázání v podobě modliteb, která by byla stěží snesitelná, kdyby byla skutečně kázáním, ale takto jsou naprosto nesnesitelná.

Píšeme to otevřeně, protože hluboce cítíme, jak velice potřebujeme v našich modlitbách a modlitebních shromážděních opravdovost, upřímnost a pravdu. Nezřídka se stává, že to, co nazýváme modlitbou, vůbec není modlitba, nýbrž spíše nějaké

obširné vykládání určitých známých a již pochopených pravd, které jsme už slyšeli a jejichž opakování do nekonečna je velice trapné a unavující. A vskutku může být něco únavnější, než slyšíme-li někoho, jenž klečí, jak vykládá všelijaké zásady anebo rozvíjí rozmanitá učení? Přímou se nám vnucuje otázka: **Mluví ten člověk s Bohem nebo s námi?** Jestliže mluví s Bohem, tedy jistě není nic tolik neuctivé než chtít Mu vykládat ty věci; a mluví-li s námi, tedy to vůbec není modlitba, a čím dříve v takovém případě povstaneme z klečení, tím lépe, neboť bude vhodnější, aby onen mluvící na svých nohách stál a my slyšící seděli.

Když už tu mluvíme o postoji při modlitbě, chtěli bychom s veškerou láskou upozornit věřící čtenáře na jednu věc, o níž se domníváme, že vyžaduje, abychom se nad ní opravdu vážně zamyslili. Máme na mysli zvyk některých, kteří při tak svatém a vážném aktu modliteb zůstávají sedět. Jsme plně přesvědčeni – snad to ani nemusíme říkat – že důležité je, abychom při modlitbě měli v náležitém stavu svá srdce. Jinak ovšem víme a chceme mít stále na mysli, že mnozí z těch, kteří bývají na modlitebních shromážděních, jsou pokročilejšího věku, nemocní, slabí anebo chatrného zdraví, kteří nemohou delší dobu klečet anebo vůbec pokleknout. Na druhé straně však se často stává, že tam, kde není žádný fyzický neduh a kde je opravdová a upřímná touha pokleknout s vědomím, že toto je správný postoj před Bohem, pokleknutí nebývá možné pro nedostatek místa v místnosti.

Všechny tyto věci je třeba pečlivě zvážit. Ale i když dobře víme o takových výjimečných případech, na které je třeba brát zřetel, přesto jsme na druhé straně nuceni přiznat, že někdy bývá při našich modlitebních shromážděních žalostný nedostatek uctivosti k Bohu. Často totiž vídáme mladé osoby, které se rozhodně nemohou odvolávat na nějakou fyzickou chatrnost, ani na nedostatek místa v místnosti, že zůstávají po celou dobu modlitebního shromáždění sedět. Musíme říci, že to je nejvyšší urážející a neuctivé a jsme přesvědčeni, že to musí zamrucovat Ducha Páně. Kdykoli můžeme, **máme pokleknout.**

Takovýto modlitební postoj vyjadřuje úctu a uctivost. Náš božský Učitel (Mistr) se modlil na kolenou (Luk. 22,41). Jeho apoštol činil totéž, neboť ve 20. kap. Skutků ap. v 36. verši čteme: „*A to pověděv, klekna na kolena svá, modlil se s nimi se všemi*“ (najdi si dále: 2. Paral. 6,13; Dan. 6,10; Ezd. 9,5; Skut. 9,40; 21,5; Řím. 14,11; Fil. 2,10; Ef. 3,14; Zj. 4,10; 5,8 atd.).

A není to tedy místné a žádoucí i pro nás počínat si takto? Může být něco nemístnějšího, než když v některém shromáždění vidíme řadu osob sedět, dělat si pohodlí, jak jsou během pronášených modliteb bez zájmu a rozptýlené? Považujeme to za něco, co je skutečně zarážející a neuctivé, a naléhavě prosíme všechen lid Páně, aby se nad touto věcí velice vážně zamyslel a všemožně se snažil buď radou, nebo osobním příkladem prosazovat zbožný a biblický zvyk poklekat v našich shromážděních k modlitbám. A přímí účastníci by takovým shromážděním velice prospěli, kdyby jejich modlitby byly kratší a vroucnější. Ale o tom si povíme příště.

(pokračování příště, dá-li Pán)

anonymní:

Na urážky máme zapomínat

Dejme tomu, že někdo mne zraní mečem. Jestliže já, namísto abych ránu ihned obvázal, ji každému ukazuji, anebo, byla-li obvázána, vždy znovu snímám obvaz, abych zkoumal **hloubku** té rány, čímž způsobím, že zhnisá – zda mne každý, kdo se o tom dozví, nenazve hlupákem? Právě takovým pošetilcem je ten, kdo se bez přestání obírá drobnými urážkami a ztrpčuje tím svou mysl. Nebylo by mnohem lépe, kdyby tu ránu obvázal a už nikdy víc se na ni nedíval?

Že nevíš, jak je možné to udělat? Tím, že se budeš dívat na Krista a na Jeho kříž. Tam byla totiž tvoje stará přirozenost, která se cítí uražena, odsouzena. Víra za to děkuje, a když se stane, že stará přirozenost se nějak probudí anebo pohne, víra

říká: „S Kristem ukřižován jsem. Živ jsem pak již ne já, ale živ jest ve mně Kristus.“ (Gal. 2,20) V Ep. Římanům jsou věřící napomínáni: „I vy za to mějte, že jste mrtvi zajisté hříchu (= pokládejte, považujte se za mrtvé hříchu)“ – 6,11 a v 1. Kor. čteme, že láska „se nedá zdráždit“ (Karaf. oprav.; elbf. př.: „nedá se roztrpčit“, kral.: „nevzpouzí se“) – 13,15. Kristus snesl ta největší utrhaní a křivdy. „Jako beránek němý před tím, kdož jej stříže, tak neotevřel úst svých.“ (Skut. 8,32) Byl tichý a pokorný srdcem a nechal si všechno líbit. Takto vždy okoušel zalíbení Otce a plnou radost v Něm. Kéž bychom šli v Jeho slépějích!

GuF 1928/80

Myšlenka: Máme tolik sklon obírat se jen tím, co Kristus **učinil pro nás**, zatímco toho, **čím On je pro Boha**, si víceméně nevšímáme. Taková jsou naše samolibá, sobecká srdce! Avšak vždy bychom si měli být vědomi, že v našem drahém Pánu je něco víc než jen odpuštění našich hříchů a spasení naší duše. Vždyť co nám např. představuje zápalná oběť, oběť suchá a oběť mokrá?

BHCh 1892/27

ZPRÁVY (příloha č. 3–4)

ALBÁNIE: Pán žehná Svému dílu mj. možností evangelizace, která trvá již rok. Také bratři jí plně využívají. V několika městech vznikly skupiny věřících s pravidelným shromážděním. K tisku je připraven traktát „Dopis Tobě“ v albánštině a jsou překládány knihy od H. L. Heijkoop. Nedostává se vzdělávací literatura a nově obrácení jsou ovlivňováni „falešnými učiteli“. Prosme, aby Pán připravil a vyslal na toto pole žně „věrné dělníky“.

MWHF č.267/268,str.5

RUMUNSKO: V lednu se konala v Cisnadie konference, které se účastnili bratři a sestry ze všech míst. Navštívili ji také bratři ze SRN. Uvažovala se 12. kapitola 1. Ep. Korintským a

zvlášť bylo zdůrazněno, že věřící nejsou „členové“, ale „údy“ na těle Krista, které není „organizací“, ale „živým organismem“.

V několika místech byly otevřeny knihovny s náboženskou literaturou, které navštěvují tisíce lidí. V Curtea de Arges byla dokončena stavba shromažďovací místnosti s 200 místy. Ve výstavbě jsou shromažďovací sály v Bukurešti, Pitešti a v Bai-coi.

MWHF č.267/268,str.5

RUSKO: Dva bratři ze SRN podnikli cestu na Ukrajinu a až do čuvašské, marské a tatarské republiky. Vedle účasti na večerních shromážděních mohli přes den konat přednášky ve školách, na vysokých školách a v továrnách. Setkali se také s jedním bratrem z Chabarovska (Dálný Východ), který potvrdil, že došla v kontejnerech a byla již rozdělena zásilka spisů, potravin a ošacení. Od příjemců dochází mnoho děkovných dopisů, mj. z Kamčatky a ze Sachalinu.

V tisku je 300.000 Nových zákonů s Žalmy a každý měsíc bude dodáno do pomocného skladu na Ukrajině 30.000 kusů této knihy. Z tiskárny bylo expedováno 50.000 kusů brožurky „Ryzí zlato“, po 20.000 kusů dvou knih od H.L.Heijkoop (každá s více než 300 stran textu), 60.000 kusů „Dopisů mladým lidem“ od stejného autora, aj.

MWHF č.267/268,str.6–8

ŠPANĚLSKO: Jeden bratr ze SRN a jiný z Francie navštívili počátkem roku společně s bratrem z Madridu shromáždění v Barceloně, Sabadellu a Palafrugellu. V Barceloně znovu začalo lámání chleba. Velikonoční konference, která měla být původně v Sabadellu, byla podle dohody bratří přeložena do Elche.

MWHF č.267/268,str.21–22

ZAIRE: Br. Nick psal 16. 3. 92: Politická i hospodářská situace je nadále špatná. Rodiny s dětmi stále nemají možnost znovu získat trvalou práci. Jedinou možností, jak podpořit dílo

Páně, jsou zatím kratší návštěvy. Jsme vděčni za rozhodnost víry, kterou zatím bratři projevují, když vzdor těžkým poměrům se snaží sami pokračovat v díle Páně. ... Prosíme o vaše další přímluvné prosby za věřící v Kingshase, kde jsou obavy, že dojde k dalším krvavým nepokojům.

MWHF č.267/268,s.22

BHUTAN: Br. Jeremiáš Dhakal napsal 24. 4. 92, že na základě politických změn se musí všichni občané, kteří jsou nepálského původu, vystěhovat ze země. Na 80.000 lidí již opustilo zemi a odešlo do sousedního Nepálu. Mezi ně patří i 30 věřících rodin našich bratří. Žijí v přeplněných uprchlických táborech, kde nemají dostatek potravy, ani léků a ošacení. Ale i tam přicházejí ještě další duše k obrácení. Bratr Dhakal je navštívil a slíbil další návštěvy. Po návratu do Bhutanu podal bratřím zprávu o situaci a ti se rozhodli sdílet se s nimi v jejich potřebách, třebaže sami toho nemají mnoho. Prosí o přímluvné prosby za tyto uprchlíky.

MWHF č.267/268,str.11

ČÍNA: Podle zprávy jednoho bratra z Honkongu zhroucení komunismu v Sovětském svazu a ve východní Evropě působí, že také v Číně jsou obavy před pokojnou revolucí. Proto jsou zostřené kontroly zvláště v křesťanských církvích. Domácí shromáždění mají být rozpuštěna a činnost bratří je rozhodně zakazována. Přesto shromáždění po domech trvají dál.

V březnu mohli dva bratři ze SRN podniknout delší cestu do Číny a navštívit pět velkoměst, řadu věřících a zvláště vedoucí bratry tak zvaných domácích shromáždění. Pán dal milost, takže vůbec nebyli celně kontrolováni a v kufrech bylo dopraveno asi 80 Biblí, 42 souborů úvah o 5 knihách Mojžíšových od C. H. Mackintoshe, tucty úvah „Mravní sláva Pána Ježíše“ od J. G. Belletta a stovky malých brožurek. Jeden bratr, 74 let starý, strávil 20 let v nejtvrděších podmínkách v táborech nucených prací a navíc pak ještě deset let nesměl opustit své město. Teprve od r. 1989 může zase cestovat po Číně. Návštěva

bratří u něho musila být z bezpečnostních důvodů jen velice krátká. Podle zprávy toho bratra je všechno velice přísně střeženo, na denním pořádku jsou znovu domovní prohlídky a výslechy. Přesto je mnoho nových obrácení, Boží lid se velice rychle rozrůstá. Úřady nevědí, co dělat a zkoušejí to znovu s útlakem. Všechny křižovatky, prostory před nádražími a před vchody do hotelů apod. jsou „hlídány“ kamerami skrytými kolem hodin, takže setkání s bratřími při návštěvách musí být při návštěvách předem připraveno a domluveno.

V jednom jihočínském velkoměstě se ve dvou malých místnostech spojených reproduktory shromažďuje týdně na 1.000 lidí celkem ve třech různých shromážděních. Jsou silně sledováni policií a často dochází k zabavení Biblí a zpěvníků, které si ručně opisují, ale shromáždění mohou konat dále, protože jsou velice dobře známi v cizině a stát se kvůli stykům s USA bojí, aby nedošlo k obviněním z omezování lidských svobod. Většina bratří a sester tvořících domácí shromáždění se obrátila ze světa na svědectví věřících.

Je třeba dále prosit za dílo Páně v Číně. Také čínští věřící ujišťovali naše bratry, že i oni prosí za evropské křesťany u trůnu milosti.

MWHF č.267/268,str.14; č.265/266,str.15–20

INDIE: Na tomto obrovském poloostrovu (má rozlohu přes 3 milióny km² a je tedy asi 25krát větší než Československo) bydlí 748 mil. obyvatel (tj. 16 procent obyvatel celého světa), z nichž 64 procent nedovede číst a psát.

Podle náboženského rozčlenění 82 procent tvoří hinduové, téměř 12 procent muslimové, křesťanů je 2,5 procenta a buddhistů necelé 1 procento. Ve 22 spolkových státech je 14 oficiálních jazyků se spoustou národností a národnostních skupin.

Hinduistický kastovníký systém působí, že mnoho miliónů lidí živoří jako zvířata a nikomu to nevadí. Hinduističtí náboženští představitelé v tom vidí trest za přečiny v dřívější exis-

tenci (věří se ve stěhování lidských duší) a lidem je dávana klamná a lživá naděje v lepší existenci v dalším životě, takže berou současnou situaci lhostejně a s rezignující oddaností. Tato pověra jednak brání vzniku sociálních revolucí, jednak udušuje vlastní iniciativu a možnost duchovního oslovení jednotlivců. Evangelium tam tedy doslova přivádí lidi z temnoty do světla a i nejbídnějším uděluje skutečnou lidskou důstojnost.

Milióny dětí jsou dětmi ulice, o něž se nikdo nestará a které nepoznaly lásku rodičů. Bratři zřídili v Pallekona (poblíž města Tenali) sirotčinec se školou.

V Indii je nyní asi 25 shromáždění bratří. Celoidnické konference se konají v Tenali (leží zhruba uprostřed státu Andhra Pradeš na východě přední Indie). Letošní konference se zabývala prvními třemi kapitolami knihy Zjevení a zúčastnilo se jí přes 700 bratří a sester. V Tenali mají vlastní tiskárnu (pouze s ruční sazbou). Vytisknuté knihy jsou velice pěkné. Bylo mj. již vydáno všech 5 knih přehledu (synopsis) celého Písma od br. J. N. Darbyho.

Bratr Sunil Ghosh ze Západního Bengálska se obrátil ke Kristu z hinduismu a z Boží milosti mohl k Pánu přivést skupinu 20 duší. Ve své vesnici staví místnost pro shromáždění. Ačkoli vláda v jeho zemi je komunistická, děkuje Bohu za stále trvající možnost šíření evangelia, traktátů, knih a kalendářů (i do Bangladeše). Překládá do bengálštiny (Dopisy mladým od H. L. Heijkoopa a evangelizační brožury). Dostává mnoho dopisů od lidí, kteří se toho chtějí více dovědět o Bohu. Prosí o přímluvné prosby za jejich zemi a vládu.

MHWF č.265/266,s.13 a příl.č.267/268

PERU (Již. Amerika): Bratr R. Tarillo Gonzales psal 31. 3. 92: Skrze milost Pána zde (v městě Trujillo, asi 500 km sz. od hlavního města Limy) Jeho dílo dále roste. Lidé mají poslední dobou velký zájem poznat pravdu. Počet věřících stoupá, takže v shromažďovací místnosti v Trujillo už není místo pro další účastníky a je naléhavá potřeba vystavět druhé poschodí jako velkou shromažďovací místnost. Ale kvůli hospodářské krizi se

zatím musíme omezit na to, předkládat věc na modlitbách Pánu. ... Navštívil jsem 4.–19. března ještě s jedním bratrem indiánské bratry z kmene Aguarruna v pralese. Jeden den se uvažovalo 6 kapitol z knihy Zjevení. Oni až dosud o Zjevení nic nevěděli. Všichni byli velice rádi, když slyšeli něco o tom, co je opravdu Církev Páně, jaký význam má doba milosti, co se bude dít ve velké době soužení, v tisíciletém království a pak ve věčnosti. Jsme velice rádi, že poučení přijali a že také projevíli přání účastnit se všech konferencí. Mají též zájem předat nová poučení ostatním kmenům v pralese. To vše mne vede k myšlence, že Pán asi brzo přijde.

Soužití těchto bratří je obdivuhodné, úroveň morálky a čistoty je velmi vysoká, potravu mají dost. Chybí jim ovšem Bible a vrchní oděv. Lenoši mezi nimi nejsou, ani nějaká závist, protože o všechno se vzájemně dělí. Půda patří všem. K osévání mohou využít nejvhodnější místa a nikdo jim v tom nebrání. Když zabijí nějaké větší zvíře, rozdělí maso, aby každý z toho něco dostal.

Také jejich láska k Pánu je velká. Ráno ve 4 hodiny je zatraubeno na troubu z rohu, aby se každý připravil na shromáždění. To začíná v 5 hodin a trvá do 6 hodin. V 17 hodin je další shromáždění k chválení Pána. Tak je tomu každý den.

Na tuto cestu jsem s sebou vzal 50 Biblí a 2 bedny Nových zákonů a kromě toho dva kazetové magnetofony s dvěma kazetami, na nichž byly nahrané písně pro shromáždění, aby se mohli naučit zpívat naše písně. Doufám, že jim v květnu pošlu další Bible a až mine září, chtěl bych je znovu zase navštívit.

MHWF č.267/268,s.30

Jan 1,17

Ročník: 1

1992

Číslo: 5–6

F. G. Burkitt:

Otcové – mládenci – dítky **(1. Ep. Jana 2,13–27)**

Spisy apoštola Jana jsou pro nás v dnešní době zvláště důležité. Jan je poslední z inspirovaných pisatelů, a velikou pravdou, kterou předkládá, je Osoba Krista jako základ celého křesťanství. V 1. Epištole Jana je také široce probírán věčný život ve spojení s Osobou Krista.

Tato Epištola začíná pozoruhodným způsobem. Není adresována nějaké zvláštní Církvi, nýbrž hned na začátku přímo představuje Krista zjeveného na zemi a jako Toho, jenž je věčný život, který byl u Otce, v plné vroucnosti a důvěrnosti toho vzácného poměru. Tento předmět vede apoštola k ukázání, čím byl tento život, dokonale zjevený v Kristu, a jenž nám byl udělen.

Jaké hloubky jsou pro nás obsaženy v takových zjeveních! V Kristu nalézáme samu nekonečnost, přizpůsobující se (Slovo tělem učiněné) lidským poměrům. On je schopen mít s námi dokonalou účast v našich zarmouceních, v našich těžkostech, strastech a zkouškách. Ježíš, když putoval po tomto světě, měl k Svému lidu srdce plné něhy a slitování. A my, když na to hledíme, stojíce na březích skutečného moře nekonečné milosti, v něm smíme získávat mnoho vzácných perel; ale nikdy neprozkoumáme celou hloubku tohoto moře, ani nevyčerpáme ony poklady, které jsou v něm obsaženy.

V kapitole, kterou máme před sebou, se apoštol obrací ke třem třídám věřících: k otcům, mládencům a k dítkám.

Otcům je řečeno, že poznali Toho, který je od počátku; a tento výrok je ještě jednou opakován. Tedy to, čím se vyznačoval „otec“, byla známost Krista. Ale v Něm, jak jsme řekli, byla **taková** hloubka rozmanitých bohatství, že tato nikdy nemůže být úplně prozkoumána.

„Otec“ je někdo, kdo už je určitou dobu na cestě a má velkou křesťanskou zkušenost. Ale vždy znovu se může vracet zpět a spatřovat nevyčerpatelné poklady, které nalézáme v Tom, jenž byl „*Bůh zjevený v těle*“, „*Slovo, které bylo učiněno*“ (= se stalo) *tělem*“, a přece, abychom tak řekli, je teprve na začátku takového hledění. Jak vzácný je to předmět k rozjímání, klanění a vede vždy k novým chválám!

Mládencům apoštol říká: „*Zvítězili jste nad tím zlým*“, a také: „*Silní jste, a slovo Boží ve vás zůstává*.“ „Mládenci“ byli na cestě teprve určitou dobu; nebyli to však nějakí nováčkové. Zdrojem jejich síly bylo: **Boží slovo zůstávající v nich**.

V takovém případě nejde o pouhou lidskou známost, která by nás mohla nadmout pýchou a přivést k pobloudění, nýbrž jde tu o Boží slovo zůstávající ve věřících. Duše nemůže být uchráněna pouhou známostí litery Písem, nýbrž pravdou, jíž vyučuje Duch Svátý, který nás spojuje v obecenství se samým Bohem. Takovýmto způsobem Pán jako poslušný a závislý člověk odpověděl Slovem na každou lest a proradnost satana. Zůstavil nám tím příklad.

„*Nemilujtež světa*“, říká apoštol „*mládencům*“. To je velice případné, protože jestliže se někdo už delší dobu ubírá cestou jako křesťan, **svět mu začne nabízet** všechna svá lákadla. Takový věřící, který je právě obrácen, se vydává na cestu plný horlivosti a lásky a nemá žádný žádostivý pohled na marnosti světa; ale po určité době musí prožívat zklamání, která s sebou přináší život, a obtíže cesty. A **v tomto okamžiku** svět začíná uplatňovat své nároky a dovede se tak snadno vloudit do srdce.

Avšak co je svět? Jeho náplní jsou tři věci: **žádost těla**, která je uvnitř a obrací se na tělesné žádosti člověka; **žádost očí**,

kteřá je venku a působí svou přitažlivostí na smysly; a **pýcha života**. Tato poslední, jak se zdá, se obrací zvláště na takového člověka, který chce nějak vyniknout ve společnosti, ve světě vědy, v politice, umění a v dalších věcech.

Svět je systém dokonale připravený pro přirozeného člověka. Chudý má svůj svět právě tak, jako ho má bohatý. Svět je něco, co tu je pořád, – je, abychom tak řekli, po našem boku a ponouká nás, abychom se klaněli a sloužili satanu, který je pánem a mistrem světa. Kolik křesťanů musilo vidět své svědectví obráceno v trosky, protože nastavili ucho jeho svodům!

Jenomže „svět hyne i žádost jeho“. Není v něm nic zůstávajícího, žádné trvalé hodnoty; a přesto, dokud existuje, používá ho satan, aby sváděl srdce a odváděl je od Krista.

Po mládencích jsou na řadě „**dítky**“ („nemluvnátka“). „*Píší vám, dítky, že jste poznaly Otce.*“ Jak je to vzácné! I nejmenší úd Boží rodiny, někdo, kdo teprve nedávno zakusil Jeho lásku, zná **Otce**. Může k Němu pozdvihovat zrak a říkat Mu: „*Abba, Otče.*“ Přesto však apoštol věnuje těmto dítkám plných deset veršů! Říká jim, že je poslední hodina a vystříhá je před antikristy; „*Nyní antikristové mnozí povstali,*“ říká. Onen antikrist budoucnosti se zjeví, když nadejde jeho čas, až Církev bude vzata do slávy. Bude to vtělení závěrečné a definitivní nevěry. Oni „*mnozí antikristové*“ jsou jenom jeho předchůdci.

Za dnů Jana se podobali těm, kteří v dnešní době popírají tři Osoby Boží Trojjednosti, a jistě je třeba počítat mezi ně také všechny vůdce četných falešných náboženství, která popírají božství Krista. Za dnů apoštola Jana byli v křesťanské Církvi, ale vyšli z ní. To znamená, že opustili křesťanství a vrátili se zpátky do světa. Dnes, žel, zůstávají ve vyznávající církvi a učí tam modernismus, tzv. teologickou vyšší kritiku a celou řadu dalších myšlenek namířených proti křesťanství.

Ale „dítky“ mají „*pomazání od Svatého, a znají všechno*“. Nepotřebovaly, aby je někdo učil. To neznamena, že by měly pohrdat zdravým vyučováním, nýbrž spíše, že nikterak nemají **záviset** na člověku: mají život z Boha, novou přirozenost a

nadto nade vše Ducha Svatého, aby je vyučoval a učil pravdě – samozřejmě skrze psané Slovo.

Hle, co Bůh ve Své milosti vyhradil i pro nejmenší údy mezi křesťany! Nemáme být nijak závislí na lidech nebo na církevních autoritách, abychom jimi byli vedeni a řízeni. Ne, máme Boha, Jeho Slovo a Jeho Ducha, aby nás vyučoval a uváděl ve všelikou pravdu. On už tenkrát na počátku viděl dnešní zlo a dal nám ve Svém Slovu všechna potřebná varování a zdroje rady, pomoci a síly, k nimž se máme utíkat, jak On to od nás očekává.

ME 1932/82–86

Karel Lopata:

Soud a požehnání

Je to vážná a většině z nás známá pravda, že Božímu domu sluší svatost a že začíná-li Bůh soudit, musí začít „u Svého domu“. Na vykoupených Páně spočívá velice těžká odpovědnost. Cožpak by svatý Bůh mohl nechat u Svých dětí nepotrestanou neposlušnost vůči Jeho příkázáním nebo vůči Jeho jasně vyslovené vůli? A když On trestá, kdo by se nelekal? A přesto velice často bývá v Božích cestách kázně pro nás skryto netušené požehnání. Vždyť přece jejich cílem koneckonců je působit odpoutávajícím a očišťujícím vlivem na náš vnitřní život. Bůh nás chce oprostít od všech věcí, od nichž jsme se nechtěli nechat uvolnit cestou milosti. Milost nás mohla **bez** soudu osvobodit od všeho, co by se pro nás jednoho dne ukázalo jako zhoubné. Když se však Duchu Božímu nepodaří vést nás **tímto způsobem**, abychom se dobrovolně vzdali takových věcí, nezbyvá Bohu jiné než **přinutit nás** k tomu cestou kázně. Ale i když je to vážné, přesto v takovém soudu bývá pro nás určitá milost.

Snad nám v tomto směru poslouží k ponaučení a povzbuzení jeden známý oddíl Písma. V 6. kapitole 2. Samuelovy knihy a ve 13. kapitole 1. knihy Paralipomenon čteme, že Da-

vid povstal, aby dopravil do Jeruzaléma truhlu smlouvy, která se nevěrností Izraele dostala do rukou Filistinců, a potom do Bála Judova.

Truhla musila být podle Božího ustanovení nošena na ramenou levitů a nikdo, ani sami levité, se jí nesměl dotknout; jestliže by se jí někdo dotkl, musil zemřít. (Porovnej 4. M. 4,15; 5. M. 10,8; 31,9.25.) David toto věděl (viz 1. Paral. 15,2), ale vzdor tomu, podobně jako Filistínští, ji dal vstavit na nový vůz, snad s bláhovou myšlenkou, že jí tím prokáže nějakou poctu. To pak bylo příčinou vážného soudu, který postihl Uzu, syna Abinadabova. Kdyby byl David jednal podle Božího ustanovení, truhla by nikdy nebyla zakolísala. Takto ale Uza s nejlepším úmyslem po ní vztáhl ruku, uchopil ji a byl potrestán okamžitou smrtí. David byl velice zarmoucen a plný bázně říká: *„Kterakž mám k sobě přinést truhlu Boží? Pročež nepřenesl David truhly k sobě do města Davidova, ale obrátil ji do domu Obededoma Gittejského“* (1. Par. 13,12.13). Tam zůstala tři měsíce a Obededomovi i celému jeho domu přinesla požehnání.

Můžeme se z toho naučit dvěma věcem: předně že není možné beztrestně překračovat Boží příkazy, a dále že přítomnost Pána uprostřed Jeho lidu je spjata se svatou vážností, na což my tak lehko zapomínáme. Kolik světla vrhá Davidův zážitek s Uzou i na náš osobní život! Jak často bylo také u nás v činnosti naše vlastní „já“ s jeho „dobrymi“ myšlenkami a úmysly, a přestože jsme Boží myšlenky a Boží vůli znali, přivedlo nás na cesty a svedlo k činům, které nám namísto uznání Pána způsobily Jeho vážnou nelibost! A my jsme pak možná nějakým nečekaným zákrokem z Jeho strany zděšení a stojíme dlouhou dobu skleslí a neschopní chápat to. Až nás nakonec připomenutí vážnosti a svatosti Jeho přítomnosti přivede k tomu, že provedeme soud nad vším, co se přimísilo jako tělo do našich činů.

Uza to myslel dobře, když uchopil truhlu, aby ji zachránil před pádem; ale přesto byl Bohem souzen. **Boží přítomnost nemůže trpět nic, co je z těla.** Všechno, co je jen z nás, co je z těla, musí před Ním zmizet. Tam, kde působí Bůh, není mís-

ta pro myšlenky a činy těla, **nebot' všechno, co je z těla, je svou podstatou a smýšlením nepřátelství vůči Bohu.** Dokud jsme v tomto těle, můžeme okoušet obecenství s Bohem jen tehdy, zůstáváme-li odděleni od **každého** druhu zla. Je nemožné, abychom měli skutečné, úzké obecenství s Bohem a současně byli spojeni s věcmi anebo ubírali se cestami, které On zavrhuje. A toho, kdo se nenechá odvést od takových cest Božím slovem a Duchem Svatým, jak již bylo řečeno, Pán musí od nich vyprostit cestou soudu. I když Ho to jistě bolí, když nás musí nechat procházet takovým ohněm, On ví, jaké s tím je pro nás spojené požehnání. A zda není mnohem lépe, jsme-li takovýmto způsobem očištění a oproštění, než abychom zůstali nečistí a musili snad jednou stát před Bohem bez ovoce a ztratit očekávanou odměnu?

Ale vraťme se k Davidovi. Plné tři měsíce zůstávalo jeho předsevzetí dopravit truhlu do Jeruzaléma neuskutečněné. Podobně tomu dnes bývá s mnohými věřícími. Jakmile poznají, že cesta úplného oddělení je příliš úzká a svatá, ztrácejí smělost nést náklady oddělení, spojené s životem v Boží přítomnosti a na úzké cestě pravdy. Jako David přenechal truhlu smlouvy jiným, přenechávají pak i oni život před zrakem Páně, chození ve světle Jeho přítomnosti jiným a sami zůstávají v nečinnosti.

Ale co dělal Pán během oněch tří měsíců, kdy Boží truhla byla v domě Obededoma? **Hospodin požehnal jemu i všemu jeho domu skrze Svou přítomnost.** David je **zděšen** a **zmaten**, a Obededomovi a jeho domu bylo touž přítomností **požehnáno**. Tam smrt a zmatek, a zde život a požehnání! Boží přítomnost odsuzuje tělo, ale přináší požehnání pro našeho vnitřního nového člověka. Kéž bychom se tedy nezalekli, mluvili-li s námi Bůh nějakým vážným tónem! Oheň Jeho soudů nás očišťuje jen od strusek našeho svévolného života. Bývá nám vzato jen to, co je překážkou v obecenství s Ním, anebo co to obecenství kalí. Ten, kdo si upřímně přeje, aby v jeho životě a svědectví nezůstalo nic, co by nemohlo snést světlo Boží tváře, nejenež se nebude před Jeho svatým okem **bát**,

nýbrž bude si **přát**, aby ono prohlédalo až do nejhlubších zdrojů a východisek jeho života. Jenom ten, kdo **nechce** skoncovat s věcmi, které Pán Svým Slovem a skrze Svého Ducha odsuzuje, **má důvod bát se** života v Boží přítomnosti.

Vždy zůstává pravdou – a my si to musíme říci –, že **jakékoli** spojení s neužitečnými skutky temnosti, ano, se vším, co musí být označeno, že je „z těla“, je neslučitelné s úzkým obecnstvím s Bohem. On nemůže kvůli našemu spasení a pro Svě jméno, které spojil s naším jménem, takové spojení trpět. Ta slova: „*Svatí buďte, neboť já svatý jsem*“, a „*Odstup od nepravosti každý, kdož vzývá jméno Pána*“ (1. Petr. 1,16; 2. Tim. 2,19.) jsou trvale platnými Božími zásadami pro naše obecnství s Bohem – zásadami, v nichž kromě **požadavku vůči nám spočívá požehnání pro nás**. Cožpak jsme to už víc než jednou nezažili, že některý věřící se vzdálil, protože náklady na život s Bohem se mu zdály příliš vysoké a hranice vytyčené Božím slovem příliš úzké, a že pak došlo k jeho vnitřnímu zchudnutí a duchovnímu ochabnutí, zatímco jiní, kteří žili v Boží přítomnosti a vytrvali na cestě Jeho přikázání, byli vedeni od poznání k poznání, od vítězství k vítězství?

Možná že něco podobného se přihodilo i čtenáři těchto řádků. V takovém případě jest jenom **jeden** prostředek, jenom **jedna** cesta posvěcení. Udělej to jako David! Když ho došla zpráva, že Hospodin kvůli Boží truhle požehnal Obededomovi a všemu jeho domu, plně si uvědomil svou pošetilost a utrpenou ztrátu a ani chvíli neváhá, nýbrž s radostí přenáší truhlu do svého města. A proč to mohl nyní vykonat s radostí? Protože tentokrát to bylo provedeno s naprostým respektováním Božích ustanovení. „*I posvětili se kněží i levitové, aby přenesli truhlu Hospodina, Boha izraelského. A nesli synové levitů truhlu Boží, jakož byl přikázal Mojžíš, podle slova Hospodinoва, na ramenou svých, na sochorech.*“ (1. Paral. 15,14.15)

Je to jistě ztráta, jestliže na naší cestě věrného následování za Pánem dojde k nějakým přerušením. Ale když už k nim z nějakého důvodu dojde, nemůžeme učinit lépe, než když se sami odsoudíme a co možná nejrychleji znovu vyhledáme onu

cestu. Nemůže tomu být jinak, než že v takových případech utrpí přerušení také náš život víry a obecenství s Pánem. Rádost v Pánu – naše jediná síla – poklesne, staneme se sklíčenými a zatrpklými a zůstaneme stát, zatímco jiní směle půjdou dál. Jestliže se někdo začne ve svém životě vzdalovat z obecenství s Bohem, **musí** chřadnout a stávat se nešťastným. Ještě nikdy se nestalo, aby byly šťastné ty Boží děti, které byly vzhledem k obdržení světla neposlušné, ve svém životě ledabylé, anebo nechtěly jít úzkou cestou pravdy. Jestliže někdo dýchal čistý vzduch vanoucí z Boží přítomnosti, nemůže se dobře cítit v nečistém ovzduší své vlastní vůle a sobeckého života.

Kéž bychom, jestliže naše cesta utrpí nějaká přerušení, nezůstávali u těch přerušení stát! Jako u Davida po určité době zahanbení a pokoření nadešla hodina, kdy vše přiznal a obrátil se k Bohu, podobně by tomu mělo být také u nás. Bůh by nás tak rád viděl před Sebou úplně šťastné (nejen napůl); ale to je možné jenom tehdy, jsme-li hotovi nést náklady spojené s tím, že jsme Jemu odděleni uvnitř i navenek. Nebude to vždy lehké, ale vyplatí se jít takovou požehnanou cestou. I když soud, který Bůh provádí na našem přirozeném člověku, se nám často třeba zdá být těžký, Jeho přítomnost nahradí vše vynaložené a dá nám nad to ještě mnohem víc. Proto se nebojme uvádět ve smrt všechno, co je z těla. Čím víc to budeme dělat, tím bohatší bude pro nás náhrada. Každé sebeodsouzení, které provedeme při našem tělesném člověku, ať půjde o cokoli, bude pro nás znamenat požehnání. Tím v nás bude způsobeno místo Bohu pro Jeho moc a slávu.

Ale již slyším, jak některý čtenář namítne: budou mne však potom jiní chápat? Budu mít uznání u lidí, jestliže si budu přát jít ve všem cestou obecenství s Bohem a vést život v Jeho světle? Často se říká, že „svaté cesty jsou osamělé cesty“. A vskutku, bývá tomu tak. Čím blíže se někdo dostane k Bohu, tím osamělejší bude jeho cesta. Jak osamělá byla stezka toho jedině dokonalého Božího Služebníka na této zemi! Jak osamělá také byla cesta Jeho věrného svědka Pavla! Všichni se

„od něho odvrátili“, v hodině nebezpečí „všichni ho opustili“. (2. Tim. 1,15; 4,16) Ještě nikdy se nestalo, že by Boží děti, které si upřímně přejí jít svědomitě po Božích cestách, našly pochopení u těch, kteří s tělesnou myslí milují více svůj vlastní život než obecenství s Bohem. Především nám nebude rozumět ono velké množství křesťanských vyznavačů. Když David poskakoval před truhlou a plesal, aby tím vyjádřil radost svého srdce, „*stalo se...*, (že) *Míkol, dcera Saulova, vyhlédala z okna, a vidouc krále Davida poskakujícího a plesajícího, pohrdla jím v srdci svém*“ (1. Par. 15,29). Ačkoli byla Davidovou manželkou, tedy po vnější stránce mu blízká, tak jak jen bylo možné, neměla naprosto nic společného s jeho zbožností. Chyběl jí jakýkoli podklad k chápání radosti srdce, kterou David zakoušel v těch chvílích, kdy „*nalezl místo Hospodinu, k příbytkům Nejmocnějšímu Jákobovu*“. (Ž. 132,5) Nikdy nepociťovala nepřítomnost truhly jako nějakou ztrátu.

Také v dnešní době jsou duše, které po vnitřní stránce zaujímají podobné stanovisko jako Saulova dcera. Ačkoli jsou obráceny – což Míkol nebyla – a navenek spojeny s Božím lidem, jest jejich vnitřní spojení s Pánem nejvýš nedostatečné. Protože málo znají skryté obecenství s Ním, jsou slepí vzhledem k sobě, zato však plní odsudků a dokonce i výtek proti jiným věřícím, kteří se radují a chodí se šťastným srdcem s Bohem. Ale kdo jednou okusil, jaké radosti s sebou nese takový praktický život, také řekne s Davidem: „*Před Hospodinem... plesal jsem, a plesati budu před Hospodinem. Nýbrž ještě více se opovrhu než tuto a ponížím se u sebe sám*“ (2. Sam. 6,11.22 – elbf. př.). Možná že bude ostře posuzován a někdy dokonce odsuzován, ale on se tím nenechá zmást. Poněvadž bude před Bohem v pokoji, bude mít jenom jednu touhu: mít **Boží** uznání a stále více pronikat do vzácného okoušení obecenství s Ním. Takový to nejen bude **zpívat a vyslovovat**: „Blíž Tobě, Bože můj, jen Tobě blíž!“, nýbrž on to skutečně bude **žít**, a to, co bude zpívat, bude prakticky uskutečňovat, a – jeho přání se naplní.

BHCh 1930/85

Dr. Henri Rossier:

Meč na obě strany ostrý (Žid. 4,12.13)

Rád bych zdůraznil jednu vlastnost Božího slova jako bojovné zbraně: je to meč na obě strany ostrý, dvojsečný, což je jeho vlastnost, kterou bychom ustavičně měli používat. Boží slovo má pro nás ovšem mnoho dalších vlastností, než aby bylo jen mečem: je lampou (svící) a světlem, osvěžující vodou a potravou, je zdrojem spasení, života, radosti, moci a známosti; je zjevováním milosti a slávy, zjevováním Krista našim duším. Ale jsme také vybízeni vládnout tímto Slovem a rozmanitým způsobem ho používat, či spíše bojovat jím **rozmanitým způsobem**.

Abychom se naučili používat je správně, stačí podívat se, jakým způsobem ho používal Pán Ježíš, jak ho ještě používá a bude používat.

Již při začátku Své služby (Mat. 4,1–10) Pán Ježíš použil Boží slovo jako meč Ducha v boji proti satanovi. Na poušti, kde byl odkázán cele na Sebe, kde neměl žádného pomocníka ani jinou pomoc kromě této zbraně, Pán umlčuje protivníka právě Božím slovem a donucuje ho, aby odešel. On dává tento meč i nám, abychom jej používali jako On a proti stejnému protivníkovi. Ve Zjev. 2,12–16 je nám opět představen jako meč „ostrý, dvojsečný“, vycházející z Jeho úst, jímž On bojuje proti zlu v odpovědné Církvi, v jejímž středu se satanu podařilo postavit svůj trůn, tím že tam uvedl převrácená učení, nečistotu a hříšné spojení se světem. Také my máme bojovat týmž prostředkem proti zlu jako Antipas, ten věrný svědek, abychom pak dostali odměnu. Poněvadž jsme obklopeni křesťanstvem, v němž satan má svůj trůn, máme používat „*meč Ducha, jenž jest Slovo Boží*“ proti „*klamům ďábelským*“ (Ef. 6,17.11).

Ve Zjev. 19,15 čteme, že Pán týmž ostrým, dvojsečným mečem, vycházejícím z Jeho úst provede soud nad národy a nastolí Svou vládu. Jako On byl na kříži sám, aby uvedl vládu

milosti, tak bude také sám, až zřídí vládu spravedlnosti. Ale s radostí smíme v tom místě Písma vidět též, že On spolu se Sebou spojí také všechny Svě svaté, aby se s Ním podíleli na rozmanitém ovoci Jeho vítězství, jako On je nyní se Sebou spojuje v radosti z výsledků Svého díla vykoupení.

To mne přivádí k vlastnímu předmětu, ke 4. kapitole Ep. Židům.

V tom oddílku (12.–16. v.) nalézáme dvě věci, které jsou pro nás nevyhnutelně nutné, abychom dospěli k cíli cesty pouští. Jsou jimi:

Boží slovo a velekněžská služba Krista.

Slovo, jehož je Pán Ježíš sám nejvyšším vyjádřením, je „*živé a působivé a ostřejší nad každý dvojsečný meč*“. Tento není namířen proti nepřátelům zvenčí, nýbrž obrací se **proti nám samým**. A když proniká k nám, pak se to neděje jen nějak chvilkově nebo povrchně; vždyť tento meč pochází z Boží zbrojnice a je tudíž nejvýš dovedný. Nic mu neujde. Dovede u nás věřících pronikat až do nejtajnějších a nejskrytějších zákoutí naší bytosti.— Ani naše **city** (pocházející z **duše**), i kdyby se oblékly do nevímjak hezkého pláštíku nejpůsobivějších tvarů a barev, nemohou ho ovlivnit a oklamat, neboť Boží slovo je „*pronikající až do rozdělení duše i Ducha*“. Rozděluje zcela jasně, co pochází z těla, od toho, co pochází z Ducha (čeho my sami nejsme schopni, protože hranice tu často bývají tak špatně rozeznatelné), jako nejsme schopni rozeznat rozdělení „našich kloubů a morku“.

Chceme například udělat něco dobrého, tím že hmotně podpoříme dílo Páně. Ale jakou měrou se přitom snažíme sami zlepšit svou pověst a jakou chceme pomoci nuzným? Jak dalece přitom hledáme své vlastní uspokojení anebo uznání od bratří či od světa? Co nás vede při naší službě pro Pána? Nebývá to zčásti naše vlastní „já“, možná neuvědomovaně, když uplatňujeme svou výřečnost, anebo když se chceme

ukázat duchovnější, než jací skutečně jsme? Necháváme Duchu Svatému plně Jeho místo, anebo chceme takové místo pro sebe (zatímco pro sebe bychom žádné místo neměli chtít)? Nejednáme-li podle Boha, pak ten dvojsečný meč, vedený přejistou rukou, pronikne a zjeví všechno. Nechtějme mu uhýbat! Naše pýcha, naše marnivost i naše samolibost a spokojenost se sebou tím ovšem **zcela jistě utrpí, a bolest z toho bude možná prudká a palčivá**. Možná, že nám bude i zatěžko, **odpustit těm nástrojům**, kterých Bůh použije k vládnutí tím mečem.

Jediným prostředkem, jak ujít takovým trapným zkouškám, je, abychom **sami ten dvojsečný meč, který je v našich rukách, brali a používali jej na své nejhlubší nitro**. Dříve než toho meče použijeme u jiných, měli bychom začít u sebe a vztáhnout jej na sebe. Rozeznáváme-li, v čem on nás odsuzuje, budeme též vědět, v čem nás chválí. Střezme se omlouvat svou chladnost, svou lhostejnost, svou domýšlivost o sobě, své světáctví a všelijaká klamná zdání, jimiž se pokrytecky zastíráme, jestliže tomu neodpovídá náš vnitřní život!

Takové tedy je Boží slovo používané Božím dítětem. Jeho působení nás, kteří v sobě ještě nosíme tělo (a budeme ho nosit až do konce našeho putování), staví do přítomnosti Pána, před Nímž je všechno holé a odkryté. Je naší řečí: „*Vyzpytuj mne... a poznej srdce mé; zkus mne a poznej myšlení má!*“ (Ž. 139,23), anebo se pokoušíme vyhnout se Božímu slovu, které chce při nás odhalit každou pohnutku, která byla jenom z těla a je nám překážkou v našem putování? Kéž bychom nečinili Božímu hlasu žádné překážky, ale nechali je k sobě mluvit!

Příčinou neúspěchu při našem zvěstování Božího slova často bývá, že je chceme **dříve používat na druhé osoby, namísto abychom je nejprve nechali působit na sebe**, abychom tak byli vyučeni dělat rozdíl mezi duší (tj. pouhými osobními pocity) a Duchem. Buďme upřímní, buďme opravdoví, dbejme také této stránky boje proti sobě samým, abychom konali soud sami nad sebou a nepoužívali Boží slovo jenom

k boji proti mocím temnosti mimo nás!

ME 1923/65–68; EuE 1966/73–76

Mléko pro maličky

„Mlékem jsem vás živil, a ne (hutným) pokrmem, neboť jste ještě nemohli.“ (1. Kor. 3,2)

Tento výrok Písma svatého bývá často používán, a každý jistě uzná, že malé děti anebo mladí věřící mají určitý nárok na starší křesťany, podobně jako děti na své rodiče.

Náš drahý Pán, Kníže pastýřů, je nám také v této péči a starostlivosti dokonalým vzorem. Duch Svatý, když popisuje Jeho dílo, říká: *„Jako pastýř stádo své pásí bude, do náručí svého shromáždí (= vezme) jehňátka, a v klíně svém (nebo: na prsou svých) je ponese, březí pak poznenáhlu povede“* (Iz. 40,11). A Jeho první úkol pro Petra jako podřízeného pastýře byl: *„Pasíš beránky mé!“*

Co však znamenají ta dvě slova „*děťátka*“ (kral. př. „*dítky*“) – 1. Jan. 2,14.18 a „*mléko*“ v Písmě svatém? Na koho se vztahují? Obě jsou v Novém zákoně spojena se životem v Kristu a vztahují se na ty, kdo se narodili z Boha. Nikdy jich není používáno o neznovuzrozených lidech, kteří jsou mrtví ve vinách a hříších, kteří neznají žádnou opravdovou touhu po Božím slovu. Jde tu o obrazné výroky. „*Děťátko*“ (dítě) označuje nejútlejší stupeň v životě věřícího; a „*mléko*“, označuje duchovní poučení, které odpovídá takovému stavu a je pro něj vhodné.

Zvláštní výraz „*děťátko*“ v sobě nezahrnuje nějaký rozdíl, pokud jde o Boží lásku, o věčný život, o poměr k Bohu, o blízkost, do níž jsme k Bohu uvedeni, a o přístup k Bohu, a ani pokud jde o naději slávy; neboť takové děťátko – stejně jako otec – je Bohem milováno, je stejně vykoupeno krví Krista, je účastníkem nového života a dítětem Božím. Je tedy uvedeno do stejné blízkosti k Bohu a má tutéž výsadu přístupu k Němu a tutéž naději slávy jako věřící, který už pokročil nejdále.

Růst dítěte působí srdci rodičů radost; jestliže však dítě ne-

roste, rmoutí je to. Podobně je naším růstem ctěn a oslavován náš Otec, který se přece o to postaral, abychom rostli a prospívali v duchovním vývoji. Avšak Duch Svátý bývá zarmucován věcmi, které brzdí a omezují náš duchovní vývin a růst.

Když jednou Pán Ježíš, vida zavržení od Svého národa, se láskyplně díval na Své učedníky jako na ty, kteří Mu byli dáni Otcem, použil podobného výrazu – „nemluvnátka“. „Chválím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi skryl tyto věci před moudrými a opatrnými, a zjevil jsi je nemluvnátkům.“ (Mat. 11,25) Otec shromáždil kolem Svého Syna několik chudých rybářů. Moudří a velcí tohoto světa jimi pohrdali; a také oni, ačkoli byli v bezprostřední blízkosti kolem Pána, věděli jen málo o Jeho slávě a o Božích věcech. Byli nemluvnátka a Pán Ježíš se z nich radoval.

Další spojení, v němž nalézáme myšlenku nezletilosti, je pokořující a zároveň plné napomenutí. Když Pavel psal věřícím v Korintu, musil říci: „*Mlékem jsem vás živil, a ne (pevným /tj.hutným/) pokrmem.*“ (1. Kor. 3,2) Jejich stranění různým učitelům uvedlo mezi ně ducha sektářství a učinilo je neschopné přijímat hlubší poučení v Božích věcech. Měli své oblíbené učitele a tím jen ukazovali, jak jsou tělesní; slovem, zůstali malými dětmi.

Milý čtenáři, pouč se z toho; všímej si své mysli a stavu svého srdce, aby v tobě nebylo něco, co by bylo v rozporu s Duchem Krista a co by stálo v cestě hlubšímu pronikání Božího slova do tvé duše a rozmnožení světla a radosti!

Obě ta slova, která máme před sebou, se také nalézají – v podobném spojení – v Žid. 5,11–14. Jestliže apoštol Petr ve své 1. Epištole (2,2) používá výrazu „nemluvnátka“, tedy nikoli proto, aby tím označil odlišný stupeň růstu, nýbrž aby ukázal, jak náš duch a mysl by měly dychtit a osvojovat si Boží pravdu.

V 1. Ep. Jana 2,14 je toho slova použito k odlišení mladých křesťanů a takových, kteří už pokročili ve známosti dále. O „malých dítkách“ se praví, že poznaly Otce, zatímco „otco-

vé“ poznali Toho, který jest od počátku, tj. Syna; a jako „mláďenci“ jsou popisováni ti, kteří přemohli toho zlého. Ti všichni kdysi byli hříšníci, jimž však už byly odpuštěny hříchy – oni nyní jsou Božími dětmi; ve 12. a 28. verši jsou osloveni všichni společně: „*děti*“ (podle elbf. př.; v kral.: „synáčkové“).

Pro mladé věřící v Kristu není nic důležitější než mít správné myšlenky o Boží lásce. Satan se velice snaží mást jejich myšlenky a především podřývat jejich důvěru v tuto lásku. Jestliže oni vidí Boží lásku a věří jí, je všechno jasné a jednoduché. Nepřítel se bude pokoušet zmenšovat jejich radost tím, že je bude zaměstnávat buď jejich nehodností jako hříšníků, anebo jejich nedokonalostmi jako svatých, aby je tak přivedl k přemýšlení o tom, proč by je Bůh měl milovat. Chce je dovést k tomu, **aby měřili Boží lásku svými vlastními pocity**, zatímco ona je přece sama v sobě **dokonalá a nemůže být ani zvětšena naší poslušností, ani zmenšena našimi chybami**. Ano, Boží láska je dokonalá: ani víra, která nás činí způsobilými, že v ní můžeme spočívat, nemůže nic přidat k její plnosti a stálosti. Zdrojem té lásky je Bůh, neboť Bůh je láska. „*V tom jest láska, ne že bychom my Boha milovali, ale že On miloval nás, a poslal Syna svého (co) obět' slitování* (elbf. př.: *co smíření*) *za hříchy naše.*“ (1. Jan. 4,10)

Tedy nezáleží na tom, zda jsme poslušní nebo neposlušní? Rozhodně tomu tak není, neboť naše poslušnost Ho oslavuje a líbí se Mu, zatímco naše neposlušnost Jej zneuctvuje a zarmucuje Ho. A mimo to On mění způsob Svého jednání, Své cesty s námi podle toho, jak se chováme. Jsme-li poslušní, zakoušíme od našeho nebeského Otce souhlas; hřešíme-li však, On nás musí pokořovat a kárat či trestat. **Avšak Jeho láska se nikdy nemění:** On ve **Své lásce** nás líbá, a ve **Své lásce** nás švihá metlou kázně.

Ještě jednou tedy: Boží láska nemůže být z naší strany ani zasloužena, ani pro nás koupěna – ne, dokonce ani smrtí Jeho Syna. Naopak, On nás **tak miloval**, že Svého jednorozeného Syna dal, aby nás vykoupil a spasil pro Sebe. „*Dokazujet' pak Bůh lásky své k nám; neboť* (elbf. př.: *k nám v tom, že...*) *když*

jsme ještě hříšníci byli, Kristus umřel za nás.“ (Řím. 5,8)

A tak tedy rozuměj, milý mladý příteli, že dání Jeho jednoroz-
zeného Syna je nejhlubším důkazem Boží lásky k tobě; že mě-
řítkem této lásky *k tobě* je láska Boha Otce **k Němu, Jeho mi-
lovanému Synu, který – pokud jde o tebe – řekl Svému
Oci: „a že jsi je miloval, jakožs mne miloval“** (Jan 17,23).
Jsi schopen změřit lásku Otce k Jeho Synu? Myslíš si, že Jeho
láska k Němu někdy může selhat anebo změnit se? Nikoli.
Nuže, pak je ta láska neměřitelná, jistá a neměnná se i vůči
tobě. Ona je stejně skutečná, pokud jde o tebe, jako pokud se
týče Jeho. **Věř tomu, spočívej v tom, děkuj za to a snaž se
den co den odpovídat na nároky takové lásky!**

EuE 1980/14–18

E. E. Hadley:

Blahoslavený ten muž

(1. Žalm)

První Žalm má zvláštní živou řeč a ve svém rozčlenění je
jednoduchý. Máme tu před sebou něco z podstaty Boha, jenž
je Bůh „živý“ a jehož uložení (plány), i když jsou ve svém roz-
sahu nevyzpytatelné, jsou víře člověka jasné a přímé. Ano,
„spravedlivý a přímý jest“ On! (5. M. 32,4)

Onen „muž“, s nímž se tu setkáváme, je jistě v absolutním
významu sám Pán Ježíš. Když tu kdysi chodil po této zemi,
nalézaly se v Něm plnou měrou všechny ctnosti, které zde vi-
díme. On je tentýž, s nímž se znovu setkáváme v Jeho králov-
ském vyvýšení ve 2. Žalmu. Dokonale se osvědčil jako člověk
„za dnů těla svého“, proto také bude na Sionu jako člověk Krá-
lem nad Svým národem a Vládcem nad všemi končinami ze-
mě.

Avšak my bychom nyní chtěli prakticky vztáhnout uvažova-
ný Žalm na sebe, věrni slovu Pána: *„Učte se ode mne“* (Mat.
11,29).

Tento Žalm se skládá ze dvou částí. První polovina mluví o muži, který je chválen jako blahoslavený, a druhá polovina se týká bezbožných lidí. Již v tom je hluboké poučení: Spravedlivý je viděn sám, zatímco bezbožní jsou v množném čísle. Vždy je tomu tak. Zamyslili jsme se už někdy nad tím, jak důležitá je to ctnost moci tu být jen pro Pána a neptat se, co dělají druzí? Pán si jistě přeje, abychom vyhledávali obecenství „s těmi, kteříž vzývají Pána ze srdce čistého“ (2. Tim. 2,22). Každý potřebujeme utvrzení a potěšení „skrze společnou víru“, která je v nás i v jiných věřících (Řím. 1,12). Ale když je toho třeba, musíme též být schopni sami se ubírat po cestě zbožnosti podle Božího napomenutí: „Ale ty...“ (1. Tim. 6,11; 2. Tim. 3,14;4,5), které je nám dnes určeno více než kdy jindy.

Ze tří veršů první poloviny 1. verš popisuje, co blahoslavený nedělá, 2. verš nám říká, co namísto toho dělá, a 3. verš nám ukazuje výsledek. Ve druhé polovině Žalmu 4. verš nejprve uvádí vlastnosti bezbožného, 5. verš nám ukazuje následky a 6. verš nám podává závěrečné odůvodnění.

1. verš

Blahoslavenství je praktický stav, v němž by Bůh rád viděl na této zemi Svůj lid. Jako je pravdou, že máme Boha oslavovat a hledat jen Jeho čest, přeje si jistě také, aby na nás připadlo štěstí takového praktického života. Z tohoto hlediska blahoslavenství (blaženost) znamená oblažující vědomí v srdci, že máme Boží souhlas. V tom je zahrnuto každé požehnání.

A nyní následují tři věci, které ten, jenž je chválen jako blahoslavený, nedělá. Východiskem je toto: Musí umět v pravý okamžik říci: „Ne!“ Jsme ve světě a nemůžeme „ze světa vyjít“ (1. Kor. 5,10); je však na nás, abychom se vystříhali věcí, které nám tu jsou jmenovány. Jsou jimi:

– „rada“ bezbožných, to znamená jejich plány a snahy, činné a zamýšlené bez Boha;

- „cesta“ hříšníků, tj. nečestné způsoby, jimiž se snaží dosáhnout svých cílů;
- „stolice“ posměvačů, tj. obecenství s takovými lidmi, kteří pohrdají Bohem.

Jak snadno je možné nejprve „chodit“ v těchto věcech, potom v nich „stát“ a nakonec „sedět“. Tyto tři osudné kroky zřetelně vidíme v životě Lota: „*Pozdvihl očí svých a viděl*“ a „*zvolil si...*“. Potom se začal zastavovat: „*stavěl stany...*“ (1. M. 13,10–13). A nakonec se stalo, že „*seděl v bráně sodomské*“ (1. M. 19,1). Dělat plány bez Boha, svévolně je uskutečňovat a nakonec zabřednout v obecenství se světem – zda to není tragická cesta mnohých i v dnešní době?

Naprosto jinak tomu bylo s Mojžíšem. „*Věřou... byv dorostlý, odepřel slouti synem dcery faraónovy*“ (Žid. 11, 24). Jak mnoho našich mladých čtenářů už vyrostlo z dětských střevíčků; ale zdalipak také učinili onen rozhodný krok: **povědět světu jasné ne?** Je s tím spojeno mnoho: blahoslavenství celého života na této zemi!

2. verš

Jako je v 1. verši tolik významné slovo „ne“, tak je ve 2. verši zase důležité slovo „ale“. Říci jednoduše „ne“, ale neznat nic lepšího, to dovede i dnešní svět. S jakými různými formami se setkáváme při takovém jejich odmítání: postavení se proti, protest – lidé se jednoduše stavějí proti všemu. To není podle Boha.

Ne, blahoslavený v našem Žalmu zná určité „ale“, to znamená, že má něco lepšího, co ho činí schopným správně se rozhodnout a zvolit. Bylo tomu tak i u Mojžíše. „*Vyvolil sobě raději..., neboť prohlédal k odplatě*“ (Žid. 11,25.26). Víra ho uschopnila vidět onu druhou stránku a pak moudře zvolit. Rozum se svou krátkozrakostí by byl zůstal stát jen u toho, co bylo časně.

„... *ale v zákoně Hospodinově jest libost (= rozkoš) jeho.*“

Necítíme tu něco z blaženosti tohoto muže, když toto čteme? „*Libost* (nebo rozkoš)“ je slovo, které vyjadřuje nejvyšší blaženost a zalíbení. Jenom ten, kdo se pilně sytí duchovním pokrmem Božího slova, mu přijde na chuť. Nechtěli bychom s tím začít už dnes? Prosme upřímně a s vírou Pána,

- aby nám otevřel oči (Ž. 119,18), abychom namísto pouhého vědomí nějaké povinnosti skutečně okoušeli radost;
- aby nám při počátečním nechutenství udělil vytrvalost;
- aby nám ukázal překážky, které jsme až dosud ve svém životě nechávali působit a které nás, jako kdysi Madianští izraelský lid, olupovaly o „pokrm Kanánu“ (Soud. 6,3–6).

Pomyslíme-li na svou denní práci a na potřebný noční odpočinek, může nás napadnout otázka, jak je možné přemýšlet o Božím slovu dnem i nocí. Nuže přemýšlet znamená uvažovat o přečteném. K tomu je sice nejprve nutné přijmout do sebe to, čeho je třeba, ale pak se přes den i v noci najde nejedna chvíle pro tuto požehnanou činnost. Přemýšlet se dá i ve tmě a bez Bible! Při takovém, přemýšlení, které je doprovázeno modlitbou, nám Duch Boží otvírá chápavost, naše myšlenky se stávají plodnějšími a my zůstaneme uchráněni před pouhou povrchní známostí.

Jednomu služebníku Páně byla kdysi položena otázka, jak dosáhl hlubokého porozumění Božímu slovu. Odpověděl asi toto (uvádím jen **smysl** odpovědi): „Uléhal jsem s Božím slovem v srdci, a ještě ráno byla jeho sladkost na mých rtech.“ I dnes můžeme zakoušet totéž, co znal už David (Ž. 139,17. 18). Skladatel 119. Žalmu přemýšlel o Božím slovu „*přes celý den*“ (97. v. – elbf. př.) a noc ho nemohla překvapit při střídání nočních stráží (148. v.). Jeden bratr ráno na běžnou otázku, zda se dobře vyspal, odpověděl: „Děkuji, nijak zvlášť. My jsme totiž včera večer ještě hovořili o Epištole Efezským...“ Zdalipak naši čtenáři znají takovou „nespavost“? Kéž by to Pán dal! (Ž. 63,5.6)

3. verš

Jaký je tu nádherný výsledek! Ano, kdo takto žije, je „*vkořeněný a vzdělaný na Pánu, a utvrzený u víře*“ (Kol. 2,7). Má stálý, skrytý přístup k osvěžující vodě z „*potoka Božího*“ (Ž. 65,10; Jer. 17,8) a je schopen nést ovoce.

To ovoce patří majiteli stromu. Jakou je Bohu radostí, nalézali se u tebe a u mě takové ovoce! Kdysi hledal takové ovoce u Izraele, ale Jeho lid selhal. Kolik úsilí vynaloženého z Jeho strany vidíme v Ev. Lukáše 13,6–9! Zda i s námi nemá tolik práce? Zdalipak třeba nemusí naši rodiče rok co rok za nás prosit: „*Pane, ponechejž ho i tohoto léta...?*“

Strom v našem Žalmu nese své ovoce „*časem svým*“. Stejně tak tomu bude u každého věřícího, který v sobě nechá volně a bez překážek působit přirozenost, kterou má z Boha: V pravý čas se dostaví pravé ovoce. Nevznikne tam nic předčasného, působeného vlivem lidského úmyslu a chtění; tam ani pak nebude třeba nějakého „okopání a pohnování“ (8. v.), nějakého nucení a napomáhání. Duch Svátý, který jedině zná druh a čas správného ovoce, působí všechno sám vyživující mocí Božího slova. Lidskými prostředky toho nelze dosáhnout a rovněž strom sám k tomu nemůže ničím přispět. K tomu je třeba „*pouštět kořeny své... při vodách*“ (Jer. 17,8).

Zvláště pěkný příklad vidíme u betanské Marie. Přijímala slovo Páně a Duch ji pak mohl vést k tomu, aby v jediné správnou chvíli, kterou druzí promeškali, vylila drahocenný olej pomazání – „ke dni pohřbu Jeho“ (Luk. 10,39; Jan 12,7).

Bohu je takové ovoce rostoucího oceňování Jeho milovaného Syna jistě to nejvzácnější. Jak blahodárně však také působí na všechny, kteří to vidí, dochází-li u některého věřícího k znatelnému růstu nenuceně, jaksí samovolně, takže je jeho „*prosperch*“ (= pokroky) „*zjevný všem*“ (1. Tim. 4,15)!

Ve Zjevení 22,2 vidíme strom života nesoucí dvanáctero ovoce a vydávající každý měsíc ovoce své. To jde ještě mnohem dále, neboť tento strom má vždy „svůj čas“, po celý rok. Stojí tu před námi v obrazu sám Pán Ježíš v plné míře Svého

ovoce, jak bude viděno ve slávě v souvislosti s královstvím. Umíme toto oceňovat a těšíme se na to, že jednou budeme toto ovoce okoušet? Ano, všichni, kteří „perou svůj šat“, mají právo „na strom života“ (Zj. 22,14 – elbf. př.)!

Pán Ježíš dokonale uskutečnil správu, kterou Bůh pověřil člověka. V Něm Bůh opravdu mohl provést, co chtěl způsobit na zemi. Ale i když rozsah všeho u nás zůstává nedokonalý, Bůh chce aspoň Svým způsobem přivádět u nás k rozvíjení Své vlastnosti.

„... *jehož list nevadne*“. Strom není myslitelný bez listů. Jako něco daleko viditelné znamenají pro nás listy svědectví věřícího navenek. Je-li naše svědectví „zvadlé“, **chybí přívod živé vody**. Ovoce Bohu neponese nikdo, u něhož není v pořádku také svědectví před lidmi.

Jak krásné je poučení Žalmu 92,14–16! Je zvláštní výsadou stáří ukazovat mocným svědectvím, že onen „*vnitřní člověk obnovuje se den ode dne*“ (2. Kor. 4,16).

O blahoslaveném je nám dále ještě řečeno: „... *cokoli činiti bude, šťastně mu se povede*“. Tento trvajících zdar jako znak Božího zalíbení nalézáme i u takových mužů, jako byl Josef (1. M. 39,2.23) a David (1. Sam. 18,15), kteří jsou mimořádným způsobem obrazy Pána Ježíše. Zda pomyslení na Jeho dokonalé dílo nepůsobí, že naše srdce jsou pohnuta radostí a tlukou Mu vstříc? V tom, co činil na zemi, byl jenom „zdar“, protože „*Bůh byl s ním*“ (Skut. 10,38), a kdo by byl schopen nalézt slova a popsat „zdar“ díla na Golgatě, což i oslavení svatí s nebeskými zástupy budou nakonec obdivovat tichým velebicím klaněním (Zj. 5,14)?

Pro nás však je tento zdar zaslíbením duchovního rázu. Děláme-li to jako onen blahoslavený muž, Bůh nás „*učiní dokonalé ve všelikém skutku dobrém, k činění vůle své, působě v nás (to), což jest dobře libé před obličejem jeho, skrze Ježíše Krista*“ (Žid. 13,21). Tak budeme svému okolí požehnáním.

4. verš

Tímto veršem začíná druhá část uvažovaného Žalmu, která se zabývá bezbožnými. Přirovnání k plevám, „*keréz rozmítá vítr*“, je pravým opakem obrazu pevně zakořeněného stromu. V dávných dobách byly mlaty s oblibou umísťovány na horských návrších, kde stále vál vítr. Obilí po vymlácení bylo lopatami vyhazováno do vzduchu a vítr odvíval pryč lehké plevy, zatímco mnohem těžší zrna obilí padala zpět na mlat. Sotva nás může napadnout nějaký jiný obraz, který by nám výstižněji ukázal naprostou nepoužitelnost pro Boha než toto srovnání. Pomysleme také na bezbožného krále Balsazara v Babyloně. „*Zvážen jsi na váze, a nalezen jsi lehký*“ (Dan. 5,27) – těmito slovy mu Bůh dal ohlásit soud.

Je snad mezi našimi čtenáři ještě někdo, koho Bůh musí počítat mezi „plevy“? Brzy bude provedena sklizeň a pak už bude **příliš pozdě: pleva zůstane plevou**. Nyní se ještě rozlévá símě Božího slova a pracovníci Páně ještě pracují v připravování sklizně. Lidé duchovně mrtví jako pleva stále ještě mohou skrze pokání a víru v Pána Ježíše, který na Golgatě dal Svou smířčí krev, obdržet věčný život. Ale víš snad, jak dlouho ještě potrvá tato možnost? Možná, že tyto řádky tě volají naposled!

5. verš

Zamysleme se ještě jednou nad oním přirovnáním k mlatu. Jako bývají plevy odváty a zůstane jen obilí, budou hříšníci zachvázeni soudem a přetrvá jen „shromáždění spravedlivých“. Tato myšlenka si zaslouží, abychom si jí zvlášť povšimli. Je totiž příznačná pro očekávání židovského ostatku, který nalézáme v Žalmech, a vůbec pro království, spojené vždy s touto zemí. „*Tak podobně bude v ten den, kdy se Syn člověka zjeví...*“ „*V tu noc budou dva na loži jednom; jeden bude vzat, a druhý opuštěn (= ponechán). Dvě (ženy) budou spolu mletí; jedna bude vzata, a druhá opuštěna (= ponechána)*“ – Luk. 17,30.34.35. „Vzat“ k soudu, „ponechán“ k požeh-

nání: taková je zásada království.

S Církví je tomu právě opačně. Církev, čili sbor všech nebeských svatých, nečeká na nějaká požehnání na této zemi, nýbrž bude „*zachváčena* (= vtržena) *vstříc Pánu*“ (1. Tes. 4,17). On ji jako Svou nevěstu odvede domů do otcovského domu, k svatbě Beránka (Zj. 19,7.8). Tam, v nebi jsou její požehnání; ale všichni, kteří „*neposlouchají* (= nejsou poslušni) *evangelium Pána našeho Ježíše Krista*“, pozůstanou zpět, aby pak později došli odsouzení.

Tento verš nám tedy ukazuje, jak důležité je **nemísit nebeskou naději spravedlivých v současném období s pozemskou nadějí spravedlivých z Izraele, jak ji nalézáme v Žalmech.**

To, čemu nás učí Žalmy, jsou vzácné zkušenosti o Boží věrnosti, které mohli činit bohabojní lidé ve všech dobách. Prorocky v nich nalézáme hlas ostatku budoucích dnů a zvláště hlas Pána Ježíše, který jako pravý Izraelita ve Svém putování po této zemi vcházel do utrpení toho ostatku. Zvláště ti věřící, kteří prošli mnohými zkouškami, nalézali v Žalmech nesmírně cenný zdroj potěšení a síly. A dále sotva bychom mohli něčemu rozumět z utrpení Pána Ježíše, kdybychom neměli Žalmy.

Kdybychom však chtěli hledat naše postavení na půdě Žalmů, ztrácela by se nám „*ta naděje slávy*“ (Kol. 1, 26.27) a rozsáhlý okruh nebeských požehnání, jak nám je představen v Ep. Efezským, by se nám stal cizím.

6. verš

K spravedlivým se smí počítat každý, kdo je „*ospravedlněn*“ z víry, to znamená, kdo byl Bohem prohlášen za spravedlivého (Řím. 1,16.17; 3,26; 5,1). Jaké je to pomyšlení, že Bůh zná naši cestu! Pro každého, kdo chodí v praktické spravedlnosti, je to velké potěšení. Nalézá v tom ochranu a prosí: „*Vyuč mne, Hospodine, cestě své...*“ (Ž. 27,11) a „*Vyzpytuj mne, Bože silný, a poznej srdce mé..., a ved' mne cestou věčnou*“ (Ž. 139,23.24).

„... *neboť jsem nazýván podle jména tvého, Bože zástupů*“, – o to se opírá věrný Jeremiáš, když snědl řeči Boží, k „*radosti a potěšení*“ svého srdce (Jer. 15,16,17 – elbf. př.). Ne nadarmo Pán Ježíš ve Svém vyprávění v Luk. 16 uvádí jméno onoho chudého, který měl Boží zalíbení: Lazara, zatímco jméno toho bohatého muže zhaslo. Jak vzácná je jistota, že nikdo, jehož jméno bude nalezeno „*napsané v knize života v nebesích*“, nikdy nemůže upadnout v zapomenutí!

Naposledy se v tomto Žalmu setkáváme s bezbožnými. Tím, že jsou předáni věčnému odsouzení „*neuhasitelného ohně*“ (Mat. 3,12), ztrácejí se nám v zapomenutí. „*Spravedlnosti svatých*“, kteří při vši slabosti a nedokonalosti přesto byli ke cti Pána, budou dále žít v svatém rouchu nevěsty (Zj. 19,8), zatímco po bezbožných nezůstane ani stopa. Ve věčném stavu blaženosti (blahoslavenství) nebude ani jedna vzpomínka na Boží nepřátele a na jejich odsouzení kalit radost vykoupených.

Brzo budeme v cíli. Tam se budeme zabývat už jen naším Pánem a Jeho dílem. Před našimi oslavenými zraky se rozvine celý obrovský rozsah díla milosti. „*Stalo se*“, tak to kdysi Pán řekl vidoucímu Janovi (Zj. 21,6), a naše srdce odpoví: „Ano, Pane Ježíši, všechno, co ty činíš, se zdaří!“

EuE 1987/99

Myšlenka:

„Bůh je spravedlivý, když nám odpouští – spravedlivý vůči Kristu, který za nás zaplatil.“ J. N. Darby

ME 1926/52

Walter Gschwind:

Na pomoc mladým křesťanům – 3. (z abecedy křesťanství)

Raduješ se ze svého postavení v Kristu?

Dosáhnout vrcholu hory lanovkou není žádné umění. Podívej se jen v takové kabině kolem sebe. Často tam sedí a stojí lidé, kteří jsou všechno jiné než způsobili pro vysokohorské túry: vyzábílí, bledí měšťáci, malé děti, lidé s vadnou chůzí anebo cestující jinak nezpůsobili pro turistiku v horách.

Kromě cestovního se na nich nepožaduje nic než dostatek důvěry v technickou konstrukci a funkci dopravního zařízení: v spolehlivost nosníků a jejich kladek, v pevnost silných lan a rovnoměrný chod motorů.

Všichni dosáhnou stejného cíle, jeden s městskými botami, schýlená babička s hošíkem, kterého drží za ruku, a také onen člověk s berlemi. Všichni jsou pak prodchnuti vědomím: Konečně jsme až nahoře! – Jak slavná skutečnost!

„Jste vyčerpáni? Jak jste se jen mohli dostat přes takovou spoustu propastí a zdolat tak srázné skalní stěny?“ – Podívají se na tebe udiveně: „To se ale divně ptáte! My jsme to přece nebyli, to dráha nás vynesla sem nahoru!“

A nyní je slyšet, jak vzrušeně volají: „Jak úžasný je ten svět hor, ta údolí a ten výhled do dálky!“ Nikdo však neříká: „Já jsem to dokázal!“

My křesťané jsme prožili nesrovnatelně vyšší dráhu.

Naše výchozí situace kdysi byla beznadějná. Nebylo rozdílu, všichni jsme zhřešili a nemohli jsme dosáhnout Boží slávy. Měli jsme k očekávání jenom soud, věčné zatracení, druhou smrt. Mluví o tom Řím. 3,9–18; 22.23; Tit. 3,3; Ef. 2,1.3 a mnoho jiných míst.

Avšak Bůh na nás myslel. Miloval nás, třebaže my jsme to nevěděli; nejen slovy, nýbrž i skutky! Co nevstoupilo na srdce

žádného člověka, připravil Bůh: spasení, které začíná u našeho mravního, nenapravitelného nízkého stavu, avšak dosahuje až do nebe, až do svatyně Božího trůnu a až k Jeho srdci!

Bůh pojal plán (radu) k tomuto spasení a Ježíš Kristus, Jeho Syn, jej provedl. Trpěl **za nás** na kříži. Tam byly na Něho vloženy **naše** hříchy, tam On byl **za nás** učiněn hříchem. Šel **za nás** na soud a **za nás** strpěl Boží hněv. Položil **za nás** Svůj život a zemřel **za nás**. Byl pohřben a potom vzkříšen k **našemu** ospravedlnění. Jako zmrtvýchvstalý Člověk byl vyvýšen po pravici Boží velebnosti. Je tam navěky živ, aby **za nás** orodoval.

Nyní je každému hříšníkovi nabízeno toto dokonalé, navěky neochvějně pevné spasení, které připravila Boží milost a které má tak obrovský dosah. Hříšník už k tomu nemůže nic přičinit, „*neboť milostí spasení jste skrze víru, (a to ne sami ze sebe, dar jest to **Boží**,) ne ze skutků, aby se někdo nechlubil*“ (Ef. 2,8.9).

Jestliže tedy hříšník složí svou důvěru ve svědectví Božího slova a „skrze víru“ přijme Boží spasení, případnou mu **ihned všechny výsledky** celého Kristova díla. Každý je v Kristu vyneszen z nehlubší nízkosti své bídy vzhůru do vše přesahující „slávy Boží“, již bychom nikdy nemohli dosáhnout vlastní silou (Řím. 3,23). Jenom „v Kristu“, „v Něm“ a „skrze Něho“ to bylo možné; s těmito výrazy se tak často setkáváme v Ep. Efezským.

V souvislosti s tím není mezi spasenými v jejich **postavení před Bohem** žádný rozdíl. **Na** základě Jeho spasení se nyní všichni nalézají v Kristu Ježíši již „nahoře“. Bůh „*nás... spolu* (s Ním) *vzkřísil, i (spolu) posadil na nebesích v Kristu Ježíši*“ (Ef. 2,6).

Jaký výhled se nám křesťanům naskýtá z našeho nového postavení! Není možné několika málo slovy jednotlivě vypovědět všechny ty úžasné výsledky díla našeho Pána, které jsou nyní naším podílem. Můžeme zde krátce poukázat jen na některé pravdy, které se týkají našich nových vztahů k Bohu.

„Skrze poslušenství jednoho“ byli jsme my „mnozí spravedliví učiněni“ (Řím. 5,19). Bůh už nás nevidí „v postavení hříšníků“ a výrok: „My všichni jsme vespolek ubozí hříšníci“, který věřící na sebe vztahují, neodpovídá již skutečností. Nejenže máme odpuštění všech svých hříchů, – skrze Boží vůli **jme** posvěcení tou jednou provždy učiněnou obětí Ježíše Krista (Žid. 10,10). **Jednou** obětí jsme **navěky učiněni dokonalí** (Žid. 10,14). Proto nyní máme „plnou svobodu k vjití do svatyně (Boží) skrze krev Ježíšovu, tou cestou novou a živou...“ (Žid. 10,19.20).

Když ale vstoupíme a blížíme se k Božímu trůnu, jak se On s námi setká? „*Pohleďte, jakou lásku dal nám Otec, (totiž) abychom dítky Boží sluli... Nejmilejší, nyní dítky Boží jsme!*“ (1. Jan. 3,1.2). Jsme „*narození z Boha*“, máme „*život z Boha*“ a jsme předměty Jeho ustavičné božské otcovské lásky a péče.

A přesto jsou věřící, kteří se neradují ze svého postavení v Kristu! Proč?

1) Domnívají se, že než má spasení v Kristu svou plnou **platnost**, oni k němu sami musí vlastním úsilím ještě to či ono **přidat**. A protože cítí, že všechna jejich úsilí jsou tak nedostatečná, chybí jim jistota a radost ze spasení.

2) Anebo činí své **postavení** v Kristu **závislé** na svém praktickém **stavu**. Podaří-li se jim nějaký „dobrý čin“, mají-li nějaký „dobrý den“, tedy se dovedou z toho, co vědí o spasení, radovat. Jestliže však měli tak zvaný „černý den“, tedy pochybují o tom, že jsou Božími dětmi a i o všem ostatním. Jenže naše **postavení** závisí **jen** na dokonalém díle Ježíše Krista; náš **stav** nemůže na tom nic změnit. Náš stav ovšem má odpovídat našemu vysokému postavení, avšak není tomu naopak. Aby náš stav odpovídal našemu postavení, Bůh nás bere do Své školy (Žid. 12,5–11). Boží slovo říká: „*Jednou obětí dokonalé učinil na vždycky (postavení) ty, kteříž posvěceni (stav) bývají*“ (Žid. 10,14).

3) Třetí skupina věřících je příliš lenivá poznat všechna svá bohatství v Kristu a své postavení v Něm. Zaměstnávají se

vlastně jenom věcmi této země a tím se sami okrádají o svou pravou radost. Jak velice všichni potřebujeme napomenutí v Kolos. 3,1: „*Protož povstali-li jste s Kristem, vrchních věcí hledejte, kdež Kristus na pravici Boží sedí.*“

HF 1958/253 (pokračování, dá-li Pán, příště)

Otištěné úvahy jsou jenom **pomůckou**, která nás uvádí do Božího slova. Abys mohl mít plné požehnání, čti je s otevřeným Písmem po ruce a s modlitbou, a srovnávej čtené s Písmem, „*tak-li by ty věci byly*“, jak to dělali věřící z Berie (Skut. 17,11). Přečti si z Písma také všechny verše, které jsou třeba jen naznačené v závorkách.

Klíny

Chceme-li rozštěpit dřevěný špalek, zatlučeme do něj nejprve malé klíny, potom stále větší, až se nakonec roztrhne. Takto se i ďábel snaží **postupně** pronikat do srdce věřícího. Podaří-li se mu to, bývají následky velmi zlé.

Král David se procházel po střeše svého domu, zatímco jeho místo bylo u vojska, v boji s nepřítelem u Rabba. V onom nestřeženém okamžiku vehnal ďábel do jeho srdce **klín žálosti**, a ten „*muž podle srdce Božího*“ tím upadl do hříchu. Stal se z něho cizoložník a vrah. U Petra použil nepřítel **klínu sebedůvěry**, a než se učedník Páně nadál, byl chycen do satanovy léčky a zapřel Božího Syna.

Můžeme ještě uvést případ Jidáše, který ovšem vůbec nebyl věřící, avšak přesto tři roky chodil s Pánem jako učedník. Tento, jeden ze dvanácti, nejprve ujímal peníze ze společné pokladny a klesal postupně níž a níž. Vstoupil do něho satan a on zradil a vydal Pána. Když pak poznal hrozné následky tohoto hanebného činu, zoufal si a oběsil se. Jak hrozné!

Chceme-li zůstat uchráněni před lstmi ďábla, před jeho zlovolnými klíny, musíme se zdržovat v těsné blízkosti Pána. On nám říká: „*Zůstaňtež ve mně!*“ (Jan 15,4) Jestliže zanedbáváme obecenství s Ním, bude nepříteli snadné zasadit své klíny

do našeho srdce. Pak do nás najde vstup hřích, zneuctíme Pána a sami vezmeme velkou škodu.

Mějme se proto na pozoru již před **malými klíny!** Jsou ve listivých rukách! I ocelové skříně byly vylomeny, když malé klíny rozšířily štěrbinu pro nasazenou páku lupiče. Takovým způsobem **byli obelštěni věřící, kterých Bůh mohl použít k požehnání pro mnohé lidi. Musili potom být v díle Páně odstaveni jako nepotřební a často po celý život trpěli pod následky svého pádu.**

Kéž nás Pán chrání před jakoukoli lehkomyšlností, povrchností, vysokomyšlností a pýchou, před žádostí očí a žádostí těla. Neboť všech těchto věcí nepřítel používá jako klínů, aby vytrhl duši z okoušeného obecenství s Pánem a zapletl ji do hříchu. Dbejme tedy napomenutí:

„Bdětež a modlete se, abyste nevešli v pokušení. Duch zajisté hotov jest, ale tělo nemocno.“ (Mat. 26,41)

EuE 1980/162–163

C. H. Mackintosh:

Dva šarty **(Mk. 12,41–44)**

„A posadiv se Ježíš proti pokladnici, díval se, kterak zástup metal peníze do pokladnice. A mnozí bohatí metalí mnoho. A přišedši jedna chudá vdova, vrhla dva šarty, což jest čtvrtá částka peníze.“

Jak málo věděli tenkrát oni lidé, čím oko je pozoruje, když dávali své oběti! Jak málo tušili, že je zkouší oko Toho, který může pronikat až do nejskrytějších hlubin jejich srdcí a číst pohnutky k jejich daru! Mohlo se stát, že tam byl také nějaký chlubitivý farizeus a vystavoval na odiv své bohatství, velkomyslnost a velkou nábožnost, tím že dal velký dar. Možná že tam byl i nějaký chladný chytrák, rutinér, který bez jakékoli účasti srdce vhodil do pokladnice svou obvyklou minci. Pán Ježíš to

všechno viděl, všechno zvažoval, vše posuzoval.

Je dobré, myslíme-li na to, když máme něčím přispět na dílo Páně. Je dobré pamatovat, že když kolem obcházející měšec sbírky se dostane do mé ruky, „Ježíš (sedí) proti pokladnici“. Jeho svaté oko se nedívá na mou **peněženku**, ale na mé **srdce**. On nezvažuje **velikost** darované částky, nýbrž to, z jaké **pohnutky** dávám. Je-li srdce ve správném stavu, bude s Jeho myslí souhlasit také daná částka. Můžeme být jisti, že tam, kde srdce tepe pro Jeho Osobu, bude také ruka otevřená pro Jeho dílo. Každý, kdo opravdu má rád Pána Ježíše, bude se na to dívat jako na svou vysokou a radostnou výsadu, že může kvůli přispění na dílo Páně uložit sobě a svým přáním určité otěže. Není ostatně úžasná Jeho blahosklonnost, když to od nás očekává? A On to přesto dělá, a nám by vždy mělo být hlubokou, nesmírnou radostí odpovídat na tuto Jeho touhu „*podle možnosti* (nebo: *podle toho, jak se mu zdařilo* – elbf. př. a fr. JND)“ – 1. Kor. 16,2, a vždy bychom měli mít na zřeteli, že On má rád **ochotného, radostného dárce**, jako je On sám. Budiž za to sláva Jeho svatému jménu!

Ale my se chceme v té 12. kapitole Marka zastavit zvláště u toho, co udělala ona chudá vdova. Uvnitř zástupu lidí, kteří se tlačili dopředu, aby dali svou oběť do pokladnice, budila její osoba zvláštní pozornost našeho drahého Pána. „*A přisedši jedna chudá vdova, vrhla dva šarty, což jest čtvrtá částka peníze.*“

Nuže z hlediska pouhé peněžní částky to bylo velice málo. Avšak podívejme se na osobu, která tu oběť přinesla! Byla to „vdova“, a to „chudá vdova“, plné vyjádření toho, co v tomto světě je bez povšimnutí, bezmocné a co je samo. Při pomýšlení na takovou vdovu nám vždy tane na mysli určitá osoba zbavená všech lidských prostředků a přirozených možností, o něž se člověk může opřít. „*Kteráž pak pravá vdova jest a osamělá, má naději v Bohu, a trvá na modlitbách a prosbách dnem i nocí*“ (1. Tim. 5,5).

Je jistě mnoho tzv. vdov, které se nevyznačují těmito rysy, ano, je jich mnoho, které jsou všechno jiné než osamělé a

chudé. Písmo má na zřeteli jiné vdovy. Duch Svatý nám v 1. Tim. 5,11–13 podává velice přesný popis této skupiny.

Ona chudá vdova u pokladnice patřila ke skupině pravých vdov. „*I svolav učedníky své, dí jim: Amen pravím vám, že tato chudá vdova více uvrhla než tito všichni, kteříž metali do pokladnice. Neboť všichni z toho, což jim zbývalo, metali, ale tato ze své chudoby, všechno, což měla, uvrhla, **všechnu živnost svou (= všechno živobytí své)***“ (Mk. 12,43.44).

Kdyby už tenkrát existoval denní tisk, jistě by skvělé dary boháčů byly uvedeny v novinách na nějakém dobře viditelném místě s lichotícím zdůrazněním, jak obrovské částky darovali, zatímco o té chudé vdově a její oběti by se pohrdavě pomlčelo.

Avšak náš velebeníhodný Pán posuzuje věci jinak. Na Jeho vahách vážily ony dva šarty chudé vdovy více než všechny ostatní oběti dohromady. Je poměrně snadné dát z nahromaděných pokladů sta či tisíce peněz, avšak vůbec není jednoduché zřici se třeba jen jednoho požitku nebo jedné příjemné věci, nemluvě vůbec o nějaké naléhavé potřebě. Ona vdova však darovala **celé své živobytí** na dům svého Boha. Právě tím se v mravním smyslu tolik podobala samému Pánu Ježíši. On mohl říci: „*Horlivost pro dům tvůj snědla mne*“ (Jan 2,17). A ona mohla říci: „*Má horlivost pro Tvůj dům pohltila všechno mé živobytí.*“ Tím Mu tedy byla velice blízko. Jaká to pro ni byla výsada!

Ale povšimli jsme si již vůbec někdy, co ve skutečnosti tvořilo její živobytí? Proč Duch Svatý klade takový důraz na to, že to byly „*dva šarty, což jest čtvrtá částka peníze*“? Proč mu nestačilo jen konstatovat: „*vrhla čtvrt peníze*“? Toto by neodpovídalo úmyslu Ducha. Nevyvedlo by to na světlo onu věc mimořádné, zvláštní krásy, neukázalo by to takovým způsobem celou oddanost jejího srdce. Kdyby se byl její „majetek“ skládal jen z jedné mince, byla by musila dát buď všechno, anebo nic. Protože však se skládal ze dvou mincí, měla ta vdova možnost ponechat si polovinu na svou obživu. A jistěže by většina z nás se na to dívala jako na mimořádnou obětavost dát Pánu polo-

vinu všeho, co v tomto světě máme. Jenomže tato chudá vdova měla pro Boha **celé srdce**. A právě o to zde šlo. Ona si neponechala pro sebe nic. Úplně zapoměla na sebe a na své zájmy a dala celé své živobytí tam, kde pro její srdce bylo konáno dílo jejího Boha. Kéž by také nám Bůh mohl něco dát z takového smýšlení!

C.H.M.: Short Papers II/151; BHCh 1881/188; EuE
1985/323; 1990/188

ÚVAHY O EVANGELIU LUKÁŠE

(Tímto dvojčíslem začínáme uveřejňovat seriál úvah z Lausanne (Švýcarsko), v originále doplněný na některých místech výňatky z biblicky správných výkladů různých křesťanských autorů.)

Kapitola 1,1–4

V tomto třetím Evangeliu nám Duch Svatý představuje Ježíše jako Syna člověka, přinášejícího od Boha lidem milost, kterou všichni potřebují. Proto tu nalézáme, pokud jde o lidskou stránku Krista, více podrobností než v jiných Evangelích. Zároveň nám na každé stránce září Jeho dokonalé božství. V celém tom vdechnutém záznamu vidíme Ježíše jako Člověka, s nímž bychom se byli mohli setkat, kdybychom byli žili v oné době. Avšak víře On je „*krásnější nad (všechny) syny lidské, rozlita jest i milost ve rtech jeho*“ (Ž. 45,3). Co uděluje zvláštní půvab tomuto Evangeliu, je to, že nám nepředstavuje oficiální (úřední) slávu Mesiáše, jako Matouš, ani Jeho poslání a službu, jako Marek, ani Jeho božskou slávu, jako Jan, nýbrž *samého* Ježíše jako Člověka, který se ponížil a i jako Člověk zjevoval božské dokonalosti.

„*Poněvadž mnozí usilovali sepsati pořádně (= mnozí se pokusili uspořádat) vypravování těch věcí, kteréž u nás jistě jsou (nebo: jimž je mezi námi plně věřeno; které jsou mezi námi přijímány s plnou jistotou; které jsou mezi námi plně prokázá-*

né).“ (1. v.) Lukáš, jehož jméno znamená „svítící“, byl společníkem v díle apoštola Pavla, kterého věrně následoval až do konce jeho životní pouti. Pavel, když o něm hovoří, říká: „*Pozdravuje vás Lukáš, lékař milý*“ (Kol. 4,14), a ještě úplně na konci svého života: „*Toliko Lukáš se mnou jest*“ (2. Tim. 4,11). Tato místa nám ukazují, jaký mezi nimi byl vzájemný poměr lásky a důvěry.

Lukáš se dotýká různých vypravování o životě Pána Ježíše, popisovaných mezi věřícími. I kdyby byl úmysl jejich autorů sebelepší, jejich dílo bylo pouze lidské. Naproti tomu Lukáš, inspirovaný Duchem Svatým pro práci, kterou podnikl, usuzuje za dobré napsat své Evangelium. Věci, které chce oznamovat, byly mezi svatými přijímány s naprostou jistotou. Dodává: „*Jakž nám vydali (= nám je předali) ti, kteří od počátku sami viděli, a služebníci toho Slova byli*“ (2. v.).

Poznamenejme, že Lukáš neupoutává nějak zvlášť pozornost na svou inspiraci, třebaže byla naprostá. Tak tomu ostatně je s celým Písmem, které bez nějakého výslovného prohlášení se nám představuje jako Slovo vdechnuté Bohem, které musíme jako takové přijmout, aby naše duše měly požehnání. Ony spisy, o nichž se Lukáš zmiňuje, neměly tuto vlastnost. Byly lidským dílem, třebaže upřímným a opravdovým, a poněvadž by nám nebyly užitečné, ztratily se. Nešlo tu o nějaké kacíře, kteří by převraceli pravdu, nýbrž o osoby, které se pokusily s vlastní moudrostí vykládat, co patří jedině Bohu, aby to činil, jak náleží. Lukáš tu zřejmě nemluví o vyprávění Matouše a Marka, která byla inspirovaná Bohem, nýbrž o těch vyprávěních, která byla mezi křesťany přijímána, třebaže postrádala vdechnutí Bohem.

„*Vidělo se i mně, kterýž jsem toho všeho pravé povědomosti od počátku bedlivě došel (= jsem od počátku všechno přesně sledoval), tobě o tom pořádně (= po pořádku) vypsati, výborný (= nejznamenitější) Teofile, abys zvěděl jistotu (nebo: poznal spolehlivost) těch věcí, jimž jsi (byl) vyučován.*“ (3. 4. v.) Úmyslem Lukáše tedy je představit jednomu ze spoluúčedníků, který také byl jako on Řek, jak o tom svědčí jeho jméno (v překladu

značí: „milovaný Bohem“), úplné, přesné a metodické vyličení života Pána Ježíše, jak to mohl podat někdo, kdo až do nejmenších podrobností znal, o čem začal vyprávět, a který opravdu jako jediný to mohl sdělit, byv k tomu inspirován Bohem. Titul „výborný“ (nejznamenitější) daný Teofilovi naznačuje, že asi zaujímal nějaké význačné místo mezi římskými vládními činiteli; tento titul je totiž dán i Felixovi a Festovi (Skut. 23,26; 24,3; 26,25). Ale skutečnost, že Lukáš, když adresuje Teofilovi vyprávění Skutků apoštolských, mu již tento titul nedává, zdá se nasvědčovat tomu, že Teofil se mezitím svých funkcí vzdal.

Poznamenejme ještě, že toto Evangelium nám předkládá **Boží milost určenou všem lidem**. Je to jistě pro tento všeobecný charakter milosti, že pisatel byl vybrán z věřících z národů (tj. ne–Židů), jak tomu nasvědčuje jeho jméno, které bylo řeckého původu. Lukáš si přeje pro svého bratra a přítele Teofila, aby byl utvrzen v známosti Pána a všech úžasných skutečností, týkajících se Jeho osoby a Jeho díla. Pokud jde o vyprávění jiných osob, rozhodně je neoznačuje za nepřesné, ale vůbec jim nepřisuzuje charakter Božího původu a říká, že víra a vzdělání křesťanů potřebují spolehlivější základ.

To, co předkládá Bohem inspirované vyprávění, jako třeba Lukášovo, je tedy zjevení pocházející od Boha a obracející se na všechny lidi s Boží milostí a pravdou, zjevenými v osobě a díle Jeho Syna. Lukáš byl způsobilý sdělit nám toto zjevení, protože přesně znal jednotlivé věci, o nichž chce vyprávět, i naučení Pána. Slovy „od počátku“ (3. v.) nám Lukáš ukazuje, že byl způsobilý podrobně vykládat události a psát o okolnostech, které **předcházely** narození Ježíše, a i o těch, které se staly za Jeho života až do Jeho nanebevstoupení. Nesnaží se přesvědčovat nás o Boží pečetí svého Evangelia, ani vysvětlovat nám jeho božský původ. Nesděluje nám nic o tom, jak dospěl k přesné znalosti věcí, které se chystá popisovat, až na zmínku o očitých svědcích a o služebnících Slova, od nichž obdržel svědectví. Byl to každopádně Duch Svatý, jenž mu diktoval slova, jimiž musil oznámit skutečnosti a učinit jejich

výběr, takže v jeho vyprávění **všechno je dáno Bohem**.

Je všeobecným pravidlem, že inspirace rozhodně není neslučitelná se zvláštní osobností člověka. Zde to platí tím více, poněvadž Lukáš se chystá vypisovat jednomu muži životopis Syna Božího jako Člověka narozeného na této zemi z ženy. A tak nám v úvodě sděluje své myšlenky a osobní dojmy, píše o podkladech, které má k dispozici a o vzácném záměru, který má na mysli. Poněvadž Evangelium Lukáše je adresováno jednomu člověku, již sama tato skutečnost nás na samém začátku připravuje na zvláštní způsob, jímž on předkládá Člověka Krista, protože jeho prostřednictvím poznáváme Pána zvláště v Jeho lidské stránce a jako skutečného Člověka na této zemi. To ovšem nijak nezmenšuje skutečnost, že je Syn Boží, jak to anděl říká Marii (Luk. 1,35). Byl jím po celou věčnost a je poznáván jako Syn Boží příšlý v těle. Takový je Jeho titul jako narozeného z ženy a majícího tělo, které Mu bylo připraveno.

Ježíš v každém ze Svých činů zjevoval Svou božskou slávu; ale zároveň byl člověkem, a z tohoto hlediska je viděn v Evangeliu Lukáše. Jak důležité tedy je a jaký má význam poznat nepochybným způsobem okolnosti, které doprovázely vstup tohoto úžasného Člověka na tento svět, jakož i věci, při nichž se během Jeho života až do Jeho smrti, zmrtnýchvstání a nanebevstoupení do slávy zjevovaly Jeho nesmírné dokonalosti! Avšak i jiný důvod nám také vysvětluje zvláštní způsob, jímž Lukáš začíná své vyprávění. Poněvadž byl spoluúčastníkem v díle Pavla, Pavel ho počítá mezi své spolupracovníky. A tak ho vidíme, jak pod vedením Ducha Svatého pojednává o svém předmětu způsobem, který je v souladu se službou a svědectvím apoštola, jež jsou určené především Židům, a teprve pak národům.

Také toto Evangelium, i když bylo napsané člověkem, který nebyl Žid, a adresované jinému, který rovněž nebyl Žid, začíná způsobem více přístupným židovskému národu, než jak to činí tři ostatní Evangelia. Pavel se obrací nejprve na Židy. Ti však neváhali zavrhnout Boží slovo a ukázat, že jsou nehodni věč-

ného života; a tak se potom Pavel obrací k národům. Totéž se odehrává před našimi zraky v tomto Evangeliu. Takový byl později velký mravní základ, na němž spočívalo svědectví vydávané apoštolem národů (z židovského hlediska: pohanů).

Teprve když Lukáš představil Krista s nesmírnou milostí zbožnému ostatku mezi Židy, přistupuje k podrobnému vyprávění o narození Krista a uvedení Prvorozeného na tento svět. Bůh si předsevzal vejít ve styk se všemi lidmi a připravoval naplnění Svých úžasných záměrů ve prospěch pohanů. Avšak především se Bůh ospravedlňuje ve Svých cestách a ukazuje, že je hotov uskutečnit kterékoli ze Svých zaslíbení, daných izraelskému národu. Adam, ačkoli byl postaven na tento svět jako hlava stvoření, následkem svého hříchu ztratil všechno. Proto měl Bůh upřen Svůj zrak na Svého Syna, toho druhého Člověka, posledního Adama (Přisl. 8,29–31).

ME 1943/246 (pokračování, jak Bůh dá, příště)

OTÁZKY A ODPOVĚDI

Otázka: Ve 2. kapitole Ep. Efezským v 8. verši je ukázáno, že víra je výhradně **Boží dar**. Skutky člověka jsou vyloučeny. Je tedy správné říkat, že přirozený člověk sám od sebe **nemůže** uvěřit? Jenže kdyby tomu bylo takto, mohl by pak Bůh nevěřícího člověka spravedlivě zatratit, když on přece sám vůbec **nemůže** uvěřit? Často slyšíme, že Bůh uděluje víru při obrácení, když člověk činí pokání. Ale cožpak je možné obrátit se bez víry?

Odpověď (Christian Briem:)

Tvá otázka se týká jednak neomezenosti Boží milosti, jednak odpovědnosti člověka. Oboje je pravda a oboje musíme respektovat. Nuže spasení není dílo člověka, jinak by nebylo „z *milosti*“ (Ef. 2,8). Všechno, co by mohlo pocházet z člověka, je, jak správně píšeš, vyloučeno: „**Milostí spasení jste, skrze víru, (a to ne sami ze sebe, dar jest to Boží).**“ Boží dítě je „znovu“ zrozeno „*shůry*“ (Jan 3,3.7), a protože to je úplně Jeho dílo, říká se o věřícím též, že se „z *Boha*“ narodil (Jan 1,13; 1.

Jan. 5,1). Vůle těla na tom nemá žádný podíl (Jan 1,13). Také Ep. Jakuba 1,18 jasně říká, že to je naprosto Boží dílo: „*On, protože chtěl* (= podle své vlastní vůle) *zplodil nás slovem pravdy.*“ A v Ep. Galatským čteme: „*Ale když se zalíbilo Bohu... zjevití Syna svého ve mně*“ (kap. 1,15.16). Je to Bůh, jenž **dává** věčný život.

Nikdo se nemůže znovuzrodit sám od sebe, nikdo si sám nemůže dát život z Boha, a nikdo nechce – ano, to je na tom to otřesné – nikdo nechce ten život mít (Jan 1,4.5; 3,19), nikdo nechce přijít k Bohu, jenž je světlo a láska. Není vskutku žádného, kdo by hledal Boha, není ani jednoho (Řím. 3,9–12). A když byl Pán Ježíš na této zemi, musil říci Židům: „*Nechcete přijít ke mně, abyste život měli*“ (Jan 5,40). On dokonale ukázal lidem lásku a dobrotivost Boha, Svého Otce. Ale výsledek tohoto ukázání shrnuje v dojemných slovech: „*Ale nyní i viděli, i nenáviděli i mne i Otce mého*“ (Jan 15,24). Smýšlení těla, člověka v jeho přirozeném stavu, je právě nepřátelství proti Bohu a není poddáno zákonu Božímu, ba ani nemůže být (Řím. 8,7).

„Kdo tedy může být spasen?“ mohli bychom se i my tázat vzhledem k takové beznadějné situaci, kdyby Bůh vzdor tomu všemu ve Své milosti nepůsobil a nepřitahoval hříšného člověka k Svému Synu (Jan 6,44). Dělá to skrze Ducha Svatého, pomocí Božího slova (srovnej s tím: „*nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha*“ – Jan 3,5). Duch Svatý působí na duši člověka, aby mu dal uvědomit si Boží svatost a lásku, ale také svůj ztracený stav. Chce v něm vzbudit – a toto je jen milost, nezměrná milost – důvěru k Bohu, a také důvěru k Spasiteli hříšníků. Všimněme si přitom, že důvěra není nic jiného než víra. Jestliže se srdce člověka otevře tomuto působení, tomuto úsilí získat ho pro Boží lásku v Jeho Synu, Bůh dává spolu s vírou, kterou vzbudil, nový život, život z Boha – věčný život.

Proto není možné mít život **před** vírou anebo nezávisle na víře, jako naopak zase není možné uvěřit, a nemít život z Boha. Jedno jde ruku v ruce s druhým a není možné jedno postavit před druhé. **Víra je právě tak dar** Boží jako věčný život,

který je s ní spjat. Každý, kdo uvěří v jednorozeného Syna Božího, **má** (nepraví se, že „dostane“) věčný život. (Jan 3,16; 1. Jan. 5,13).

Ale tento nový život, který má svůj zdroj v samém Bohu, působí v člověku ovoce, a to první a nejdůležitější je poslušnost vůči Bohu a obrácení se k Němu. Pěkně to vidíme při obrácení Saula z Tarsu ve 22. kap. Skutků apoštolských. Není pochyb o tom, že když tam ještě ležel na zemi v prachu, již věřil v Pána Ježíše, neboť ihned se ukazuje první impuls nového života – poslušnost: „*Pane, co mám činiti?*“ (10. v.). Proto bych neříkal, že Bůh dává víru, když se člověk obrátí anebo když činí pokání. Obrátit se, činit pokání je možné jen tehdy, je-li tu víra v Toho, k Němuž se člověk chce obrátit. Obrácení marnotratného (ztraceného) syna se jistě nestalo bez víry, že jeho otec ho tím či oním způsobem přijme.

Zatím jsme mluvili jen o Božím působení v Jeho bezmezné milosti. Avšak Boží milost rozhodně člověka nezabavuje jeho odpovědnosti. Naopak, ona ji ještě zvyšuje. A odpovědnost člověka se nezakládá na jeho schopnosti, učinit jí zadost, nýbrž na poměru, v němž se člověk nalézá k Bohu.

Uvedme dva příklady. Jestliže si vezmu od své banky půjčku 100.000 Kčs, jsem povinen tuto půjčku splatit a tím uhradit své dluhy, ať jsem toho schopen nebo ne. Banka mne nikdy nebude považovat za zproštěného odpovědnosti splatit vypůjčené peníze jen z důvodu mé platební neschopnosti. Má závislost na bance se nemění a tím ani odpovědnost, učinit jí zadost. Jsem dlužníkem toho, jenž mi půjčil peníze. – Malé dítě nemůže otevřít těžké domovní dveře. Jestliže otec řekne: „Pojď, půjdeme ven“, ale dítě nechce uposlechnout, tedy ve skutečnosti nejde o to, zda dítě má či nemá sílu k otevření dveří (otec ji má, a má klíč), nýbrž pouze o to, že ono **nechce**, že je **neposlušné**. A protože to dítě se k svému otci nalézá v poměru dítěte, je povinno (má odpovědnost) poslouchat.

Právě tak je člověk povinen poslouchat svého Stvořitele, který mu přikazuje, aby činil pokání a obrátil se od svých zlých cest (Skut. 17,30). Přitom ani zde nejde o to, zda k tomu má

sílu nebo ne. Otázkou je jen, zda **chce**. Bůh má moc, má skutečné chtění, má klíč ke každému požehnání člověka. Ale **chce** člověk přijít? Nabídka milosti tu stále je: „*Kdo **chce**, naber vody života zdarma*“ (Zj. 22, 17). Připomněli jsme si již slova Páně: „*Nechcete přijít ke mně*“.

Bůh ve Své milosti působí u každého člověka (srov. Job 33,17.18.29.30); dělá to nejrůznějším způsobem – skrze Své slovo a někdy i skrze mocnou řeč okolností. Avšak člověk se může tomuto působení uzavřít a tím vzhledem k sobě zmaří Boží plán (Luk. 7,30). Nad Jeruzalémem Pán musil kdysi tesklit: „*Kolikrát jsem chtěl shromáždit dítky tvé, tak jako slepiče shromažďuje kuřátka svá pod křídla, a **nechtěli jste!***“ (Mat. 23,37). V tom je to: Vy jste nechtěli!

Vzdor všem opačným ujišťováním nevěřícího člověka je jisté toto: Člověk má svědomí, a kromě toho je si instinktivně vědom toho, že má co činit s někým Vyšším. Neboť Bůh mu vložil do srdce věčnost (Kaz. 3,11 – elbf. př.). Proto je odpovědný uposlechnout Božího hlasu. Jestliže to neudělá, věčně zahyne – zahyne však nikoli proto, že neměl žádnou sílu (Bůh ji pro něj měl), nýbrž protože **nechtěl**. Jak je to vážné!

EuE 1990/241

C. H. Mackintosh:

O modlitbě a modlitebním shromáždění (Pokračování)

II. – Nyní budeme ve světle Písma svatého uvažovat o mravních podmínkách modlitby čili o charakteristických znacích, kterými se vyznačuje. Nic není vzácnější, než máme-li pro každý čin v našem praktickém křesťanském životě autoritu Božího slova. Nikdy nezapomínejme, že Písmo musí být ve všech našich otázkách a těžkostech naším jediným, velkým a nejvyšším rozhodujícím činitelem.

Nuže, co říká Písmo o nutných mravních (vnitřních) podmínkách společné modlitby, neboť toto je předmět, který nás

tu zvláště zajímá? Přečtěte si Ev. Matouše 18,19: „**Jestliže by dva z vás svolili** se na zemi o všelikou věc, za kterouž by prosili, stane se jim od Otce mého nebeského.“

Učíme se tu, že jednou z nutných podmínek našich modliteb je **soulad duší**, soulad srdcí, naprostá jednomyslnost. „Jestliže by dva z vás sladili se“ – měli jeden a týž společný tón. Nesmí tam být žádný neladící tón, protože vnáší jen zmatek.

Jsme-li například shromáždění, abychom prosili za působení evangelia, za obrácení duší, musíme být v té věci stejného smýšlení, musíme v ní mít před Bohem tentýž tón, **souhlasit** s tím. Není na místě, aby každý přinášel nějakou zvláštní (odlišnou) a osobní myšlenku, protože v takovém případě bychom nemohli očekávat vyslyšení na základě slova Páně, které právě bylo uvedeno.

Tato věc má nesmírně důležitý mravní dosah a má velký vliv na stav a charakter našich společných modliteb a našich modlitebních shromáždění. Nemůžeme jí věnovat dosti vážnou pozornost. Zdalipak skutečně často nemusíme naříkat nad rázem našich modlitebních shromáždění, jsou-li bez skutečného zaměření a předmětu, když například bychom měli být zaujati určitou společnou věcí a společně za ni naléhavě prosit Boha? Ve Skut. ap. 1 čteme o prvních učednících: „*Ti všichni trvali **jednomyslně** na modlitbě a pokorné prosbě s ženami a s Marií, matkou Ježíšovou, i s bratřími jeho*“. (Je zajímavé, že zde vidíme „Marii, matku Ježíšovu“ přítomnou na modlitebním shromáždění. Co by si asi pomyslíla, kdyby jí byl někdo řekl, že později milióny vyznavačských křesťanů se na ni budou obracet ve svých modlitbách?) A také ve 2. kapitole čteme: „*A když přišel den padesátý (= den letnic), byli **všichni jednomyslně** spolu*“ (1. v.).

Čekali podle příkazu Páně na Otcovo zaslíbení, na udělení Ducha Svatého. Měli zaručené slovo zaslíbení. Utěšitel měl zcela jistě přijít, ale toto je vůbec nezprošťovalo potřeby modlitby, nýbrž naopak bylo právě jejím požehnaným podkladem. Byli na téměř místě, prosili v jednomyslnosti: očekávali seslání zaslíbeného Ducha. Muži i ženy byli ve svých srdcích úplně

zaměstnání jen tím jedním velkým předmětem, vytrvale a ve svatém souladu, vážně a s vroucí touhou den co den čekali, že budou oděni mocí z výsosti (Luk. 24,49). Neměli bychom se shromažďovat k modlitebním shromážděním podobně jako oni, také s takovou jednou myslí?

Ovšemže nemáme prosit o příchod Ducha Svatého, protože **již byl vylit**, ale měli bychom snažně prosit o rozvíjení Jeho požehnané moci mezi námi. Dejme tomu, že bychom se nalézali na nějakém místě, kde vládnu duchovní smrt a duchovní temnoty, kde by nebylo ani jedno dechnutí života, kde by se ani jeden lístek nepohnul: nebe by se zdálo být z mědi, země ze železa – všude by převládaly pouhé prázdné, otupující formy, bylo by vidět jen navyklou rutinu, vyznavačství bez moci a síly, pyšnou namyšlenost, nevěru a pověru – nikdy by tam nebylo slyšet o něčem takovém, jako je obrácení. Co by se mělo dělat? Nechat se dále ochromovat nebo zotročovat takovým zhoubným a umrtvujícím ovzduším? Jistěže ne!

Co tedy dělat? Shromažďovat se, i kdybychom byli jen dva, kteří skutečně cítí ten neutěšený stav věcí, a **jednomyslně** vylévat svá srdce před Bohem, a očekávat na Něho, dokud On by na to suchopárné místo neseslal vydatný zúrodňující déšť mnohých požehnání. Neskládejme ruce v klín a neříkejme: „Ještě tu není vhodný čas“; nenechávejme se otupovat pochmurným rozumováním určité jednostranné teologie, která je právem označována za fatalistickou, a která říká: „Nade vším je Bůh a jedná podle Svě svrchované vůle. Musíme čekat na okamžik, který On zvolí. Všechna lidská úsilí jsou zbytečná a marná – my žádné probuzení nezpůsobíme. A vůbec musíme si dát pozor, abychom nepřivodili něco, co by bylo pouhým vzrušením citů.“

Taková usuzování jsou tím nebezpečnější, že obsahují něco, co je možné přijmout jaksi jako pravdu. A skutečně, je tu určitá pravda, ovšem, ale není to **celá pravda**. V tom je ono zlo. Je velice nebezpečné dívat se jen na jednu stránku pravdy, – snáze se vystříháme skutečného, zřejmého bludu. Jak mnoho duší, jinak horlivých, klopýtlo a bylo úplně odvedeno od

přímé cesty, protože viděly jen jednu stránku pravdy, anebo protože některou pravdu nesprávně použily. Nejedni užiteční a oddaní služebníci ztroskotali u víře a nechal se vytlačit z pracovního pole, které slibovalo bohatou žeň, neuváženým prosazováním určitých předkládaných učeních, která byla jen částečně pravdivá, ale neobsahovala **úplnou** Boží pravdu.

Přesto však nic se nemůže dotknout slov Páně v Mat. 18, 19, ani oslabit jejich moc. Jsou tu dál před očima víry v celé své požehnané plnosti, volně přístupná a zdarma, tak nesmírně vzácná; jsou jasná a není možné rozumět jim nějak jinak: „*Jestliže by dva z vás svolili se na zemi o **všelickou věc**, za kterouž by prosili, stane se jim od Otce mého nebeského*“. Toto je naše zásada a naše oprávnění, naše zplnomocnění, abychom se spojili v modlitebním shromáždění ohledně určité věci, která vyvstává před naším srdcem. Co tedy máme dělat, jestliže naříkáme nad chladem, nad strnulostí, nad stavem smrti kolem nás, – jsme-li sklíčení tím, že při kázání evangelia bývá tak málo viditelného ovoce, anebo i nad nedostatkem moci při zvěstování a kvůli naprostému chybění skutečných výsledků, – jestliže nás sklíčuje suchopárnost, zemdenost, těžkopádnost a snížený tón všech našich shromáždění, ať u stolu Páně, nebo před trůnem milosti, anebo kolem osvěžujícího pramene Písma svatého, co máme dělat?

Co tedy dělat? Měli bychom skládat ruce v klín s chladnou, nevěřící lhostejností? Máme klesat na mysli a dávat průchod steskům, nespokojenosti, reptání, podrážděnosti anebo snad i rozhněvání? Odstup to! Naopak shromážďujme se „**jednomyslně** – na téměř místě“, padajíce na svou tvář před Bohem a vylévající před Ním svá srdce jako **jeden** muž a opírajíce se o věrné slovo Pána v Mat. 18,19.

Zde máme ten velký léčebný prostředek, pomoc, která nikdy neselže. Ano, „Bůh je nade vším a jedná podle Své svrchované vůle“, ale to je právě důvod, proč musíme čekat na Něho. Jistěže všechna lidská úsilí jsou marná, a že my nedokážeme způsobit nějaké probuzení. Ale právě proto musíme vyhledávat Boží moc a prosit Boha, aby spasil duše. A jistě se také

máme mít na pozoru a **vystříhat se**, abychom nezpůsobili něco, o čem by se nakonec ukázalo, že to bylo jen vzrušení citů, – ale zda se právě tak nemáme mít na pozoru a bát se před chladností, vlažností, otupělou strnulostí, vlažností a sobeckou lhostejností?

Dokud je Kristus po Boží pravici, a dokud je Duch Svatý uprostřed nás a v našich srdcích – dokud máme Boží slovo ve svých rukách a výrok v Mat. 18,19, je jasné, že nemáme žádnou omluvu pro suchopárnost, mrtvou strnulost neužitečnost, chladnost a lhostejnost, nemůžeme omlouvat unavující a neužitečná shromáždění, nedostatek svěžesti v našich shromážděních a malé požehnání v naší službě. Očekávejme ve svatém souladu a jednomyslnosti na Boha a Jeho požehnání jistě přijde.

(pokračování příště, dá-li Pán)

K dnešnímu autorovi:

Charles Henry MACKINTOSH (1820–1896)

C. H. Mackintosh, jehož iniciály „C. H. M.“ jsou dobře známé mnoha křesťanům v celém světě, se narodil v říjnu 1820 v Glenmalure Barracks v hrabství Wicklow v Irsku. Jeho otec byl důstojníkem z povolání, matka pocházela ze starousedlé irské rodiny. Ve stáří 18 let prožil duchovní probuzení z podnětu dopisů, které mu psala po svém obrácení jeho sestra. Pokoj dosáhl četbou spisu br. J. N. Darbyho: „Působení Ducha Svatého“. Přitom se mu stala obzvláště důležitou skutečnost, že základem našeho pokoje s Bohem není dílo Krista **v** nás, nýbrž Jeho dílo **pro** nás.

Jako mladý křesťan dostal místo v jednom obchodě v irském hrabství Limerick. Mnoho četl Boží slovo a pilně se učil. R. 1844 otevřel soukromou školu ve Westportu a horlivě se věnoval pedagogické práci. Jeho duchovní postoj se vyznačoval přáním vyhradit Kristu ve svém životě ničím jiným nedotče-

né první místo a považovat Jeho dílo za hlavní věc. Když ale r. 1853 upozoroval, že práce se školou ho zaměstnává tolik, že se musí bát, aby se nenastala jeho hlavním zájmem, vzdal se této služby. Odebral se pak do Dublinu, kde se setkal s J. G. Bellettem a dalšími bratry. Začal potom veřejně jak věřícím, tak nevěřícím zvěstovat Boží slovo.

V té době už začal spisovat výklady k pěti knihám Mojžíšovým, které pak vyšly tiskem. R. 1858 začal s bratrem Andrewem Millerem vydávat časopis „Things New and Old“ (Věci nové a staré), který řídil až do r. 1880, kdy jeho vydávání předal bratru Ch. Stanleyovi.

C. H. Mackintosh vedle své bohaté literární práce mnoho let zvěstoval a obhajoval evangelium a křesťanskou pravdu, a Bůh se k jeho práci viditelně přiznával. R. 1859–1860 došlo v Irsku k velkému probuzení, jehož se také prakticky účastnil.

Byl velkým mužem víry, který vždy rád svědčil o tom, že Bůh ho sice často uváděl do zkoušek, avšak nikdy ho nenechal trpět nějaký nedostatek po celou dobu, kdy stál ve službě evangelia a byl bez výdělečné hmotné práce.

Řada jeho spisů vyšla v šesti knihách sebraných spisů (Miscellaneous Writings). Do češtiny byly přeloženy: Život víry (ze života a doby Davida); Eliáš tesbitský; Ty a dům tvůj; Nerovné jho; Blahoslavenství, – vedle řady menších úvah. Je zajímavé, že první spis, který vydal r. 1843, měl název „Pokoje Boží“, a poslední, napsaný několik měsíců před odchodem k Pánu, měl titul: „Bůh pokoje“.

Poslední léta života strávil v anglickém Cheltenhamu (sz. od Bristolu), kde pokračoval v písemné službě, když se pro stáří musil vzdát ústní zvěstovatelské práce. Odešel v pokoji k svému Pánu 2. listopadu 1896. Na pohřbu, který byl o čtyři dny později a jehož se účastnilo mnoho křesťanů, promluvil dr. Walter P. Wolston na podkladě 1. M. 25,8–10 a Žid. 8,10 o pohřbu Abrahama. Byl pohřben vedle hrobky své milované manželky. Závěrem zazpívali shromáždění krásnou píseň o křesťanské nebeské naději od J. N. Darbyho.

(Arend Remmers: „Gedenket eurer Führer“, str.95–98)

Prosíme o další modlitby za tuto práci, aby Pán byl oslaven a všem se dostalo požehnání – (Žid. 13,18).

ZPRÁVY (č.3/4 – 1992)

ALBÁNIE: Z NSR byla 3. dubna 1992 vypravena nákladním autem s přívěsem a mikrobusem 112–tunová zásilka s 5.300 balíčky pro žáky ve školách, které obsahovaly vydatné jídlo a také literaturu pro děti a jejich rodiče. Při cestě pomáhal bratřím tlumočením jeden mladý albánský bratr, který žije ve Vídni. Po dvoudenním rozdávání ve školách předali bratři italským bratřím, kteří pracují v Albánii na plný úvazek s křesťanskou literaturou (téměř všichni Albánci mluví italsky), 2 tisíce italských kalendářů „Dobré símě“ a mnoho jiné literatury a dětských spisů, určených zvláště pro dětské domovy.

Hospodářská situace v zemi je nadále špatná – pro nedostatek surovin vážně průmysl a je více než 60% nezaměstnaných. Přívod vody a elektrického proudu je denně omezen jen na několik hodin.

Třebaže uvedená praktická pomoc je jen „kapičkou na horký kámen“, můžeme doufat a prosit, aby spisy a zaseté símě přinesly trvalé požehnání a aby z nich vzešlo ovoce pro věčnost.

MWHF 269–70/4–5

CHORVATSKO (Jugoslávie): M. T. ze Záhřebu píše: Dostali jsme od nějakých křesťanů dvě brožurky: „Dokonalost oběti Krista“ a „Bezpečnost, jistota a radost“ od George Cuttinga. Tyto sešitky nám přinesly mnoho požehnání. Zde na zemi potřebujeme ještě více takové křesťanské literatury.

Jsme skupina asi 10 věřících křesťanů bez zvláštního pojmenování. Je to skrovný začátek, ale věříme Pánu a Jeho Slovu, že si nás chce použít a působit skrze nás. Spoléháme na to, že v naší zemi může dojít k probuzení. Mnoho lidí už slyšelo radostnou zvěst evangelia, ale chybí jim další vzdělá-

vací literatura, takže zůstávají jen znovuzrozenými dušemi a nemohou se stát učedníky ve škole Páně, kteří by pak také mohli rozhodně svědčit o Ježíši a pomáhat druhým.

Pro tyto nedávno obrácené máme většinou jen kázání a modlitbu, ale chybí příslušná potřebná literatura, aby mohli být dále vedeni ve víře a aby byl u nich probouzen zájem o Boží slovo. Jsme tak smělí a prosíme vás, pošlete nám několik kusů výše uvedených sešitků, protože nám tolik pomohly...

MWHF 269–70/2–3

ŘECKO: Dva bratři z NSR a br. Jean Muller z Paříže se zúčastnili velikonoční konference v Aténách, která měla za téma sedm okružních dopisů z druhé a třetí kapitoly Zjevení. Konference se účastnil také bratr Kariophyllis, který před delší dobou oslepl. (V květnu odešel ku Pánu a vznikla tím velká mezera nejen pro shromáždění v Patrasu, ale i pro celé Řecko.)

Úvahy konference vedly účastníky od Efezu – opuštění první lásky, přes Filadelfii – „*Drž pevně, co máš*“ až k Laodicii, kde je tomu, kdo zvítězí, také ještě nabízena odměna. Jsme takovými vítězi? Povzbuzením byla práce dvou mladých bratří, kteří konferenci překládali, mj. do angličtiny.

Byla také možnost navštívit věřící v Amaliada (asi 300 km záp. od Atén), kde žijí bratři Chadoulas a Kouroumalas, a v Patrasu.

V Řecku žije už jen málo věřících (většinou osamoceně a ve větších vzdálenostech od sebe) se svými dětmi a příbuznými. Prosme dále Pána, aby i tam bylo zachováno Jeho svědectví.

MWHF 269–70/6–7

INDIE: Bratr K. Yohan psal v dubnu z Tenali: Evangelizační skupina 16 bratří navštívila 25 vesnic v okolí Nellore a 25 vesnic v kraji Banaganapalli. Přitom již mohlo být pokřtěno 32 obrácených osob. Povzbuzením pro věřící jsou při oněch cestách uvažování Písma v jednotlivých shromážděních. Tato práce měla pokračovat až do konce července. Je velikou pomocí pro

nová svědectví Církve Páně ve vesnicích. Mnoho obrácených přichází přímo z hinduismu. Dříve se klaněli ďáblu, nyní však jsou obrázeni k živému Bohu. Pro tuto práci bylo třeba 5 tisíc Biblí, 20 tis. Nových zákonů a 50 tis. traktátů. Pro některé vesnice, kam není možné dostat se autobusem nebo vlakem, se používá vůz tažený koňským spřežením, jinde se chodí pěšky.

Ve dvou dalších vesnicích (Moguluru a Jagarlamudi) žádali věřící o obecenství u stolu Páně. Nově obrázení na různých místech prosí o konání tří denních shromáždění s uvažováním Písma. Jen málo jich už lépe zná Písmo. Ukazuje se velká potřeba mužů, kterých by Pán mohl použít k vyučování.

Bylo vytištěno tisíc kusů knihy R. K. Campbella: „Církev Boha živého“. Nově obrázení z celé rozsáhlé Indie prosí o písemnou službu na téma pravda a pořádek ve shromáždění. Také tato nová publikace může k tomu přispět.

Pro evangelizaci ve vesnicích už bylo vytištěno 300 tis. traktátů. Z různých částí Indie docházejí požadavky křesťanů, kteří spolupracují při šíření evangelia pomocí traktátů.

Do konce dubna bylo vytištěno 3 tis. kusů zpěvníku. Je žádaný i mezi křesťany v řadě jiných křesťanských skupin s mateřským jazykem „telugu“. Bratři mají v úmyslu, a prosí za to, přeložit do toho jazyka také celou Synopsis (přehledné úvahy o všech knihách Písma) od br. J. N. Darbyho, jejíž poslední díl byl nedávno v Indii vydán (asi v hindštině, která je ze 740 jazyků, jimiž se mluví v Indii, nejrozšířenější – mluví jí asi 30% obyvatel).

Počátkem března byla zahájena stavba 14 světnic v sirotčinci a při budově školy. Od srpna 1992 má být otevřena křesťanská prázdninová škola. Prosme Pána o znovuzrozené učitele.

MWHF 269–70/8–9

Jan 1,17

Ročník: 1

1992

Číslo: 7–8

DRUHÁ EPIŠTOLA JANA (souhrn společných úvah Božího slova)

V 1. Ep. Jana nalézáme učení o Osobě Krista. Byla napsána vzhledem k bludům, které – jako i dnes – působily již tenkrát. Čelí útokům nepřítele na pravdu, že Ježíš Kristus je Bůh i člověk v jedné osobě. – V 2. Ep. Jana je nám ukázáno, jak se má jednotlivý věřící chovat k nástrojům nepřítele, svůdcům.

Komu je adresován tento druhý Dopis?

„Starší v Kristu vyvolené paní i dítkám jejím, kteréž já miluji v pravdě, a ne sám já, ale i všichni, kteříž poznali pravdu, pro pravdu, kteráž zůstává v nás, a s námi bude na věky.“ (1.–2. v.)

Tento, ač krátký, přesto však tak důležitý dopis není adresován nějakému shromáždění, ani nějakému Božímu služebníku, který by zastával určité zvlášť odpovědné místo, ale jedné paní a jejím dětem. Duch Boží nám tím zřejmě chtěl ukázat, že doporučené věci a napomenutí obsažené v něm platí pro každého z nás. Nejen každý bratr, ale i každá sestra, jejíž místo je přece spíše doma a v ústraní, jsou povinni držet pravdu v lásce a nenechat se nikým od toho odvést.

Jan, poslední z apoštolů, povoláný bdít nad Církví v době, kdy už se mnozí lidé stali antikristy, se tu nazývá pouze „starší“. Jako první věc připomíná adresátce toho dopisu její vyvolení. Neměla na to zapomínat v oněch dnech, kdy ve vyznavačském křesťanstvu již byli svůdcové. Byla vyvolena v Kristu Bohem a pro Boha; On ji vyňal z jejích přirozených spojení

s okolním světem a přesadil do nových vztahů, které jsou podle Jeho myšlenek. Jak dobré, jsme-li si stále vědomi tohoto svrchovaného činu Boží milosti!

Apoštol zahrnuje do svého oslovení také děti té sestry. Také ony přec mají být uvedeny do pravdy a mají v ní zůstat. Kéž bychom si i my vždy toho byli vědomi, jak naše chování vůči Kristu, vůči křesťanské pravdě a jejím odpůrcům má vliv na všechny, kteří jsou v našem domě!

Pravda, láska a poslušnost

Tyto tři věci: pravda, láska a poslušnost (chodit v příkázáních) se v tomto krátkém Dopisu vyskytují nápadně často. Jsou spolu úzce spjaté a není možné oddělit je od sebe, aby neztratily svůj zvláštní ráz. Jedna vyplývá z druhé a všechny vzájemně závisí na sobě.

Především je ukazováno na pravdu. Ona se stala skrze Ježíše Krista (Jan 1,17) a je základem křesťanství: Bůh zjevený jako Otec – v Synu, skrze Ducha a skrze Slovo. Pravda není jen nějaké učení; jde u ní o něco živého: o Krista; – o Ducha Svatého jako sílu života; – o živé Slovo, dokonalé vyjádření toho, co je Bůh, o vyjádření Jeho myšlenek, Jeho rad (plánů) a Jeho vůle.

Není řečeno, že Bůh je pravda; On nemůže být zástupcem nebo představitelem někoho jiného. Avšak **Kristus** je ta pravda (Jan 14,6), neboť nám představil Boha takového, jaký On je, ve všech Jeho dokonalostech. **Duch Svatý** je Duch pravdy (Jan 16,13), protože duši zjevuje Krista, a to skrze Slovo. Také **Slovo** je pravda (Jan 17,17). Máme tedy to, co věčně zůstává a nemůže pominout: Krista, Ducha Svatého a Slovo, pravdu, „*kteráž zůstává v nás, a s námi bude na věky*“. Tyto Boží zdroje uprostřed úpadku a zmatku v křesťanstvu jsou tak víře mocným povzbuzením!

Jak vzácné je obecenství Ducha mezi oním „*starším*“ a touto sestrou a jejími dětmi! Existuje mezi těmi, kteří znají pravdu a chodí v ní. Láska z Boha odpovídá pravdě, neboť „*se spolu*

raduje s pravdou“ (1. Kor. 13,6 – elbf. př.) a ne s učením, která popírají pravdu.

„Budiž (elbf. př.: bude) s vámi milost, milosrdenství, a pokoj od Boha Otce, i od Pána Ježíše Krista, Syna Otcova, v pravdě a v lásce.“ (3. v.)

Toto není jen nějaké přání, nýbrž skutečné ujištění pro tuto vyvolenou paní a její děti. Boží přízeň doprovází věrného, který chodí po Jeho cestách.

Proč je tu ten neobvyklý výraz: „Syn Otce“? Je to určitá odpověď na popírání Jeho slávy. Duch Boží tu klade před zraky odpůrce jasné prohlášení, aby posilnil tuto křesťanskou rodinu, vybízenou k věrnosti.

„Zradoval jsem se velmi, že jsem našel některé z dětí tvých, an chodí (= chodící) v pravdě, jakož jsme přikázání vzali od Otce.“ (4. v.)

Jan tu dělá určité omezení. Jedno nebo více jejích dětí asi ještě nepoznalo Ježíše jako svého Pána a Spasitele, anebo se dostalo pod vliv svůdců. – Nejde jen o to poznat pravdu, nýbrž také „chodit“ v ní, anebo, jak je řečeno v Ev. Jana 3,21 „činit“ pravdu. Musí se na ní podílet **srdce** a její autorita musí být uznávána ve **svědomí**. O to tu jde.

Nejde tu o nějaký zákonní příkaz, který by se obracel na přirozeného člověka, nýbrž jde o „**přikázání od Otce**“, z Něhož jsme narozeni a z Něhož máme život. Chodíme v Duchu, v Jeho síle a je nám radostí zpytovat Jeho vůli a žít podle Jeho přikázání. Právě v Evangelii Jana, kde zákon je úplně ponecháván stranou, je tak často řeč o přikázáních. Boží Syn nám nikde tolik nezáří vstříc jako právě tam, a právě On tak rád mluví o přikázáních Otce pro Sebe a pro nás, protože tak plně zaujímal postavení člověka v poslušnosti a závislosti.

„A nyní prosím tebe, paní, ne jako (nějaké) nové přikázání předkládaje tobě, ale to, kteréž jsme měli od počátku, abychom milovali jedni druhé. A totoť jest ta láska, abychom chodili podle přikázání jeho. Přikázání pak toto jest, jakž jste slyšali od počátku, abyste v něm chodili.“ (5.–6.)

v.)

Apoštol trvá na tom přikázání, které jsme „měli“ a „slyšeli od počátku“. Shrnuje je slovy: „*abychom milovali jedni druhé*“. Láska z Boha přichází k svému ryzímu vyjádření, jestliže „*chodíme podle přikázání jeho*“. Pravda a poslušnost jsou kolejemi pravé lásky a zároveň její ochranou. Vidíme to představené tak úžasným způsobem v Kristu. V Něm přišla láska na svět. Ale On byl také **pravdou**, neboť všechno zjevoval a kladl na správné místo. A k tomu byl také **poslušným člověkem**, jehož láska k Otci se ve všech věcech projevovala poslušností. Přišel, aby činil vůli Toho, který Ho poslal.

Také křesťan je povolán k takovému praktickému životu. Poslouchat Krista s pravdou v srdci, v okoušení lásky jako zdroje všeho: to je charakter Krista.

Tělo může vyvíjet určité napodobení toho a vystavovat na odiv velkou lásku; není při tom však ani pravda ani poslušnost; tělo není schopné žít (představovat) „Krista“. Držme pevně, co bylo řečeno už v prvním Dopise: „*Po tom poznáváme, že milujeme dítky Boží, když Boha milujeme, a přikázání jeho ostříháme.*“ (1. Jana 5,2)

Jak se máme chovat k bludařům

„Neboť mnozí bludaři (= svůdci) vyšli na svět, kteříž nevyznávají Ježíše Krista přišlého v těle. Takový každý jest bludař (= svůdce) a antikrist.“ (7. v.)

Jan se vždy znovu vrací k tomu, co „jsme měli od počátku“ (6. v.), protože za jeho dnů již „mnozí svůdci vyšli na svět“. Tito se kdysi počítali k Církvi, ale, jsouce oklamáni satanem, opustili ji, aby popírali pravdu o Osobě Krista. Nyní nesli hrozný charakter svůdců a antikristů. V Dopise Judy je zlo viděno jako pocházející od těch, kteří „podešli“, tj. vloudili se. Dopisy Jana naproti tomu mají na zřeteli určitý pozdější den, „poslední hodinu“, kdy tito muži „vyšli“, aby se jako zjevní odpůrci protivili pravdě. Ten, kdo se – aniž byl vykoupen – připojí k Církvi Boží a určitou dobu v ní zaujímá místo jako křesťan, vychází z ní

mnohem horší, než do ní vstoupil. Nenávidí jak pravdu, tak i ty, kdo ji pevně drží. Považuje nyní za svůj úkol svádět věřící, překrucovat pravdu a popírat Krista.

Již v prvním Dopise (kap. 2,18–27 a 4,2–6) jsou nám uká-
záni takoví svůdci. Nemusejí sice popírat historickou skuteč-
nost Kristova narození, avšak nevyznávají – jako ti, kteří mají
život z Boha a pomazání Ducha –, že Osoba Krista v těle při-
šla jako „*Bůh zjevený v těle*“. Jde o vyznání pravdy, že v Něm
je spojeno božství i člověčenství. Tato skutečnost je základem
křesťanství, bez něhož není možné vykoupení.

**„Hleďtež sebe, abychom neztratili toho, o čem jsme
pracovali, ale odplatu plnou abychom vzali.“** (8. v.)

Tato sestra a její děti – jako přirozeně i my všichni (srov. 1.
Jan. 2,28) – měli se mít na pozoru, aby jejich mysl (nebo myš-
lenky) nebyly odvedeny od jednoduchosti vůči Kristu (srov. 2.
Kor. 11,3 – elbf. př. a fr. J. N. D.) a nepřišly do styku s těmi,
kteří zavrhnou učení Krista.

Kdyby tyto duše odešly od pravdy, apoštol by ztratil ovoce
své práce. Zřejmě to byl on, jenž jim zvláště sloužil. Ale nyní
jim tu přichází na pomoc a dovolává se jejich lásky k němu:
Budou-li se pevně držet pravdy, on obdrží v den Kristův plnou
odměnu.

**„Každý, kdož přestupuje (= jde dále), a nezůstává v uče-
ní Kristovu, nemá Boha; kdož zůstává v učení (Kristovu),
tenť i Otce i Syna má.“** (9. v.)

Každý, kdo zachází dále, tj. kdo překračuje hranici nám da-
ných zjevení, která nám byla dána „*od počátku*“, tvrdě, že při-
náší něco nového, – každý, kdo hlásá nějaké učení, které na-
padá pravdu o Osobě Krista, **nemá Boha**. Někaké další „dopl-
ňování“ pravdy o Kristu, zjevené nám v Božím slovu, vede
 pryč od Boha, ke lži. Kdo však zůstává v učení a odmítá
všechno, co od něho odvádí, má jak Otce, tak i Syna. (Srov.
též 1. Jan. 2,23.24.)

**„Přichází-li kdo k vám, a tohoto učení nepřináší, nepři-
jímejte ho do domu, aniž ho pozdravujte. Neboť kdož ta-**

kového pozdravuje, obcuje (= účastní se) skutkům jeho zlým.“ (10.–11. v.)

Tento jasně srozumitelný pokyn Božího slova, které se tu obrací na jednu sestru a její děti, nepotřebuje další objasnění, nýbrž jen věrné uposlechnutí i v dnešních dnech, kdy tak mnoho svůdců obchází a hledá posluchače. Každý styk s takovými nástroji temnosti, každé projevování lásky nebo přátelství jim, i kdyby to byl třeba jen pozdrav, jímž se vyjadřuje určité obecenství, znamená účastnit se jejich zlých skutků, i když přitom takový věřící tvrdí, že on sám jejich zlé učení zavrhuje. Každému, kdo pěstuje obecenství s takovými bludaři, se musíme vyhýbat, stejně jako jim samým. Jde tu o to, zda jsme věrní vůči samému Pánu; kompromisy jsou zradou na Něm.

„Mnoho vám psátí měv, nechtěl jsem se svěřiti (= to učiniti pomoci) papíru a černidlu (= inkoustu), ale mám naději, že k vám přijdu a ústy k ústům mluvíti budu, aby radost naše naplněna byla. Pozdravují tě dítky sestry tvé (v Pánu) vyvolené. (Amen.)“ (12.–13. v.)

Tento pozdrav svědčí o takové lásce, jaká by měla vládnout mezi věřícími. Apoštol očekával, že tato sestra se svými věřícími dětmi uposlechně pokynů tohoto dopisu. Doufal, že ji bude moci navštívit a předpokládal, že pak budou moci rozmlouvat o pravdě o Osobě Krista a budou společně okoušet „plnou radost“, která z toho plyne.

Poté, co Kristus přišel na tento svět, mohou se nyní věřící shromažďovat k Jeho jménu a pobývat tak v přítomnosti Boha milosti. Podaří-li se nepříteli otrást jimi v pevném držení této pravdy, nemají pak už žádný jiný prostředek pomoci. Satan se snaží dosáhnout svého zlého cíle pronásledováním nebo lstí. Jestliže se však duše osobní vírou a poslušností drží Krista a Jeho pravdy, zůstane pevně stát vůči jeho útokům a bude okoušet pokoj a požehnání.

HF 1964/43–50 a samostatně vydaná kniha: „Was wahr ist in Ihm und in euch“ („Co jest pravdivé v Něm i ve vás“ /1. Jan. 2,8/), 1964, nakl. Beröa, Curych, str. 99–107. Viz též v „Křes-

ťanském kalendáři“ listy: 11. února a 30. září.

Tyto úvahy jsou pouze lidským slovem. Jak vždy upozorňujeme, plné požehnání můžeš mít jen tehdy, budeš-li je číst s otevřeným **Božím** slovem po ruce a s modlitbou.

J. G. Bellett:

Velký Dárce

Krátká událost v Betanii, jíž končí 10. kapitola Ev. Lukáše, je pro toto Evangelium příznačná. Jako celé Evangelium, i tato událost je nám zaznamenána, aby našim srdcím byly ukázány velké a důležité zásady pravdy. Obě sestry, které nám tu jsou představeny, byly naprosto různého smýšlení. Pán Ježíš je staví na zkoušku, aby se ukázalo, zda v nich působí Kristova mysl, a tak je nám v této věci podán Boží úsudek, pro nás velice cenný.

Dům, kam nyní vstupujeme, patřil Martě. Duch Boží nám to sděluje spolu s něčím, co je typické pro Martu. S velice ochotným srdcem přijala Pána Ježíše do svého domu a připravila pro Něj to nejlepší, co měla. Myslíla si, že to bude odpovídat Jeho práci a Jeho únavné službě. Marta až příliš dobře věděla, že Jeho putování od místa k místu byly cesty dobrého Samaritána, který chodil pěšky i tam, kde jiní mohli jezdit. A měla Ho příliš ráda, než aby si nevšimla Jeho únavy a aby neudělala vše, čeho bylo třeba.

Maria však neměla dům, aby ho Pánu mohla dát k dispozici! Cítila se, jako i On sám, ve své mysli jako nějaký cizinec. Ale zato Mu vírou otevřela své srdce a Jemu, svému Pánu, tam dala místo. Zaujala své místo u Jeho nohou a naslouchala Jeho slovům. Věděla právě tak dobře jako její sestra Marta, že je unaven, ale věděla též, že v Něm je taková plnost, která nezná žádnou únavu. A namísto toho, aby její ruka nebo noha **sloužila** Jemu, raději chce, aby její ucho, její srdce **mělo užitek** z Něj. Právě v tom je rozdíl mezi oběma sestrami. Martino oko vidělo Jeho únavu a ona Mu chtěla něco **dát**; víra Marie, vzdor

tomu, že byl unaven, chtěla od Něho **přijímat**.

Toto nám umožňuje proniknout poněkud do myšlenek a smýšlení Syna Božího. Pán přijímá péči Marty, pokud to byla jednoduchá a pilná starost o to, co právě potřeboval. Avšak jakmile se Marta svým smýšlením staví do odporu k postoji své sestry, dostává se jí od Pána pokárání a ona se musí naučit, že Maria Ho svou vírou osvěžila daleko více, než to ona mohla učinit pohodlím a příjemnými věcmi svého domu i veškerou svou námahou. Mariina víra představila jaksi Pánu Ježíši Jeho vlastní božskou slávu. Ne že On by to potřeboval, avšak víra Marie od Něj čekala, že ačkoli je unaven, přesto ji může nasytit a osvěžit. Seděla u Jeho nohou a naslouchala Jeho slovům. Nebyl tu žádný chrám, nebylo tu světlo slunce (Zj. 21,22.23), neboť tu byl přítomen Boží Syn a On byl Marii vším. A ona rozuměla tomuto tajemství a byla v něm šťastná. Jak to bylo požehnané!

Když jindy seděl žíznivý a unaven u studnice Jákovovy, zapomněl na to vše, jakmile mohl rozdávat onu živou vodu, kterou nemohlo vynést žádné vědro z nějaké studny, kterou nemohl dát žádný pramen kromě toho, který byl v Něm. A Maria zde přináší svou duši k témuž pramenu a studnici vody živé a ví, že Ho může plně využít pro sebe jako kdykoli jindy, přestože je převelice unaven.

Milí bratři a sestry, jaké důležité pravdy jsou nám tu odhaleny! Náš Bůh tu pro Sebe uplatňuje místo nejvyšší moci a svrchované dobrotivosti a chce, abychom byli Jeho dlužníky. Jemu je mnohem vzácnější, okoušíme-li a oceňujeme-li Jeho plnost, než všechna naše služba, kterou můžeme pro Něho konat. I když On by mohl mít nárok na něco více, než co je Mu schopné dát celé stvoření, přesto si především přeje, abychom se obraceli na Jeho lásku a čerpali z Jeho neobsáhlých pokladů. Pocta, kterou v sobě chová naše důvěra k Němu, je Mu nejvyšší ctí; neboť určitou součástí Jeho slávy je: dávat vždy znovu, žehnat, otevírat a nechat k nám proudit nevyčerpatelné zdroje dobra. Za doby zákona od člověka něco očekával, ale v období evangelia milosti je to On, jenž dává nám.

Náš Pán řekl: „*Blahoslaveněji jest dáti nežli bráti*“ (Skut. 20,35). Chce takové místo, místo Dárce, zaujímat po celou věčnost; neboť „*beze všeho odporu menší od většího požehnání bere*“ (Žid. 7,7). Jistěže bude oslavován ode všeho, co v sobě má dýchání; ale především z Něho samého a z trůnu, sídla Jeho slávy bude vycházet nepřetržitý proud požehnání – světlo k radosti, voda k osvěžení a listy stromu k uzdravení. A náš Bůh bude nalézat Svou vlastní radost a rozvíjet Svou vlastní slávu v tom, že navěky zůstane Dárcem.

ME 1862/259–260; HF 1964/8–10; EuE 1988/69–72

Tichost plná pokoje

„V utišení se a doufání bude síla vaše.“ (Izaiáš 30,15)

Pod tímto nadpisem napsal bratr J. N. Darby: „Proste mnoho a mluvte málo. Dovolte mi, abych vám obzvláště doporučil tu posvěcenou, pokoje plnou tichost, kterou má tolik rád Bůh a Jeho svatí. Výřečnost a sklon k mluvení jest jedem pro jakýkoli druh společného života svatých. Uhašuje lásku, působí zmatek v myslích, je zneužíváním času a zapíráním Boží přítomnosti. Lásky, poslušnosti, přívětivosti a nutnosti by nám měly být jedinou pohnutkou k mluvení; ve všech jiných případech je na místě mlčet.“

Buďte si navzájem oporou svatým životem, a ne mnohými slovy. Bůh bydlí jen v tichých duších, a také jazyk musí být zticha. Podívej se jen, jaké ovoce nese posvěcená tichost: je to síla, sebeovládání, a působí modlitbu, svobodu, moudrost, obecenství s Bohem a zbožnost.“

Napadlo tě už někdy při čtení Izaiáše 30,15, že toto místo má co činit s tvým jazykem? Bude to jistě k požehnání pro nás, pro naše rodiny i pro Církev, jestliže tomu správně porozumíme. Tichost a doufanlivost může být mnohými slovy zapuzována. Jakub nazývá jazyk „*nezkrotitelné zlé*“. Ale co je láska? Ta **nemluví, nýbrž miluje! Tichost nemůže být mluvena – tu je třeba uskutečnit.**

Být zticha a **trpělivě čekat**, důvěřovat jen Bohu a **mlčky** očekávat – něco takového je naší přirozenosti nemožné; to si musíme vyprosit a naučit se tomu, a většinou se tomu učíme v boji a v úzkosti.

kalendář DHN 18.1.1972

Křesťan v duchovním boji

„Neboť není bojování naše proti krvi a tělu, ale proti knížectvím, proti mocnostem, proti ovladatelům světa této temnoti, proti duchovní moci zla v nebeských místech.“

(Ef. 6,12 – elbf. př. a fr. př. J. N. D.)

Naše okolí, svět, v němž žijeme, je v duchovních temnotách. Obyvatelé zeměkoule jsou ovládáni všemi druhy mocí, které jsou mimo ně a které satan užívá, aby je držel v podmanění.

Jsou to **„knížectva, mocnosti, ovladatelé“** (všimněme si množného čísla), například: móda (oděvy, zábava, rekreace, atd.), filosofie (dávné i moderní), politické ideologie, moc, peníze, různé drogy, sláva, sexuální nevázanost, sekty, horoskopy, okultismus, atd.

„Duchovní moc zla“ (všimněme si jednotného čísla) **„v nebeských místech“** organizuje a sladuje všechny ty věci, vyvíjí jejich počet, přizpůsobuje jejich charakter době a kultuře určité země a také každé osobnosti. Touto mocí je zcela jistě „kníže světa tohoto“ (Jan 12,31), ďábel. Je to velice chytrý stratég. Přišel osobně a snažil se přivést ke klopýtnutí Syna člověka, našeho Pána Ježíše. V tomto případě však Ježíš Svou poslušností se stal vítězem a satan poraženým.

Křesťané, pozor! Máme před sebou stejného nepřítele ve světě, který je pro nás **mnohem nebezpečnější**, než byl kdykoli jindy. Ďábel se snaží probudit v nás **„žádost těla, žádost očí a pýchu života“** (1. Jan. 2,16). Pozor! Jeho zbraně a lákadla jsou vysoce vyvinuté a zdokonalené. Pozor! V boji je vždy jeden vítěz a jeden poražený! Démas například byl sveden,

zamilovav tento svět: byl to jeden poražený (2. Tim. 4,10). Pavel zase naopak mohl říci: „*Stříbra neb zlata neb roucha nežádal jsem od žádného*“ (Skut. 20,33): zde máme jednoho vítěze!

Naštěstí máme k boji k dispozici „*celé odění*“ (= výzbroj) *Boží*. Máme je mít ustavičně u sebe. Ono však může být použito jen „*v moci síly*“ Pána (Ef. 6,10). Boj na této zemi nikdy nekončí, ale vítězům je zaslíbena odměna, a ta bude důstojná Boha.

Pour Lui plaire 27.7.92

ÚVAHY O EVANGELIU LUKÁŠE

Kapitola 1,5 – 10

„*Byl za dnů Herodesa, krále judského kněz nějaký, jménem Zachariáš, z třídy Abiášovy, a manželka jeho ze dcer Aronových, a jméno její Alžběta.*“ (5. v.) Vyprávění Lukáše nás přenáší přímo mezi izraelský lid, spořádaně bydlící a těšící se určitému pokoji po všech těžkostech a útlacích, které trpěl v době syrských králů, když se navrátil z babylonského zajetí. Tyto zlé události jsou nám Duchem prorockým vykresleny dávno předtím v knize Daniele proroka (Dan. 11,1–35). Pomáhají nám udělat si představu o mnohem těžších a hroznějších událostech, jimiž židovský lid bude muset procházet ke konci svých dějin, před zjevením slávy Krále, který byl tak dlouho zavrhován.

Herodes panoval v Judsku; přesto však to nebyl Žid, ale Idumejec, potomek Ezaua, a proto vůbec neměl právo panovat v Izraeli. V dějinách je nazýván Herodes Veliký. Tento krutý a ctižádostivý tyran vyhlazoval všechny, kteří budili jeho nedůvěru, jak mezi Židy, tak i ve vlastní rodině. Jsa plný podezíravosti a nedůvěry, zbavoval se všeho, co mu vadilo. To nám vysvětluje, že si málo dělal ze života malých dětí v Betlémě, domnívaje se, že v jejich velkém počtu zasáhl jednoho budoucího uchazeče o trůn, na němž protiprávně seděl. Aby učinil svou

vládu Židům, kteří ho nenáviděli, snesitelnější, dal okázale opravit chrám v Jeruzalémě. Práce na jeho přestavbě trvaly 46 let (Jan 2,20).

Navenek bylo v Jeruzalémě všechno v pořádku. Dům byl vyčištěn od modlářství a ozdoben různými formami uctívání Hospodina. Přesto však srdce Židů a předních z nich byla od Pána daleko vzdálená, jak to říká prorok Izaiáš: „*Lid tento... rty mne ctí, ale srdce jejich daleko jest ode mne*“ (Mat. 15,8). Kněžství bylo vykonáváno podle řádu, zavedeného Davidem (1. Par. 24), a skládalo se z 24 tříd, podle počtu rodin, potomků Aronových.

Uprostřed tohoto upadajícího stavu věcí si však Bůh přesto uchovával určitý zbožný ostatek, skládající se z několika věrných, kteří truchlili nad zkázou svého národa a podle nepochybného zaslíbení Písem očekávali potěšení Izraele. Mezi těmito dušemi, které byly srdci Pána tolik drahé, byl kněz jménem Zachariáš a jeho manželka Alžběta. Jméno Zachariáš znamená „Bůh se rozpomíná“. Zdá se, že ukazuje na onu skutečnost, která tolik povzbuzuje víru, že totiž Bůh se rozpomenul na „*smlouvu svou svatou*“, že se rozpomenul na „*přísahu, kterouž přísáhl Abrahamovi*“ (Luk. 1,72.73). Jméno Alžběta pak znamená „přísaha Boží“. Význam těchto jmen mohl v jejich srdcích budit důvěru v naplnění Božích zaslíbení, a to tím více, že Zachariáš patřil k třídě Abiáš, která byla mezi 24 Aronovými rodinami, jimž bylo svěřeno kněžství, ve svém pořadí osmá. Číslo osm je v Božím slově symbolem vzkříšení, počátkem nového pořádku věcí, založeného na smrti a vzkříšení Krista (Luk. 9,28). Všechny tyto skutečnosti mohly v době celkového úpadku povzbuzovat víru.

„*Byli pak oba spravedliví před obličejem Božím, chodíce ve všech přikázáních a spravedlnostech (= ustanoveních) Páně bez úhony.*“ (6. v.) Toto inspirované sdělení nás uvádí přímo do židovského prostředí. Ona zbožná dvojice manželů byla hluboce spjatá s přikázáními a ustanoveními, která Bůh dal Svému izraelskému lidu. Všechny myšlenky a naděje, které s tím byly spjaté, tvořily rámec, v němž se měly naplnit velké a

slavné události. Alžběta pocházela z Aronových dcer. Oba dva byli spravedliví a bezúhonní před Bohem i před lidmi. Celý jejich život byl před Pánem – Hospodinem v židovském smyslu podle Jeho zákona v pořádku. Ona „ustanovení“ byly požadavky zákona, jimiž se Boží lid měl řídit.

Všimněme si, s jakou jednoduchostí Lukáš přistupuje k velkému a slavnému předmětu, o němž má podat podrobnou zprávu svému příteli Teofilovi. Jde o předmět, který mu Duch Svátý položil na srdce, a pro nějž mu také dá pravá slova, jimiž ho o něm bude musit informovat. Lukáš měl ze všech evangelistů nejdůvěrnější spojení s apoštolem Pavlem, kterému byl do určité míry společníkem, neboť sám apoštol ho řadí do skupiny svých spolupracovníků. Vidíme tedy, že pod vedením Ducha Svatého pojednává o věcech tak, že rozlišuje službu a svědectví apoštola, který se obracel především na Židy a teprve pak na pohany (národy). První dvě kapitoly nám tedy ukazují Pána Ježíše jako Toho, skrze Něhož Bůh byl připraven uskutečnit Svě někdejší závazky vůči Izraeli, a vše, co tu vidíme, je v souladu s tímto Božím záměrem vůči Jeho lidu.

„A neměli plodu, protože Alžběta byla neplodná, a oba se byli zestarali ve dnech svých.“ (7. v.) Víra těchto dvou zestárlých lidí byla postavena na velkou zkoušku: neměli děti. To byla pro zbožnou izraelskou ženu příčina velkého zármutku a pokoření, protože přáním každé bylo stát se matkou Mesiáše (Iz. 7,14). Zachariáš se za to stále modlil, jenže oba již zestárlí, takže vyslyšení jeho modliteb se zdálo být nemožné. Totéž se přihodilo Sáře, Rebece, Anně a řadě jiných, o nichž nám mluví Písma, když nás učí o Božích cestách.

Zachariáš a jeho manželka nesli znaky zbožného izraelského ostatku, jak nám ho vykreslují proroci, a zvláště Malachiáš. Rozpomínali se na Hospodina a byli poslušní Jeho příkázání. Avšak protože postrádali požehnání, které si pro sebe přál každý upřímný Žid, sami viděli, že musí hledat pomoc u Boha, který skrze Svěho proroka Malachiáše ohlásil příchod očekávaného velkého Vysvoboditele. Praktická spravedlnost a věrnost tohoto zbožného ostatku byly určitou přípravou k obdržení

zaslíbeného poselství a k jeho přijetí, což by otevřelo cestu do srdcí Tomu, jenž je Pánem chrámu.

„I stalo se, když on úřad kněžský konal v pořádku třídy své před Bohem, že vedlé (= podle) obyčeje úřadu kněžského los naň přišel, aby kadil, vejda do chrámu Páně.“ (8. 9. v. – Karaf. opr.) Světlo, které jim dávala zaslíbení učiněná pod zákonem, bylo prostředkem, jehož Duch Boží použil k utváření víry těchto Božích svědků, jejichž poslušnost se řídila zákonem. A tak působením Boží milosti tu už byli svatí Boží muži, jejichž svědectví napomáhalo jako světlo i těm, kteří jinak byli cizí a vzdálení od smlouvy s Izraelem a umožnilo jim poznat pravého Boha a sloužit Mu.

Pro Boha nadešel čas, aby již více nezadržoval požehnání, které si tolik přáli a o které tak vroucně prosili. Když Bůh vystupuje, řídí všechny věci až do nejmenších podrobností tak, aby požehnání mohlo být uděleno. Los, jímž měl být v početné kněžské rodině zvolen ten, jenž měl na zlatém oltáři obětovat kadidlo, určil k této službě Zachariáše: *„Do klínu umítán (= metán) bývá los, ale od Hospodina všechno řízení jeho.“* (Přisl. 16,33) Lidé si myslí, že los je řízen nějakou náhodou, ale vůbec tomu tak není. Ve všech věcech má svrchovanou ruku Bůh, ať jde o požehnání, které chce udělit Svým milovaným, nebo o soud (Joz. 7,18; 1. Sam. 14,41).

Služba kněze, který obětoval na zlatém oltáři kadidlo, obrazně znázorňovala vzácnou pravdu související s požehnáním, kterým Bůh chtěl obdařit Zachariáše. Měl na tom oltáři pálit *„kadidlo vonné“* (2. M. 31,11). Jednotlivé složky, z nichž se skládalo, ukazovaly v předobrazu na nezměrné dokonalosti Krista, jak se před zrakem Otce projevovaly v lidské stránce Pána. Kněz páлил to kadidlo na zlatém oltáři. Rozmanité stránky milosti tohoto Božího Člověka byly plně zjeveny působením ohně; byly to řeřavé uhlíky, vzaté z měděného oltáře, jimiž bylo páleno kadidlo na zlatém oltáři. Když byla ona svatá oběť Pána na kříži podrobena ohni Božího soudu, plně se ukázala veškerá výbornost Jeho osoby – Jeho poslušnost, Jeho láska k Otci a k Jeho lidu, který chtěl vykoupit – a vystupovala před

Otce jako líbezná vůně. Proto mohl říci: „*Protož mne miluje Otec, že já pokládám duši svou, abych ji zase vzal. Nižádnýť ji nebere ode mne, ale já pokládám ji sám od sebe. Mám moc položit ji, a mám moc zase vzít ji. To přikázání vzal jsem od Otce svého.*“ (Jan 10,17.18)

Když tak kněz pálil na zlatém oltáři kadidlo, byl předobrazem Krista, našeho nejvyššího Kněze, vyvýšeného po Jeho vítězství nad smrtí na pravici Otce a konajícího v Jeho přítomnosti službu Přímluvce ve prospěch vykoupených, procházejících na této zemi utrpeními. Protože kadidlo, které Aron a jeho synové obětovali na zlatém oltáři, bylo obrazem dokonalosti osoby Krista, bylo Bohu příjemné. Orodování a přímluvné prosby našeho velikého nejvyššího Kněze neustále trvají a působí, že na Jeho lid bohatě a vždy znovu sestupují rozmanitá požehnání.

Jaké to je potěšení pro nás, kteří jsme obklopeni nemocemi, těžkostmi a zkouškami, když víme, že skrze službu lásky, kterou On koná, je mocen „dokonale spasit“ ty, kteří skrze Něho přistupují k Bohu (Žid. 7,25). A tak Zachariáš, aniž si toho byl vědom, konal u zlatého oltáře předobrazně službu, skrze niž Bůh již předem mluvil o Tom, jehož výkupné dílo a kněžství byly základem všeho požehnání Jeho lidu i rozvinutí Boží moci v jejich prospěch.

„*A všechno množství lidu bylo venku, modlíce se v hodinu kadění.*“ (10. v.) Přístup do svatyně byl otevřen jenom rodině kněží, neboť dílo vykoupení ještě nebylo naplněno. Žalmista říká: „*Klaněti se budu **ke** svatému chrámu tvému v bázni tvé.*“ (Ž. 5,8b) Ti, kteří se báli Boha a chodili v spravedlnosti, byli Jemu příjemní; přes vzdálenost, která jim bránila vstoupit do svatyně, byli předměty Jeho lásky a Hospodinův obličej se skvěl nad nimi. I když systém zákona, pod nímž se oni nalézali, nemohl nic přivést k dokonalosti a nemohl způsobit dokonalý pokoj v otázce hříchu, přesto se radovali z Božího milosrdenství a z radostné a dobré zvěsti, že přijde Spasitel, který je vysvobodí. Všimněme si, že místo před chrámem, kde se nalézal lid, a které je označeno slovem, „venku“ (10. v.), bylo místem,

kde se nalézal měděný oltář, obraz kříže, jímž měla být otevřena cesta k svatyni.

„Hodina kadění“ byla ráno a večer. Dvakrát denně bylo přinášeno na zlatém oltáři „*kadění ustavičně*“ (2. M. 30,8) před Hospodina. Oheň je obrazem pronikajícího soudu Boží svatosti, jehož působením vznikal líbezně vonící dým, který vystupoval k Němu. Tento byl tedy obrazem výbornosti Osoby Krista, která bez přestání jako nějaká příjemná vůně stoupá k Božímu trůnu. Jeho orodování a přímlyvné prosby ve prospěch Jeho lidu, který je tu na zemi v boji a ve zkouškách, jsou Otcem vyslýchány pro úžasně dokonalosti Jeho osoby. Nebeští svatí ve slávě se budou podílet na této službě ve prospěch svědků Páně v den velikého soužení. Jejich modlitby budou v „*báních zlatých plných vůně*“ (Zj. 5,8); snažné prosby svatých, kteří budou na zemi procházet soužením, tak budou vystupovat k Bohu doprovázené výborností Krista pro Boha a podle požadavků Jeho slávy, jejímž je zlato obrazem.

ME 1943/273–279; 292/293 (pokračování, dá-li Bůh, příště)

M. Vogelsang:

Pán tě zná (Myšlenky k 139. Žalmu)

První verš tohoto Žalmu vyjadřuje daleko sahající skutečnost. „*Hospodine, ty jsi mne zkusil a seznal*“, tj. Pán mne naprosto zná! Tato myšlenka musí být nesnesitelná nevěřícímu. Kéž by vědomí, že Bůh zná celou vinu každého člověka, přivedlo ještě mnohého k obrácení!

Avšak vědomí: „Pán mne zná“ musí být nepříjemné i věřícímu, jehož život není v pořádku. Jestliže je něco v mém a v tvém životě, co nemůže obstát před zpytujícím Božím okem, tento verš by nás měl vždy znovu vést k tomu, abychom to před Bohem, a je-li třeba, i před lidmi dali do pořádku.

Avšak každému, kdo si přeje jít cestou v souladu s Bohem a s Jeho Slovem, je vzácné vědět, že Bůh zná celý jeho život a

zpytuje ho. On zná i naše pohnutky. V obecenství s Pánem můžeme v tichém ústraní a bez zábran vylévat své srdce před Tím, který je zná lépe než my sami. Když se Pán po třetí zeptal Petra: „*Šimone, (synu) Jonášův, miluješ-li mne?*“, Petr odpověděl: „*Pane, ty znáš všechno, ty víš, že tě miluji.*“ (Jan 21,17)

A tak i my můžeme Jemu přenechávat posuzování všeho, co děláme, i všech pohnutek k našim činům. To je potěšující stránkou onoho vědění. Avšak celá věc má také stránku odpovědnosti, a o ní pak David mluví ve 2. až 4. verši, kde uvádí sedm věcí nebo okolností, které Jeho Bůh dokonale zná.

1) Ty znáš sedění mé

Kde „sedíme“, kde nalézáme odpočinek, kde a s kým pěstujeme obecenství? Již první Žalm ukazuje, že sedění na „*stolici posměvačů*“ je něco, čeho se vystříhá „*blahoslavený*“, který nám je v tom Žalmu představen. Obecenství s nepřáteli Krista nikdy nemůže být požehnáním „seděním“. Pán ví, zda ty nebo já ještě sedíme na takovém místě. V takovém případě „vstaň“, opusť takové místo a nech si Pánem ukázat to místo, které je spojené s Jeho požehnáním. Myslím na ono místo, které znala již Maria: „*kteřáž i sedíc u noh Ježíšových, poslouchala slova jeho*“ (Luk. 10,39). Takové sedění u Jeho nohou nás vede k obecenství s Ním a Pán, který „zná naše sedění“, nás na takovém místě nenechá bez Svého požehnání. Zda jsme to už častokrát nezakusili?

2) Ty znáš povstání mé

V Božím slově „povstání“ často vyjadřuje pohotovost (připravenost) a službu. K čemu jsme hotovi, k čemu „povstáváme“? O starozákonních Božích mužích často čteme, že k vykonání Božího úkolu vstávali brzy ráno. Pomysleme třeba na Abrahama v nejtěžší hodině jeho života: „*Tedy vstav Abraham velmi ráno, osedlal osla svého.*“ (1. M. 22, 3) Známe něco z takové pohotovosti oněch dávných věřících, která byla vyjadřo-

vána i tím, že na Boží zavolání odpovídali: „Aj, já.“ (např. 1. Sam. 3,4 – v kral.: „*Ted’ jsem.*“)?

Avšak nemylme se! Je možné, že navenek děláme totéž, a přesto je to něco jiného. Co čteme ve 2. M. 32,6 o izraelském lidu? „*A nazítří vstavše velmi ráno, obětovali zápaly, a přivedli oběti pokojné. I sedl lid, aby jedl a pil, potom vstali, aby hráli* (= aby se veselili).“ Oni také vstali brzo ráno, vyvíjeli jistou náboženskou činnost – ale nesloužili Pánu, nýbrž zlatému teleti. Není to sama služba a nějaká činnost, co Pán u nás hledá. Chce, abychom Mu byli k dispozici, abychom činili, co On chce.

Dokonalým vzorem je nám i v tom Pán Ježíš. Celý Jeho život se vyznačoval oddaností, pohotovostí a službou. Když satan podnikl v getsemanské zahradě poslední pokus, aby Pána odradil od Jeho cesty, praví se o Něm: „A vstav od modlitby...“ (Luk. 22,45). Zda nám z této věty nezní plná rozhodnost a svatá síla života, který byl cele zasvěcen Bohu? Kéž by i mé „povstání“ vždy nalézalo Jeho souhlas.

3) Rozumíš myšlení mému zdaleka

Zde se dostáváme k jistému velice choulostivému okruhu. I když Pán zná celý můj život lépe než kdokoli jiný, přesto jsou v něm určité oblasti, jako třeba „sedění“ a „povstávání“, viditelné i druhým lidem. Avšak pokud jde o svět našich myšlenek, tento můžeme před lidmi skrývat, nikoli však před Ním. On je zná zdaleka. Víme až příliš dobře, jak to od přirozenosti vypadá v našich myšlenkách! „*Ze srdce... vycházejí zlá myšlení*“ (Mat., 15,19). Takto začíná Pán seznam hrozných činností, které vycházejí z našeho srdce.

Jímejme své myšlenky pod poslušnost Krista (2. Kor. 10,5)! S údivem a velebením můžeme i zde opět hledět na našeho Pána, který mohl ústy žalmisty prorocky říci: „*Zkusils srdce mého, navštívil je* (= prozkoumals mne) *v noci; zprubovals* (= přetřibil) *jsi mne, aniž jsi co shledal; to, což myslím, nepředstihá úst mých.*“ (Ž. 17,3)

4) Spatřuješ mé chození

U slova „chození“ můžeme v první řadě myslit na náš naprosto osobní praktický život. Nevidí Pán u nás, když si nás „prohlíží“, nějaké chození v radě bezbožných (Ž. 1,1)? Anebo je v našem srdci přání chodit tak, jak nás k tomu vždy znovu vybízí Písmo? „*Prosím (nebo: napomínám) tedy vás já, vězeň v Pánu, abyste chodili, jakž hodné jest (= důstojně) na to povolání, kterýmž povolání jste*“ (Ef. 4, 1); „*jakž sluší evangeliu Kristovu, obcujte (= chodte)*“ (Fil. 1,27); „*abyste chodili hodně (= důstojně) Pánu ke vsí jeho líbeznosti (= ke všemu zalíbení)*“ – Kol. 1,10. K dalšímu studiu tématu „chození“ se zvláště nabízejí Epištoly Petra. Apoštol v nich píše o marném chození (1. P. 1,18), o ctném chození (1. P. 2,12), o cudném chození (1. P. 3,2), o dobrém chození (1. P. 2,12), o výstředním chození (1. P. 4,3; 2. P. 2,12), o svatém obcování (1. P. 1,15; 2. P. 3, 11).

Pro naše chození, ano, pro všechno naše praktické chování platí odkaz na to, že hleděním na osobu našeho Pána se stáváme podobnějšími Jemu. O Janu Křtiteli čteme v Ev. Jana 1,36: „*Hleď na Ježíše, který tu **chodil***“ (– elbf. př.). – Jak úžasné bylo Jeho chození!

5) Spatřuješ mé ležení

U tohoto slova bychom si znovu chtěli všimnout něčeho praktického a položit si otázku, co je předmětem citů našich srdcí a s čím ona jsou spojena. Porovnejme učedníka Jana se soudcem Samsonem. O Janovi je řečeno, že odpočíval na prsou Ježíšových. Hluboké city jeho srdce patřily Pánu Ježíši. Jan věděl o lásce svého Pána, radoval se z ní a okoušel ji. Takto mohl z úst Pána obdržet důvěrná sdělení (Jan 13,25). On to byl také, který u Tiberiadského jezera poznal Pána první (Jan 21,7). Právě poznání plyne z osobního obecenství s Pánem.

Jak úplně jinak to vypadalo se Samsonem. City jeho srdce

patřily Dalile. Spal na jejích kolenou, a toto obecenství s těmi, kteří byli nepřáteli Božího lidu, ho nakonec přivedlo k ztrátě jeho nazarejství, jeho síly i zraku. Jestliže city našich srdcí patří Tomu, jenž nás vykoupil, budeme vnitřně růst. Jestliže však naše **srdce** patří světu, dříve či později ztratíme i **navenek** znaky svého nazarejství, znaky člověka, který je cele oddělen svému Bohu.

6) Dobře jsi povědom všech mých cest

Jestliže u slova „chození“ spíše myslíme na náš osobní praktický život s Pánem, slovo „cesta“ nám více připomíná naši cestu **s druhými**. Po takové cestě se neubírám sám – jdou se mnou po ní i jiní.

Bible jasně svědčí o tom, že pro každého člověka jsou zásadně možné **dvě** cesty. Každý se ubírá po jedné z nich. Jedna z těch cest je v 1. Žalmu, který jsme již několikrát připomněli, nazvána „cesta hříšníků“. Na ní se nalézají od přirozenosti každý člověk. Věřící však tuto cestu zásadně opustil a nastoupil jinou cestu, kterou Skutky apoštolské označují jako pravou „cestu“, tj. cestu křesťanů, cestu křesťanského vyznání (Skut. 9,2 – viz pozn. v elbf. překl.). Jestliže toto rozdělení cest trvá i **co do zásady**, je otázkou, kde je prakticky naše „stano-
viště“? Žalmista naprosto jasně popisuje, kde jediné je možné nalézt štěstí a požehnání: „*Blahoslavený ten muž, kterýž... na cestě hříšníků nestojí*“. Náš Pán velice dobře zná naše cesty. Kéž nám udělí milost, aby naše cesty před Ním obstály.

7) Neboť než mám na jazyku slovo, aj, Hospodine, ty to všechno víš

Mělo by nám snad být divné, že Ten, který zná naše myšlenky zdaleka, zná již předem i naše slova? Jistě všichni z vlastní zkušenosti víme, jakou pravdu má Jakub, když popisuje zhoubné následky našich slov (Jak. 3). Právě tak aktuální jsou i napomenutí týkající se „*prázdných* (= neužitečných) *slov*“ nebo dokonce „*mrzutých* (= špatných, zkažených, neslušných,

ošklivých, planých) *slov*“ (Mat. 12,36; Ef. 4,29).

Písmo také obsahuje mnohé povzbuzující odkazy a příklady k správnému, požehnanému používání našich slov. Poukázání na „*slovo v čas příhodný* (nebo: *v čas svůj*) *ó jak jest dobré!*“ (Přisl. 15,23) je jen jedním příkladem z mnohých v knize Přísloví. Jistě se vyplatí prostudovat někdy tu knihu a všimnout si, co říká o našem mluvení a o našich slovech.

Dvě další místa nám mohou ukázat, jaký požehnaný vliv mohou mít naše slova: „*Judas pak a Sílás, byvše i oni proroci, širokou řečí* (= mnohými slovy) *napomínali bratří a potvrzovali* (= posilovali je)“ (Sk. 15,32). „*Žádná řeč mrzutá* (v elbf. př.: *slovo zkažené*) *nevycházej z úst vašich, ale je-li jaká dobrá k vzdělání potřebnému, aby dala milost posluchačům.*“ (Ef. 4,29)

Závěrem bychom chtěli znovu upoutat naši pozornost na Toho, který byl dokonalý i ve Svých slovech: „*Krásnější jsi nad syny lidské, rozlita jest milost ve rtech tvých; protož tobě požehnal Bůh až na věky.*“ (Ž. 45,3) Nevěsta o něm v Písni Šalomounově říká: „*Rtové jeho (jako) lilie, prýstící myrhu tekutou.*“ (kap. 5,13)

Také lidé, kteří poznali Pána Ježíše během Jeho pozemského života, se „*divili libým slovům, pocházejícím z úst jeho*“, neboť „*nikdy tak člověk nemluvil, jako tento člověk*“ (Luk. 4,22; Jan 7,46). Pán mohl sám o Sobě říci: „*(Jsem naprosto) to, což (vám) i pravím*“ (Jan 8,25 – elbf. př.).

HF 1991/207

C. E. Stuart:

Původní křesťanství

1. přednáška: Působení Božího slova

Křesťanství je útočné. Vede boj proti mocem, které sice nejsou viditelné, ale přesto tu skutečně jsou. Jeho okruhem působení je svět a jeho cílem je obrácení duší z temnoty

k světlu a z moci satana k Bohu. Židovství mělo úzké hranice. Bůh svěřil Izraeli, že je jen jeden pravý Bůh. „*Slyš, Izraeli, Hospodin, Bůh náš, Hospodin jeden jest,*“ to znamená jen Ten, kterému přísluší jméno Hospodin. (5. M. 6,4)

Modly Egypta byly němými svědky Jeho moci. Izrael vždy znovu zakoušel, kdo je Bůh, a že kromě Něho nikdo jiný není. Jejich úkolem mezi národy na zemi bylo ostříhat toto svědectví. Zvláštní úkol Izraele nebyl v obrácení druhých lidí, nýbrž v ostříhání pravdy, právě se zřetelem k národům (pohanům), kterými Izrael byl obklopen. Jen **Izraelští** byli Božím lidem; žádný jiný národ se netěšil této výsadě. Když se některý cizinec nechal obřezat, mohl o slavnosti fáze jíst beránka, mohl se s Izraelem radovat před Hospodinem při slavnosti týdnů a při slavnosti stánků, ale přesto zůstával cizincem. Dnem letnic došlo k obrovské změně. Simeon ohlásil, že Pán bude „*světlo k zjevení národům*“ (Luk. 2,32), a Jakub svědčil o několik let později v Jeruzalémě, že „*Bůh... popatřil na pohany, aby přijal (= z nich vzal) lid jménu Svému*“ (Skut. 15,14).

Uskutečnění tohoto Božího úmyslu se jistě má vyznačovat určitým vyjitím, které je právě tak skutečné, jako bylo vyjití Izraele z Egypta, i když se přirozeně neděje stejným způsobem. Vnější příznaky Božího hněvu nad tím, co křesťané při svém obrácení nechali za sebou, nemusí být ještě vidět; ale ti, které Bůh vyvedl, by si měli být hluboce vědomi, jak bezcenný je svět a všechny jeho věci; měli by to cítit, jako to cítil Izrael, když Bůh prováděl soudy nad bohy jejich pánů, pro které dělali robotní práce.

Nemělo by být obrácení zřetelným vyjitím – kde duše za sebou zanechává to, co ji dříve drželo v otroctví – stejně výrazným jako tenkrát vyjití Izraele, když 600.000 mužů s ženami a dětmi vyšlo z Ramesseš do Fiarot a pak prošlo Rudým mořem? Celý Egypt věděl, že Izrael odešel. A svět by si toho neměl všimnout, když tu či onde se nějaká duše skutečně obrátí?

Je to dnes běžné? Mělo Boží působení za dob apoštolů tento znak? Přenecháváme čtenáři, aby sám dal odpověď na první otázku. K té druhé otázce nám Boží slovo říká:

Bůh tenkrát působil v Římě, v Aténách, v Korintu, v Efezu, jakož i v Jeruzalémě a v Antiochii a duše se obracely. V Tesalonice však začalo dílo, které se rychle šířilo, a pokud šlo o kázání apoštola, bylo v poměrně krátké době dokončeno. Toto dílo se stalo určitým vzorem, jakoby jakýmsi „modelem“ pro to, čeho může být dosaženo evangelizací a co by mělo být vidět u těch, kteří to radostné poselství přijmou. Tento vzorový příklad Církve v Tesalonice je tím cennější, že zcela jistě většina těchto nově obrácených před návštěvou apoštola Pavla žila v pohanství. Změna, která se v nich stala, avšak která se týkala také jejich postavení k jejich okolí, byla nesmírně velká, ano, musila být každému nápadná. Tito obrácení měli jednu víru, jednu pevnou naději a před sebou jeden zřetelný cíl. Žádná mlha nekormoutila jejich ducha; žádná nejistota neovlivňovala pravdu, kterou přijali. Poselství bylo zvěstováno jasně a prostince. Měli život, život plný činnosti, který se vyvíjel zdravě a podle pravdy.

Jak často bývají duchovní projevy života tak slabé, že si musíme klást otázku, zda tu vůbec je nějaký život. Apoštol Pavel takovouto nejistotu neměl a mohl děkovat Bohu za jejich rozhodné obrácení. Byl *„ustavičně pamětliv jejich skutku víry, a práce (= úsilí) lásky, a trpělivosti naděje Pána Ježíše Krista“*. Boží dílo v nich byla skutečnost, a tak o tom mohl mluvit s Bohem v modlitbě. Děkoval Bohu za ovoce, které se ukazovalo. Viděl na jejich duchovním růstu a na jejich životě, že patří k zástupu vyvolených. Proto je jako bratr uznává, ano, nazývá je *„bratři Bohu milí“* (lépe: *„Bohem milovaní“*), a píše: *„vědouce, Bohem milovaní bratři, o vyvolení vašem“*. Jejich víra, jejich láska, jejich naděje byly obecně známé. I když tento dopis (1. Ep. Tesalonickým) byl napsán brzy po jejich obrácení, přesto nemohl být napsán dříve, než byla jejich neochvějnost v pravdě byla postavena na zkoušku a než byla veřejně prokázána opravdovost jejich víry. (1. Tes. 3,6)

Byli svými krajany pronásledováni (2,14), avšak jejich víra nepolevovala (1,3; 3,6). Musili toho mnoho vydržet, avšak oni přitom nezatrpkli. Jejich bratrská láska byla veřejně známá;

Pavel jim v tomto směru neměl co vytknout; jen mu leželo na srdci, aby láska mezi nimi také dále rostla (3,12). Jejich lásku bylo možné sledovat v díle, které zahrnovalo dokonce všechny bratry, kteří byli v celé Makedonii (4,9–10). Namísto dřívějšího klidu a pohodlí nyní měli zkoušky všeho druhu a pronásledování. Věděli, že to, co nyní bylo předmětem jejich naděje, se nemůže naplnit zde na zemi, avšak neklesali na mysli. Naděje Pána Ježíše (nejen naděje v Pána Ježíše) zůstávala v jejich srdcích pevná a umožňovala jim stát zpříma. Nový život, který měli, se projevoval ve své činnosti, v nových srdečných citech a v trpělivém snášení všech soužení.

Co však způsobilo tuto změnu? „*Evangelium naše k vám nezáleželo* (lépe: *nepřišlo*) *toliko v slovu, ale i v moci, i v Duchu Svatém, a v jistotě mnohé* (= veliké)“ (1,5). Oni slyšeli Slovo, cítili jeho moc, cítili přítomnost Ducha Svatého, a jejich duše byla plně a hluboce přesvědčena o kázané pravdě. Jak slavné výsledky se mohou ukázat, je-li evangelium přijato, – „*naše evangelium*“, píše Pavel – když není přijato jako slovo od lidí, nýbrž, jako opravdu je, jako Boží slovo, které ve věřících působí! Slyšeli kázat Pavla a Sílu; ale ta slova, oni to cítili, přinášela do jejich duše Boží pravdu. Bylo to Boží slovo, co tu slyšeli, které oživovalo, a pak dále konalo svou práci na jejich srdcích. Obrácení u nich bylo jenom začátkem. Boží slovo začalo u nich působit při jejich obrácení, avšak tím nepřestalo dále působit v jejich duších. To Slovo byl Boží a účinný nástroj, a život svědků, jichž Bůh použil, svědčil o moci toho Slova na jejich duši. Radost naplňovala srdce těchto obyčejných věřících. Oni přijali Slovo ve mnohém soužení s radostí Ducha Svatého. Když pochopili pravdu, cítili její moc, a také jejich okolí to musilo upozorovat.

Tesalonika (Soluň) ležela na hlavní spojovací cestě mezi Římem a územím severně od Egejského moře, takže svědectví o jejich obrácení nezůstalo omezené jen na jejich město a nejbližší okolí. „*Od vás*“, píše apoštol, „*rozhlásilo se* (= zaznělo) *slovo Páně netoliko v Makedonii a v Achaii, ale i na všelikém místě víra vaše, kteráž jest v Boha, roznesla* (= rozšířila)

se, takže nepotřebí nám o tom nic mluvit. Oniť zajisté sami o nás vypravují, jaký byl příchod náš k vám..." (1,8.9) Tak naprosto jasná byla ta změna, tak zřejmé bylo to dílo, že všichni o tom mluvili. V Makedonii a Achaii bylo slyšet tu zprávu. Také ti, kteří tomu nerozuměli, o tom mluvili. Pavel a Sílás jistě znali mnohé podrobnosti, které mohli sdělit druhým, avšak oni z toho, co se stalo, nepotřebovali dělat nějakou propagandu. Lidé to slyšeli přímo od oněch obrácených, nikoli od evangelistů.

Právě pro pohany byla ta změna tak velká, že musila být nápadná. Oni se „obrátili k Bohu od model, aby sloužili Bohu živému a pravému“. Vzdali se viditelných věcí kvůli tomu Jednomu, kterého nikdy neviděli. Poznali Ho jako živého Boha, neboť sami na sobě zakusili Jeho moc, že může udělit život. Poznali Ho jako opravdového Boha a vzdali se uctívání svých model. Odvrhli od sebe myšlenky a představy, které po celý život pevně drželi. Namísto viditelných věcí nastoupila víra. Avšak nebylo tomu tak, že by snad byli vyměnili své bohy, nýbrž teprve nyní našli skutečného Boha. Jejich nové postavení je nutně přivedlo do rozporu se vším, co bylo kolem nich. Nějaká rozdělená služba Bohu jim byla nemožná: všichni bohové pohanů se jim stali nicotnou věcí. Byl jen *jeden* živý a pravý Bůh, a Jemu se od té chvíle chtěli klanět. Všimněme si, jak je to vyjádřeno: „*Obrátili se od model k Bohu*“. Obírali se nejen zápornými věcmi, odmítnutím toho, co bylo převrácené, nešlo jim o pouhý protest proti nějakému bludu; jejich srdce byla naplněna kladnými věcmi – oni se obrátili zády k modlám a tváří k Bohu. Jejich přáním také nebylo, aby byli stůj co stůj vysvobozeni ze všeho, co dosud nad nimi mělo moc; oni se obrátili, – dobře si toho všimněme – aby sloužili Bohu živému a pravému.

Dal jim nyní Bůh všechno, co si přáli? Ano, ale jako něco budoucího, nikoli jako současné vlastnictví. Jejich situace, pokud šlo o tuto zemi, se nijak nezlepšila; spíše se naopak stávala stále horší. Setkávali se s velkým nepřátelstvím od svých krajanů, kterému dříve nebyli vystaveni. Také mezi Židy, kteří se dříve, dokud oni ještě byli pohany, o ně nikdy nestarali, měli

nyní velké nepřátele; neboť očekávali z nebe Syna Božího, kterého Bůh vzkřísil z mrtvých, a který je zachránil od budoucího hněvu. Právě jejich postoj mluvil za celé svazky knih! Mluvil o naději, která se ještě nenaplnila, o touze, která ještě nebyla uspokojena, o neviditelném cíli. Na to, na Něho – neboť to byla Osoba – Syn Boží – čekali. Tato země už nebyla více jejich vlastí. Jejich oči se upíraly vzhůru, k nebi.

Lze si představit pohrdavý pohled Řeka, který se skrze filosofii považoval za vysoce povznešeného nad pošetilosti své doby, když se doslechl o těchto věřících, že opustili své modly, aby věřili Bohu, kterého nikdy neviděli, a který Svého Syna nezachránil před smrtí. Nějaký nevěřící Žid mohl při slovech: „*kterého vzkřísil z mrtvých*“ škodolibě jásat, neboť tento Jeden, kterého nazývali Synem Božím, sám na kříži přiznal, že byl opuštěn Bohem. Jak by mohl On, který byl na kříži Bohem opuštěn, vysvobodit jiné od budoucího Božího hněvu? Na všechen podobný posměch měli Tesaloničtí dobrou odpověď: okoušeli skrze Ducha Svatého radost, kterou předtím nikdy nepoznali, a slova, která slyšeli, měla moc, jakou pouhá lidská slova neměla. Mohli – jako onen ubožák v 9. kap. Ev. Jana – mluvit o něčem, co sami na sobě zakusili, a oni znali Je, kterého nyní očekávali.

Jak nám to slovíčko „očekávat“ ukazuje jednoduchost jejich víry! Všechny otázky, které se týkaly hřícha, byly pro ně vyřízeny. Jakákoli nejistota vzhledem k budoucnosti zmizela. Oni věděli, že Pán měl přijít soudit bezbožné. Sami pro sebe měli jistotu, že jsou zachráněni před budoucím hněvem, neboť přijali Boží slovo „*v moci, i v Duchu Svatém, a v jistotě mnohé*“ (1,5). Jejich věcí bylo **čekat** na spasení, a nikoli **konat nějaké skutky**, aby byli spaseni. Dílo, skrze něž bylo zajištěno jejich spasení, bylo dokonáno.

Obrátili se od modlářství a pohanství, aby očekávali Syna Božího z nebe, který je odtud vezme, aby s Ním byli ve slávě. První dopis hovoří o „*nabytí* (= dosažení) *spasení skrze Pána našeho Ježíše Krista*“ (5,9); druhý dopis o „*dojití* (= dosažení) *slávy Pána našeho Ježíše Krista*“ (2,14). Žid mohl říci, že to je

domýšlivost, mluvit o tom s jistotou. Domýšlivost! To říkají také dnes mnozí, kteří se nazývají křesťané, a dokonce i tací, kteří jsou skuteční křesťané. Jenomže domýšlivý je ten, kdo namísto aby věřil, pochybuje, – ten, jenž tu, kde Bůh osvědčuje pravdu, namísto aby to Boží svědectví přijal a na něm spočíval, vyvolává sporné otázky. Jakým příkladem, ale také jakou výtkou jsou ti z pohanství obrácení věřící svou jednoduchostí srdce dnešní době!

(další přednáška, dá-li Bůh, příště) HuN 1969/83–89

Walter Gschwind:

Na pomoc mladým křesťanům – 4.

(z abecedy křesťanství)

„At' se snaží v dobrých skutcích předčiti, kteříž uvěřili Bohu.“ (Tit. 3,8)

Osudný omyl.

V širokých kruzích křesťanstva se učí, že člověk musí svými skutky spolupůsobit, aby od Boha dosáhl ospravedlnění. Skutky křesťana prý jsou nutné, aby ho před Bohem činily **stále spravedlivějším** (!). Dobré skutky jsou prý prostředek, aby si člověk **zasloužil** blaženost. Dílo Ježíše na kříži prý k tomu dalo lidem možnost.

Tento osudný omyl se zakořenil v mnohých lidských srdcích. Nalézá tam výbornou živnou půdu v sklonu k samospravedlnosti, který je v každém srdci. „Mám tedy možnost stávat se skrze dobré skutky **stále lepším a více svatým**.“ Toto je myšlenkou mnoha lidí.

Zůstává jim skryté, že:

– nejprve člověk musí být *„účasten Boží přirozenosti“*, než může konat takové skutky, které ob stojí před Bohem;

– člověk, který „*nečiní*“ skutky (Řím. 4,5), avšak věří v Ježíše, se pouze tou věrou dostává z postavení hříšníka do postavení v Kristu, v němž se pak nalézá před Bohem jako dokonale spravedlivý;

– pravý růst záleží v tom, že lépe poznáváme úžasné skutečnosti spasení, **darované** nám v Kristu naším Bohem, a že je skrze milost lépe uskutečňujeme;

– člověk, totiž ta jeho hříšná přirozenost, „tělo“, se **naprosto nikdy** nepolepší a nikdy nemůže být svatější.

Jak veliký je počet těch, kteří skrze skutečné vnitřní zneklidnění ve věci spasení své duše byli vehnání do takové samo-spravedlnosti ze skutků, do všelijaké nepřestávající vlastní činnosti. Sami si ukládají nějakou kázeň, cvičí se ve skutcích lásky k bližnímu, obětují se v péči o nemocné a rozdávají svůj majetek chudým. Mnohdy nás takovou svou horlivostí zahanbí.

Na odpočívací lavičce.

Jejich opakem jsou křesťané, kteří jsou lépe poučeni. Znají z Božího slova, že evangelium nejprve nalézá člověka „**mrtvého** ve vinách a hříších“ (Ef. 2,1.5) a že jako tací jsou neschopni k čemukoli dobrému. Vědí, že **nebyli** spaseni **ze skutků**, které by oni sami učinili ve spravedlnosti (Tit. 3,5), nýbrž jedině „*milostí... skrze víru*“ (Ef. 2, 8). Jsou si vědomi, že mají dokonalé postavení v Kristu a spočívají v úplně platném díle samého Ježíše Krista.

Pro ně tím **odpadl** silný podnět ke konání dobrých skutků.

Mnozí z nich pak sedí na jakési odpočívací lavičce a jen málo zaměřují svůj zřetel a svou píli na práci, která by přesahovala jejich vlastní, osobní zájmy.

Co to vlastně jsou „dobré skutky“?

Skutek nebo dílo bývají dělány nějakou prací. Písmo hovoří o „*mrtvých skutcích*“, o „*neužitečných skutcích*“, o „*skutcích temnosti*“, o „*skutcích těla*“, o „*zlých skutcích*“, a pak také o

„dobrých skutcích“, když jde o nějaké ovoce činnosti „v Duchu“ (porov. Gal. 5,16–26). Dobré skutky jsou především takové, které jsou činěny k Boží cti, k oslavení Pána, pro blaho Božích dětí anebo vůbec ve prospěch lidí. (Porov. 1. Kor. 10,31; Mat. 26,10; Skut. 9, 36.39; Tit. 3,2.9.14.)

A k takovým skutkům by věřící neměli mít žádné pohnutky?

Ale kdepak! Nyní, když se obrátili, už tu takové skutečné pohnutky jsou a podněcují nás.

1) Jsme Boží dílo, jsouce **stvoření** v Kristu Ježíši k dobrým skutkům (Ef. 2,10).

2) „Veliký Bůh a Spasitel náš Ježíš Kristus... dal sebe samého za nás, aby nás... očistil sobě samému **lid zvláštní** (= za **svůj vlastní lid**), **horlivě následovný dobrých skutků**.“ (Tit. 2,14 – v této Epištole jako i v Epištolách Timoteovi se obzvláště mnoho mluví o „dobrých skutcích“ v pravém smyslu toho slova.)

3) Podle poučení Ep. Jakuba se musí živá, spasitelná víra projevovat skutky: „Co prospěje, bratři moji, praví-li kdo, že má víru, ale nemá skutků?“ – „Víra bez skutků je mrtvá.“ (Jak. 2,14 – elbf. př. a 26. v.)

4) V 1.Ep.Jana se dále učíme, že onen věčný život, který byl u Otce, k nám přišel v Osobě Jeho Syna. My máme skrze víru tento „život z Boha“. Ten život je pohnutkou, hybnou pákou a **musí** se projevovat v pohnutkách a skutcích, které odpovídají Božímu charakteru.

5) Bůh nám dal Ducha moci, lásky a mysli způsobilé (= střízlivé) – 2. Tim. 1,7.

Může tedy někdo zůstat lenošivě sedět na své odpočívací lavičce? Smí ještě někdo skládat ruce v klín, pokud jde o „dobré skutky“? V takovém srdci rozhodně něco není v pořádku. Nebylo třeba „zatvrzeno oklamáním hříchu“? (Žid. 3,13)

Pro takového věřícího, který žije v obecenství s Bohem, ne-

ní mocnějšího impulsu k životu než žít ke cti Boha, kterému vděčí za všechno blaho. Skutky v tomto případě nepatří k našemu vlastnímu spasení nebo naší vlastní cti, nýbrž Bohu a Jeho zájmům.

Jeden mladý věřící prožil velké zklamání a zmocnila se ho hluboká sklíčenost. Celý život se mu nyní zdál tolik nesmyslný. Když tak žil několik dnů v tomto stavu, projela mu pojednou hlavou jako blesk myšlenka: „Vždyť přece něco můžeš dělat pro Boha!“ Jak to roznítilo jeho odvalu a horlivost, a jak opravdu si tu uvědomil smysl svého života!

Jaké skutky tedy já mám konat?

Toto je hned další důležitá otázka, otázka, na kterou může dát správnou odpověď jenom Pán. Ptejme se tedy vždy znovu: „**Pane, co mám činiti?**“ (Skut. 22,10)

Všimneme si přitom následujících věcí:

1) Můj každodenní život. – Jsem vybízen vést celý svůj každodenní život, dělat práci ve svém pozemském povolání, ano, i tak drobné věci jako „jíst a pít“: **srdцем, jako Pánu** a ne lidem (Kol. 3,23). Pán, který „*vidí skrytě*“ (porov. Mat. 6,4), si toho dobře všimne a bude tím oslaven.

Jeden čeledín velice dlouho kartáčkoval koně. Kolemjdoucí se ho otázel: Cožpak to už nestačí? Vždyť se brzo bude lesknout jako zrcadlo!“ – „Víte, já to dělám pro svého Spasitele!“ zněla odpověď. – Myslíš si, že taková obyčejná, skromná práce nepůsobí radost srdci Pána naproti „*neužitečným skutkům*“, které tak často budí obdiv lidí?

2) Připravené skutky. – Z výše uvedeného místa (Ef. 2, 10) plyne, že Bůh ty dobré skutky, v nichž máme chodit, předem připravil. Je dobré, dbáme-li toho. Dělat nějaké jiné skutky, by byla nezávislost a svévole, a tudíž dílo zlé.

Bůh takto oddělil některé Své služebníky již „*od života matky*“ a připravoval je pro nějakou zvláštní **službu**: Samsona

(Soud. 13), Izaiáše (49,1), Jana Křtitele (Luk. 1,15), Pavla (Gal. 1,15). Také Josef, Mojžíš, David a mnozí jiní byli naprosto jasně připravováni a vychováni již od samého začátku pro nějaký zvláštní úkol. I když nepatříme mezi takové význačné Boží služebníky, přesto i mnozí pracovníci v díle Páně, byť byl jejich úkol jakkoli malý – mohou ve svém životě jasně rozeznat stopy Boží přípravy.

Připravené příležitosti. – Jsou však také jednotlivé příležitosti, které Bůh předem připravil. Vzpomeňme třeba Josefa z Arimatie, toho „bohatého“, kterému patřila hrobka vytesaná ve skále. Když viděl, jak Ježíš zemřel na kříži, sám byv tajný učedník Páně, šel směle k Pilátovi, prosil o tělo Ježíše a položil je do své hrobky ve skále. Láska k Pánu byla mocnou pohnutkou k tomuto činu. Proč však Ho položil do své hrobky? „*Pro den připravování židovský, že blízko byl ten hrob (= hrobka)*“ (Jan 19,42). Protože chtěli být, jako bohaborní Židé, poslušní přikázání, jednal takto Josef spolu se svým průvodcem. Jak se asi musil divit, když v Písmu našel dávno předtím již vyřčená slova: „*Ale ve své smrti byl s bohatým*“ (Iz. 53,9 – elbf. př.)!

Kéž bychom tedy byli ustavičně bedliví a měli své oči otevřené k rozeznání takových připravených skutků. Často může taková Pánem daná a námi uchopená příležitost udat směr naší další cestě!

3) Připravování na „dobré skutky“. – Mladí bratři a sestry udělají dobře, když si všimnou, že mládí je přípravnou dobou pro pozdější službu, ať už v skrytosti, anebo na veřejnosti. Nejlepší přípravou k tomu je pečlivé studium Božího slova v uznávání jeho autority a s modlitbou: „*Všelikét Písmo od Boha jest vdechnuté, a užitečné k učení, k trestání (= usvědčování), k napravování, k správě, kteráž náleží k spravedlnosti* (elbf. př.: *k vyučování ve spravedlnosti*), *aby byl dokonalý člověk Boží, ke všelikému skutku dobrému hotový (= plně způsobilý)*“ – 2. Tim. 3,16.17.

Jak mnohý později též litoval, že nedostatečné znalosti cizích jazyků mu byly překážkou ve službě. „Kdybych byl dříve lépe využíval svůj čas v tomto směru!“ – povzdechl si už neje-den.

4) Modlitby. – Apoštol píše Timoteovi: *„Napomínámť pak, aby především činěny bývaly pokorné modlitby, prosby, žádosti (= přímluvné prosby) a díkůčinění za všechny lidi“* (1. Tim. 2,1). Co je **nám** důležitější před všemi jinými věcmi? Před jakoukoli jinou činností před jakýmikoli jinými skutky? Jsou tím **modlitby**?

Ony jsou měřítkem naší závislosti na Bohu. Modlitby jsou nesmírně užitečnými skutky víry a kladou všechny jiné skutky za sebe. Uvádějí náš život do Boží přítomnosti, způsobují, že naň sestupuje Boží požehnání a to se dostane k mnohým lidem. Kéž bychom tedy vyhradili modlitbě mnoho času!

5) Zájem o lidi. – Všichni lidé mají být předmětem našich pokorných proseb, našich přímluvných proseb. *„Neboť tot' jest dobré a vzácné před naším Bohem–Spasitelem, kterýž chce, aby všichni lidé spaseni byli, a k známosti (= poznání) pravdy přišli.“* (1. Tim. 2,3.4) Jak široké pole působnosti se tu otevírá našim zrakům: uskutečňujeme-li ve svém životě toto napomenutí, bude se náš zájem o lidi prohlubovat, počínaje našimi nejbližšími a konče lidmi v dalekých zemích, o nichž čteme v misijních zprávách. Zda potom také rádi nevyužijeme možností šíření evangelia a pravdy a nebudeme pomáhat šířit trak-táty a dobré spisy?

Ano, kéž bychom se všichni snažili *„v dobrých skutcích předčítí, kteříž (jsme) uvěřili Bohu“*!

HF 1958/282–288

O modlitbě a modlitebním shromáždění – 3

III. – Podíváme-li se do Ev. Matouše 21,22, najdeme další podmínku, která je důležitá pro účinnost naší modlitby: „*A všechno, za cokoli byste prosili na modlitbě, **věříce**, vezmete*“. Toto tvrzení je skutečně úžasné. Otevírá víře samy poklady nebe. Neklade žádná omezení. Sám náš drahý Pán nás ujišťuje, že obdržíme všechno, zač budeme s jednoduchou vírou prosit.

Apoštol Jakub, inspirován Duchem Svatým nám podává podobné ujištění, pokud jde o prosbu, v níž někdo žádá moudrost: „*Jestliže pak komu z vás nedostává se moudrosti, žádejž jí od Boha, kterýž **všem dává ochotně a neomlouvá** (= a /nic/ nevytýká), i budeť dána jemu. Žádejž pak (= však) – a zde je položena mravní podmínka – **u víře** (= s vírou), **nic nepochybuje**. Neboť kdož pochybuje, podoben jest vlnám mořským (elbf. př.: vlně mořské), kteréž vítr žene a jimi zmítá. Nedomnívej se zajisté člověk ten, (že) by co vzítí měl ode Pána*“ (Jak. 1,6.7).

Z těchto dvou míst se učíme, že jestliže naše modlitby mají být vyslyšené, musí to být modlitby **víry**. Něco jiného je odříkávat slova navyklé modlitby, a něco naprosto jiného je modlit se s jednoduchou vírou v plné jistotě, že ty věci, o něž prosíme, obdržíme. Máme skutečnou příčinu bát se, že mnohé z našich domnělých modliteb nikdy nejdou dál než k stropu shromažďovací místnosti. Aby mohly dosáhnout až k trůnu milosti, musí být nesený na křídlech víry; a prosíme-li společně, naše modlitby musí vycházet ze stejné smýšlejících srdcí, se svatým a věřícím očekáváním, že to, zač prosíme, skutečně dostaneme.

Zdalipak se v tomto směru neukazuje u našich modliteb a modlitebních shromáždění žalostný nedostatek? A Bůh nám tento nedostatek zřetelně zjevuje skutečností, že často vídáme tak málo výsledků našich modliteb. Kéž bychom se vážně

zkoušeli, jak dalece rozumíme oběma podmínkám modlitby, jimiž jsou: naprostý souhlas a plná důvěra víry. Jestliže je pravdou – a ono to pravdou je, protože Kristus to řekl – že když dva prosí souhlasně a s vírou, obdrží, oč prosili, ptejme se sami sebe, proč vídáme tak málo odpovědí na naše modlitby? Zda není vina v nás samých? Zda není u shromážděných nedostatek **souhlasu a důvěry**?

V oněch vzácných slovech, která čteme v Mat. 18,19, se Pán sklání až k opravdu nejmenšímu počtu, k nejmenšímu shromáždění – dokonce až k pouhým „dvěma“, třebaže je zřejmé, že to zaslíbení se dá vztáhnout na libovolný počet osob. Důležité je, aby oni shromáždění, ať je jejich počet jakýkoli, byli skutečně jednomyslní a cele přesvědčení, že obdrží to, zač prosí. Toto by udělilo našim společným modlitbám a našim modlitebním shromážděním naprosto jiný tón a charakter. Způsobilo by to, že by byla mnohem opravdovější a konkrétně zaměřenější, zatímco, žel, tak často bývají chudá, studená, mrtvá, bez opravdového předmětu, těkající sem a tam a jevící vše jiné než upřímný souhlas a pevnou víru!

Jaký výsledek by se ukázal, kdyby naše modlitební shromáždění byla vedena v pravém souhlasu srdce a myšlenek dvou nebo i většího počtu věřících, shromážděných a očekávajících v určité věci na Boha a pak vytrvávajících na modlitbě, dokud by neobdrželi nějakou odpověď! Jak málo z toho vídáme! Zúčastňujeme se týden co týden modlitebních shromáždění – a je jistě velice dobře, že to děláme – ale neměli bychom se před Bohem zkoušet a uvědomovat si, jak dalece jsou naše srdce blízko Něho, abychom byli mezi sebou v naprostém souladu ohledně toho, co má být přinášeno před Jeho trůn? Odpověď na tuto otázku je spojena s další podmínkou modlitby.

Podívejme se do 11. kapitoly Ev. Lukáše. *„I řekl jim: Kdo z vás bude mít přítele, a půjde k němu o půlnoci, a dí jemu: Příteli, půjč mi tři chleby. Neboť přítel můj přišel z cesty ke mně, a nemám, co bych předložil před něj. A on, (u)vnitř jsa, odpověděl by a řekl: Nečiň mi nevole (= neobtěžuj mne); dveře*

(jsou) již zavřené, a dítky mé se mnou jsou na loži. Nemohu vstátí a dátí tobě. Pravím vám, (že) ač nedá jemu, vstana, protože jest přítel jeho, avšak **pro nezbednost** (= **neodbytnost, dotěrnost**) jeho vstana, dá jemu, kolikžkoli potřebuje. I já pravím vám: Proste, a budeť vám dáno; hledejte, a naleznete; tlučte, a budeť vám otevřeno. Neboť každý, kdož prosí, bere (= obdrží); a kdož hledá, nalézá; a tomu, kdož tluče, bude otevřeno“ (5.–10. v.).

Tato slova jsou nejvýš důležitá, protože obsahují část odpovědi Pána na prosbu učedníků: „*Pane, nauč nás modlití se.*“ Necht’ si ale nikdo ani trochu nemyslí, že bychom měli v úmyslu učit druhé, jak se mají modlit. Chraň nás toho Bůh! Jde nám jen o to, přivést nitro čtenářů do přímého styku s Božím slovem – se skutečnými výroky našeho drahého Pána a Mistra – aby tak, ve světle oněch slov, sami mohli posoudit, jak dalece naše modlitby a naše modlitební shromáždění jsou tím, čím mají být podle Boha.

Čemu se tedy učíme z 11. kapitoly Ev. Lukáše? Jaké to jsou mravní podmínky, které nám odhaluje tento oddílek? Především nás učí, že máme být ve svých modlitbách **naprosto konkrétní**. „*Příteli, půjč mi tři chleby!*“ Je tu skutečná potřeba, cítěná i vyjádřená; je tu určitá přesná věc na mysli i na srdci, a ten prosící člověk se omezuje jen na tuto jednu věc. Nevypočítává všechny možné jiné věci roztěkanými myšlenkami a nesouvislými slovy: jeho prosba je vyjádřena zcela jasně, přímo, naprosto konkrétně a přesně. Potřebuji tři chleby; neobejdu se bez nich; potřebuji je nutně; musím je mít; věc je naléhavá; je noc, a proto všechno je tím naléhavější. Jde mu jen o to jedno a říká to jasně: „*Příteli, půjč mi **tři chleby.***“

Není pochyb, že doba, kdy jde se svou žádostí, je jistě krajně nevhodná: přichází o půlnoci! Všechno by ho mělo spíše od toho úmyslu odradit: přítel už ulehl ke spánku, dveře jsou zavřené, děti jsou s ním v posteli a on nemůže vstát. Ale co na tom – je tu skutečná, naléhavá potřeba. On nutně potřebuje od toho druhého tři chleby.

Je v tom pro nás velké praktické, nesmírně užitečné pouče-

ní. Naše modlitby a modlitební shromáždění trpí dlouhými modlitbami, nesouvislými a bez jasného konkrétního předmětu! Často používáme mnoho slov pro věci, jejichž skutečnou potřebu ani necítíme a u nichž vůbec nečekáme, že je obdržíme. Zda bychom někdy nebyli na velkých rozpacích, kdyby se Pán na konci modlitebního shromáždění objevil a zeptal se nás: „Co ode mne opravdu chcete, abych vám dal, anebo učinil?“

To vše nás nutí k vážnému zamyšlení. Naše modlitby a modlitební shromáždění by jistě nabyly větší vážnosti, svěžích zajímavosti, hloubky, opravdovosti a účinné moci, kdybychom v nich přinášeli **konkrétní** potřeby, pro něž můžeme požadovat obecenství svých bratří. Vůbec není třeba pronášet nějaké dlouhé modlitby, zaměřené na všechno možné, i kdyby byly upřímné a dobře míněné, protože naše myšlenky se pak velice rychle ztrácejí v rozmanitosti předmětů. Oč lépe je přinášet před trůn milosti jen to, co nám opravdu leží na srdci – a prosit o to vroucně, a pak přestat, aby Duch Svatý mohl stejným způsobem vést i druhé, a i oni mohli prosit za tutéž věc, anebo za něco jiného, skutečně určitého a cítěného stejně naléhavě.

Dlouhé modlitby při našich shromážděních bývají velice únavné a často působí opravdu neblaze. Někdo možná namítne, že nemůžeme klást Duchu Svatému nějaké časové omezení – nuže, jsme velmi vzdáleni takové hrozné myšlenky! Ale jak to, že v Písmě nikdy nenalézáme nějaké dlouhé modlitby? Ta nejúžasnější modlitba, jaká kdy byla na světě vyslovena, může být pomalu, klidně a s důrazem přečtena za méně než pět minut (viz Jan 17). A pokud jde o onu modlitbu, již Pán učil Svě učeníky, ta je ještě kratší. Všimněte si dále mocné modlitby, kterou nalézáme ve Skutcích apoštolských 4, 24–30 a obou úžasných modliteb apoštola, které máme v 1. a 3. kapitole Ep. Efezským.

Kdyby snad někoho napadlo a chtěl nám vytýkat, že chceme dělat nějaké předpisy Duchu Svatému, tedy znovu naplno říkáme: „Jsme vzdáleni takové myšlenky!“ Srovnáváme jen, co nalézáme v Písmech, s tím, co shledáváme, žel, příliš často –

i když, Bohu díky, ne vždy – v našich shromážděních a co se týká modlitby.

Nezapomínejme tedy, že Pán při našich modlitbách nechce nějaká zbytečná opakování, při nichž se domníváme, že pro svou mnohomluvnost dosáhneme vyslyšení. Mluví o takových modlitbách s naprostým nesouhlasem. Můžeme též dodat, že již po mnoho let jsme vždy bývali svědky, že modlitby velice zbožných, duchovních a zkušených bratří se vyznačovaly krátkostí, jednoduchostí a přesnou určitostí.

Toto je dobré a užitečné a podle Písma, a zároveň to přispívá k vzdělání, potěšení a požehnání. Krátké, vroucí, přesně zaměřené modlitby udělují modlitebním shromážděním svěžest a působí pozornost, zatímco na druhé straně víceméně všeobecně platí, že dlouhé a roztěkané modlitby působí na srdce všech zúčastněných únavně.

Ale poučení Páně v Luk. 11 obsahuje ještě jinou důležitou vlastnost pravé modlitby: a tou je **neodbytnost**. Pán Ježíš nám říká, že onen člověk, který šel k svému příteli, dobře pořídil a obdržel, co si přál, a to jednoduše pro svou neodbytnou vytrvalost. Potřeboval právě teď tři chleby a nenechal se odbýt a odkázat na nějaký jiný čas. Jeho neodbytnost dosáhla úspěchu tam, kde jeho práva plynoucí z přátelství zůstala bez jakéhokoli vlivu. Vyskytla se naléhavá potřeba a ten člověk nemá nic, aby jí mohl učinit zadost: „*Nemám, co bych předložil před (svého přítele).*“ Prostě nechce se nechat odmítnout.

Jak dalece rozumíme této velké lekci? To neznamena, Bohu díky, že On by nám někdy chtěl odpovědět z nějakého místa za „zavřenými dveřmi“. Nikdy nám neřekne: „Neobtěžuj mne“; – „nemohu vstáti a dáti tobě“. Je vždy naším věrným a připraveným „Přítelem“ a vždy radostným, ochotným a nic nevytýkajícím Dárcem. Každopádně nás povzbuzuje k vytrvavající neodbytnosti a my si toho máme být pro své modlitby vědomi. Tam, kde jsou skutečně cítěné potřeby – ony chybějící „tři chleby“, bude také zpravidla přítomna vytrvalá neodbytnost a pevný úmysl dosáhnout žádaného předmětu.

Avšak příliš často se v našich modlitbách a modlitebních shromážděních stává, že se tak málo podobáme lidem, kteří **prosí za to, co potřebují, a kteří očekávají, že to, zač prosili, dostanou.** Býváme totiž bez rozhodnosti, bez cíle a bez moci a namísto abychom Bohu předkládali vroucí modlitebné žádosti, děláme z modlitebních shromáždění, která by měla být hluboká a vážná, něco nerozhodného a mlhavého, jakási bezmocná vyučující shromáždění anebo bratrské rozhovory. Jsme přesvědčeni, že Boží Církev se musí v tomto směru probudit a toto přesvědčení nás vedlo k předložení uvedených myšlenek a návrhů. Ale ještě jsme nevyčerpali celý předmět.

(dokončení, dá-li Bůh, příště)

OTÁZKY A ODPOVĚDI

Otázka: Co mám dělat, pokud jde o stůl Páně, když jsem zhřešil, anebo když nejsem v dobrém duchovním stavu?

Odpověď (William Kelly:) Máme se sami zkoušet a nepolevovat v tom. Boží slovo nám to důrazně připomíná. V 11. kapitole 1. Ep. Korinským jsou věřící v souvislosti s večeří Páně naprosto jasně napomínáni, aby se sami zkoušeli, avšak rozhodně ne tak, aby tím byla vyvolána nějaká pochybnost. Naopak: „*Zkusiž tedy sám sebe člověk, a tak chléb ten **jez**, a z toho kalicha **pij**.*“ (28. v.) Kdyby těmito slovy měly být vzbuzeny nějaké rozpaky a pochybnosti, musilo by tam stát: „Tedy **ne-jez**“ pro případ, že by se nenalézal v dobrém stavu. A jestliže něco u sebe zjistí, co není v pořádku, tedy nemá jíst? Zcela jistě by měl vzhlížet k svému Vykupiteli a opřít se o milost, která nikdy nepřestává.

Myslit si, že už pak není žádná pomoc, by vskutku znamenalo zneuctvovat Krista a popírat Jeho pravdu a lásku. „*Dostí máš na mé milosti, neboť moc má v nemoci* (= nemohoucnosti, slabosti) *dokonává se.*“ (2. Kor. 12,9) To říká slovo Páně. Na základě Jeho milosti má se věřící, pokud jde o stůl Páně, sám zkoušet. **Nejde o to, zda má jít anebo zdržet se;** nic takového v Písmě není. Ovšem na druhé straně též není řečeno, že

můj duchovní stav – protože přece jsem křesťan – nemá přitom žádný význam. Avšak jsme vybízeni, abychom se sami zkoušeli, a tak potom jedli. Nejspíš asi najdeme něco, co nás povede k pokoření. Je důležité, abychom šli k Bohu, aby Jeho světlo osvítilo celý náš život. To pak nám bude podnětem, abychom se sami pokořili, ale nikdy nás to nepovede k tomu, **abychom se zdrželi od stolu Páně**. Je to základní pravidlo, které Duch Boží stanovil pro večeři Páně. Samozřejmě že tu nejde o případy **zjevného hříchu**, v nichž se jedná o to, že musí být uhájena čest Pána. Tomu by však předcházelo, že někdo zhřešil, ale sám se **nezkoušel**. Jestliže však jde o každodenní život Božího dítěte, apoštol vštěpuje Korintským, aby se sami pečlivě zkoušeli s výsledným cílem: „*tak...jez*“.

EuE 1985/283–284

Skryté myšlenky

„Ani sám u sebe králi nezlořeč, ani v skrýších pokoje svého nezlořeč mocnějšímu; neboť pták nebeský donesl by hlas ten, a to což křídla má, vyjevilo by řeč tvou.“ (Kaz. 10,20)

Jistě všichni budeme souhlasit s tím, že nějaká pochybná řeč a daleko více ještě nějaký zlomyslný čin je před Bohem skutečně hříchem. Ale zdalipak nebýváme mnohem shovívavější k špatným myšlenkám, které se v nás rodí, například o jiných lidech? Myslíme si, že stačí, když je nevyjádříme, abychom byli prosti viny. Možná dokonce, že to připisujeme své duchovnosti, že nedopouštíme, aby soud o našem bratru či sestře, který v sobě nosíme, se dostal navenek!

Nuže, uvědomme si, že Bůh dokonale zná takovou skrytou myšlenku, kterou necháváme ve své mysli vzejít a kterou býváme připraveni pěstovat. Duch Svatý nás neopomene v té věci vážně varovat (a i naše svědomí, je-li citlivé), a **hřích začíná**, jestliže odmítneme nastavit těm hlasům sluch.

Zdalipak nás před tímto nebezpečím obrazně nevystříhá i výše uvedený verš? Nevyslovujte, říká nám, ve svém nitru

reptání proti Bohu, ani zlé myšlenky o druhých lidech. Vám se sice může zdát, že vaše srdce se podobá svou intimitou nějakému dobře skrytému pokoji, avšak co se tam odehrává, myšlenky, kterým nebráníte, aby se tam rozvíjely, jsou odtamtud odnášeny jakoby nějakým ptákem, který nezná žádné překážky ani hranice.

Bděme tedy nad našimi zlými myšlenkami, zastavujme je a nedovolujme jim, aby se rozmohly natolik, že bychom se stali **vinnými před Bohem**. Uvažme také, že jestliže náš duch se takovými myšlenkami zaměstnává, předně **ztrácíme styk s Bohem**, a pak **jsme ve velkém nebezpečí, že je toho či onoho dne proměníme v slova**: z hojnosti svého srdce budeme mluvit způsobem, který nebude k Božímu oslavení.

Má moje přirozená povaha sklon utvářet kritické myšlenky o lidech, kteří jsou kolem mne? Pak musím naléhavě prosit Pána, abych byl „*proměněn obnovením mysli své*“ (Řím. 12,2).

Pour Lui plaire 16.5.1992

William Kelly:

Ne, co Já chci

U Pána Ježíše nalézáme v plné míře, že podřizoval a odevzdával každou myšlenku, každý dojem Boží vůli. Byla tu jen jedna zdánlivá výjimka, když se v úporném boji modlil: „*Přenes kalich tento ode mne.*“ Avšak jak si mohl On, který se vždy těšil ničím nezastřenému slunečnímu jasu Boží lásky, přát, aby byl Bohem opuštěn? Vždyť by to byla lhostejnost a nikoli láska; znamenalo by to, že si neváží požehnaného obecenství mezi Otcem a Jím. Proto to bylo vyjádření dokonalosti Krista, když řekl: „*Přenes tento kalich ode mne, avšak ne, což já chci, ale co ty.*“ (Mk. 14, 36) Protože byl dokonalý Člověk, nemohl si přát, aby tu už byla ona nevýslovně vážná hodina Božího hněvu; avšak i v tomto případě – stejně jako kdykoli jindy – byl poddán Boží vůli: „*Což nemám pít kalicha, kterýž mi dal Otec?*“ (Jan 18,11) Jak velebení hodný je náš Pán!

EuE 1984/25–26

C. H. Mackintosh:

Chceš dělat pokroky?

Přeje si tvá duše opravdu růst v milosti a v praktickém posvěcení? Pak dej pozor, aby ses – třeba jen jednu, jedinou hodinu – nedotýkal věcí, které poskvřňují tvé ruce, zatěžují ti svědomí, zarmucují Ducha Svatého a znemožňují ti obecnství s Bohem. Buď k tomu pevně odhodlán, celým srdcem! Dej okamžitě výhost všemu nečistému, ať tě to bude stát cokoli – ať ti to způsobí nevím jakou škodu, opusť to! Žádný světský zisk, žádná pozemská výhoda nemůže vyvážit ztrátu čistého svědomí, hlubokého pokoje v srdci a radost z nerušeného obecnství s Bohem.

HF 1962/128

J. N. Darby:

Osobní otázka

Těší tě pomyšlení, že Pán může přijít **každého dne**? Má to na tebe vliv v desetitisících drobných věcí každodenního života? Anebo chodíš tolik ruku v ruce se světem, že již pouhé pomyšlení na Jeho příchod tě naplňuje zahanbením?

Cesta je strmá, má vysoko cíl,
však vede k slávě, k žití.
Tam je můj Pán a můj díl,
kde věčně mám Jeho lásku cítit!

EuE 1980/94

K dnešnímu autorovi:

John Gifford BELLETT
(1795 – 1864)

J. G. Bellett se narodil 19. 7. 1795 jako nejstarší syn jedné

anglo–irské rodiny v Dublinu, ale strávil většinu svého mládí v jedné vile na venkově. Se svým bratrem Georgem, kterého měl velice rád, navštěvoval nejprve základní školu v Tauntonu a prázdniny trávil u své bohabojné babičky v Sommersetu. Na vyšší škole v Exeteru a později na vysoké škole Trinity College v Dublinu se vyznačoval velkým nadáním. V této době přišel r. 1817 k obrácení. Studoval pak v Londýně do r. 1821 práva a vrátil se do Dublinu, aby tam nastoupil místo právníka. Avšak brzy se ho vzdal, aby se mohl plně věnovat studiu a zvěstování Božího slova.

V těchto letech se oženil s Mary Druryovou. Čtyři z jejich dětí jim Pán vzal k Sobě, když ještě byly v útlém věku.

R. 1826 nebo 1827 poznal J. G. Bellett, který, jak známo, patřil k prvním bratrům, kteří se v Dublinu shromažďovali podle zásad Božího slova, Anthony Norris Grovesa z Exeteru. Ten pobýval během svých pozdějších návštěv v Dublinu jako host v domě Bellettových. V zimě 1827/28 se setkal s touto skupinou bratří také John Nelson Darby. Počátkem r. 1827 řekl Groves Bellettovi, že by bylo podle Písma, aby každou neděli lámali chléb. Toto bylo zřejmě také skutečně. Při své poslední návštěvě na rozloučenou v Dublinu koncem r. 1829 (stal se totiž misionářem v Orientě) pověděl A. N. Groves J. G. Bellettovi, že by bylo podle Božích myšlenek správné, aby se naprosto jednoduše shromažďovali jako bratři a nedívali se po kazatelích, kteří byli ustanoveni lidmi, nýbrž aby důvěřovali Pánu, který má moc použít k vzdělávání bratry z jejich vlastních řad. J. G. Bellett později napsal, že tato slova na něj nesmírně zapůsobila.

V této době se J. G. Bellett zúčastňoval (společně s J. N. Darbym) také tzv. powerscourtských konferencí, které se konaly v zámku jedné věřící dámy.

Až do konce r. 1829 místem, kde se tato malá skupina bratří obvykle shromažďovala, byl byt Francis Hutchinsona v Dublinu na Fitzwilliam Square 9, ale následujícího roku si pronajali veřejnou místnost na Aungier Street. Mezitím se s tímto kruhem bratří, kterému Pán dával stále více poznávat Své myšlenky o

Své Církvi (ekklesia), setkal také John V. Parnell (pozdější lord Congleton).

Zatímco jiní muži byli v pozdějších letech povoláni na jiná místa, aby tam zvěštovali Slovo a vyučovali a posilovali věřící, J. G. Bellett zůstal v Irsku. Trávil dny navštěvováním křesťanů s povzbuzováním i radou, navštěvoval shromáždění věřících a konal biblické hodiny v domech svých přátel. Rád vstával brzy ráno. V zimě si přisunul svůj stůl s Biblí a psacími potřebami ke kuchyňskému krbu a určitou dobu tam četl, psal a rozjímal, nežli byla připravena snídaně. V těchto letech vznikly Bellettovy úvahy o Žalmech a o Ev. Lukáše a Jana. Později přibýly úvahy o knize Joba (podnětem k nim bylo úmrtí jeho syna), Patriarchové*, Stručné úvahy o 2. Královské 2–13 (Elizeus)*, Malí proroci*, čtyři Evangelia, Ep. Efezským a Tesalonickým a řada dalších spisů. (Knihy označené „*“ byly přeloženy do češtiny.) Jeho nejznámějšími a jistě nejkrásnějšími knihami, které mají předmětem našeho Pána Ježíše, jsou: „Syn Boží“ a „Sláva našeho Pána Ježíše Krista v Jeho lidské stránce“*. Uvedená poslední kniha byla též poslední, kterou napsal krátce před svým odejitím domů. Svěřil onen rukopis svému příteli Edwardu Dennymu, který ho později dal vytisknout. Pro svůj zvláštní milý styl vyjadřování byl J. G. Bellett nazýván „slavík mezi bratřími“.

V letech 1846 až 1848 bydlil přechodně v Bathu. Do Dublinu se vrátil teprve r. 1854, aby tam zůstal až do svého odchodu k Pánu. Zesnul 10. října 1864, přibližně za rok po skonu své milované manželky.

Vypravuje se, že v posledních dnech jeho života ho navštívil jeden z jeho přátel, který ho našel ve velice chatrném fyzickém stavu. Jeho vyhublé ruce byly sepjaté, slzy mu tekly po tvářích a on říkal: „Drahý Pane Ježíši, Ty víš, jak mohu cele s Pavlem říci: odejít a být s Kristem... je mnohem lepší! Oni přicházejí a mluví mi o koruně slávy, o nebi, – ach, kdyby mlčeli! Já nechci žádnou korunu! Mám JEHO, JEHO samého! Budu přímo s NÍM! Ach, být s tím Mužem od Sichar, s Tím, který se zastavil, aby zavolał Zachea, s tím Mužem z 8. kapito-

ly Ev. Jana, s Tím, jenž visel na kříži, s tím Mužem, který zemřel! Ach, být s NÍM, než se ukážou slávy, koruny a království! Je to úžasné, úžasné! Být osobně s tím Mužem od Sichar, s Mužem od brány z Naim; a já s NÍM budu stále! Vezměte si toto smutné, smutné dějiště, kde On byl zavržen, a dejte mi Jeho přítomnost! Ach, ten Muž od Sichar!“

Celá služba J. G. Belletta byla zaměřena na to vyhnout se jakémukoli odcizení a uskutečňovat napomenutí: „*Mějte se k sobě vespolek pokojně (nebo: buďte mezi sebou v pokoji)*“ – 1. Tes. 5,13. Jak oblažující vzpomínka je spojena se jménem tohoto věrného Božího muže, o němž je možné říci, že nic, co řekl anebo co napsal, nevzbudilo nějaké rozdělení, nýbrž že všechno bylo takové, že to odstraňovalo lidské hradby a posilovalo obecenství srdcí v bázni Páně.

(Arend Remmers: Gedenket eurer Führer, str.9–12)

ZPRÁVY (příloha č. 7–8)

NORSKO: Bratr Edwin N. Cross z londýnského vydavatelství bratří, „Chapter two“, navštívil loni v září Norsko (v té zemi pracoval již dříve evangelizačně s jinými věřícími také nám známý bratr Klaus Brembt.) V Bergenu se setkal s dvěma bratry, kteří již několik let nakupovali v Londýně literaturu bratří a měli s ním korespondenční styk o různých duchovních tématech. Jeden z nich, Jarle Anderson, se s rodiči oddělil od nezávislé skupiny letničních křesťanů a všichni velice touží po správném poučení o cestě Boží. Jarleho sestra prochází zkouškami ohledně opravdovosti a dostatečnosti své víry a přeje si, aby v Bergenu vzniklo shromáždění podle novozákonních zásad. Tito věřící potřebují mnoho pomoci, povzbuzení a i poučení. Velice mnoho čtou a oceňují knihy J. N. Darbyho a Williama Kellyho.

Bratr dále navštívil na jihu město Mandal, kde žije bratr Kjell Dahlene s manželkou. (Dříve tam bylo svědectví několika věrných bratří, kteří měli vlastní zpěvník – zachoval se výtisk z r. 1941 – s norskými písněmi. Třebaže jich bylo málo, jejich pů-

sobení a vliv byly veliké. Poslední z nich, Carl Prydz, odešel ku Pánu r. 1980.) Také tento bratr již koupil řadu knih v londýnském knihkupectví bratří. Na večerním shromáždění, kde byli i pozvaní, byla uvažována 10. kapitola Ev. Lukáše (milosrdný Samaritán). Bratr Kjell překládal. Přítomní žádali pro své rodiny a příbuzné o malý traktát v norštině: „Ryzí zlato“.

Bratr Cross navštívil také bratří v Karmoy. Mají přeloženy úvahy o knize Rut od Hamiltona Smitha, od H. L. Heijkoopa: „Ke Kristu“ a také jeho spis o uzdravování modlitbou, mluvení jazyky a o divech. Mají zájem o evangelizační traktáty v norštině (navrženy: „Ryzí zlato“, „Dopis Tobě“ a „Zlatý dům“). Mají menší vlastní vydavatelství a sklad norských křesťanských knih. Vydávali také traktáty a knihy a šířili je s Biblemi v Rusku. Vydávají v nákladu asi 1.500 kusů časopis „Lys pa Vegen“ (Světlo na cestu).

Také zde mohlo být uspořádáno hojně navštívené shromáždění s tématem o službě Církvi. Bratr Cross je přesvědčen, že jak zde, tak i na jiných místech na norském pobřeží řada bratří s Páně pomocí se dá v této věci poučit Jeho slovem a zařídí se podle něho.

Prosme za tyto milé věřící. Před 80 lety norští bratři byli pokutováni nebo uvrženi do vězení, jestliže lámali chléb bez pomoci kněze, který by k tomu byl „ustanoven“. Tenkrát nepřítel pracoval jako řvoucí lev, zatímco nyní působí jako Istivý had nebo přestrojen v anděla světla. Svět působí na Boží děti svým vlivem, avšak v minulých dvou letech pracoval v životě mnohých také Duch Boží, takže jsme povzbuzeni a smíme u nich očekávat Páně požehnání.

Truth and Testimony roč.1 (1992),č.7,178–80

RUMUNSKO: Traktáty vydané bratřími zneklidnily i nitro 25–letého mnicha v jednom rumunském klášteře. Napsal do SRN: „Obsah těch traktátů probudil mé nitro. Obsahovaly totiž pro mne překvapující slova, např.: znovuzrození, otázky křtu aj. To vše mne podnítilo, abych začal číst Písmo svaté – předtím, po pravdě řečeno, jsem je bral do rukou jen málokdy, a to

proto, že jsem byl vyučován nečíst Bibli. Prý to není možné, číst ji a ještě méně prý je možné rozumět jí.

Ale já jsem na to nedbal a začal jsem Bibli číst, a čím více jsem ji četl, tím více jsem nalézal věcí, nad nimiž jsem musil žasnout. Naše církve nás takovým věcem neučila, třebaže je o nich v Písmu psáno naprosto jasně.

Četl jsem z tzv. „svatých otců“, ale když jsem to srovnal s Bibli, zjistil jsem, jak těžké je jejich učení, které se ztrácí v jakési filosofii.

A protože Bible je tak jasná, nabýval jsem stále většího dojmu, že mluví ke mně osobně.

Jenže, ach, já jsem byl v nitru celý rozrušený. Něco se se mnou dělo, neměl jsem už žádný pokoj, měl jsem strach, cítil jsem svou vinu a hřích, třebaže jsem se vždy znovu zpovídal zpovědnímu otci. Žádných velkých hříchů jsem se sice v klášteře nedopustil, a přesto mi bylo jako nejposlednějšímu zločinci, který čeká na svůj trest.

Obrátil jsem se o pomoc k zpovědním farářům, ale ani ti mi mnoho nepomohli. Jedinou odpověď, kterou jsem dostal, bylo, že prý to jsou pokušení ďábla a že se musím více postit, modlit se a kořit na kolenou. A já jsem to všechno dělal, ale ani to nic nepomohlo, a i když jsem se ještě více modlil podle modlitební knihy, chápal jsem stále více, jak falešná a pokrytecká je taková modlitba podle nějaké knihy, když v ní chybí sebemenší stopa tepla lidské duše.

A tak jsem se modlitební knihy zřekl a teď se modlím tak, jak to mé srdce v té chvíli právě cítí. Kdyby tak farář věděl, co dělám, ten by mi za to udělil pořádně přísný trest!

A pak pokud jde o služby, které tu konáme – jak mnoho je v nich chladu a formálnosti, i když jsou konány s obřadnickým chováním a mnohou nádherou. A přestože tento klášter je jedním z největších, kam přichází mnoho návštěvníků, a který je také velice často navštěvován biskupem, přesto jakou to všechno vůbec má cenu: jsme tu jako nějakí herci nejlepší kategorie, ale služba Bohu přece není nějaké umělecké divadlo.

Toto jsou důvody, proč jsem se na vás obrátil a napsal vám. V naději, že mi dáte nějakou směrnicí nebo že mi poradíte, zkrátka že mi nějak pomůžete, protože já opravdu nevím, co mám dělat. Doufám, že Pán bude skrze vás pracovat na spasení jedné duše. Prosím vás, modlete se za mne!“

MWHF 271/2–3

JUGOSLÁVIE: Spousta lidí v krizových oblastech (Sarajevo aj.) přišla o dům i majetek, ženy ztratily ve válce své muže, a rodiny, které se nalézají na válečném území, nevidí jiné východisko než útěk. V červenci bylo na útěku asi milión lidí, hledajících nějaké přístřeší.

Vojáci z Mostaru (Hercegovina), mezi nimi jeden nám známý bratr, musili v noci bez světla opustit město a odjet do Chorvatska. Tam vyhledali naše bratry a sestry a prosili je o možnost přenocovat. Dva z nich nyní bydlí přechodně v místnosti pro shromáždění v Rjece. Když jsme se jich zeptali, jak se jim spalo, náš bratr odpověděl: „Báječně, mohl jsem spát celou noc a neslyšel jsem ani jeden výstřel!“ Chtěl by se ještě tento týden vrátit do Mostaru, ale zda se ještě shledá se svou ženou? Je jejich byt ještě nepoškozen? Dostane se vůbec zpátky?

Vedle hmotné pomoci (hlavně ze zahraničí) bratři a sestry jsou pilní v rozdávání traktátů a v ústním svědectví, které je hmotnou pomocí ještě více posíleno a učiněno věrohodnějším. Shromáždění v Rjece, kde před dvěma lety 12 bratří začalo lámat chléb, se již rozrostlo na dvojnásobek. Většina z těch, kteří přišli, poznala již před delší dobou, že půda otevřených zásad, na níž se kdysi shromažďovali, je nesprávná. Nyní jsou rádi, že mohou být spojeni s těmi, kteří si přejí jít cestou podle Božího slova a oddělení od mnohých pojmenování. Avšak po-
ciťují nedostatek bratří utvrzených v Božím slovu. Kéž by jim pomohly nové vzdělávací spisy a uvádějící do učení Písma.

MWHF 271/3–5

BHÚTÁN (Asie): Bratr Fernandes napsal koncem května:

„Podnikli jsme cestu do Bhútánu a do Manipuru trvající 22 dní a vrátili jsme se do Bombaje úplně vyčerpaní dlouhými jízdami vlaky a autobusy při teplotách 42° C.

Víra a láska těch věrných bratří a sester v Bhutanu nás vždy povzbudí. Vzдор těžké situaci je u nich vidět radostná ochota a láska k Pánu a k Jeho lidu.

Mohli jsme navštívit Puntsholing, Gaylephug a Timpu. Bylo to požehnané, když jsme v prvním a posledním jmenovaném místě mohli s bratřími a sestrami lámat chléb.

Současná situace v zemi je velice smutná: 100.000 Bhútanců nepálského původu bylo z Bhútánu vypovězeno. Ztratili všechno: domy, pozemky, pracovní místa – byli násilím odloučeni od svých milých a nyní žijí v uprchlických táborech poblíž nepálské hranice. V nich se nyní nalézají také více než 50 příbuzných věřících.

Bratři Jeremiáš Dhakal a Soum Bhadur je právě navštívili a vyprávěli, že všichni tam žijí ve velké bídě. Řekli nám, že bychom musili plakat, kdyby nám měli všechno vyprávět.

A skutečně i nám bylo během celého našeho pobytu v Bhútánu těžko u srdce, protože jsme věděli, že bratři a sestry musí na své milé v těch táborech stále myslet. Vždy znovu nám říkali, že také jejich vlastní situace v Bhútánu je nejistá a že i oni se každého dne mohou ocitnout v jednom z těch táborů... Mnozí věřící mají sice dobrá místa ve státní službě, ale každého dne se může stát, že budou musit všechno opustit a utéci.

Zvláště však na nás zapůsobilo, že všichni – přes takové chmurné vyhlídky – jsou pevní ve víře, navštěvují všechna shromáždění a vzájemně se povzbuzují k vytrvání na další cestě.

Mohli jsme s těmito milými svatými mít společná shromáždění a zodpovědět mnohé z jejich otázek. Lidé, kteří s nimi před třemi lety byli v obecnství, se nyní pokoušejí zasít mezi tyto upřímné věřící nesvár a způsobit zmatek. Vytrhují přitom ze souvislosti řadu biblických veršů a tím svaté matou. Proto nás bratři prosili, abychom je podle možnosti navštěvovali co

nejčastěji... Právě, co toto píši, je bratr Jeremiáš Dhakal s jinými bratry znovu na návštěvě v uprchlických táborech. Mohli jsme pro ně připravit peníze na nákup léků, mléka a potravin.

MWHF 271/9–10

KOLUMBIE (Již. Amerika): P. a Annemarie Nunnovi psali 1. května z Pereiry: „Pro nízký stav vodních zdrojů jsou omezené dodávky elektřiny a každého dne jsou na 7–8 hodin přerušeny. Někteří věřící pracují velmi brzy ráno anebo pozdě večer, jiní jsou v nebezpečí, že ztratí zaměstnání. – O velikonocích byla v Cali oblastní konference s uvažováním o cestě Izraelitů z Egypta do Kanánu. Jak velice poznáváme naše vlastní selhání v těch smutných případech na poušti! Bůh má s námi tak mnoho trpělivosti. Každého večera byla v přeplněné místnosti evangelizace a my jsme měli velkou radost, když jsme byli svědky, jak na pozvání přijít k Pánu Ježíši došlo k šesti veřejným rozhodnutím. Jednoho rána se dali pokřtít dva mladí lidé z Cali a jedni manželé ze Zarzalu.

Věřící z Pereiry uspořádali na různých místech čtyři evangelizační večery. Mohlo se rozšířit mnoho traktátů a Pán se k tomu přiznal požehnáním.

Prosíme o vaše modlitby k chystanému rozšíření práce s knihami. V mnohých krajích Kolumbie jsou totiž dosud Bible a křesťanské knihy nedostupné. Hledáme také naléhavě kvalifikované lidi pro tuto práci. – Některým rodinám pomáháme jako i dříve při stavbě přístřeší. Jejich domky jsou většinou jednoduché stavby z jílu nebo z bambusu, čímž majitelé mohou aspoň obejít nesmírně vysoké nájemné v činžovních domech. – Carlos Marulanda s dalšími věřícími začal práci s výukou v malé škole s dílčím vyučováním. Používají k tomu místnost 3x7m s bambusovými stěnami v Barrio Danubio. Jak povzbuzující je taková iniciativa z řad věřících! Tím má být pomoheno dětem, které už se nedostaly na místní školu a především pak má být dětem a jejich rodičům přinášeno evangelium. Pro bratra Carlose to velká zátěž, protože provozuje truhlářství a sám má tři děti.

MWHF 269–270/43–45

Jan 1,17

Ročník: 1

1992

Číslo: 9–10

Co mám skládat a opatrovat v srdci?

„V srdci svém skládám řeč tvou, abych nehřešil proti tobě.“
(Žalm 119,11) – Jaké požehnání sklídíme, budeme-li to dělat!
Přitom musíme dát pozor na tři věci:

CO mám skládat a opatrovat

KDE to mám opatrovat

PROČ to mám opatrovat

1) **CO** mám skládat a opatrovat? – „**Slovo Tvé.**“ Nikoli řeči lidí, nýbrž Boží slovo, které nikdy nepomine. Je to poklad, jenž je hoden, aby byl dobře zabezpečen, aby ho nikdo neuloupil a nezkazil. Jeho cena bude jen vzrůstat, bude-li takto chován a opatrován, jak je nám to řečeno v uvažovaném verši Písma. Boží slovo nejsme schopni dostatečně ocenit. Tak usuzoval i žalmista, když je „skládal“ a „opatroval“ čili uzamknul do svého srdce. Jeho výrok ukazuje, jak vysoce si vážil Božího slova. Bral je z dosahu lidí i věcí, které mu je mohly odejmout.

2) **KDE** je mám opatrovat? – „**V srdci svém.**“ Ne v hlavě – sídle rozumu, nýbrž v srdci, v sídle citů, náklonnosti (zálib) a lásky, v tom ústředí vnitřní bytosti, v pramenu pohnutek, které ovládají celý život. Tam je ono pravé místo, kde mám opatrovat Boží slovo. Nemá být chováno pod postelí, ani pod kbelcem nebo v zemi. Nemá být skrýváno ze studu, v otrocké bázní před lidmi, aby se nám snad pro Slovo nesmáli. Ne, milý čtenáři. Máme ostříhat Boží slovo tam, kde je opatroval žalmista: **v srdci.**

3) **PROČ** je máme opatrovat? – Z vážného a převelmi důle-

žitého důvodu: „**Abych nehřešil proti tobě.**“ Ne proto, abych měl zásobu dobrých myšlenek a mohl se tím honosit. Ani proto, abych byl schopen umlčet a zahanbit všechny odpůrce pádnými argumenty. Žalmistovi vůbec nešlo o něco takového. Ale měl odpor k hříchu – svatý odpor, a věděl, že **Boží slovo je nejúčinnějším ochranným prostředkem proti hříchu. Proto je uchovával ve svém srdci.** Kéž bychom toto dobře zvážili a chtěli v tom žalmistu následovat!

Dej, Otče, nám, ať zraky naše vidí
v Tvém Slově skryté bezpočetné divy,
popatřit smí do hlubin moudrosti;
pak utvrzení budem pravdou Tvojí
bez kolísání chodit v světle zdroji
a obživení chodit v věrnosti.

(švýcar. zpěvník č.211/1)

ME 1861/437–8; HF 1962/7–8

Georg von Viebahn:

Bezbožné milosrdenství (1. Samuele 15,7–33)

Bůh nařídil, aby Amalech byl úplně zničen a dal králi Saulovi úplné vítězství. Avšak Saul ušetřil Agaga a to, co bylo nejlepší z amalechitských stád. Mohlo se to zdát prozíravé a šlechetné ušetřit poraženého krále; lid s tímto počínáním Saula souhlasil – **Bůh však ne.** Boží rozsudek zněl: „*Poněvadž jsi... zavrhl řeč Hospodinovu, on také zavrhl tě, abys nebyl králem!*“ (23. v.).

Bylo to bezbožné milosrdenství, když chtělo ukrutnému nepříteli Božího lidu udělit milost. Bůh nad ním nevyslovil **mi-
lost**, nýbrž soud.

Dnes je také mnoho učitelů, kteří s falešnou lidskou změkčilostí zvěstují **milost** tam, kde Bůh vyslovil **soud**. Mnozí chtějí z Božího slova vyškrtnout věčné zatracení, ba slýcháme dokonce učení tolik odporující Písmu, že prý nejen všichni nevě-

řící, nýbrž dokonce i satan a jeho andělé nakonec budou prohlášeni za blahoslavené. Kdo se spolehne na klamná slova takových učitelů, zažije totéž, co prožil Agag: **Počítal s milostí, avšak našel soud!** Saul ho omilostnil; proto šel k Samuelovi vesele a řekl: „*Jistěže odešla hořkost smrti!*“ (32. v.) Jenže se dal oklamat. Uslyšel pak z úst Samuele rozsudek: „*Jakož uvedl sirobu na (= učinil bezdětnými) ženy meč tvůj, tak osíří (= buď učiněna bezdětnou) matka tvá nad jiné ženy! I rozsekal Samuel Agaga na kusy před Hospodinem v Galgal*“ (33. v.). Svätý, věčný Bůh není jako nějaký změkčilý člověk, **On za Svým slovem stojí a splní je!**

HF 1964/177

Tyto úvahy jsou jen lidským slovem. Chceš-li mít plné požehnání, dělej to jako křesťané z Berije, kteří lidská slova srovnávali s Písmem.

M. Gasser:

Pokušení

Výraz „pokušení“ nalézáme v Božím slově často. Přitom nám jsou také představeny různé osoby, které byly pokoušeny. Pro náš praktický život jako věřících je užitečné vědět, že **pokoušením není vždy míněna stejná věc.** Lze totiž rozlišovat dvě hlavní skupiny pokušení:

- 1) pokušení, jejichž původem je hřích,
- 2) pokušení (zkoušky), přicházející od Boha.

Pokušení skrze hřích

Zde je třeba mít jasno a pevně držet, že **tato pokušení nemají nic co činit s Bohem a že tedy nepocházejí od Něho.** Epištola Jakuba 1,13.14 nám říká: „*Žádný, když bývá pokoušen, neříkej: Od Boha pokoušen jsem. Neboť Bůh nemůže pokoušen býti ve zlém, aniž také on koho pokouší. Ale každý pokoušen bývá, od svých vlastních žádostí jsa zachvacován a*

*oklamáván (= přitahován a lákán)“ (elbf. př.). Zde se učíme, že tento druh pokušení má svůj původ v hříchu, který v nás přebývá. Toto je nám potvrzeno v Mat. 15,19: „Ze srdce zajisté vycházejí zlá myšlení, vraždy, cizoložstva, smilstva, krádeže, křivá svědectví, rouhání.“ Abychom při takových pokušeních, která zná každý věřící, mohli správně reagovat, je důležité poznat a přijmout, že po celou dobu, kdy žijeme na zemi, v nás ještě přebývá hřích, onen zlý princip. Obrácením nebyl tento v nás přebývajíc hřích odstraněn a naše tělo se nezlepšilo. Ale Bůh učinil něco nového. Byli jsme učiněni účastni „božské přirozenosti“ (2. Petr. 1,4). A tato přirozenost **nemůže** být pokoušena od zla, protože je od Boha a tedy dokonalá. Jestliže dobře rozlišujeme tyto skutečnosti, pomůže nám to při pokušeních skrze hřích správně reagovat, totiž: „*Za to mějte, že jste mrtví zajisté hříchu, ale živi Bohu, v Kristu Ježíši.*“ (Řím. 6,11 – Karaf. opr. př.)*

Nemusíme tedy držet ve smrti hřích anebo tělo, protože toto se nám nikdy nepodaří, nýbrž **máme sebe pokládat za mrtvé hříchu**. To znamená, že na pokušení **nereagujeme**, nýbrž **stavíme se ke zlu jako mrtví**. Na mrtvého můžeme mluvit a lákat ho jak chceme, – on se nepohne. Toto však nedokážeme z vlastní síly. Jenom na základě božské přirozenosti, kterou obdržel každý věřící, je nám možné při pokušeních od zlého nepodlehout. K tomu je též třeba duchovní rozhodnosti, která ono zlo, jež chce vzklíčit, ihned a v samém zárodku odsoudí, aby nevznikly žádné hříšné činy. Tyto myšlenky nalézáme v Ep. Koloským 3,5: „*Protož mrtvěte údy své zemské: smilstvo, nečistotu, vášeň, žádost zlou, i lakomství.*“ Nejlepší pomoc, jak to uskutečňovat, jest: osobně zůstávat ve spojení s Pánem Ježíšem, tím že na Něho mnoho myslíme, jsme skutečně stále na modlitbách a usilujeme se chovat tak, jak On zde na zemi žil jako člověk. V Ep. Galatským je to vyjádřeno takto: „**Du-chem chod'te, a žádosti těla nevykonáte.**“ (Gal. 5,16) ON nás upozorní i na sebemenší pohnutku těla (Řím. 8,3).

Ale pak jsou také pokušení ze strany hříchu, která na nás doléhají **zvenčí**. Obracejí se na hřích, který přebývá v nás, tj.

v našem těle, a je důležité, abychom se chovali tak, aby tělo nebylo uvedeno v činnost. Připomeňme si přitom Davida v 11. kapitole 2. Samuelovy knihy. Namísto aby táhl se svým vojskem do války, raději zůstal v Jeruzalémě. Tam se oddával zahálce, neboť v 2. verši čteme: „*Tedy stalo se v čas večera, když vstal David s ložce svého, procházeje se po střeše domu královského, že ušel ze střechy ženu, ana se myje.*“ Toto byl začátek hlubokého pádu Davida, když dokonce dal zavraždit manžela této ženy. Jak se to mohlo stát? „*I stalo se... (v době), když králové vyjíždívají*“ (1. v.). David měl táhnout v čele svého vojska do boje, a nezůstat v Jeruzalémě. Dále měl ihned a v samém jádře soudit a odsoudit myšlenky, které v něm to pokušení vyvolalo, a ne se jimi dále zabývat. Také dnes žijeme v době boje, kdy je třeba duchovní ráznosti, abychom mohli obstát. Jestliže nejsme hotovi vést boj podle 6. kapitoly Ep. Efezským, ale oddáváme se duchovnímu lenošení, býváme velice zasažitelní pokušeními skrze hřích zvenčí.

Josef byl v 39. kapitole 1. Mojžíšovy knihy v určitém pokušení, které se svým způsobem podobalo pokušení Davida. U něho však vidíme, že se zachoval správně. „*On pak... utekl a vyšel (= vyběhl) ven*“ (12. v.). To je i pro nás jediná možnost, *jak obstát* v takových pokušeních. Ale musíme nejen „utéci ven“, nýbrž máme utéci k Pánu Ježíši, kde najdeme odpočinutí. „*Pojďte ke mně,... a já vám odpočinutí dám.*“ Možnost utéci k Pánu Ježíši je nám otevřena při všech pokušeních od zla.

Pokušení (zkoušky) od Boha

Druhá skupina pokušení je naprosto jiného původu a jiného rázu, než první. Je jiného původu: Protože tato pokušení nepocházejí od zla, **nemají ani za cíl zlo, nýbrž Boží oslavení.** Tato pokušení můžeme nazvat Božími pokušeními nebo zkouškami. Bůh zkouší víru Svého lidu, tím že ho někdy provádí těžkými životními situacemi. Držíme-li se v takových situacích neochvějně Boha a Jeho slova, ukáže se jasně naše víra a tím bude Bůh skrze nás na této zemi oslaven a my sami osvědčení ve víře. Nyní také můžeme lépe rozumět Ep. Jaku-

ba 1,2,3: „*Za největší (= čistou, opravdovou) radost mějte, bratři moji, když v rozličná pokušení upadáte, vědouce, že zkušeni (= osvědčení) víry vaší působí trpělivost.*“

Výstižný příklad nalézáme u Abrahama ve 22. kapitole 1. Mojžíšovy knihy. „*Když pak ty věci pomínuly, zkusil Bůh Abrahama.*“ (1. v.) Zde jasně vidíme, že tato zkouška přišla od samého Boha. Chování Abrahama může být všem, kteří se nalézají v **Božích** zkouškách, příkladem a potěšením. „*Vezmi nyní syna svého, toho jediného svého, kteréhož miluješ, Izáka, a jdi do země Moria; a oběťuj ho tam v oběť zápalnou na jedné hoře, o níž povím tobě.*“ (2. v.) Jistěže nikdo z nás ještě nemusil vytrpět takovou zkoušku jako Abraham, avšak Bůh podnes zkouší Svůj lid a i dnes některé zkoušky bývají velice těžké.

V takové situaci bývá velkou pomocí vědomí, že zkouška má svůj původ v srdci Boha, našeho Otce. „*Sám Otec miluje vás.*“ (Jan 16,27) Toto může uklidnit a povzbudit každé zkušené dítě, aby **šlo dále** těžkou cestou v plné důvěře v Boha Otce a v Jeho slovo. Tuto důvěru vidíme také u Abrahama: „*Tedy vstav Abraham velmi ráno, osedlal osla svého, a vzal dva služebníky své s sebou, a Izáka, syna svého.*“ (3. v.) Ihned se chystá na cestu, aby splnil ten těžký úkol. Jeho myšlenky byly nejprve zaměřeny na Boha a teprve pak na průvodní okolnosti: „*Bůh opatří sobě zvířátko (= beránka, ovci) k oběti zápalné, synu můj.*“ (8. v.)

Jistě, jakou důvěřující víru tu vidíme u tohoto muže! Přijal tu zkoušku z Boží ruky, a nebyl zahanben! Bůh mu dal východisko z této zkoušky. Když byla jeho poslušnost a jeho víra viditelně prokázána (takže podnes ještě se z toho můžeme učit), dal mu Bůh skopce, kterého mohl obětovat namísto svého syna. Bůh se nezměnil – je takový i dnes. Ani dnes nenechá víru a důvěru bez odpovědi: „*Věrný jest Bůh, kterýž nedopustí vás pokoušeti nad vaši možnost, ale způsobí s pokušením také vysvobození (= vyjití), abyste mohli snést.*“ (1. Kor. 10,13) Ne každé pokušení bude mít východisko tehdy, kdy my si to myslíme, avšak míra toho pokušení bude Bohem odměřena tak, abychom je mohli snést.

Při pokušeních, která přicházejí od Boha, jde tedy – opačně než u pokušení skrze hřích – o toto: **neutíkat, nýbrž trpět je** s důvěrou v Něho. „*Blahoslavený muž, kterýž snáší pokušení; neboť když bude zkušén (= když se osvědčí), vezme korunu života, kterouž zaslíbil Pán těm, kdož ho milují.*“ (Jak. 1,12)

HF 1990/151–157

Každodenní potrava pro nový život

Manna byla tak čistá a tak citlivá, že nesnesla žádný dotyk se zemí. Když sestupovala rosa, padala manna na ni (4. M. 11,9 – elbf. př. a fr. JND) a musila být sbírána dříve, než vzešlo slunce. Proto každý Izraelita si musil brzy ráno přivstat a nasbírat si svou každodenní dávku.

Právě tak je tomu s Božím lidem. Nebeská manna musí být nasbírána každého jitra čerstvá. Včerejší manna se nehodí pro dnešek, ani dnešní pro zítřek. My se musíme sytit Kristem **den co den**, vždy s novou duchovní silou; jinak bychom přestali růst. Nový život ve věřících může být živen a udržován jen Kristem. A chodím-li touto pouští s Bohem, budu úplně spokojen s tou potravou, kterou On mi uděluje; a touto potravou je Kristus.

HF 1961/224

Stačí, když někdo „kdysi vyznával“?

O mnohých lidech se říká, že kdysi vyznávali, že jsou spaseni, avšak později to už nedrželi. Kdysi byli zneklidnění, chodili do evangelizačních shromáždění, poznali, že se musí obrátit, radostně hned jako s žíznivou duší přijali slyšené Slovo, věřili radostnému poselství evangelia, byli uchváteni; avšak protože tu chybělo pokání, vyznání hříchů, bylo to, jak Písmo říká, „časné“ (přechodné, chvilkové) (Mat. 13,21). Došlo jenom k probuzení, za nímž **nenásledovalo** skutečné obrácení. Pán Ježíš mluví v Mat. 13,18–22, jistě se zarmouceným srdcem, o takových lidech, které rozděluje do tří skupin, a prohlašuje

o nich, že jsou bez ovoce, mrtví.

Jak často bratři, služebníci Páně, kteří konají návštěvy v domech věřících, slýchají od rodičů, že ten či onen jejich syn nebo dcera „kdysi vyznávali“, že jsou vlastnictvím toho dobrého Pastýře, ale později že už toto vyznání nedrželi. Zpočátku rádi četli Boží slovo, rádi chodili do nedělní školy a s rodiči do shromáždění, klekali sami nebo společně s rodinou k modlitbě, až se tomu zlému podařilo mnohé jim zase vyrvat, „*co bylo zaseto v srdce*“ (Mat. 13,19). Podobají se onomu muži v Luk. 10, který šel dolů z Jeruzaléma do Jericha a upadl mezi lotry, kteří „*obloupivše jej a zranivše, odešli, napůl živého nechavše (ležet)*“ (elbf. př.). Upadli do ruky nepřitele, který jim poznané pravdy uloupil a způsobil, že se dostali do stavu, který se podobal stavu polomrtvého člověka. Konec takové cesty je hrozný, jestliže jim, podoben milosrdnému Samaritánu, nepřijde na pomoc Pán Ježíš.

Co dalo pisateli těchto řádků podnět, aby se pustil do tohoto námětu, je skličující myšlenka, že **tak mnoho rodičů se spokojuje s tím, že jejich děti dříve vyznávaly, a že už je vážně neupozorňují, na nebezpečí, v němž se nalézají, jak by bylo na místě.** Rodiče mají všechnu příčinu klást si otázky, zda u svých dětí **mnohé nezanedbali.** V případě Jairovy dcery Pán po vzkříšení toho dítěte říká, aby mu dali najíst. Dávali jsme našemu dítěti duchovní pokrm, který nalézáme v Božím slovu a který ono tolik potřebuje? Anebo jsme to při jeho nějakém nevhodném chování odbyli pouhou poznámkou: „A to chceš tvrdit, že jsi se obrátil?“

Jestliže se děti vracejí k svému dřívějšímu vyznávání a snaží se tím uklidňovat, pisatel tohoto článku jim chce ukázat na určité znaky nového života, které nalézáme popsané v 1. Epištole Jana. Tam čteme v 1. kapitole třikrát: „*jestliže říkáme (díme-li)*“ – 6.8.10. v. To jasně dokazuje, že říkat, tj. jenom vyznávat, není nic platné. Tisíce křesťanů mají dobré vyznání, avšak přesto **vůbec nemají život z Boha.** V dopisu Církvi v Sardis čteme drtivý výrok: „*Máš jméno, že jsi živ, ale jsi mrtvý.*“ (Zjev. 3,1)

Jaké tedy jsou znaky nového života? Nalézáme je více než desetkrát v prvních čtyřech kapitolách 1. Ep. Jana. Zkuste si je, prosím, nalézt. Zde uvedeme některé. Podívejme se na první znak: „*Víme, že jsme přešli ze smrti do života, neboť milujeme bratří.*“ (3,14) Srovnej svůj život s tímto jasným a jednoduchým výrokiem Písma. Jestliže miluješ bratry (tj. věřící), tedy jistě také rád býváš mezi nimi, zvláště když jsou shromážděni ke jménu Ježíše, aby přinášeli Bohu chvály a děkování, anebo aby slyšeli Jeho vzácné Slovo. Jestliže nechodíš do shromáždění Božích dětí, je vzhledem k uvedenému místu Božího slova tvé obrácení asi pochybné.

Druhý znak, který vyjímáme, je v 7.–8. verši 3. kapitoly: „*Synáčkové, nižádný vás nesvod. Kdož činí spravedlnost, spravedlivý jest, jakož On jest spravedlivý. Kdož činí hřích, z ďábla jest; neboť ďábel od počátku hřeší.*“ Zda nejsou tyto znaky zkušebními kameny, které dávají každému poznat, **zda je Božím dítětem, anebo není?** Kéž by se každý čtenář s pomocí ostatních znaků podrobil vážnému přezkoušení v Boží přítomnosti! Kdybys namítal: „Já často slyším Boží slovo“, tedy si přečti, co o tom apoštol říká v Ep. Jakuba 1,22–27. Jsou to dvě naprosto různé věci, jsem-li posluchač, anebo činitel Božího slova. Jen to druhé má před Bohem cenu a je důkazem nového života.

Že jsi „kdysi vyznal“, ale potom jsi to nedržel, nebyl jsi věrný, nebyl jsi poslušný – co Pán od tebe očekává, co musíš udělat? Také zde nám přichází na pomoc jeden výrok z 1. Ep. Jana: „*Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrnýť jest (Bůh) a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.*“ (1,9)! Bůh ví, jak toto Slovo už tak mnohého vysvobodilo z vnitřních bíd a způsobilo, že se opět mohl ve svém srdci radovat. Vezmi Boha za slovo, On tě nikdy nezklamе!

Jestliže však poznáš, že jsi dosud měl jen vyznání, avšak žádné znovuzrození, tedy rozvaž, že se nalézáme před branou věčnosti! Boží děti už mohou jasně rozeznávat stíny blížících se Božích soudů. Zatím ještě není **příliš** pozdě, dokud se

„dnes“ jmenuje (Žid. 3,13); Syn Boží ještě klepe na dveře tvého srdce. Ve Zjev. 3,20 Ho slyšíme, jak říká: *„Aj, stojím u dveří a tluku. Jestliže by kdo uslyšel hlas můj a otevřel dveře, vejdu k němu, a budu s ním večeřeti, a on se mnou.“* Skloň se před Ním ještě dnes na kolena a vyznej Mu svou vinu, svou neposlušnost, svou svévolnost, a nalezněš pokoj a budeš navěky zachráněn. Zanedbáš-li to však, dveře budou zavřeny, a to navždy. Pak budeš mít po celou věčnost čas přemýšlet o tom, **proč ses nechtěl obrátit**, ačkoli jsi cestu k obrácení dobře znal, a dobrý Pastýř tě k Sobě nepřestával zvát voláním: *„Pojďtež ke mně všichni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám.“* (Mat. 11,28)

Závěrem ještě něco rodičům: kdyby o vašich dětech platilo jenom, že „kdysi vyznávaly“, tedy se tím nespokojujte! Volejte k Pánu a pokorně Ho prostě, trvejte na modlitbách, dokud vaše děti nebudou opravdu spaseny! Jak hrozné je pomyšlení, že by vaše neobrácené děti při příchodu Pána Ježíše zůstaly na zemi k časnému a věčnému odsouzení!

EuE 1966/55–59

Myšlenky:

Všeliká ozdoba, jejímž cílem je krášlit starého člověka, ve skutečnosti zakrývá Krista.

Jestliže mne Bůh používá, je to velká pocta; klade-li mne stranou, protože moje „já“ se nějak nadulo pýchou, je to velké milosrdenství.

(J. N. D.)

André Gibert:

BOŽÍ CÍRKEV (upraveno)

Úvodem

„Kdo neshromažďuje se mnou, rozptyluje.“

O tom, co je Boží Církev, je dosti dobrých spisů, ale nejsou tak známé, jak by měly být, zvláště mezi mladými křesťany. (Slovem „Církev“ v celém tomto spise označujeme řecké slovo „ekklesia“, jehož přesnějším protějškem v češtině je „Shromažďení“. Toto slovo však v češtině není dosud v tomto významu vžitě. – Pozn. překladatele.) Mnozí mají jen zřídka možnost dostat tyto spisy do rukou. Proto byly napsány tyto řádky, aby připomněly učení Božího slova o tomto důležitém předmětu.

Dnešní stav křesťanského světa už není takový, jako za doby, kdy Pán skrze některé věrné služebníky znovu uvedl na světlo mnohou dávno zapomenutou pravdu. Pravdy, které Pán tenkrát znovu oznámil, se rozšířily mnohem více, než oni bratři asi očekávali. Ale nepřítel je lstivě napadl řadou kazících bludů. Přitom často nebývá snadné rozlišit to, co je podle Božího slova, od toho, co nemůže přijmout věřící, který chce být poslušný Boha. Marná bývají často varování před „novotami“, které mnohdy mívají pěkný vzhled, a útočí na nás z různých stran při rozhovorech, skrze spisy nebo přednášky. A je nám třeba vždy znovu se vzájemně napomínat k ostříhání *„výborného toho pokladu* (elbf. př.: *krásného toho svěřeného majetku*) *skrze Ducha Svatého přebývajícího v nás*“ (2. Tim. 1,14).

Tím nutnější se vidí přezkoumat, co Písmo rozumí shromažďováním věřících, protože ti, kteří byli povoláni uskutečňovat pravdy, uvedené znovu na světlo, dovolili nepříteli, aby v jejich středu konal své dílo kažení a rozdvojení. Kéž bychom s upřímnou pokorou uznali a vyznali svou nebdělost a jako její důsledek svůj nedostatek lásky a věrnosti. Pravda trvá dál, ale

na nás je snažit se nalézat ji a pevně se jí držet, se srdci upevněnými láskou Krista.

Musíme se až divit, když vidíme, jak velice často bývá přikládána cena jen praktické stránce cesty, bez otázky, které zásadě ona odpovídá. Nebezpečí je tu jistě větší, než si můžeme myslet, že se totiž navracíme k navyklým věcem, které nás jaksi uspokojují, a protože to jsou věci, které patřily i našim předchůdcům, díváme se na ně jako na správné. Často, aniž si to přiznáme, se spokojujeme jen s nějakým „učením“ bratří. Důležité není následovat tyto vůdce, nýbrž navracet se k tomu pramenu, z něhož oni čerpali. Máme následovat jejich víru, „*spatřující cíl jejich obcování*“ (Žid. 13,7). Jejich obcování (praktický život) vyvěralo z jejich víry. Mnohdy slyšíme, jak se říká: „Naši někdejší bratři by jednali tak anebo onak,“ anebo ještě častěji: „Bratři dělali to či ono.“ Ano, ale můžeme říci, **proč** tak jednali, a můžeme ospravedlnit způsob jejich počínání Božím slovem – v jeho duchu, nejen co do litery? Jinak by totiž jejich příklad, i kdyby byl sebe lepší, měl pro nás jen autoritu určité tradice a vedl by nás jen k nějakému navyklému následování jich.

Kéž nás Boží slovo a sám Duch Svatý vyučuje, když chceme zkoumat Boží myšlenky o shromažďování věřících!

Prvá část

ZÁSADY KŘESŤANSKÉHO SHROMAŽĎOVÁNÍ

Všeobecné poznámky

Poučení a napomenutí Nového zákona zřídka vidí křesťana v nějakém izolovaném postavení. Spíše ho vidí jako úd určitého celku, totiž „*svatých*“ (Řím. 1,7; 1. Kor. 1,2; 14, 33; 16,1; Juda 3 atd.). Charakter jako „*svatých*“ ostatně není výsledek nějaké zásluhy v nich samých; oni jsou svatí skrze Boží povolání na základě dokonalého díla Krista. Jsou všichni „*bratři svatí, povolání nebeského účastníci*“ (Žid. 3,1). Tyto výrazy ukazují na určitý celek, který zahrnuje všechny. Dokonce i teh-

dy, jestliže Pavel vybízí toho, kdo vyslovuje jméno Pána, aby odstoupil od nepravosti, anebo když napomíná Timotea, říká mu opakovaně: „*Ale ty...*“, zaměřuje myšlenky věrného věřícího na určitý celek, s nímž může a má sloužit Pánu. Příkazující způsoby v 1. Tim. 6,11: „*Utíkej... následuj...*“ se nalézají i ve 2. Tim. 2,22, kde však – pro silněji se ukazující úpadek – je připomen vzácný dovětek: „...*s těmi, kteříž vzývají Pána ze srdce čistého.*“

Proto je tak velice důležité **vědět proč, kde, jak a s kým se máme podle Božích myšlenek shromažďovat.**

Až příliš často se stává, že věřící se v tomto směru řídí zvyklostmi své rodiny, svého okolí anebo své země. Křesťanstvo se skládá z velikého počtu různých skupin, které se všechny nazývají křesťané. Některé z nich se označují úředním jménem jako církve nebo „jednoty“ (společenství) s charakteristickým dodatkem: katolická, anglikánská, reformovaná, evangelická církev, luteráni, presbyteriáni, metodisté, baptisté, svobodná evangelická církev, atd. Vypočítat všechna tato pojmenování by bylo velice obtížné.

Mnoho vážných věřících je při pohledu na takovou roztříštěnost bolestně pohnuto a usiluje nyní různými způsoby zřídit to, co bývá nazýváno „jednota církve“. Děje se to tak, že členové různých „církví“ společně jednají, aby se dohodli na určitém počtu společných bodů. Naneštěstí jsou to často ještě takové body, které nejsou vždy nejdůležitější a netýkají se skutečných otázek učení. Přesvědčení zastánci tohoto ekumenického (universálního, všeobecného) hnutí se nemohou plně dohodnout a sjednotit ani na pojmu „křesťan“; jak by se tedy mohli dorozumět na pojmu „všeobecná (universální) církev“, když se tím označením samy chlubí mnohé církve? A co si máme myslet o jejich různosti názorů na vdechnutí (inspiraci) Písem, na božství Ježíše, na skutečnost zmrtvýchvstání? Mají vůbec nějakou všemi přijímanou představu o Bohu? Co tedy vůbec mohou dělat?

Ovšemže se radujeme nade vším, co má za cíl přivést lidi nějakým pokojným způsobem blíže k sobě. Radujeme se z to-

ho, že mnozí z těch, kteří pracují na tomto díle s nesporně dobrou vůlí, jsou skutečné a milé Boží děti. Jenže při takovém předmětu pouhá dobrá vůle nestačí. Ačkoli to sice myslí dobře a snaží se nalézt nějaké narovnání a zřídit **jednu** církev – ovšem za předpokladu, že budou dále zachovány církve žijící na sobě nezávisle (odděleně) a že jednotlivec může dále zůstat při svém hlubším přesvědčení – , musíme přinejmenším říci tolik, že se důsledně neopírají o to, čemu nás učí Boží slovo o pravé křesťanské jednotě a o shromažďování podle Boží vůle.

Avšak my se musíme držet právě Božího slova jako jediné spolehlivé směrnice.

Předně musíme zásadně konstatovat, že **Boží slovo nikdy nevidí nějaké různé „církve“**, v nichž by se měli věřící rozčleněně nalézat a které by bylo třeba spojit v jedno. Mluví naopak o věřících jako příslušejících k jedné a téže Církvi, u níž ovšem může být velký počet místních vyjádření (svědectví), z nichž ale přesto každé je pouze viditelným vyjádřením jediné Církve. Boží slovo nezná žádnou jinou církev než tuto.

K povážlivým zmatkům dochází tím, že bývají vždy znovu zaměňována dvě velice odlišná hlediska: jednak Církev v tom, čím je v Božích očích, jednak forma, kterou jí na této zemi dali lidé. Na jedné straně stojí Boží uložení (rada, plán) a Jeho myšlenky – a na druhé straně odpovědnost člověka a výsledek jeho vlastní činnosti. Abychom věděli, jak se máme chovat uvnitř Boží Církve, která existuje na této zemi, musíme mít nejprve správný pojem o tom, čím je ona v Božích očích.

1. CÍRKEV PODLE BOŽÍCH MYŠLENEK

Její význam a její cena

Především musíme důkladně zaměřit své myšlenky na to, co nám Boží slovo říká o ceně, kterou má Církev pro Krista a pro Boha.

Kristus ji nazývá „svou Církví“ (Mat. 16,18). Z toho jasně

plyne, jaká je opovázlivost lidí, jestliže chtějí budovat své církve. Ona je **Církví Krista**. On ji vzdělává (staví), má na ni práva, ona patří Jemu. Dobře známé místo z Efez. 5,25 odůvodňuje Jeho práva, plynoucí z Jeho lásky. To místo nám říká, za jakou cenu On ji získal: „*Jako i Kristus miloval Církev, a vydal sebe samého za ni.*“ Kupec v podobenství (Mat. 13,45.46) prodal všechno, co měl, aby získal drahocennou perlu. Kristus zaplatil ještě mnohem více: Položil za Církev Svůj život.

Častěji než „*Církev Krista*“ bývá v Božím slově uveden název „*Církev Boží*“. To by ještě více zvýšilo, kdyby to bylo možné, postavení, které jí přisuzují Boží myšlenky a zalíbení Jeho srdce, neboť „*hlava Kristova je Bůh*“ (1. Kor. 11,3). Pavel napomínal starší z Efezu, „*aby pásli (= střežili) církev Boží*“, a dodal: „*kteréž (On) sobě dobyl svou vlastní krví*“ (Skut. 20,28).

Kéž by každý z nás zvážil význam těchto slov! Pojem Církve není přenechán našemu úsudku, jaký si o ní uděláme; není to otázka nějakého podružného významu. Viděli jsme, jak vysoce si Církve cení Kristus, jak vysoce si jí cení Bůh. Neměli bychom se tedy s veškerou pilností nechat poučit o tom, co ona vskutku je; o způsobu, jak se musíme chovat, pokud jde o ni; o místu, které jí na této zemi určuje Boží slovo; o její naději a budoucnosti? Mají lidé vůbec nějaké právo utvářet ji podle svých vlastních myšlenek?

Je to vážná věc „*pohrdat* (v kral. př.: *tupit*) *církví Boží*“ (1. Kor. 11,22 – elbf. př.; srov. Zjev. 3,9). Každá lehkovážnost nebo lhostejnost vůči ní by dokazovala, že to, co Bůh miluje a co Kristus miluje, pro nás není důležité. Cožpak krev Syna Božího, oběť Krista a láska Krista se nás nemá dotýkat v našem nejhlubším nitru? Anebo snad bychom se mohli v určitém sobeckém smyslu spokojovat s jistotou, že jsme spaseni, aniž by pro nás mělo cenu to, co je srdci našeho Spasitele tak drahé?

Boží uložení (rada, plán)

Nesmíme podceňovat důležitost takového předmětu. O významu Církve si nemůžeme udělat správnou představu, ne-

dbáme-li toho, co nám Písmo svaté zjevuje o Božím uložení, týkajícím se Církve, k Jeho oslavení. Od věčnosti je Církev určena k tomu, aby se podílela na slávě Krista jako Syna člověka. On je Boží Syn, který se stal člověkem, aby za nás zemřel, a když vstal z mrtvých, sedí nyní v nebi po Boží pravici. Je dán Církvi, aby jí byl „*Hlava nade všechno*“, a aby ona s Ním spojená byla „*tělo jeho, plnost všechno ve všech* (nebo, podle elbf. př.: *ve všem*) *naplňujícího*“ (Ef. 1,22.23). Adam bez Evy nebyl úplný, oslavený vzkříšený Kristus nebude úplný bez Církve.

Její zvláštní místo

Církvi je zde na zemi uděleno naprosto zvláštní místo. Věřící není ze světa (Jan 17,14); také Církev není odtud. Toto zvláštní, oddělené postavení je ve Skutcích apoštolských 2,47 a 5,14 jasně vyjádřeno vzhledem k Jeruzalému, potom v kap. 18,7.8 a 19,9 všeobecně vůči Židům; a pokud jde o oddělení od pohanů, je to samozřejmé (Gal. 1,4; 1. Kor. 12,2 atd.). V 1. Kor. 10,32 nalézáme toto oddělení ukázané způsobem neobyčejně jasným: „*Bez úrazu (= urážky) buďte i Židům i Řekům i církvi Boží*“. Židé byli pozemským Božím lidem a tehdy blízcí zavržení. Řekové představovali ostatní lidstvo; zatímco „*Boží Církev*“ je tvořena těmi, kteří už nejsou ani Židé, ani Řekové, nýbrž jsou „*jedno v Kristu Ježíši*“ (Gal. 3, 28).

Z čeho se skládá Církev?

Církev tvoří ti, kteří mají nový život v Kristu, život z Boha, a tvoří ji jenom oni. „*Skrze jednoho zajisté Ducha i my všichni v jedno tělo pokřtěni jsme* (byli), *buď Židé, buď Řekové, buď služebníci, neb svobodní; a všichni v jednoho Ducha zapojeni* (elbf. př. a fr. JND: *všichni jedním Duchem napojeni*) *jme* (byli)“ (1. Kor. 12,13). Množným číslem „*my*“ se zřejmě rozumí, spolu i s apoštolem, ti, jimž je adresován jeho Dopis, totiž: „*posvěcení v Kristu Ježíši, povolání svatí*“ (1. Kor. 1,2). Patří Kristu, On je jejich i náš Pán. Získal je Bohu Svou krví a

přebývá v nich Jeho Duch. Jsou „Kristovi“ (Gal. 3,29). Všichni jsou přijati Bohem ve stejném charakteru, totiž jako děti. Jejich postavení před Bohem je dokonce totéž jako postavení Krista; jak by také Bůh mohl přijmout někoho kromě Krista?

Všichni věřící od okamžiku seslání Ducha Svatého tvoří navěky Církev; jejich postavení je v tomto směru právě tak jisté jako jejich spasení. Avšak jestliže si na křesťanskou církev činí nároky nevěřící, anebo jestliže nějaká „církev“, která se nazývá křesťanskou, přijímá za členy osoby, které jsou očividně nevěřící, bere na sebe nesmírně velikou odpovědnost. Neboť ne nějaké zvyky ani formální věci, jako např. křest, působí spasení, nýbrž jenom osobní víra v Pána Ježíše Krista. Na tuto víru Duch Svatý vtiskuje Svou pečeť a činí ji zjevnou.

Církev tvoří všichni věřící. Zahrnuje všechny věřící od seslání Ducha Svatého v den letnic až do příchodu Pána. Kristus tento úplný celek představí sobě jako „*slavnou církev nemající poskvrny ani vrásky, neb co takového*“ (Ef. 5,27). Ale až do toho okamžiku se všechna poučení Božího slova vztahují na Církev na zemi, která se skládá ze všech zde na zemi žijících křesťanů, jimiž se Kristus zabývá (viz 26. v.). Církev takto viděná obsahuje zřejmě všechny věřící, **kteří právě žijí na zemi**. Oni se všichni navzájem neznají, ale Bůh všechny Svě děti zná. Všichni jsou stejným právem údě těla Kristova. Jejich jednota spočívá v tom, že všichni mají tentýž život, život vzkříšeného Krista.

(pokračování, dá-li Pán, příště)

Popudlivost je zlo

Popudlivost je velké zlo a jsme jím víceméně postiženi všichni. Je příznakem nedostatku lásky a nezištnosti a má svůj kořen **v sobectví**. Choulostiví lidé vidí všechno v temných barvách, zraňuje je a uráží každá malichernost, všude větrí nějaké zlé úklady, neprávem podezřívají druhé ze zlých úmyslů a tím ztrpčují sobě i jiným život. U takových choulostivých lidí **se všechno otáčí kolem jejich velkého „JÁ“**. Domnívají

se, že se jim nedostává dosti chvály, pozornosti a uznání. Jsou to ubozí lidé, kteří svým spoluvěřícím a nezištným, ochotným pracovníkům v Církvi dovedou notně zatížit srdce. Nejsou požehnáním, nýbrž spíše opakem. Co ale říká Boží slovo?: „*Láska... nehledá svých věcí, nedá se zdráždit* (= roztrpčiti), *neobmýšlí zlého* (nebo: *nepřičítá zlo*),... *všechno snáší, všemu věří, všeho trpělivě čeká* (nebo: *všechno strpí*)“ – 1. Kor. 13,5–7.

GuF 1928/29

C. E. Stuart:

Původní křesťanství

2. přednáška: Evangelista

Pán Ježíš vstoupil na výsost, játe vedl vězně, a dal dary lidem. „*A On dal některé (jako) apoštoly, některé pak (jako) proroky, jiné (jako) evangelisty, jiné (jako) pastýře a učitele*“ (Ef. 4,8.11). Rozdíl v darech, které vykoupení Páně obdrželi, je vždy nápadně velký. Někteří věřící se dobře hodí za učitele, ale zřejmě nemají dar k evangelizování. Někteří zase jsou skuteční evangelisté, ale sotva by přicházeli v úvahu jako učitelé Boží pravdy. Evangelista pracuje **ve světě**, učitel **mezi svatými**. Tak v Ep. Efezským, kde se mluví o darech, které byly dány lidem, je zmínka o evangelistovi a učiteli, zatímco v 1. Kor. 12 nejsou evangelisté jmenováni, protože tam jde o to, co Bůh dal **Církvi**.

Také pořadí, v němž jsou vypočítávány tyto dary ve 4. kap. Ep. Efezským, je pozoruhodné. Nejprve jsou uvedeni apoštolé, kteří obdrželi zvláštní autoritu od Pána, potom proroci, jimž – jako apoštolům – se dostalo různých zjevení. A když se pak duše obrátí, je třeba práce pastýře, která je spíše osobní, a práce učitele, která zase je spíše všeobecná; neboť učitel může svým zvláštním darem působit jen mezi dušemi, které patří k Církvi. Evangelista se obrací na hříšníky, na takové, kteří

ještě nejsou spaseni.

Evangelisté mají krásnou a požehnanou službu. Sám evangelista je dar Pána pro lidi, takže musí být ke své práci uschopněn Duchem Svatým. Je ve světě jako Boží hlasatel a zvěstuje radostné poselství o spasení hříšníků **všem**, kteří je chtějí přijmout. Bůh ho nepověřil, aby provolával nějaké částečné prominutí trestu nebo i jen pouhé odpuštění jako zvláštní nabídku milosti. **Mluví o odpuštění, ale také o ospravedlnění.** Mluví o vysvobození od hněvu, ale také o věčných požehnáních. Kdo uvěří srdcem jeho poselství, tomu je zavřeno peklo a otevřeno nebe. Boží hněv je odvrácen, protože ho za hříšníka nesl Boží Syn. Všichni, kteří uvěří srdcem, smějí okoušet Boží přízeň, které se jim tak hojnou měrou dostalo v tom Milovaném. „*Jak krásné na horách nohy toho, jenž radostné poselství zvěstuje, jenž ohlašuje pokoj, jenž přináší dobré, zvěstuje spasení, jenž mluví k Sionu: Bůh tvůj panuje jako král!*“ (Iz. 52,7 – elbf. př.) Jak vzácné jsou i dnes – nejen na horách (tj. na horách, které obklopují Jeruzalém), nýbrž na zemi vůbec, v údolích, na rovinách, na vrších, v městech, na pobřežích i na moři ti, kteří zvěstují evangelium pokoje, dokud Pán nepřijde. Duch Boží se dívá v proroku Izaiáši dopředu na onu slavnou budoucnost, kterou Bůh vyhlédl pro Sion, a jása přítom. Z Ep. Římanům (10,15) můžeme poznat, že Duch Boží se raduje, když je dnes zvěstováno evangelium pokoje.

Avšak „*kterak kázati budou, jestliže nebudou posláni?*“ (Řím. 10,15) Nikdo nemůže tedy konat tuto službu, jestliže jí nebyl osobně pověřen. Slova „*jestliže nebudou posláni*“ obsahují myšlenku o povolání a předpokládají, že dotyčná osoba má k té službě také uschopnění. Je to **Bůh**, jenž povolává člověka, nikoli člověk. Lidé mohou uznávat, že některý pracovník Páně je Jím skutečně povolán, a také by to uznávat měli; avšak povolání být evangelistou přichází od Boha (Gal. 1,15.16). Pavel a Barnabáš byli věřícími v Antiochii vybráni k službě, k níž je povolal **Duch Svatý** (Skut. 13,2). Když na ně proroci a učitelé v Antiochii vložili ruce, započali Barnabáš a Pavel svou zvláštní službu; avšak výslovně je řečeno, že byli

„posláni od Ducha Svatého“. Všichni, kteří jsou k této službě povoláni, obdrželi k tomu také od Pána zvláštní uschopnění. Jestliže některé Boží dítě, které neobdrželo dar jako evangelista, se přesto pokouší konat tuto práci, vycítí po určité době, že mu k tomu chybí uschopnění, a přestane s tím.

Pavel byl jak evangelista, tak i apoštol a učitel. U něho vidíme vlastnosti, které by měl až do jistého stupně zcela jistě mít povoláný evangelista. Pavel měl vroucí touhu získávat duše. Zda i dnes nevidíme některé, kteří také mají – žízeň (je snad to slovo příliš silné?) zachraňovat, mít péči o spasení svých bližních? Pavel věděl, že ve své službě jako evangelista je přímo odpovědný Bohu. Píše Korintským: *„Jsem to povinen; neboť běda by mně bylo, kdybych (evangelium) nekázal!“* (1. Kor. 9,16) Trpěl snad, aby ho jiní kontrolovali, anebo se snad snažil sám vykonávat nějakou kontrolu nad druhými? Nic takového u něho nenalézáme.

Od těch, kteří byli v Jeruzalémě ve vážnosti, Pavel neobdržel nic více, než že se s ním podáním ruky dohodli o spolupráci. Nebylo jejich věcí přidělovat mu jeho pole působnosti, anebo ukládat mu v tom nějaké meze, a oni to také ani nedělali. Povolal ho Bůh, a On mu také ukázal jeho pracovní pole. A s jakou oddaností a věrností Pavel pracoval! V 15. kapitole Ep. Římanům píše, že od Jeruzaléma a kolem až do Illyrie plně zvěstoval evangelium Krista, než byl v Jeruzalémě jat a cestoval pak jako vězeň do Říma. Skutky apoštolské nám podávají nástin jeho práce; v Epištolách poznáváme pak spíše ducha, jímž byl prodchnut.

Tesaloničanům píše o tom, jak mezi nimi působil jako evangelista (1. Tes. 2). Spolu se Sílase byl vězněn ve Filipi; jejich nohy byly sevřené v kládě, takže se vůbec nemohli pohybovat; předtím byli na příkaz úřadů dokrvava zbiti. Ochladila snad ta věc jejich horlivost pro Pána? Rozhodně ne! V jejich srdcích dále hořela pravá láska k duším. Apoštol se sice zmiňuje o tom, jak s nimi bylo ve Filipi bídne zacházeno, avšak zdůrazňuje, že měli smělost ve svém Bohu nést také lidem v Tesalonice evangelium, Boží poselství, které je tak nesmírně důležité

(2,2). Cožpak mohli mlčet? To přece nebylo možné. S velkým úsilím zvěštovali v Tesalonice Boží slovo. Ani to, co bylo za nimi, ani to, co je dosud čekalo v budoucnu jako následek jejich smělosti, jim nemohlo zavřít ústa. Tam, kde by byla srdnatost a rozhodnost přirozeného člověka již dávno selhala, oni zůstali ve svém Bohu nezlomeni a směle hlásali Jeho evangelium.

V Tesalonice zvěštovali pravdu s velkými těžkostmi. Pavel píše „*Napomínání zajisté naše nebylo z podvodu, ani z nečistoty, ani ve lsti*“ (1. Tes. 2,3). Nemluvili svými slovy k rozumu nebo k tělu přirozeného člověka. Kdyby to byli udělali, byli by si ušetřili mnohé protivenství. Rovněž se nepokoušeli lstivě zastírat před svými posluchači svůj skutečný cíl. Neměli co zakrývat. Měli nést poselství, a to přinášeli naprosto otevřeně a upřímně. Byli pevně odhodláni zvěstovat stůj co stůj, čím je Bůh pověřil, a nikoli to, co by lidé raději slyšeli; a to oni zvěštovali, i když se to mohlo zdát Židům nebo pohanům (národům) urážlivé. Byli Bohem prokázáni jako osvědčení (byli zkušeni a shledáni způsobilí), aby byli pověřeni evangeliem, a tak mluvili nikoli proto, aby se líbili lidem, nýbrž Bohu, který zpytuje srdce. Nějaká slova, která by se chtěla vlichotit, tu nebyla na místě. Jejich pověření byla vážná věc a oni si cenili pravdy, která jim byla svěřena. A tak jednali, nemyslíce přitom na sebe. Neutíkali se k lichotícím řečem, aby se jimi nějak příznivě uvedli u svých posluchačů, a nehledali pro sebe žádnou výhodu. Byla jim svěřena Boží pravda, a tak všechno jejich vystupování musilo odpovídat této pravdě. Poněvadž byli Božími šafáři (správci, opatrovateli toho, co jim bylo svěřeno), nemohli sledovat své vlastní zájmy. Nechtě si jiní mysli, co chtěli – oni mohli vzít Boha za svědka čistoty a prostnosti svých pohnutek. Při zvěstování evangelia nedávali žádné místo svému „já“. A tak ani u Tesaloničanů, ani jinde netrvali na svých apoštolských právech. Jak snadno mohli u těch, kteří se při jejich kázání obrátili, hledat čest a váženost; avšak to pro ně nepřicházelo v úvahu.

Naopak byli mezi nimi „tiší“ (1. Tes. 2,7 – anebo, jak jiní

překládají: „něžní“, „laskaví“, „prostí“), jako pěstounka (nebo: kojící matka), pečující o své děti a konejší je. Trpělivost a něžnost matky, která se stará o své malé děti a konejší je, byla vhodným obrazem chování apoštola a jeho spolupracovníků. Jaká opravdovost a upřímnost se tu projevovala v jejich citech! Byli to muži s takovým srdcem, jehož něžná láska mohla od svých obrácených snést všechny nepříjemnosti a zatěžkávací zkoušky.

Tato láska byla něco naprosto nového, zvláště pro potomky Abrahama vůči těm, kteří podle těla pocházeli z pohanů (národů). Ano, tato láska byla tak nová, že apoštol pro ni používá slovo, které nikde jinde v Novém zákoně nenajdeme. Řídíme-li se způsobem čtení, který někteří z nejlepších kritiků považují za správný, tedy apoštol zde používá slovo, s nímž se v celé klasické řečtině nesetkáme nikde jinde než v překladu Joba v septuagintě (septuaginta je řecký překlad hebrejského Starého zákona do řečtiny, pořízený **sedmdesáti** učenci, odtud název „septuaginta“ – pozn. překladatele). Tato zvláštní, ojedinělá láska měla být v originálu Písma vyjádřena takovým naprosto neobvyklým slovem.

Jejich obětavost k těmto chudým, z pohanství obráceným lidem, byla veliká. Vroucně toužili přinést jim nejen Boží evangelium, nýbrž sdílet s nimi také vlastní život, protože se jim stali milí (2,8). A tak si vydělávali na svou obživu tím, že pracovali v noci, aby nebyli nikomu z Tesaloničanů na obtíž. Chtěli jim zvěstovat evangelium zdarma, i když jim to působilo nejen jednu fyzickou námahu a těžkost. V Efezu si Pavel při jiné příležitosti počínal právě tak (Skut. 20,34), tím že vlastníma rukama vydělával živobytí pro sebe a pro své průvodce. Když mu však přátelé z dále poslali dary, vděčně je přijal (Fil. 4,15.16). Jaká pravá, dobrosrdečná láska se jeví v celém chování apoštola!

Měl o ně péči jako matka, jako otec o své děti, – takto on napomínal každého z nich, osvědčoval jim, aby chodili důstojně Boha, který je povolal do Svého království a do Své slávy. Smíme tu vidět, jak velice mu ležel na srdci jejich praktický

život. Matka opatruje malé děti a konejší je, otec se stará o obživu a jejich výchovu (Ef. 6,4). Pavel se na ně díval jako na své děti. Napomínal je s veškerou láskou otce. Nespokojoval se s nějakou povrchní, formální prací. Nestačilo mu, že jen jednoduše souhlasili s pravdami, které jim kázal. To dílo musilo být hluboké; důkladná a jasná také musila být změna v jejich praktickém životě.

Byli povoláni k Božímu království a slávě, a nyní měli chodit, jak náleželo na to povolání, jestliže chtěli působit radost srdci svého duchovního otce. Galatským, kteří byli v nebezpečí, že se uchýlí od pravdy, píše: *„Dítky moje, (pro něž mám znovu porodní bolesti, až by Kristus zformován byl ve vás)“* (Gal. 4,19 – elbf. př.). Byla tu jedna Osoba, kterou jim představoval; přál si, aby obdrželi život, nikoli pouhou poučku učení jako nějakou šablonu. Jakmile se ten život u nich začal projevovat, nabyl v nich Kristus Své podoby a jejich praktický život byl pak k Boží cti. Pavel si pro ně nepřál nic menšího, než právě to. Vždyť který evangelista by se také mohl spokojit s něčím menším?

(HuN 1969/120–125 – další přednáška, dá-li Bůh, příště)

Walter Gschwind:

Na pomoc mladým křesťanům – 5. (z abecedy křesťanství)

Setrvávat s rozhodností srdce při Pánu

Proč jen to auto nejede? Vždyť je přec všechno v pořádku! Motor je v bezvadném stavu, i převodovka, nádrž je plná. – Aha, nefunguje zapalování! Svíčka nedává jiskru, která jako tep srdce uvádí motor v stále pokračující činnost a pohyb.

Podobně by si mohl nejeden křesťan položit otázku: Proč u mě došlo k duchovnímu ustrnutí? Proč je má duše tak hubená a vyprahlá? Proč jsem bez radosti a bez síly k službě pro Pána?

Chybí snad nějaké nutné poučení? – Jistě. Nedostatečné

poučení o našem dokonalém spasení, o našem postavení a našich požehnáních v Kristu je špatným základem pro odpočívnutí svědomí a pokoj srdce. Křesťan musí znát učení o vysvobození od moci satana, od moci hříchu a od vlastního „já“ přirozeného člověka, aby se mohl těšit z blažené svobody Božího dítěte. Dokud nezná „všelikou (= celou) radu Boží“ (Skut. 20,27), a tedy v duchovním smyslu je stále ještě nemluvnětem, velice snadno se může stát hříčkou „*zmítající se a točící každým větrem učení*“ (Ef. 4,14). Proto je v Božím slově kladen velký důraz na důkladné poučení o **celé** pravdě. (Porov. Přísl. 3,11–18; Skut. 20, 26.27; Ef. 4,8–16; atd.)

Avšak pouhé dobré poučení nestačí. Také u křesťana, který již má učení „za sebou“, může dojít k takovému duchovnímu ustrnutí. „*Kdybych měl prorocství, a povědom byl všelikého tajemství i všelikého umění (= známosti)...., lásky pak kdybych neměl, nic nejsem.*“ (1. Kor. 13,2)

Co tedy ještě chybí? Znázorníme si to příkladem.

V Antiochii uvěřil větší počet Řeků (Skut. 11,20–24). Nyní patřili k tamějšímu shromáždění, které se tak živě podílelo na šíření evangelia mezi národy. Jistěže se tito věřící, kteří – co do víry – byli ještě mladí, pilně a s velkým zájmem zúčastňovali shromáždění věřících. Tím mohli stále růst a spět „*v jednotu víry a známosti Syna Božího, v muže dokonalého (= dospělého), v míru postavy plného věku Kristova*“ (elbf. př.: *v míru plného růstu plnosti Krista*)“ – Ef. 4,13. Neboť Pán se o to postaral, že v Antiochii byli „*proroci a učitelé*“, opatření potřebnými dary, aby uváděli věřící ve všelikou pravdu.

Jedním z těchto učitelů byl Barnabáš. Církev v Jeruzalémě ho poslala do Antiochie zvláště proto, aby se obíral těmito Řeky, těmito malými dětmi ve víře. Neboť tenkrát to ještě bylo něco naprosto nového, že lidé z národů (pohanů, tj. ne z Židů) mají mít stejným způsobem podíl na požehnáních křesťanství jako věřící Židé.

Když Barnabáš přišel k těmto Řekům, „*uzřev milost Boží, zaradoval se*“. A první, co udělal, bylo, že jim všem dal dobrou

radu: „*aby v úmyslu srdce trvali v Pánu*“ (Skut. 11,23).

Vyučení a zkušení automechanici najdou u auta závadu velmi rychle. Vědí, kde ji musí hledat. – Podobně Barnabáš byl bratr s velkou křesťanskou zkušeností a věděl, na čem především záleží v životě věřícího: jde vpřed jen tehdy, jestliže **žije a setrvává** v blízkosti Pána. Toto je stejně důležité jako růst v známosti.

Některým mezi námi, a možná právě mladým věřícím, se ta Barnabášova rada asi zdá být příliš jednoduchá a příliš samozřejmá. Cožpak ono přání: žít v blízkosti Pána není každého dne vyjadřováno v našich modlitbách? Cožpak nám není vždy znovu a tak často opakováno v různých obměnách ve shromážděních a v biblických hodinách?

Ale ruku na srdce! Jde ti před každým studiem Bible, před každou službou, před všemi skutky o to, uskutečňovat radu Barnabáše? Doprovází tě stále pevné rozhodnutí: setrvávat u Pána každou hodinu přes celý den, ať děláš jakoukoli práci, anebo ať jsi v jakékoli společnosti? – Pak to také bude na tobě vidět. Neboť v blízkosti Pána jsou hluboké city našich srdcí přitahovány k Němu a Jeho blízkost pak řídí naše chování k světu a k jeho pokušením, dává nám sílu vítězit nad nimi, sílu k pokorné, nezištné a oddané službě, sílu k svědectví pro Něho celým naším životem. – Jsou všechny ty věci i u tebe?

Jde o rozhodnost srdce u věřícího, který chce setrvávat, stále zůstat **u Pána**, tedy u prapůvodního zdroje lásky, milosti, světla, života a síly samého Boha. Tam se nic nepožaduje, ale je mu tam darem udělováno všechno, co potřebuje k životu v zbožnosti. Nejde tu o nějaká dobrá předsevzetí přirozeného člověka, který by velice brzy musil uznat, že není schopen je uskutečnit.

V knize Přísloví 4,23 jsme napomínáni: „*Především, čeho ostříhati sluší, ostříhej srdce svého, neboť z něho jsou východové života*“ (elbf. př.). Jestliže tedy srdce v našem životě zaujímá takové ústřední postavení, je důležité, abychom právě *srdcem* setrvali při Pánu. Jeho oči „spatřují všechnu zemi,

aby dokazoval síly své při těch, kteříž jsou k němu srdce upřímného (elbf. př.: *probíhají celou zemi, aby se mocným prokazoval u těch, jejichž srdce je nerozděleně zaměřeno na něho*)“ (2. Par. 16, 9). Jen tak může v té skryté komůrce našeho srdce bez přerušení fungovat „zapalování“ shůry. Pak nás může Duch Svatý naplňovat, řídit a oživovat a „východové životy“ budou v souladu s „ovocem Ducha“ (Gal. 5,22). Pak se v nás může rozvíjet život z Boha bez překážek.

Ano, měli bychom s rozhodností srdce **setrvávat** u Pána. Kdo se v tom cvičí, bude zakoušet, jak mnoho věcí ho chce odlákat a vytlačit z tohoto místa, které jedině je důstojné křesťana. Ty věci se ti zdály nevinné, ba možná dokonce užitečné až do chvíle, kdy ses rozhodl setrvávat už jen na tom požehnaném místě. I věřící „dobří“ přátelé ti možná budou říkat: „Nesmíš to tak přehánět; jsme ještě zde na světě a nemůžeme se přece takhle stavět stranou!“ Ale čím věrněji budeš setrvávat na tom pravém místě, tím dříve se naučíš říkat s apoštolem: „*Ale to, což mi bylo ziskem, položil jsem sobě pro Krista za škodu. Nýbrž i všechny věci pokládám zajisté škodou býti pro vyvýšenost (= výbornost) známosti Krista Ježíše, Pána svého, pro nějž jsem to všechno ztratil, a pokládám to za smetí, abych Krista získal.*“

(Fil. 3,7.8) HF 1958/316–320

ÚVAHY O EVANGELIU LUKÁŠE

Kapitola 1,11 – 25

„*Tedy ukázal se jemu anděl Páně, stojí na pravé straně oltáře zápalu* (= oltáře, na němž se kadilo).“ (11. v.) Bůh mohl vyslyšet Zachariáše a nemusil poslat anděla, aby mu to oznámil, avšak dítě, které se mělo narodit, mělo takový význam, že bylo třeba onoho neobyčejného posla, aby ohlásil jeho příchod. Anděl stál „*na pravé straně oltáře*“, na straně moci. Ta patří Bohu, aby se naplnilo všechno, co On si předsevzal, což byla pravda, na kterou, jak dále uvidíme, Zachariáš, třebaže

byl zbožný, zapomněl.

Andělé jsou služební duchové, posílání ve prospěch těch, kteří mají dědičně obdržet spasení. Jejich služba je zvláště zdůrazňována v Ev. Lukáše, jehož ustavičným předmětem je Boží milost vůči člověku, zjevená v Osobě Syna člověka (Luk. 1,11.26; 2,9.13.21; 12,9; 15,10; 22,43; 24, 4–23).

„A uzřev jej Zachariáš, zestrašil se, a bázeň připadla na něj. I řekl jemu anděl: Neboj se, Zachariáši, neboť jest uslyšána modlitba (= je vyslyšena pokorná modlitba) tvá, a Alžběta, manželka tvá, porodí tobě syna, a nazveš jméno jeho Jan“ (12.–13. v.). /Jméno „Jan“ znamená: „Hospodin je dobrotivý (milostivý)“./ Třebaže Zachariáš nedostával dlouhou dobu odpověď na své modlitby; byly vyslyšeny (viz 1. Jan. 5,14.15). Jestliže prosíme podle Jeho vůle, **máme** to, zač jsme prosili. Bůh neříká, kdy nám to dá; má pro to Své důvody, když Své svaté nechá čekat, možná dlouho, neboť všechno dělá s moudrostí; zkouší naši víru, abychom Mu plně důvěřovali.

U Zachariáše, jako též u Abrahama při narození Izáka, Bůh ukazuje, že má moc naplnit, co sám chce. K uskutečnění Svých úmyslů používá nástroje, ale je třeba, aby tyto si byly vědomy své nicotnosti, aby tak Bůh byl vším. Víra počítá jenom s Bohem, a to je, co Ho ctí. On je to, jenž *„povolává i těch věcí, jichž není, jako by byly“*, chce, abychom doufali i ve zdánlivě beznadějných případech, jak to dělal Abraham (Řím. 4,17.18). Narození Jana je názorným obrazem znovuzrození každého věřícího. Ono je vždy ovocem Boží moci, rozvinuté vůči těm, kteří se nalézali v naprosté bezmocnosti (Iz. 54; Jan 1,13; Řím. 9,8), jako tomu bylo i při narození Jana.

Je pravděpodobné, že Zachariáš již delší dobu přestal Boha prosit za onen projev přízně, o němž se mu zdálo, že je neuskutečnitelný, který mu však Bůh přesto chtěl dát. Nikdy neoblevujme pokorně prosit našeho Boha, aby vůči nám rozvinul Svou milost, a my pak abychom v příhodný čas obdrželi svědectví skrze požehnání, která budou k Jeho slávě. Obrácení osob, které nám jsou drahé, je div Boží moci. Bůh jím tak rád odpovídá na naši víru, která s Ním počítá a která je podobná

Zachariášově víře. „(On) *neodepře ničeho dobrého chodícím v upřímnosti*“ (Ž. 84,12b).

„Z čehož budeš mít radost a veselí, a mnozí se z jeho narození budou radovati. Bude zajisté veliký před obličejem Páně.“ (14.–15. v.) Bůh rád překonává očekávání Svého lidu. Nejenže dává Svému služebníkovu syna, za nějž Ho prosil, nýbrž tento syn mu má být předmětem radosti a veselí. Ježíš o něm řekl: „*Většího proroka mezi syny ženskými nad Jana Křtitele není žádného*“ (Luk. 7,28). „*Ten přišel na svědectví, aby svědčil o tom světle, aby všichni uvěřili skrze něho.*“ (Jan 1,7) Jak mravně veliký měl být ten, o němž Duch Svatý musil říci: „*Nebyl on to světlo*“, aby nebyl zaměňován s Tím, jehož on byl pouze svědkem a předchůdcem!

Anděl řekl o synovi, který se měl narodit: „*Bude zajisté veliký před obličejem Páně.*“ Naproti tomu když ohlašoval Marii narození Ježíše, říká o Něm: „*Ten bude veliký*“ (32. v.). Veškerá velikost Jana Křtitele závisela na Osobě, před Níž on měl jako herold předcházet, zatímco Ježíš byl velký v sobě a skrze sebe sama. Janovi se dostalo nesmírné pocty, které se nedostalo žádnému jinému proroku, totiž být předchůdcem Syna Nejvyššího, který bude vládnout navěky. „*Vína i nápoje opojného nebude pít, a Duchem Svatým bude naplněn hned od života matky své.*“ (15. v.) Jan nemohl být veliký před Pánem jinak než tím, že byl nazarejec. Nazarejství se vyznačovalo třemi charakteristickými znaky:

1. Ten, kdo uskutečnil nazarejství, odděliv se, „*aby se oddal Hospodinu*“ (4. M. 6, 2), se musil zdržovat vína a silných nápojů; odříkal se mezi svými bližními vína, symbolu radosti pro přirozené srdce.

2. Dále si nechal růst vlasy na hlavě; tím ohlašoval, že takto opustil důstojenství a práva člověka, aby byl poddán Boží vůli, jejíž práva nad sebou uznával.

3. Konečně nedotýkal se žádného mrtvého. Vyhýbal se tedy všemu, co by ho nějak spojovalo s hříchem, za nějž odplatou je smrt.

Takový byl řád a tajemství nazarejství. Oddělení se Bohu nemohlo trvat jinak než na základě oněch tří věcí, skutečně-ných v životě Jana. Avšak v našem oddílků je nám zvláště představen jako oddělený od toho, v čem spočívá radost člověka na této zemi. Bylo možné nad ním tesklit a domnívat se, že je velice nešťastný, ale vůbec tomu tak nebylo. Přirozená radost byla v jeho srdci nahrazena jinou radostí, kterou svět nezná, totiž tou, kterou dává obecenství s Pánem. Boží radost byla jedním z význačných rysů tohoto člověka přísných mravů po celou dobu jeho pozemské dráhy, a tato radost byla „*naplněna*“ (Jan 3,29). Ještě před narozením Jana se děťátko zachvělo radostí, když Alžběta uslyšela pozdravení od matky svého Pána (Luk. 1,44).

„*Duchem Svatým bude naplněn hned od života matky své*“ (verš 15.b). S nazarejstvím je spojena zvláštní moc Ducha. Tento stav je vskutku **normálním** stavem křesťana. Každý věřící je chrámem Ducha Svatého, ale všichni Jím nejsme **naplnění**. Nedostává se nám opravdovosti nazarejství. Štěpán byl plný Ducha Svatého. Skrze Jeho moc, již nebyly činěny žádné překážky ze strany těla, se stalo, že jeho oči byly upoutané k nebi. Byl plný nebeského vidění a jeho srdce i zraky ulpěly na jednom Předmětu, který tam byl: na Ježíši ve slávě. Naše neschopnost vidět Ježíše, náš nedostatek známosti Jeho požehnané Osoby pramení z toho, že se sami málo odsuzujeme. Štěpán neměl jen radost z Krista; svědčil o NĚm. To, čím byl skrze Ducha naplněn, plynulo v hojnosti z jeho úst (Skut. 7,56).

„*A mnohé ze synů izraelských obrátí ku Pánu Bohu jejich.*“ (16. v.) Moc Ducha Svatého, kterou byl naplněn, se projevovala v jeho službě mezi lidmi. Skrze jeho kázání Duch Boží působil úžasným způsobem v srdcích a vedl je k pokání. Veliký počet se jich nejen radoval z toho, že Bůh vzbudil tohoto velkého proroka, nýbrž mnozí, když ho slyšeli, byli zachvázeni lítostí nad spáchanými hříchy a pokáním byli přivedeni zpět k Bohu.

„*Neboť on předejde před obličejem jeho v duchu a (v) moci*

Eliášově, aby obrátil srdce otců k synům, a nevěřící (= neposlušné) k opatrnosti (= rozumnosti) spravedlivých, aby připravil Pánu lid hotový“ (17. v.). Duchem Eliáše byla důsledná a vroucí horlivost o slávu Hospodina, jíž byl tento velký prorok prochnut a jíž se vyznačoval. Jeho srdce si cenilo tohoto spojení lidu s Bohem a chtělo, aby bylo obnoveno pokáním, k němuž vybízel. Skrze požehnání, jímž Bůh doprovázel jeho vážná kázání, byly duše přiváděny z temností k světlu; byly obráceny k Bohu a učiněny účastnými nového života. Ovoce tohoto života se pak projevovalo obnovením pořádku, který byl podle Boha, v rodinách jeho národa a ve vzájemných vztazích rodin, které byly pokaženy hříchem. Bylo znovu zjednáno obcenství mezi otci a dětmi. Vždy tomu tak bývá. Takové obcenství se rodí z duchovních vztahů, které milost vytváří mezi nimi, ze vztahů důvěrnějších a požehnanějších, než jsou vztahy přirozenosti, zkažené pohrdáním Stvořitelem.

Neposlušní jsou působením téže milosti přivedeni k tomu, že mají myšlení (rozumnost) spravedlivých a poddávají se Boží svrchované autoritě. Takto v budoucím čase budou srdce zbožného ostatku připravena k přijetí Krále slávy, až se zjeví s mocí (Mal. 4,6). Kdyby byla Janova služba přijata, ukázalo by se již takové ovoce. Je jasné, že k tomu, aby se člověk mohl radovat z odpuštění a z nového postavení před Bohem, které On chtěl dát předmětům Své milosti, bylo třeba, aby bylo Jeho Beránkem dokonáno dílo vykoupení. Jan o Něm řekl: „*On vás pokřtí Duchem Svatým*“ (Mk. 1,8 – elbf. př. a franc. JND). Ovocem Jeho díla na kříži bylo seslání Ducha Svatého v den letnic. Tento Boží svědek oznamoval všem, kde přijali slavné poselství evangelia, že jsou vysvobozeni od soudu a dokonale přijati před Bohem.

„*I řekl Zachariáš andělu: Po čemž to poznám? Neboť já starý jsem, a manželka má zestarala se ve dnech svých.*“ (18. v.) V Božím slovu, které nám sděluje příběhy Božích mužů, vidíme vždy znovu slabost nástrojů, kterých Bůh používá. Zachariáš, když už tak dlouho pokorně prosil, aby mu Bůh dal syna, těžko věří poselství anděla, které mu přináší, totiž že jeho po-

korné prosby byly vyslyšeny. Chce, aby mu bylo oznámeno, jak se to bude moci stát, poněvadž on i jeho manželka jsou pokročilého věku. Zapomínal na to, že Ten, kterého svými modlitbami vzýval, je Bůh, jenž sám může naplnit, cokoli chce, a že na nástrojích, kterých k tomu použije, záleží jen málo. Podle řádu v přírodě se zdálo nemožné, aby tito dva staří lidé měli syna; jenže „*u Boha nic nebude nemožné*“ (Luk. 1,37 – elbf. př. a fr. př. JND).

Anděl, udiven nad tím, že muž obdařený takovou výsadou, může pochybovat o poselství, které pocházelo od Toho, jenž nikdy neklame, mu řekl: „*Já jsem Gabriel, kterýž stojím před obličejem Božím, a poslán jsem, abych mluvil s tebou, a tyto věci veselé (nebo: tyto dobré zprávy, toto dobré poselství) tobě zvěstoval.*“ (19. v.) Svatí andělé, protože jsou stále v Boží přítomnosti, jsou „*služební duchové, kteříž posíláni bývají k službě pro ty, kteří mají dědičně obdržeti spasení*“ (Žid. 1,14). Proniknut Boží velikostí, Gabriel nemůže pochopit takový nedostatek víry a respektu k Božímu slovu u tohoto zbožného kněze. Proto mu říká: „*Budeš němý, a nebudeš moci mluvit až do dne, v kterémž se tyto věci stanou, protože jsi neuvěřil řečem (= slovům) mým, kteréž se naplní časem svým.*“ (20. v.) Boží dobrotivost postihuje nevěru Svého služebníka trestem, který mu měl prospět a který zároveň dokázal lidu, že Zachariáš byl navštíven poslem z výsosti.

Pán často používá nedostatku víry a chyb našich bratří k našemu ponaučení. Zachariáš měl být němý až do toho dne, kdy Bůh chtěl zjevit Svou moc naplněním Svého zaslíbení. Jeho stav je obrazem stavu Izraele až do našich dnů. Protože nepřijali vírou svého Mesiáše, nejsou schopni chválit Boha pro Jeho milosrdenství. „*Na tobě přestávati, ó Bože na Sionu, jest tebe chváliti*“ (Ž. 65,2). Sion neslyšel hlas svého Vykupitele, který přišel na tuto zem v milosti. Proto už tam není slyšet děkování až do dne, kdy On se zjeví ve Své slávě. Němost a mravní hluchota tohoto národa zmizí a namísto nich pak budou, jako u Zachariáše, radost a chvála.

Jestliže duše vírou nepochopila nesmírnou cenu kříže, ne-

může Pána chválit a velebit. Moc Toho, který učinil zaslíbení, se rozvíjí jako odpověď na víru, která s ní počítá; avšak „*kdo pochybuje, podoban jest vlnám mořským, kteréž vítr sem i tam žene a jimi zmítá*“ (Jak. 1,6). Nevěra se rodí v srdcích od chvíle, kdy ztrácejí důvěru v Boha a naslouchají hlasu satana. Všechna práce Ducha Svatého v nás má za cíl přivádět nás k věření tomu, co Bůh nám říká, ať už jde o Jeho lásku a Jeho svatost, anebo o náš hříšný stav a o neskonalou cenu vykoupení. Máloco zneuctvuje Pána více než nevěra Jeho lidu. Držme pevně Jeho zaslíbení a trpělivě čekajme na okamžik jejich naplnění. „*V rukou tvých jsou časy naše*“ (porov. Ž. 31,16). Co řekla Jeho ústa, Jeho ruka naplní.

„*Lid pak očekával Zachariáše, a divili se, že on tak prodléval v chrámě.*“ (21. v.) Obětování libovonného kadidla se dělo ve svatyni, kam nesměl vstupovat nikdo, kromě rodiny kněží. Na základě smíření zaujímáme nyní toto místo my a můžeme v Boží přítomnosti konat službu chvalořečení, jejímž předobrazem bylo obětování kadidla kněžími na zlatém oltáři. V tomto úkonu máme také obrazně ukázanu přímluvnou službu našeho velkého nejvyššího Kněze v Boží přítomnosti. Vstoupil do svatyně s plnou cenou Svě oběti, jejímž obrazem byla ona, kterou strávil oheň na měděném oltáři. A tak kadidlo pálené na zlatém oltáři pomocí ohně vzatého z měděného oltáře bylo obrazem služby lásky, konané nepřetržitě v Boží svatyni naším velikým Přímluvcem. Levitský kněz obětoval kadidlo ve svatyni, ale nezůstal tam, zatímco náš drahý Zástupce se navěky posadil po pravici Božího trůnu a je tam stále živ k orodování za nás. Lid venku se diví, že Zachariáš je v chrámě tak dlouho, když přece jeho služba zpravidla proběhla rychle. „*Vyšed pak, nemohl mluvit k nim. I srozuměli, že vidění viděl v chrámě. Neboť on návěští (= znamení) jim dával, a zůstal němý.*“ (22. v.)

Boží slovo dané andělem se naplnilo, jak kázní u Zachariáše, který zůstal němý až do jeho naplnění, tak milostí u Alžběty, aby jí byl dán zaslíbený syn. Ta si byla dobře vědoma své nehodnosti a své nicotnosti před Bohem. A tak nesmírná přízeň, které se jí dostalo, nepůsobí, aby se povyšovala, nýbrž

naopak se v Jeho přítomnosti koří. Říká pak, tajíc se pět měsíců před zraky lidí: „*Tak mi učinil Pán ve dnech, v nichž vzešel, aby odňal mé pohanění mezi lidmi.*“ (25. v.) Pán, pokořiv ji, odňal pohanění, které v Izraeli bylo průvodním znakem neplodnosti. Milost, která jí přinesla požehnání, ji nezbavila vnímavosti k tomu, co bylo u Božího lidu viděno jako pokořující. Ale přestože byl tento předmět pokoření odstraněn, požehnání, kterého se jí dostalo, doprovázely nadpřirozené okolnosti. U Alžběty to bylo pravé smýšlení, slušící se na svatou ženu. Co bylo skrytého lidem, mělo svou plnou cenu před Bohem.

Láskyplný Boží zrak se sklání ke všem, kteří Ho hledají. Říká: „*Zřetelně viděl jsem (podle elbf. př. doslova: Viděl jsem, viděl) trápení lidu mého, kterýž jest v Egyptě*“ (2. M. 3,7). Ge-deon, chatrný a bez síly, byl také předmětem Boží péče: „*Jdi v této síle své (franc. př. JND: s touto silou, kterou máš)*“ – Soud. 6,14. Vícekrát vidíme zrak Páně, jak se sklání k těm, jimž chce žehnat. Vidíme to u Zachea (Viz Luk. 19,5); vidíme to u Petra: „*I obrátiv se Pán, pohleděl na Petra*“ (Luk. 22, 61). Ten lítostivý pohled, s jemnou výtkou a bolestí, pronikl až do Petrova srdce a způsobil, že plakal hoře.

(příště, dá-li Pán, pokračování) ME 1943/304–308;330–333

C. H. Mackintosh:

O modlitbě a modlitebním shromáždění – 4

IV – Čím více se zamýšlíme nad uvažovaným předmětem i nad stavem celé Boží Církve, tím více jsme přesvědčeni o tom, jak je skutečně všude třeba, aby se Boží lid, pokud se týče modlitby, opravdu probudil. Proto jsme čtenářům v našich úvahách ukázali na nedostatky v jednomyslnosti, důvěře a trpělivé vytrvalosti v našich modlitbách a modlitebních shromážděních a pokusili jsme se dát v této tak důležité věci určité rady. Mluvili jsme jasnými slovy. Uvažovali jsme o celé řadě věcí, které pociťují všichni, kteří mezi námi jsou opravdu duchovní. Připomněli jsme i dlouhé, prázdné, unavující modlitby, které

bývají bez jakékoli spojitosti, podkopávající jakoukoli skutečnou moc a požehnání. V některých případech takové jevy vypudily milé Boží děti z modlitebních shromáždění; namísto, aby tam byly osvěženy, povzbuzeny a posilněny, byly jen unavovány, zarmucovány, skličovány, a usoudily, že pro ně bude lépe odejít, neboť si řekly, že jedna hodina strávená v klidu modlitební komůrky jim bude prospěšnější, protože tam před Bohem mohou vylévat svá srdce ve vroucích modlitbách a pokorných prosbách.

Jsme však plně přesvědčeni, že ti, kdo to takto dělají, se mýlí, a že to vůbec není lék na zlo, nad nímž naříkáme. Jestliže je dobré shromažďovat se k modlitbě a pokorné prosbě – a kdo by o tom pochyboval? – pak to jistě nikomu neprospěje, jestliže z takových shromáždění odejde jen kvůli slabosti a chybám některých věřících, kteří tam působí. Kdyby všechny opravdu duchovní údy z jakéhokoli důvodu odešly, co by se stalo z našich modliteb a z modlitebních shromáždění? Jak málo si uvědomujeme význam všeho, co tvoří shromáždění. I ti, jejichž ústa se sotva kdy otevrou anebo nikdy neotevrou k hlasité modlitbě, jestliže se účastní shromáždění v pravém duchu a skutečně čekají na Boha, mohou úžasným způsobem podpořit jeho správný tón a přispět k požehnání.

Ostatně připomeňme, že zúčastníme-li se nějakého shromáždění, nemáme myslet jen na to, co z něho sami získáme a jak budeme sami povzbuzeni, nýbrž máme myslet na slávu Pána. Musíme se snažit dát se vést Jeho myšlenkami a hledat Jeho svatou vůli, usilovat se nezabývat se jenom sebou, nýbrž také tím, co tvoří požehnání druhých. A jsme přesvědčeni, že naše svévolné vzdalování se z toho místa, „*kde je obyčej modlití se*“ (Srov. Skut. 16,13), k ničemu takovému nepovede a nikomu neprospěje. Mluvíme tu – a znovu důrazně opakujeme – o našem **dobrovolném, úmyslném a svévolném** vzdalování, odůvodňovaném tím, že nemáme žádný užitek z toho, co se děje v takovém shromáždění. Je řada věcí, které nás mohou zdržet od účasti na shromáždění: špatné zdraví, rodinné povinnosti, jiné úkoly, pokud jde o službu bližnímu. To vše je

třeba brát v úvahu, avšak je všeobecným pravidlem, že **kdo se úmyslně neúčastní shromáždění svatých, je ve špatném stavu**. Ta duše, která je v dobrém duchovním stavu, duše zbožná, horlivá, šťastná to dělat nebude.

To, co jsme předeslali, nás přirozeně vede k další z podmínek modlitby, jimiž se tu zabýváme. Přečtěme si prvních osm veršů z 18. kapitoly Ev. Lukáše: *„Pověděl jim také podobeství, kterak by potřeby bylo vždycky se modliti, a neoblevovati, řka: Byl jeden soudce v městě jednom, kterýž se Boha nebál, a (žádného) člověka nestyděl. Byla pak vdova v témž městě. I přišla k němu, řkouc: Pomsti mne nad protivníkem mým (= zjednej mi právo na mém odpurci). On pak dlouho nechtěl. Ale potom řekl sám v sobě: Ač se Boha nebojím, ani (žádného) člověka nestydím, však že mi pokoje nedá tato vdova, pomstím jí (= zjednám jí právo), aby naposledy přijdouc, neuhaněla mne (nebo: stále nechodila a netrápila mne). I dí Pán: Slyšte, co praví ten soudce nepravý. Což by pak Bůh nepomstil (= nezjednal právo) vyvolených svých, ačkoli i prodlévá jim? Pravím vám, že jich brzo pomstí.“*

Zde je naše pozornost upoutána na důležitou podmínku v modlitbě, a tou je: *vytrvalost*. Učedníci měli „*vždycky se modliti a neoblevovati*“. Viděli jsme, že naše prosby by měly být předložené Bohu ve společném souladu, s neodbytností, s vírou a vytráváním, až by Bůh ve Své milosti nám poslal nějakou odpověď. **Avšak musíme vytrvávat a neoblevovat.** Nesmíme umdlévat ani přestávat prosit, i když odpověď nepřijde tak rychle, jak čekáme. Bůh třeba zkouší naše duše a chce, abychom trpělivě čekali řadu dní, měsíců a možná i let. Taková zkouška je dobrá – patří k Božím cestám a z mravní stránky je blahodárná. Vede nás k opravdovosti a k tomu, abychom šli až na kořen věcí. Všimněme si například proroka Daniele: „(Plné) *tři týdny*“ byl v zármutku, nejedl, očekáváje v hluboké zkoušce na Boha: „*V těch dnech já Daniel kvílil (= truchlil) jsem... plné tři týdny. Pokrmu chutného jsem nejedl, ani maso ani víno nevešlo do úst mých, aniž jsem se masťou mazal, až se vyplnili dnové tři týdnů.*“ (Dan. 10,1–3)

Tato doba oddělení a čekání na Boha byla pro Daniele dobrá. Sklidil bohaté požehnání z těch zkoušek, jimiž musil tři týdny procházet. A čeho je třeba obzvláště si všimnout, je, že odpověď na jeho volání byla poslána z Božího trůnu hned na začátku jeho zkoušky, jak to čteme ve 12. verši: „*Pročež řekl mi: Nebojž se, Danieli; **neboť od prvního dne, jakž jsi přiložil srdce své, abys rozuměl, a trápil (= kořil) se před Bohem svým, vyslyšena jsou slova tvá, a já přišel jsem příčinou slov tvých** (= kvůli slovům tvým). Ale (jak je toto divné a tajuplné!) kníže království perského stavěl se proti mně za jeden a dvaceti dnů, až, aj, Michal, jeden z předních knížat přišel mi na pomoc; protož jsem já zůstával tam při králích perských. Již pak jsem přišel, abych tobě oznámil, co potkati má lid tvůj v potomních dnech (= na konci dnů).*“ (12.–14. v.) Ten milý Boží služebník na této zemi truchlil a trápil se, očekáváje na Boha. Poslaný anděl byl už na cestě, ale nepříteli bylo dovoleno, aby ho zdržoval. Daniel však vytrvale čeká dál. Prosí a neumdlévá a v příhodnou chvíli přichází odpověď. Nemá nám to něco říci? I my můžeme dlouho čekat – s trpělivostí a svatou důvěrou víry; avšak shledáme, že taková doba čekání nesmírně prospívá našim duším. Náš Bůh ve Svě moudrosti a věrnosti jedná s námi takto velice často. Uznává za dobré prodlít s odpovědí jen proto, aby zkusil, zda naše modlitby jsou opravdové. Pro nás je nesmírně důležité, aby nám předmět modlitby **položil na srdce Duch Svatý**, a abychom ho předkládali Bohu, očekávající na Něho a na Jeho věrné slovo, vytrvávající na modlitbách, dokud neobdržíme, oč prosíme. „*Všelikou modlitbou a (pokornou) prosbou modlíce se **každého času** v Duchu, a v tom **bedliví jsouce se vší ustavičností** (= se vší vytrvalostí) a (pokorným) prošením za všechny svaté.*“ (Ef. 6,18).

Hluboce vážně bychom si toho měli všimnout. Cítíme žalostný nedostatek vytrvalosti a naříkáme i nad malou konkrétností předmětu našich modliteb.

To vše k nám mluví vážnou řečí. Tak často se nám totiž nedostává vytrvalosti, jakož i přesného zaměření předmětu na-

ších modliteb a také neoblevování v nich. Proto naše modlitby bývají tak málo účinné a při modlitebních shromáždění bývá často chlad v srdcích, protože ona shromáždění už někdy nejsou ničím více, než unavujícím zvykem, postupným odzpíváním několika písní a odříkáním slov, která postrádají moci i pomazání shůry. Mluvíme naprosto otevřeně. Prosíme celou Boží Církev, aby se těmto věcem podívala tváří v tvář, aby vzhlížela k Bohu a odsuzovala se v tom před Ním. Kéž by všichni věřící čtenáři těchto řádků všechno zkusili v Božím světle! Cožpak není v našich shromážděních citelný nedostatek síly? Proč bývá taková prázdnota a zemdlenost u stolu Páně – taková tížící překážka a slabost při slavení té úžasné památky, kterou má být náš vnitřní člověk prodchnut až do nejhlubšího nitra? Odkud ten nedostatek pomazání, moci a vzdělávání při zvěstování Slova? Proč se zbytečně spekuluje a nadnášejí se vždy znovu – někdy celá léta – neúčinné otázky? Proč všechny ty bídy, o nichž jsme mluvili a nad nimiž všude naříkají všichni opravdu duchovní křesťané? Kde leží příčina nedostatečných výsledků v naší službě evangelia a malého účinku Božího slova na naše srdce? Proč bývá tak málo moci ve shromážděních?

Milí bratři! Probudme se a zvažme tento důležitý předmět opravdu, jak náleží. Nespokojujme se se současným stavem věcí. Náléhavě prosíme všechny, kteří poznali pravdu toho, co jsme ukázali v těchto řádcích o modlitbě a modlitebním shromáždění, aby se s celým srdcem spojili k vroucí modlitbě a pokorné prosbě podle Boha. Přistupujme k Němu jako **jeden** muž a sklánějme se před trůnem milosrdenství, a vytrvale čekejme na Boha, aby oživil naši horlivost k utvrzení Svého evangelia a k shromáždění a vzdělání Svých svatých; neboť jen tak budou naše shromáždění opravdu modlitebními shromážděními, v nichž budeme klást naše modlitby na srdce našeho Boha a doufat v Jeho dobrotivost. Potom budou naše shromáždění místem požehnání, kde budeme vyznávat svou slabost a očekávat zmocnění – kde Boží děti jednomyslně přistupují k samému Božímu trůnu, a pronikají k pokladům nebe,

aby tam mohly obdržet všechno, co potřebují pro sebe, pro své domy, pro celou Boží Církev a Kristovu vinici.

Naše modlitební shromáždění budou takový charakter mít, dáme-li se poučit Božím slovem! Kéž bychom to jen na všech místech více uskutečňovali! Kéž by nás Duch Svatý všechny roznítil a oživil a dal nám mocně pocítit cenu, důležitost a naprosto nutnou potřebu jednomyslnosti jakož i důvěry víry, opravdovosti, neoblomnosti a vytrvávající trpělivosti ve všech našich modlitbách a modlitebních shromážděních! (konec úvah)

BHCh 1875/122–139; CHM: Sur les réunions de prières, 6.vyd., Ed.Bibles et Traités chrétiennes, Vevey, 1983, 1–32

J. N. Darby:

„Jestliže však...“

Nikde v Písmě, kde věřící je viděn jako „v Kristu“, není připojeno nějaké „jestliže“. Co se týče jeho postavení, křesťan je už nyní v Něm, v Kristu. Avšak jako poutník tímto světem je na cestě k slávě a má toho cíle dosáhnout. Jenom zde se vyskytuje slůvko „*jestliže*“, a to se zřetelem k nebezpečím a k nutné ochraně, kterou potřebuje (Kol. 1,23; Žid. 3,6).

Zároveň je nám dáno naprosté ujištění, že budeme ostříhání (1. Petr. 1,5), že nezahyneme (Jan 3,16), že budeme utvrzeni (upevněni) až do konce (1. Kor. 1,8) a že dobré dílo v nás bude dokonáno (Fil. 1,6).

Z Boží strany tedy není žádné „jestliže“. Až do konce putování je vzhledem k onomu „jestliže“ na straně člověka nutná závislost na Bohu a důvěra v Jeho věrnost.

HF 1961/55

OTÁZKY A ODPOVĚDI

Otázka: Může být věčný život ztracen?

Odpověď: „*MÁ život věčný*“ – jsou vlastní slova Pána Ježí-

še pro každého věřícího, ať je mladý či starý (Jan 5,24). „*Dar Boží milosti je život věčný...*“ (Řím. 6,23) My ten život **máme**. I to nejslabší, nejmenší, nejmladší Boží dítě **má** život věčný v Kristu Ježíši. Poněvadž byl dán Bohem, nebylo by to z Jeho strany divné, požadovat vrácení tohoto daru? Ale i bez ohledu na to nalézáme v Ep. Římanům 11,29 slova: „*Svých darů (milosti) a povolání Bůh zajisté nelituje.*“ To znamená, že dar, který byl jednou udělen, nebude nikdy požadován zpět, a Bůh také nikdy nebude litovat, že nás povolal svatým povoláním.

Jak by mohl být věčný život ztracen? Ten život **je** v každém věřícím; avšak věřící není pramenem tohoto života, nýbrž Kristus. „*V něm život byl*“ (Jan 1,4). „*A tototť jest svědectví to, že život věčný dal nám Bůh.*“ My věřící ho máme. Je to Boží svědectví, že ho máme. Víme to na základě Jeho svědectví, avšak je vůbec možné, aby ten život **v nás** byl někdy oddělen od svého pramene? Nikoli, neboť onen inspirovaný pisatel k tomu dodává: „*A ten život v Synu jeho jest.*“ (1. Jan. 5,11)

Věčný život tedy nikdy nemůže být ztracen. Je absolutně jistý. Kristus je „*pravý Bůh a život věčný*“ (1. Jan. 5, 20b), a Kristus a náš život jsou spolu nerozlučně spjatý.

„*Znám, že cožkoli činí Bůh, to trvá na věky; nemůže se k tomu nic přidati, ani od toho co odejmouti. A činí to Bůh, aby se báli obličeje jeho.*“ (Kaz. 3,14)

Otázka: V Ep. Galatským 6,7–8 čteme: „*Nemylte se, Bůh nebude posmíván! Neboť cožkoli rozséval by člověk, toť bude i žíti (= sklízeti). Neboť kdož rozsévá tělu svému, z těla žíti (= sklízeti) bude porušen; ale kdo rozsévá Duchu, z Ducha žíti (= sklízeti) bude život věčný.*“ – Je správné vzhledem k těmto slovům prosit o milosrdenství a zproštění, pokud jde o výsledky (tj. sklizeň), jejichž příčinou je takové „rozsévání“ v minulých letech?

Odpověď (W. J. Hocking): Zdá se, že pro předměty našich modliteb nám nejsou dána žádná omezení s výjimkou případu, kdy jde o **hřích k smrti**, za který se nemáme modlit (1. Jan. 5,16). Jestliže modlitba není podle Boží vůle, nebude vyslyše-

na. David pokorně prosil za život svého dítěte, které však na důkaz kázně zemřelo (2. Sam. 12, 14–19). Abraham prosil za Sodomu (1. M. 18,32.33), Lot prosil, aby směl jít do Ségor (1. M. 19,20–22). Naše modlitby jsou však jistě jen tehdy pronešeny v pravém smýšlení, jestliže k nim srdcem dodáváme: „Avšak ne má vůle, ale tvá staň se!“ (srov. Luk. 22,42)

Výsledek rozsévání tělu se vždycky dostaví; bude-li tu však pokání, připojí Bůh požehnání Své milosti. Tak například rozsudkem nad Levim pro jeho krutost bylo rozptýlení (1. M. 34,25–31; 49,7), avšak pro věrnost jeho synů bylo toto pokolení vyvoleno, aby sloužilo ve svatyni, ale přesto zůstalo dále rozptýleno (srov. 4. M. 18,1–32).

HuN 1982/180; 181–182

J. N. Darby:

Světáctví. **(Varování pro dnešní dobu.)**

Hlavním cílem satana v dnešní době, o nějž všemožně usiluje, je spojit známost nejvyšší a nejsvětější pravdy se světáctvím.

Jak dalece se mu to podařilo?

Křesťané, kteří žijí kolem nás, právem očekávají **ne–světáctví** u těch, kteří se chlubí vysokými pravdami a kteří vyznávají, že srdečně milují Krista. Nalézají u nás takové ne–světáctví?

Mějte se na pozoru všichni vy, kteří si nějak zavdáváte s tímto světem, který nám „*byl ukřižován*“ (porov. Gal. 6,14)! Jediným, co může zabránit, aby ty úžasné pravdy, které máme, nebyly pohrdány a pošlapávány, je, že ti, kteří o nich svědčí, budou ve svém praktickém životě dokazovat, že „**nejsou z tohoto světa**“, jako ani Kristus nebyl z tohoto světa.

Avšak obírat se zlem není cestou, jak zlepšit stav věcí. Jenom **zaměstnávání se Kristem a oddanost Jemu** může

vzbudit opravdové ne–světáctví, protože v opačném případě dojde jen k vystřídání jednoho zla jiným zlem, a nakonec bude pod přísným zevnějškem skryta spokojenost se sebou, která je Duchu Kristovu stejně protimyslná, jako světské smýšlení a světské chování.

Je-li pohnutkou našeho ne–světáctví **Kristus**, bude vše správné. Avšak bude-li pohnutkou naše „já“, nebude to k ničemu, protože naše „já“ je právě tak vzdáleno od Krista jako svět. ON nechce ani kláštery, ani poustevny, nýbrž srdce, která se cítí osiřelá a touží po nepřítomném Pánu – srdce, která zůstávají uchráněna před milováním světa a před tím, co je na světě, tím že si stále jsou vědoma: „*ON zde není* (Kral. př.: *nenít ho tuto*)“ – Luk. 24,6.

BHCh 1933/138–139

K autorovi z dnešního čísla:

Georg von VIEBAHN (1840 – 1915)

Pocházel z rodiny, kterou král Bedřich Vilém I. r. 1728 povýšil do pruského šlechtického stavu a z níž státu vzešlo mnoho důstojníků a úředníků. Narodil se 15. listopadu 1840 ve vestfálském Arnsborgu. V hornoslezském Opolí, kde jeho otec byl nakonec vládním presidentem, složil maturitu a podle rodinné tradice se pak chtěl stát vojákem.

Svémi rodiči byl vychováván v zemské církvi, ale již v 15 letech byl skrze působení věřícího kamaráda, s kterým si v mládí hrál, obrácen k živé víře v Pána Ježíše. Když tedy po maturitě r. 1859 začal u jednoho berlínského pluku svou vojenskou dráhu, vážně prosil o to, aby vždy ukazoval, že je věrným učedníkem Pána Ježíše.

R. 1862 se oženil s dcerou bohatého holandského obchodníka, Christinou Ankersmithovou, která již v mládí poznala v Anglii křesťany bez jakéhokoli zvláštního pojmenování, kteří se shromažďovali pouze ve jménu Pána Ježíše. S takovým

kruhem bratří se shromažďovali také ve Wiesbadenu, svém prvním společném bydlišti, s pevným přáním, zůstat „v učení apoštolském, ve společnosti (= v obecnství), v lámání chleba, a na modlitbách“ (Skut. 2,42).

G. v. Viebahn postupoval ve vojenských hodnostech stále výše, až byl koncem r. 1873 jmenován velitelem královské válečné školy v Engersu nad Rýnem. Tam r. 1884 zesnula jeho manželka krátce po narození svého šestého dítěte. O tři roky později se oženil s mladší sestrou své první manželky, Marií. Z tohoto manželství se narodily tři děti. G. v. Viebahn ukončil vojenskou dráhu ve Štětíně jako generálmajor a velitel pěší brigády.

Od mládí bylo přáním tohoto vážného muže sloužit ve svém povolání svému Pánu, kterého miloval, vyznávat Ho před lidmi a nalézat bratry, kteří jako on milovali Pána Ježíše a vyznávali Ho. Těžce přitom nesl zvláště povrchnost, lehkomyšlnost a duchovní chudobu v širokých kruzích důstojnictva. Měl sice spojení s několika věřícími důstojníky (např. s podplukovníkem von Knobelsdorffem, který se věnoval péči o alkoholiky), ale jinak sklízel posměch a urážky, když se přiznával k svému Pánu. Přesto se snažil s Boží bázní a vyznavačskou smělostí sloužit a pomáhat svým kolegům i podřízeným. Když byl velitelem válečné školy, dal na stěny učiliště vymalovat řadu biblických veršů, jako: „*Kůň strojen bývá ke dni boje, ale vítězství přichází od Hospodina*“ (Přísl. 21,31 – elbf. př.).

Jeho prvním větším viditelným dílem byl křesťanský vojenský domov, který zřídil na vlastní náklady, když byl velitelem pluku v Trevíru. Ale zvláště mu leželo na srdci spasení statisíců mladých mužů, kteří byli každého roku povoláváni k výkonu vojenské služby. A tak se v. Viebahn rozhodl vydávat evangelizační časopis, který vycházel každý týden a měl být bezplatně rozdávan v oddílech, které mu byly podřízeny.

1. října 1895 vyšlo první číslo pod titulem „Kázání vojákům“. Časopis byl pak ve 2. ročníku přejmenován na „Svědectví starého vojáka jeho kamarádům“ a dosahoval již nákladu 5.000 kusů. Bůh se k těmto malým, tichým poslům přiznával Svým

požehnáním. Náklad tohoto časopisu stoupl za jedenadvacet let na 150.000 až 170.000 kusů. Také mimo armádu byla tato svědectví šířena jako traktáty a dokonce i přeložena do různých jazyků.

Když Pán dal G. v. Viebahnovi takovou rozsáhlou práci (a k tomu ještě mnoho příležitostí k ústní službě evangeliem), vnucovala se mu stále více otázka, zda by neměl vojenské povolání zanechat a věnovat se cele službě pro Pána. Bez ohledu na tuto práci napadlo ho již dříve, zda jako křesťan, který si je vědom svého nebeského postavení, by neudělal lépe, kdyby se vojenského povolání vzdal. Počátkem r. 1896 viděl zcela jasně, že nadešel čas, kdy to má uskutečnit.

Po tomto důležitém kroku začal konat v Berlíně a pak v dalších posádkových městech evangelizační přednášky pro důstojníky a od r. 1899 čtvrtletně vydávat časopis „Schwert und Schild“ (Meč a štít), zaměřený nejen evangelizačně, ale i pastýřsky. Náklad časopisu, který pak obsahoval „biblické lístky“ s úvahami Božího slova na každý den, byl zvýšen, protože o něj byl velký zájem i v mnohých měšťanských domech a rodinách. Když byl na cestách, konal ve dne přednášky a v noci ještě celé hodiny psal články pro své časopisy. Kromě toho uveřejnil ještě řadu jednotlivých spisů pro praxi křesťanského života, z nichž jsou asi nejznámější: „Zasnoubení a ženitba věřících ve světle Božího slova“ a „Manželství věřících ve světle Božího slova“. Pozoruhodný je také spis: „Co jsem našel u křesťanů, kteří se shromažďují jen ke jménu Ježíše“ (1902), který byl jeho odpovědí na kritické články proti J. N. Darbymu a bratřím v časopisu „Sabbathklänge“. Pravidelně se zúčastňoval konferencí bratří k uvažování Božího slova v Elberfeldu, Dillenburgu a v Berlíně. Někteří věřící ho považovali za příliš „úzkoprsého“ jiní zase za příliš „širokého“. Avšak jeho přáním a úsilím bylo jít po úzké cestě a přitom mít široce otevřené srdce, což se také snažil prakticky uskutečňovat.

R. 1915 byl Pánem odvolán do odpočinku Jeho lidu a pohřben vedle své manželky v Engersu. Pohřební řeč měl jeho přítel dr. E. Dönges a Rudolf Brockhaus.

G. v. Viebahn si sám složil poselství na rozloučenou, které bylo u jeho rakve přečteno. Stálo v něm toto:

„Až budou čteny tyto řádky, bude se mé oko dívat na Toho, který mne od věčnosti miloval a nesl za mne soud a zlořečení kvůli mému hříchu. Jako Boží dítě a Boží dědic jdu do věčné slávy. Oslavuji milost a lásku svého Spasitele. On vše dobře učinil. Hledal mne, až mne našel. Nesl mne po celý dlouhý život. Ve Své lásce ke mně se nikdy nezměnil. Mohu dosvědčit, že mi Pán doslova naplnil všechno, co Písmo zaslibuje Božím dětem. Ježíš, můj Pán, nikdy nebyl netrpělivý nad mou mnohou netrpělivostí. Snášel mne s božskou věrností. Na cestě víry mne ostříhala Jeho moc a milost. Jemu buď chvála i čest nyní i navěky! K těm, kteří Ho ještě neznají jako svého Spasitele, volám: Pojdte k Ježíši! Tam najdete, po čem žízní vaše duše.“

(Arend Remmers: „Gedenket eurer Führer, str. 156–162 a Neukirchener Kalender 5.5.1969)

ZPRÁVY (příloha č. 9–10)

Československo: Tři hoši z našich rodin, Milda, Jenda a Tomáš, se účastnili biblického tábora 1992 v německém Neustadtu. Napsali nám o tom: „Bylo to opravdu pěkné a ještě teď na to stále vzpomínáme. Naši milí spoluvěřící Iwigovi, Raamovi a Siegfried J. nám připravili biblické hodiny, kde se probírala stavba jeruzalémské zdi a bran. Pán Ježíš nám také umožnil návštěvu shromáždění v Ilmenau a ve Frankenhainu. Tam jsme viděli věřící, které jsme dosud neznali. Ve volných chvílích jsme sportovali. Cesta domů byla trochu delší se zastávkou v Halle, kde jsme za úmorného vedra přespali a druhý den odjížděli domů.“

NSR: Od norimberského bratra G. Schunka (nedávno byl operován na šedý zákal) a jeho manželky Anneliese jsme dostali dopis, kde děkují všem podepsaným za pozdrav z říjnové konference z Pardubic. Bratr píše:

„To jste nás ale velice mile potěšili milým pozdravem z va-

šeho (velkého) shromáždění s tak mnohými podpisy, který v nás vyvolal vzpomínky na dřívější chvíle prožité společně s vámi v přítomnosti našeho Pána. Velice srdečně děkujeme za vaši lásku. – Musil jsem tak přitom myslet na knihu Nehemiáše 8,10, kde se praví: *„Jděte, jezte tučné, a pijte sladké, a pošlete díly (částky) těm, pro které není nic připraveno.... Radost v Hospodinu budiž síla vaše“* (podle elberf. překl.). Ve vaší láskyplné vzpomínce vidím tyto „díly (částky)“, o nichž hovoří Nehemiáš...

Bhútán: Bratr Jeremiáš Dhakal psal 1. srpna z Puntsholingu: „... Jako odpověď na vaše vytrvalé modlitby se u nás v Bhútánu stále otevírají nové dveře. Bůh nám dal pět pracovníků, kteří v pěti různých shromážděních pracují na plný úvazek v díle Páně... Prosím o modlitby za ně i za jejich potřeby (tj. podporu).

Těšíme se už na návštěvu bratra Shorta Neila (nám známý Kanaďan, který nyní žije v Německu). Pak totiž zamýšlíme mít nejméně pět dní trvající konferenci. Téměř všichni svatí ze všech místních shromáždění se snaží zúčastnit se těch shromáždění. Čekáme návštěvu asi 200 věřících. To s sebou přinese i starost o jejich stravování a ubytování. Doufám, že Pán nám přitom pomůže a že vše bude podle Jeho vůle.“

MHWF č. 274,1–2

Indie/Nepál: Br. K. Yohan psal 5. srpna o své cestě do Nepálu, kde navštívil tábory bhútánských uprchlíků. Píše: „Starým autobusem jsme se dostali do vesnice Pathri, kde jsou 4 největší tábory s uprchlíky. Když jsme vyhledali několik křesťanů v jejich přístřešcích, měli jsme uvažování Písma pro věřící. Přitom se sešlo mnoho bratří a sester a zpívali písně chval velice silným hlasem a s radostným srdcem, protože Pán je v té lesnaté krajině, kde žijí, až dosud zvláštním způsobem chránil a zachovává. Předmětem uvažování byl život Josefa. Když Bůh dopouští, že věřící trpí nějaké soužení, děje se to nakonec k jejich požehnání. Tato zásada je jasně ukázána ve

sloveh: „*Ale Bůh to zamýšlel k dobrému,... aby zachoval mnoho lidu při životu*“ (1. M. 50,20 – Berkův překl., Kut. Hora 1945) a Řím. 8,18 a 28 (najdi si)... V táboře v Pathri jsme se také znovu setkali s několika mladými věřícími, kteří byli již jednou na konferenci v Tenali (Indie). Bylo tu mnoho slz radosti... Pak jsme jeli do nitra pralesa v okrese Jhapa. V táboře Beldang bydlí více věřících než ve výše uvedeném místě, kteří přes těžkou situaci věrně vytrvávají ve víře. Bydlí ve více než skrovných podmínkách: jejich domy jsou z bambusové pleteně a jako střechu mají tenkou plastovou folii. Stačil by silnější vítr, aby se domy zřítily na zem, ale křesťané, kteří tam bydlí, se cítí bezpečni v náruči svého věčného Spasitele. Všimli jsme si, že jsou postaveny s velkou péčí, ale s vodou a hygienickými zařízeními to vypadá velmi špatně. Sociální výpomocná služba tam sice rozdává rýži, dhal (= loupaná indická luštěnina „pet“), olej atd., ale mléko ani zeleninu tam nedostanou. Soukromníci tam prodávají hovězí maso a sušené ryby, ale za přemrštěně vysoké ceny. Šaty uprchlíků jsou špinavé, protože tam není žádná voda k praní prádla. Mnoho dětí trpí žaludeční nevolností a průjmem. A přesto jsme mohli mít i v tomto táboře velké shromáždění. Když jsme si zazpívali, byli věřící potěšeni uvažováním o životě Davida a našeho Pána Ježíše Krista. Jako musil David mnohé vytrpět, než nastoupil na trůn, také náš Pán snášel mnohá utrpení, než vstoupil vzhůru do slávy k otcovskému trůnu. I my musíme trpět mnohé zkoušky víry, ale zatímco v těchto dnech jsme účastníky Kristových utrpení, budeme s Ním jednou také s přenesmírnou radostí sdílet Jeho slávu (viz. 1. Petr. 4,13). – Bůh veškerého potěšení dává Svým dětem v každé zkoušce dostatek všeho potřebného i mnohou milost. Bratři Daniel Jayraman a Ronny Fernandes podepřeli ta slova potěšení příklady, jichž bylo velice třeba těm tolik sklíčeným uprchlíkům. Po shromáždění bylo návštěvníkům předloženo typické nepálské jídlo. Třebaže silně páchlo, bylo velice hladovějícími snědeno. Ujistili jsme je, že brzký příchod našeho Pána udělá konec všem problémům na této zemi.“ Bratři pak ještě navštívili některá bhútánská shromáždění.

V Timphu se shromažďují věřící každou neděli v jiném domě. Zpívat nemohou z obav před špicly. K pohrůzkám od vlády se pojí navíc útoky jedné křesťanské skupiny, kterou oni kvůli biblické pravdě opustili. Věřící tam jsou v stálých obavách, že budou vyhoštěni ze země anebo budou trpět příkoří od tělesně smýšlejích křesťanů uvedené skupiny. Rozšířila tam také vyhlášené zprávy, že bratři Ronny a Johan jsou pašeráci a že proto tam přišli.

MHWF č.274, 2–4

Jan 1,17

Ročník: 1

1992

Číslo: 11–12

Maličké stádce

„Neboj se, ó maličké stádce, neboť se zalíbilo Otci vašemu dáti vám království.“ (Lukáš 12,32)

Toto je hlas dobrého Pastýře! Je to vzácné, potěšující slovo! **Jeho** stádce je maličké, slabé, bázlivé; ale miluje je Otec, a ono okouší „Jeho zalíbení“, a brzy bude „oslaveným“ stádcem skrytým v nebeské vlasti a ve věčném a dokonalém bezpečí. A jak uklidňuje Pastýř Své ovce sužované obavami? Když vidí unavené, utmáčené a těžce oddychující ovce u nějakého strmého horského svahu, ukazuje jim pastýřskou holí na zářící brány království slávy a říká: *„Zalíbilo se Otci vašemu dáti vám království.“* Jak povzbuzující jsou ta slova! Jak blažená je to vyhlídka! Ano, je to náš milosrdný Spasitel, je to Jeho láska, která nás činí šťastnými!

Království patří věřícím na základě jednoho písemného výnosu, který nemůže být ani zcizen, ani odvolán. *„A já vám odkazuji (nebo: ustanovuji), jakož mi odkázal (ustanovil) Otec můj, království.“* (Luk. 22,29 – elbf. př.)

Toto království je tak jisté, jako je věčná Boží láska a všemohoucnost. Satan, velký nepřítel toho království, může zasévat do srdcí učedníků pochybnost, nedůvěru a obavy, aby rušil jejich pokoj; ale nemůže jim uloupit, co jim patří jako vlastnictví. Aby mohlo být nějak oslabeno nebo změněno to naprosto jisté zaslíbení, musil by strhnout korunu s hlavy Toho, jenž sedí na trůnu.

Věřící křesťané, přemýšlejte o tom slovu: *„Zalíbilo se Otci vašemu.“* Zatímco nás dobrý Pastýř vede přes hory, které nás

ještě dělí od naší blažené vlasti, ukazuje nám na cestě **vše-stranné** důkazy lásky Svého Otce. Ovšemže nás ještě může vést na zemi nějakou neznámou cestou. Jak nechal Svůj izraelský lid, když ho vysvobodil z Egypta, vejít do zaslíbené země? Tím že mu přikázal chodit čtyřicet let zkouškami a strádáním na poušti. Často tak ještě jedná; ale důvěřujte Mu; nečiňte Mu neúctu hříšným pochybováním a obavami. Nedívejte se na své ztemnělé cesty ani na své klamně a kolísající srdce, ale raději obraťte svůj zrak k cíli, který je před vámi. Bůh si celým srdcem přeje vaše dobré! Jak je mnoho jiných míst Písma, stejně vzácných jako toto, která vás ujišťují o témž!

Kéž by vám to něžný hlas dobrého Pastýře vždy znovu opakoval: „*Zalíbilo se Otcí vašemu dáti vám království.*“ Zdá se, jako by nám říkal: Podal jsem vám nejlepší důkaz, že to je **Má** vůle, neboť jsem za vás položil Svůj život, abych vám otevřel brány tohoto království; je to však také vůle Mého Otce. „*Jakož shledává pastýř stádo své tehdáž, když bývá uprostřed ovcí svých,*“ praví Pán, Hospodin, „*tak shledávati budu stádo své, a vytrhnu je ze všech míst, kamž v den oblaku a mrákoty rozptýleny byly.*“ (Ezech. 34,12)

„*Tatoť jest pak vůle toho, kterýž mne poslal, Otcova, abych ničeho toho, což mi dal, neztratil, ale vzkřísil to v nejposlednější den.*“ (Jan 6,39)

„*Ovce mé hlas můj slyší, a já je znám, a následujíť mne. A já život věčný dávám jim, a nezhynouť na věky, aniž jich kdo vytrhne z ruky mé. Otec můj, kterýž mi je dal, větší jest nade všechny, a žádnýť jich nemůže vytrhnouti z ruky Otce mého. Já a Otec jedno jsme.*“ (Jan 10,27–30)

A tak se ničeho neboj, malé stádečko! Ani když máš ještě jít nějakou dobu pustou a vyprahlou zemí, kde se možná tvé nohy do krvava zraní a tvá pokožka bude rozdrásána trním. „Neboj se,“ říkám ti, neboť:

„*Není vůle Otce vašeho, kterýž jest v nebesích, aby zhynul jeden z maličkých těchto.*“ (Mat. 18,14)

HF 1989/316–319

C. H. Mackintosh:

Rosa hermonská (Žalm 133)

Tento nadpis někdo může považovat za pouhou zeměpisnou záhadu, ale tomu čtenáři, který má mysl Kristovu, to není žádná záhada, nýbrž úžasně krásný symbol. Hermon je nejvyšší hora v celé Palestině, a když je země ležící kolem něho vyprahlá, sestupuje z jeho zasněženého vrcholu na sionské hory osvěžující rosa. Je to jeden z obrazů používaných Duchem Svatým k znázornění, jak je dobré a milé, žijí-li bratři ve vzájemné svornosti. Ale uveďme celý Žalm:

Aj, jak dobré a jak utěšené, když bratři v jednomyslnosti přebývají!

Jako mast výborná na hlavě, sestupující na bradu, bradu Aronovu, kteráž sestupuje na okraj roucha jeho.

A jako rosa Hermon, kteráž sestupuje na hory sionské. Neboť tu udílí Hospodin požehnání i života až na věky.

Máme zde dvojí milé znázornění svornosti mezi bratřími. Ona je jako olej, který sestupuje s hlavy nejvyššího kněze na okraj jeho roucha. A je jako rosa padající s osvěžující mocí z vrcholu Hermonu, pokrytého sněhem.

Jak je to krásné! A přesto jsou to jen obrazy použité k znázornění, jak se Bůh dívá na svornost mezi bratřími a co o ní soudí. Nuže co přispívá k takové svornosti? To, že přebýváme v dostatečné blízkosti u naší velekněžské Hlavy, abychom zachycovali libovonný olej, který z Ní stéká – a že přebýváme v takové blízkosti u toho Člověka ve slávě, že naše duše jsou svlažovány osvěžující rosou Jeho milosti a stávají se takto líbezně vonícími a nesoucími ovoce k Jeho slávě.

To je způsob, jak můžeme bydlit se svými bratry v svornosti. Mluvit o svornosti je jedno, ale přebývat v ní je něco naprosto jiného. Můžeme předstírat, že pevně držíme „jednotu těla“ a „jednotu Ducha“ – což jsou nejvyšší vzácné a slavné pravdy –

zatímco jsme třeba v celku plní sobecké svárlivosti, stranickosti a sektářských citů. Všechny tyto věci působí ničivě na praktickou jednotu. Jestliže bratři chtějí spolu bydlit v svornosti, musejí přijímat pomazání od Hlavy, osvěžující závlahu od pravého Hermonu.

Podívej se na obraz ukázaný ve 2. kapitole Ep. Filipským. Vidíme tam nejprve samu božskou Hlavu a pak olej, který s ní stéká na okraj Jeho roucha. Odkud Pavel obdržel milost, aby byl hotov skropit jako mokrá oběť oběť svých bratří? Co to bylo, co přimělo Timotea, aby měl péči o druhé? Co vedlo Epafrodita k tomu, že se opovážil života a doplnil nedostatek ve službě svých bratří? Co je velkou odpovědí na tyto otázky? Jednoduše toto: Tito milí služebníci Krista bydlili natolik v přítomnosti svého Mistra a byli tak vydatně napájeni Jeho Duchem – přebývali v takové blízkosti toho oslaveného Člověka, že líbezňe vonící olej a osvěžující rosa bohatě stékaly na jejich duše a činily z nich prostředníky požehnání pro druhé.

Můžeš být jist, že toto je oním úžasným tajemstvím, jak je možné dobře vycházet s bratřími. Jestliže bratři mají spolu bydlit svorně, musí na ně stále přitékat shůry „pomazání“ a „rosa“. Musí se zdržovat v blízkosti Krista a zabývat se Jím, aby mohli vyjadřovat Jeho ctnosti a zjevovat Jeho požehnaný obraz.

A jaká to pak bude radost, když budou schopni, i když jen malou měrou, osvěžit Boží srdce! Jemu je rozkoší, vidí-li Svě děti chodit v lásce. On je to, jenž říká: „*Aj, jak dobré a jak utěšené, když bratři v jednomyslnosti přebývají!*“ Jistě by to mělo přimět naše srdce k tomu, aby všemožně podporovala takovou vzácnou svornost. Mělo by nás to vést k tomu, abychom dávali výhost našemu „já“ a všemu, co k tomu patří, a abychom se vzdávali všeho, co by odcizovalo našim srdcím Krista a Jeho lid. Duch Svatý nás napomíná, abychom „*usilovali zachovávat jednotu Ducha ve svazku pokoje.*“ (Ef. 4,3) Mějme to stále na mysli. Je to jednota Ducha (v tomto případě tedy nikoli jednota těla), kterou máme zachovávat v svazku pokoje. Bude nás to něco stát. Slovo „usilovat“ (přičiňovat se, snažit se) ukazuje, že

bez určité oběti se to nedá uskutečnit. Ale Ten, jenž nás tak laskavě nabádá k této službě, nám k tomu také vždy udělí potřebnou milost. Pomazání a rosa budou od Něho na nás sestupovat s osvěžující mocí, budou spojovat naše srdce navzájem v svaté lásce a uschopní nás k sebezapírání a vzdávání se všeho, co by mohlo přispět k porušování nebo znemožňování pravé jednoty, k jejímuž ostříhání jsme tak důtklivě napomínáni.

HuN 1991/296–299

Znovu bychom chtěli čtenářům doporučit, aby si vždy otevřeli svou Bibli v kapitolách, probíraných v našem časopise a pečlivě si vyhledali i místa Písma, která jsou jen naznačena. Je to prostředek, jak jim bude četba opravdu k duchovnímu prospěchu. – Zda se na to často nezapomíná? Zda někdy nehledáme v četbě především **myšlenky autora** namísto **myšlenek Božích**?

Působení Ducha Svatého ve shromážděních

Často se mezi námi mluví o vedení Duchem Svatým a je to jistě velice důležité, aby Mu ve shromážděních věřících byla dána volnost k vedení. Toto je ovšem jen jedna stránka Jeho činnosti. On chce věřícího také naplňovat veškerou moudrostí a známostí Boží a dávat mu okoušet ty věci, které mu jsou Bohem darovány. Služebníkově pak chce Duch Boží především udělovat potřebnou moudrost a sílu k službě. Pracovníka vede k jeho práci, avšak nikoli aby ho tam pak přenechal jemu samému nebo jeho rozpakům a neschopnosti, nýbrž dává mu také vše potřebné, aby mohl uložený úkol splnit. Duch Pána je neomezený a vede nás a vše nám uděluje tak, jak sám chce. Toto musíme vždy mít na zřeteli při našich shromážděních, kdy jsme **shromáždění jako Církev**. Tam, kde je Duchu Božímu dávána volnost k působení, nebude se vyskytovat nějaká šablonovitost, prázdná forma nebo jednotvárnost.

Každé shromáždění věřících má určitý **přesný účel** a Duch

Boží chce podle toho věřící vést. Při velebení není účelem zaměstnávat se našimi požehnáními a děkovat za ně, nýbrž spíše hledět na lásku a oddanost Pána Ježíše v Jeho oběti a přinášet za to Jemu a Otci velebení. Shromáždění věřící se obírají tím, co Pán Ježíš je a co učinil. Jsou-li naším předmětem naše požehnání, jsme předmětem našeho rozjímání **my sami**, což ale není **pravý** předmět pro večeri Páně, která má být **k JEHO památce**. Nemůžeme se ovšem vyhnout ani myšlenkám, že jsme byli vykoupeni, protože jinak bychom nemohli přicházet do svatyně jako velebitelé. Tato shromáždění zaujmají mezi ostatními shromážděními nejvyšší místo, protože smíme Bohu něco přinášet, totiž duchovní oběti, které jsou Mu vzácné skrze Ježíše Krista, našeho Pána.

Otec hledá velebitele, kteří by se Mu klaněli v Duchu a v pravdě (Jan 4). Je nasnadě, že Duch Svatý povede ty bratry, které chce nějak použít k službě, tak, aby oběti chval byly přinášeny v souvislosti s tím, co Pán je sám v sobě a co učinil na Golgotě k Božímu oslavení a našemu spasení. Duch Boží se nebude zabývat požehnáními a tím méně pak povede k **modlitbám a přímluvným prosbám**, které, jak víme, patří do modlitebního shromáždění, neboť nemůže být v rozporu sám se sebou. Ale všichni mají dbát toho, **kteřou stránku** z rozmanitých sláv Pána Duch Boží chce v takovém shromáždění představit k velebení. Každý bratr, který se nějak účastní služby, se má ochotně **podřizovat** vedení Ducha. K tomu je třeba být pozorný a držet na uzdě své tělo.

Nemůže být vůlí Ducha Svatého vracet se zpátky k vznešeným plánům a radám Božím, které byly učiněny před ustanovením (založením) světa, jestliže shromáždění věřící se již předtím zabývali obětí Pána Ježíše, Jeho dokonalou poslušností a Jeho láskou a Jeho nevyzpytatelnými utrpeními. Myslí, že neučiním chybu myšlenkou, že Duch Boží ukáže ty předměty v příslušném pořadí a v pravý čas, neboť Bůh není Bůh nepořádku, ale pokoje. I když tam, kde je Duch Páně, je svoboda, přesto bude všechno působit náležitým způsobem, a nějaké „poskakování sem a tam“ při rozjímání Božích cest mů-

že pocházet **jen z těla**. Proto každý bratr, který se účastní služby volbou písně, čtením některého oddílu Písma nebo vyslovením děkování, a tím vlastně má **vliv na průběh celého shromáždění**, by toto měl vždy mít na zřeteli!

Bůh chce, aby Ho Jeho lid oslavoval a vyvyšoval. Toto se však nemůže uskutečnit, jestliže Mu **v modlitbě děláme nějaké přednášky anebo vypočítáváme celou řadu pravd**, které On ostatně zná lépe nežli my, anebo tím, že Mu široce založenými výklady popisujeme Jeho cesty. V tom případě **zapomínáme, s Kým mluvíme**. Proto je dobré, když děkování – i za chléb a kalich – jsou kratší a ne příliš dlouhá, jak se to, žel, často děje.

Může-li Duch Boží v jednotlivcích volně působit, bude vystupovat vzhůru skutečné velebení, které je podle Boha, a mnohému bratru se dostane smělosti, aby se také stal ústy shromážděné Církve. Je třeba zdůraznit, že **neexistuje nějaký dar k modlení, ani dar k velebení**, nýbrž že **každý duchovní bratr**, který chodí před Pánem v upřímnosti, může být v danou chvíli povolán vyslovit děkování nebo modlitbu. Je zahanbující, jestliže při lámání chleba a v modlitebních shromážděních z mnoha bratří jich koná službu vždy jen několik a vždy stejní. Ukazuje to na **chatrný duchovní stav**. Kéž by bylo přáním všech bratří dávat se Pánem použít, ale jen v závislosti na Něm! Jestliže podnětem k službě nebudou nějaké nesprávné pohnutky, zakusí pak pomoc a posílnění od Ducha Božího.

V modlitebním shromáždění bývají přinášeny před Boha záležitosti Církve; osobní věci nepatří do takového shromáždění, nýbrž do soukromé modlitební komůrky. První křesťané trvali na modlitbách (Skut. 2,42), pravidelně se shromažďovali k modlitbám. Že křesťané toto mohou činit ve všech dobách, je velká výsada, které si, žel, málo ceníme. Na některých místech o tom svědčí **malý počet** účastníků modlitebních shromáždění a bylo už řečeno, že návštěvnost těchto shromáždění je jakýmsi měřítkem stupně duchovního stavu místního shromáždění.

Jestliže některý bratr, možná z určité samolibosti, vypočítává v **modlitebním** shromáždění spoustu různých pravd, není možné, aby to bylo působeno Duchem Božím, nýbrž **pochází to z těla**. Bůh si přeje, aby naše modlitby vyjadřovaly naši závislost a důvěru. Být v modlitebním shromáždění ústy shromážděných je o to snazší než nějaká jiná služba, že ten bratr, který se modlí, **nemusí navazovat** na předcházejícího, a proto bychom chtěli povzbudit ony bratry, kteří už „od nepaměti“ ve shromáždění mlčí, aby **právě zde** začali se službou.

Mnozí si myslí, že není správné znovu přinášet před Pána takový předmět, **za který už jiný prosil**; ale tato myšlenka jistě není správná. Naopak byli jsme svědky, že modlitební shromáždění, kdy určitý předmět byl stále a často v popředí modliteb, například nějaké chystané zvěstování evangelia na určitém místě, působilo zvláště svěžím dojmem a bylo k velkému povzbuzení všech přítomných. Jestliže Bůh říká Svému lidu: „(Vy), *kteříž připomínáte Hospodina, nemlčtež, a nedávejte jemu pokoje*“ (Iz. 62,6–7), bude se Mu jistě také líbit, jestliže v témž modlitebním shromáždění uvedeme prosbu za stejný předmět víckrát.

Jistě není podle úmyslu Ducha Božího ponechávat **jednomu bratru** většinu anebo téměř všechny záležitosti, je-li přítomno více bratrů. Bude projevem působení Ducha Svatého, jestliže modlící se bratr se ve své modlitbě **omezí na málo předmětů** a vůbec jestliže **modlitby nebudou příliš dlouhé**. Pro ty bratry, kteří se často zúčastňují služby ve shromáždění, je důležité, aby si uchovali vytríbený cit k **rozeznání tichého působení Ducha Božího**.

Zvěstování Božího slova (tj. formou „přednášky“) nebude na prospěch, budou-li v závěrečné modlitbě znovu vypočítávány slyšené pravdy a vykládané části učení, nýbrž spíše budou-li Bohu přinášeny **skutečné potřeby způsobené tím, co bylo slyšeno**, jak to ostatně vždy můžeme a máme dělat.

EuE 1970/158–162

Požehnání stáří

Boží dítě má dobrou příčinu být šťastné i ve stáří, protože skládá svou důvěru v Toho, který řekl: „*Až i do stáří já **jsem tentýž**, nýbrž až do šedin já vás ponesu; já jsem to činil, já, já ponesu, a já vezmu na sebe a vysvobodím.*“ (Iz. 46,4 – elbf. př. a fr. JND)

„*Pršíme jako list my všichni*“ (Iz. 64,6), ale listy nikdy nebývají tak krásné jako v době, kdy opadávají. Žádný umělec nikdy nenamaloval obraz, který by byl tak krásný, jako pohled na listnatý les, působící nepopsatelnou směsí žluté, karmínově červené a šafránové barvy dojem, jako by se přes něj přelila záplava Boží slávy.

Proč by nemohl být životní podvečer věřícího krásný? Vnějšího světla možná ubývá a stíny se prodlužují, avšak večer s sebou přináší stále větší zralost, mírnost a spokojenost ducha.

V opadávajícím listí máme závdavek a zaslíbení budoucího jara a v podzimu a stárnutí spolu s chátráním lidského života také tkví zaslíbení nesmrtnosti, kde už není známa ani bolest, ani chátrání a rozpad. Nade vším se pak klene **budoucí sláva**. Její světlo a její pokoj už nyní naplňují neklidného ducha jako nějaká předehra a předokoušení onoho zářícího dne, kdy slunce už nezapadne.

Ale neodvratné stáří není jen **krásné**, je také **požehnané**. Lepší než všechno, co bych o tom chtěl říci, je svědectví jednoho letitého věřícího, který toto požehnání sám okoušel. Poslechni si jeho slova:

„Na mé tváři je vždy úsměv a mé srdce je plné radosti. Často mám co dělat s lidmi, kteří mají ze stáří úzkost a stále se pokoušejí zakrývat skutečnost, že **opravdu stárnou**. Kdyby mi Bůh řekl: „Dám ti možnost začít znovu a vrátím ti mládí,“ musil bych říci: „Ach, Pane, jestliže Tě smím prosit, nech mne raději stárnout.“

Nechtěl bych být připraven ani o tichého ducha, stálý pokoj

duše, určitou míru moudrosti, kterou jsem směl nabýt příjemnými i těžkými životními zkušenostmi, ani o pevnou důvěru v nikdy neselhávající Boží milosrdenství a lásku výměnou za všechna ta zářivá, ale nejistá očekávání a nespoutanou radost mládí. Opravdu, nechtěl bych to.

Jsou to přece nejlepší a nejkrásnější léta mého života, v nichž jsem mnohem více oproštěn od úzkosti a starosti. Cesta se stává světlejší, ptáci zpívají krásněji, vítr vane jemněji a slunce svítí zářivěji než kdykoli předtím. Můj „vnější člověk“ ovšem chátrá, ale můj „vnitřní člověk“ se obnovuje den co den.

Chci tu předat čtenářům několik lekcí, jimž jsem se naučil anebo aspoň částečně naučil:

Věř Bohu, důvěřuj Jeho prozíravosti, Jeho péči, která si všímá všeho, Jeho lásce, která nikdy neselhává. Vypořádávej se s tím, co je hořké, s tím, co je příjemné, a raduj se v obojím. Hořká věc nám často bývá prospěšnější než příjemná věc. Nebuď nervózní ani netrpělivý. Považuj za pouhou radost, upadáš-li v rozličné zkoušky, protože víš, že osvědčení tvé víry působí vytrvalost. Avšak vytrvání ať má dokonalý skutek, abychom tak byli dokonalí a celí a v ničem neměli nedostatek (Jak. 1,3–4).

Budeme vítězit tím, že nemilé zkoušky a malé trampoty budeme přijímat s radostí jako prostředek Boží výchovy a kázně (Jak. 1,2–7). Měj pro každého člověka připravené srdce plné lásky. Uč se mít trpělivost s těmi, kteří zkouší tvou trpělivost. Nemůžeš-li je mít opravdu rád, měj je rád aspoň ze slitování a soucitu; ale **měj je rád**, pros za ně a neživ ve svém srdci kvůli nim nějaké hořké myšlenky a pocity!

Nemař zbytečně svůj čas a netlum svou víru tím, že budeš stále žít s vědomím křivdy, která ti byla způsobena, anebo že si budeš stýskat na to, v čem ses včera zklamal. **Předej to všechno Bohu a dívej se vzhůru a vpřed.** „Na ty věci, kteréž jsou za mnou, zapomínaje, k těm pak, kteréž jsou přede mnou, úsilně chvátaje, k cíli snažně běžím, k odplatě svrchovaného povolání Božího (nebo: k odplatě Božího povolání vzhůru)

v Kristu Ježíši.“ (Filip. 3,14)

HF 1970/135–137 (originál: Grace and Truth)

Práce a odpočinek

„*Pokojně pracujíce...*“ (2. Tesal. 3,12)

Předmět, o němž chci pojednat, je jistě velice důležitý pro každé Boží dítě, poněvadž pracovat je údělem všech lidí. Ale protože si jedni dělají z práce něco, co ovládá celý jejich život, a věnují tomu všechny své schopnosti i čas, jako by život neměl jiný účel a cíl, – a jiným naopak zase se práce zdá být lopotivým úkolem a tížícím břemenem, kterého by se rádi zbavili, aby se mohli oddávat zahálce – je třeba podívat se na práci z hlediska Božího slova.

Člověk nebyl stvořen proto, aby zahálel. Je obdařen schopnostmi, ať duševními nebo fyzickými, které chtějí být rozvíjeny činnostmi v tom či onom oboru – a to je práce. Vidíme tedy, že člověk se měl **i před svým pádem** něčím obírat. Protože byl postaven jako správce stvoření, měl se nejen množit na zemi a naplnit ji, nýbrž měl si ji též podmanit a vládnout nad veškerým živým stvořením, které se tam nalézalo (1. M. 1,28). Nuže, k tomu bylo nutně třeba práce, praktického uplatnění jeho schopností a sil. O něco dále (kap. 2,5) čteme: „*Aniž byl člověk, jenž by dělal* (= vzdělával) *zemi*“, a hned pak následuje stvoření člověka, který měl obdělávat půdu; a k potvrzení této skutečnosti je pak řečeno: „*Pojav tedy Hospodin Bůh člověka, postavil jej v ráji v zemi Eden, aby jej dělal* (= vzdělával) *a ošťíhal ho.*“

Člověk tedy, takový, jak ho Bůh stvořil, měl pracovat, avšak ona práce nebyla doprovázena námahou. Jinak tomu bylo, když pro neposlušnost člověka vstoupil na svět hřích. Boží soudní výrok nad viníkem obsahoval dvě věci: utrpení, a pak smrt. Pokud šlo o Evu, její podíl měl být v bolestech při rození dětí. Adamovým údělem bylo s námahou obdělávat půdu, která kvůli němu byla zlořečená, a jíst svůj chléb v potu své tváře, dokud by se zase nenavrátil do půdy, odkud byl (pokud jde o

jeho tělo) vzat. Takový je Boží zákon, kterému se nikdo nemůže vyhnout a který člověku připomíná, že je hříšník. Z jiné strany zase můžeme v práci, která byla uložena člověku, vidět důkaz Boží dobrotivosti a moudrosti, protože tím byla položena překážka rozvoji zlých sklonů člověka a ochrana před množstvím léček a nebezpečí, číhajících na něho.

Milost, která se stala skrze Ježíše Krista, nevysvobozuje věřícího z vnějších následků hříchu. Je tedy ve svém smrtelném těle vystaven utrpení a porušenosti. Proto také musí pracovat a setkávat se v práci s námahou, která bývá často vyčerpávající a vždy s sebou nese únavu, a tím i utrpení. Ale věřící má Krista jako život a jako vzor pro tento život, takže i to, co je částečně následek neposlušnosti našich prvních rodičů, se stává příležitostí, aby ona milost v nás nesla rozmanité vzácné ovoce k slávě a zadostiučinění Toho, který nás koupil za vysokou cenu. Uvažujme o práci z tohoto hlediska.

1.

Otevřme si 1. Epištolu Tesalonickým. V době, kdy jim ji apoštol napsal, byli věřící v Tesalonice ještě vírou mladí, ale stav jejich srdce byl dobrý. Jejich křesťanství bylo pravé, živé a plné svěžesti a přinášelo tedy nádherné ovoce. Vidíme to jasně v mnohých místech Epištoly. *„Bez přestání pamatujíc na skutek víry vaší a na práci lásky,“* praví tam apoštol, *„a na trpělivost naděje Pána našeho Ježíše Krista, před Bohem a Otcem naším, vědouce, bratři od Boha milovaní, o vyvolení vašem.“* (1. kap. 3–4) Byly u nich: víra, láska a naděje – tři hlavní zdroje pravého křesťanství – a tryskaly s takovou plností a svěžestí, že apoštol ani trochu nepochyboval o jejich vyvolení. Ano, Tesaloníčtí se tím stali vzorem všem věřícím v Makedonii a v Achaji, *„neboť,“* praví apoštol, *„od vás rozhlásilo se slovo Páně netoliko v Makedonii a v Achaji, ale i na všelikém místě víra vaše, kteráž jest v Boha, roznesla se, takže nepotřebí nám o tom nic mluvit.“* (7.–8. v.) V druhé kapitole nalézáme toto krásné svědectví: *„Neboť která jest naše naděje neb radost a koruna chlouby? Zdali ne i vy před Pánem naším Ježí-*

šem Kristem v příchodu jeho? Vy zajisté jste sláva naše i radost.“ (19.–20. v.) A ve 4. kapitole čteme: „*O lásce pak bratrské není potřebí psáti vám; neboť sami jste vy od Boha naučeni, abyste milovali jedni druhé. Neboť i činíte to všechněm bratřím ve vsí Makedonii.*“ (9.–10. v.)

Čtenáři nebude zatěžko najít si ještě další místa, která dávají vyniknout živému křesťanství toho mladého sboru, které se tam projevovalo rozmanitými způsoby. Ale vzdor tomu je apoštol napomíná, když jim říká, aby se ještě „*více rozhojnili*“ v bratrské lásce, kterou v nich mohl poznat (kap. 4,10). V křesťanském životě nikdy nemá dojít k zastavení a ustrnutí v růstu. Zastavit se a nejít vpřed znamená: ustupovat, jít zpátky. I takový křesťan, který již dosáhl vysokého stupně v rozvoji duchovního života, potřebuje „*se v tom rozhojnit*“ (ještě) *více*“, protože v opačném případě by kráčel zpět a úroveň jeho vnitřního života by **klesala**.

Možná že však někoho překvapí, že apoštol spojuje s napomenutím k rozhojňování se vybídnutí: „*abyste... snažili se pokojni býti (= pokojně žít), a hleděti toho, což komu náleží, a pracovati rukama svýma vlastníma, jakož jsme přikázali vám, abyste poctivě chodili před těmi, kteříž jsou vně, a v ničemž abyste neměli nedostatku.*“ (11.–12. v.) Toto napomenutí nám ukazuje, jak je třeba i duchovnímu křesťanu připomínat to nejjednodušší, co se na něm požaduje z mravního hlediska. Naše srdce je převrácené a pošetilé, vždy hotové klamat jiné a i samo se nechat klamat. Zda se již nejednou nestalo, že některý křesťan, který projevoval mnoho horlivosti ve službě Páně, např. zvěstováním Božího slova, konáním návštěv atd., přitom třeba zanedbával spravedlivé povinnosti ve své rodině nebo něco jiného, co mu náleželo? To není dobré a neoslavuje to Pána, nýbrž vrhá to stín na Jeho svaté jméno vzhledem k těm, kteří jsou „venku“. – Bylo něco takového u Tesaloničanů? Možná že ano. (Porovnej 2. Tes. 3,11–12.) Ale ať tomu bylo jakkoli, i jim bylo třeba připomenout, že křesťan se má „snažit žít pokojně, hledět toho, co mu náleží, a pracovati rukama vlastníma“.

Avšak na druhé straně nám toto místo ukazuje, jak vysokou cenu Bůh přičítá pokojnému a věrnému výkonu pozemského povolání, ano, na jak vysoký stupeň je podle Božího pořadí a hodnocení postavena i **ruční práce**. Svět ovšem o tom usuzuje jinak. Práce rukou si zpravidla málo cení. Být kovářem nebo tesařem, ševcem nebo krejčím, rolníkem nebo vinařem, uklízečkou nebo prادلenou – není v očích světa nic vysokého. Většinou bývá těmto obyčejným povoláním, vykonávaným v obyčejném, někdy i zašpiněném oděvu, přikládáno i určité pohrdání. A přesto bohaté Boží požehnání bývá na straně těchto „obyčejných“ prací. Cožpak Boží milovaný Syn, stav se na této zemi člověkem, nebyl vychováván péčí chudého tesaře Josefa? Před Bohem není důležitou otázkou, **co** kdo dělá (ovšem za předpokladu, že to je dobrá věc – Ef. 4,1), nýbrž **jak** to dělá. Není důležité, zda je křesťan továrním dělníkem, řemeslníkem, služebníkem anebo továrníkem, obchodníkem apod., nýbrž to, zda každý tam, kam ho Bůh postavil, si věrně a svědomitě hledí „**toho, co mu náleží**“. V takovém případě nebude bez Božího požehnání, i když třeba bude dělat tu nejnižší a nejspínavější práci. (Viz též Řím. 12,16.)

Často se říká, že tělesná práce otupuje a ubíjí ducha. Pokud jde o syny tohoto světa, váhám vyslovit úsudek, zda tomu tak je, avšak u křesťanů tomu tak rozhodně není. Spíše bych řekl, že je tomu naopak. Neboť taková jednoduchá a obyčejná zaměstnání nezatěžují ducha, ale ponechávají mu úplnou volnost, takže věřící se i při takové práci může často zabývat jinými, vyššími věcmi; a prosté Boží dítě, jehož srdce je naplněné Kristem, bude vědět, jak takových chvil využít k obecenství s Pánem. A mohlo by něco více oživit ducha než takové obecenství?

A ještě něco. Apoštol nám ukazuje jeden zvláštní účel věrně a svědomitě vykonávaného pozemského povolání. „*Abyste,*“ praví, „*poctivě chodili před těmi, kteříž jsou vně, a v ničemž abyste neměli nedostatku.*“ Vidíme-li dnes, jak mnoho lidí uhlazeným nebo hrubým způsobem bezstoudně využívá své bližní anebo jim je břemenem, jak je dobré pro srdce a po-

vzbuzením duši, nalezneme-li nějakého věrného, pilného dělníka, který jí svůj chléb, živí svou ženu a děti **prací svých rukou** a který se bez žádosti a závisti může dívat na jiného člověka, jemuž se dobře daří. Takové smýšlení a chování je třeba oceňovat a velice si ho vážit (a bude jistě i odměněno) zvláště dnes, kdy démon závisti a nespokojenosti působí stále hrozi- věji.

V ještě krásnějším světle se ukazuje taková na práci vlast- ních rukou založená nezávislost, vidíme-li ji u některého slu- žebníka Páně. Apoštol Pavel dal sám zářný příklad. Ačkoli si nedal zmenšit své „právo při evangeliu“ (viz 1. Kor. 9,18) a směle ho také užíval, přesto mohl starším z Efezu říci: *„Stříbra neb zlata neb roucha nežádal jsem od žádného, nýbrž sami víte, že toho, čehož mi potřebí bylo, i těm, kteříž jsou se mnou, dobývaly ruce tyto. Vše ukázal jsem vám, že tak pracujete, musíme snášeti mdlé, a pamatovati na slova Pána Ježíše; nebť on (sám) řekl: Blahoslaveněji jest dáti nežli bráti.“* (Skut. 20,33–35; porovnej 1. Tes. 2,9)

Avšak z toho, co jsme výše pověděli, netřeba uzavírat, že některý bratr, který ode Pána obdržel určitou službu ve sbor- ech, která je uznávána, by neměl mít výsadu, kterou mu udě- luje slovo Páně: *„Tak i Pán nařídil těm, kteříž evangelium zvěstují, aby z evangelia živi byli.“* (1. Kor. 9,14) Toto je věc víry a poslušnosti mezi Pánem a tím, koho On povolává.

Příklad Pavla nás též učí, že cílem naší práce nemá být jen vlastní potřeba a potřeby těch, o které se musíme starat, nýbrž že máme myslet i na sociálně slabé a potřebné. Pán řekl: *„Chudé vždycky máte s sebou.“* (Mat. 26,11; Jan 12,8) Překvapuje nás, vidíme-li v Ep. Efezským, v níž se předkládá ne- beské postavení věřících v Kristu v souvislosti s předuloženými rady Boží, jak je křesťan napomínán k práci: *„Kdo kradl,“* praví se tam, *„již více nekrad’, ale raději pracuj, děláje rukama, což dobrého jest, aby měl z čeho udělití nužnému.“* Velikost a vysokost výsad nevyklučuje pokornou, avšak svatou potřebu práce se zřetelem k lásce. Jak požehnanou věcí je tedy pro křesťana práce!

2.

Avšak práce musí mít svou míru a své meze. Již na počátku stvoření Bůh vytýčil takovou hranici ustanovením soboty. A i když my co křesťané nejsme pod zákonem a není nám tedy uloženo zachovávat sobotu, přesto můžeme Boží lásku k lidem spatřovat i v tom, že ustanovením toho dne byly práci položeny meze a bylo zabráněno, aby netrvala bez přerušení, neboť byla přerušována v pravidelně stanovených intervalech, vyměřených Jeho moudrostí. Nemluvím zde přirozeně o vyšším významu neděle čili „dne Páně“ pro věřící, nýbrž upozorňuji jen na Boží milost, která nám v každých sedmi dnech dala jeden den, v němž můžeme odpočinout od neklidu, únavy a shonu, způsobených našimi pracemi během týdne. A jistě smíme považovat za určitou milost, že lidské lakotnosti byla vymezením doby trvání práce zákonně položena mez, která nesmí být beztrestně překročena.

Ale vzdor všem těmto slitovávajícím se opatřením Boží milosti je tu nebezpečí, že někdo by se mohl tolik věnovat práci, že jeho tělo i duše by tím trpěly škodu. Mnoho lidí, ba i křesťanů, je pro **přemíru** práce v popudlivé náladě, takže ve všem se u nich projevuje trapná netrpělivost. Jsou rodiny, kde práce se stala natolik vládnoucí věcí (vlastně modlou), že tam již není možné mluvit o nějakých vřelých vztazích mezi jednotlivými údy rodiny neřku-li o nějakém **rodinném životě** v pravém smyslu Božího slova nebo o pravidelné skutečné výchově dětí. Nemusím snad říkat, že každá nedbalost v tomto směru vede k ztrátě, když ne všeho, tedy jistě velké části dobrého, které taková práce přináší. A navíc: bývá tu nenapravitelná ztráta pro rodiče i děti. Kéž by tyto řádky pomohly čtenářům rozeznat pravou míru a správné meze práce, aby jim zbyl čas i na jiné, stejně důležité věci, a zvláště na ty nejdůležitější. Aby práce nebyla oloupena o požehnání, které je s ní spojeno.

Když jsem byl ještě mladý, říkali mi: „Člověk byl stvořen pro práci.“ Přijímal jsem to bez přemýšlení jako slova nějaké pravdy; ale později jsem musil poznat, že ta slova, kdyby byla přijí-

ta jako nějaké pravidlo života, by z nás spíše udělala tažná zvířata než šťastné lidi. Ještě později jsem pak skrze Boží milost poznal, že člověk **byl stvořen pro Krista**. A vskutku, jestliže některý křesťan uchopí toto: „*poněvadž jeden (= Kristus) za všechny umřel, tedy všichni zemřeli, a že za všechny umřel, aby ti, kteříž živi jsou, již ne sami sobě živi byli, ale tomu, kterýž za ně umřel i z mrtvých vstal*“ (2. Kor. 5,15), pak se celý jeho život změní nejen po vnější stránce, nýbrž i uvnitř. Má pak nové a jiné pohnutky, záliby a cíl. Od té chvíle je vše zaměřeno ke Kristu a k Jeho slávě. Být stvořen pro Krista je zlatá základní pravda, která, je-li uchopena srdcem, úplně přeměňuje život věřícího. Jistě ho též vyučí, pokud jde o práci, jak se jí má věnovat, aby ji konal věrně, a vyučí ho také správné míře času, v němž se má věnovat práci.

V Ep. Koloským čteme tato slova: „*A všechno, cožkoli byste činili, z té duše (nebo: ze srdce) čiňte, jako **Pánu**, a ne lidem, vědouce, že ode Pána vzíti máte odplatu dědictví; neboť Pánu Kristu sloužíte.*“ Ten, kdo miluje Pána Ježíše a koná svou práci *Jemu*, nebude „*v pracech lenivý*“, jak čteme v Řím. 12,11. Jeho hlavním přáním při práci bude konat ji tak, jak to má Pán Ježíš rád. Bude se varovat jakékoli nedbalosti a odbývání, protože jeho Pán to nerad vidí; všechno bude dělat přesně a svědomitě, ať už ví, že ho někdo z lidí pozoruje či nikoli – pouze z lásky k svému nebeskému Pánu, o Němž ví, že Jeho oko na něm spočívá. Horlivě a pozorně se také bude snažit dělat všechno, jak jen může nejlépe, aby to bylo ke cti a slávě jeho Pána.

Vědomí, že se nalézáme v těchto svatých spojeních s Kristem, nás zároveň bude chránit před přílišnou uspěchaností i neklidem mysli při konání naší práce, neboť kdykoli dochází k takovým věcem, naše srdce přestává bít pro Krista. Místo pokojného odpočívání v Bohu a svěžesti duchovního života, který spočívá ve spojení se svým zdrojem, nastoupí nepokoj a zemdlenost. Těžkosti a nepříjemné věci, s nimiž se setkáváme v každé práci, působí namísto modlitby a vzhlížení k Ježíši rozmrzelost a zatrpklost. Jestliže jsme dospěli až k takovému

stavu, je opravdu na čase, abychom se v práci zastavili, vyhledali svou modlitební komůrku a našli tam opět ztracené spojení s Ježíšem. (Je zřejmé, že naše zaměstnání často nezávisejí jen na nás; tak například dělník je povinen dávat všechen sjednaný čas svému zaměstnavateli; ale i uprostřed práce může jeho srdce nalézat vždy novou potřebnou vzpruhu v blízkosti Ježíše. K tomu není třeba opouštět svou práci, aby se duše mohla povznášet k Němu a u Něho nalézat pomoc a odpočinutí.)

Příběh Marty a Marie, který bývá tak často uváděn a jenž vždy mluví tak vážně k našim srdcím, nám podává vzácná naučení i k našemu předmětu. V 10. kapitole Lukáše vidíme v Martě osobu, která žije jen pro svou práci. Měla Pána opravdu upřímně ráda, ale zde se nám ukazuje způsobem, který budí přímo pohoršení. Jak ošklivá je její žaloba, kterou vznáší proti své sestře a i proti samému Pánu Ježíši: „*Pane, nemáš-li o to péče* (= tobě na tom nezáleží), *že sestra má nechala mne samé* (= úplně samotnou) *sloužiti?*“ A stejně ošklivé je, když vybízí Pána, který přec byl jejím hostem: „*Protož rci jí, ať mi pomůže!*“ (40. v.)

Pán Ježíš se tím nenechal roztrpčit, naopak jí láskyplně domlouvá a uděluje jí hluboké a vzácné poučení. „*Marto, Marto!*“, říká jí, „*pečlivá jsi a rmoutíš se při mnohých věcech. Ale jednohoť jest potřebí. Maria dobrou stránku vyvolila, kteráž nebude odjata od ní.*“ Ježíš tak pomohl ubohé Martě vyjít z těch **mnohých** a rozmanitých věcí, které ji naplňovaly starostmi a trápením a učí ji zaměřovat všechny její myšlenky na to **jedno** potřebné, na onu „dobrou stránku“, kterou vyvolila Maria. A co bylo jejím podílem? „*Maria... sedíc u noh Ježíšových, poslouchala slova jeho.*“ Jejím podílem byl Pán. Toto naučení Pána Martě se neminulo cílem. To, co je nám o ní sděleno v 11. kapitole Ev. Jana, jistě bylo ovocem oné lekce, oné blahé chvíle, kde Maria nebyla jen učící se žákyní, nýbrž působila i jako příklad. A tak i ona směla mít určitý podíl na ovoci, které bylo způsobeno u Marty: svým svatým odpočíváním vykonala toho více než Marta veškerou svou službou.

Nuže chvíle takového zastavení a tichého rozjímání, jak tomu bylo u Marie, mohou i nám položit v naší pracovní činnosti správné meze. Nebudou se vyznačovat jen odpočíváním těla, nýbrž zvláště skutečností, že naše srdce se bude moci zaměřovat Pánem, takže kvůli Němu rádi odložíme práci na její místo. Naše tiché rozjímání nebude jen nějakou formalitou, nýbrž skutečnou záležitostí srdce, jak to také zpíváme v jedné písni:

„S Marií když tiše smím u Tvých nohou usednout,
tu jen Tebe, Jezu, zřím, naslouchaje slovům Tvým,
smím u Tebe spočinout.“

nebo v jiné:

„Vždy obcerstvím, když Tebe, Jezu zřím,
Tě velebím...“

Jistěže zvláště neděle je dnem vyhrazeným k takovému tichému rozjímání podle příkladu Marie; avšak ten, kdo opravdu poznal jejich cenu a nesmírná požehnání, která s sebou přinášejí takové okamžiky, se bude snažit, aby si také během týdne zařídil takové chvíle a mohl je pak sám trávit se svým Pánem. Ale naopak zase, jak bude moci ten, kdo byl po celý týden tak zaujat svou prací, že neměl ani chvilku k ztišení, upokojení se a rozjímání v obecenství s Ježíšem a k okoušení vzácnosti takového odpočinutí – ano, jak to bude moci takový uskutečnit v neděli? Jak velice dobré by bylo pro naše duše a jak bychom si to měli přát, aby naše každodenní ranní čtení i večerní pobožnosti měly charakter takového tichého přebývání s Pánem!

Možná, že nejednen milý bratr nebo sestra, kteří čtou tyto řádky, si z hloubi srdce povzdechne, protože poměry, v nichž se nalézají, mu dávají tak málo času k takovým chvilcům ztišení. Všem, kdo jsou v takové situaci, bych chtěl velice naléhavě radit, aby jen ty krátké volné chvíle času vykupovali vroucím obecenstvím se svým Pánem. Zdalipak třeba takové tiché noční chvíle, kdy člověk nemůže spát, chvíle, které jsou tak

dobře známé všechněm, kteří jsou přes den velice zaměstnání pracemi nebo trápení různými starostmi, ano, zda takové noční chvíle nejsou velice vhodné, abychom své duše pozvedali k Tomu, u Něhož je odpočnutí? Zdá se, že žalmista to měl zkušené, když praví: „*Jistěžeť na tě pamětliv jsem na ložci svém, každého bdění nočního přemýšlím o tobě.*“ (Ž. 63,7), nebo jinde: „*V noci píseň jeho se mnou.*“ (Ž. 42,9)

K prospěchu duše se k tomu dají využít i chvíle, kdy býváme uprostřed každodenních záležitostí nuceni z té či oné příčiny se zastavit a musíme čekat. Lidé tohoto světa nebo povrchní křesťané se na takové přestávky dívají jako na zbytečnou ztrátu; jestliže však dovedeme takových chvil využívat k přečtení několika míst z té svaté Knihy, kterou bychom vždy měli mít při sobě, anebo k pozvednutí srdce vzhůru modlitbou a díkyčiněním a k myšlení na Pána, pak takové okamžiky rozhodně nebudou ztracené, nýbrž budou naopak ziskem, dražším a vzácnějším nad zlato.

V životě křesťana nemá být nic promarněno a ztraceno. Tak budeme zároveň ostříhání před rozmrzelostí a nudou, před netrpělivostí a mnoha pokušeními, která, když se ničím neobíráme, tak snadno vstupují na naše srdce! A myslím, že mohu říci, že jestliže některý křesťan jednou začal správně využívat toho mála času, který právě má, že Pán mu ho udělí více a že takový věřící brzy bude umět nalézt ve svém životě správnou rovnováhu mezi prací a odpočinkem. Bude se moci radovat ze ztišení ducha, které je tak vzácné v rozmanitých situacích našeho putování po této zemi, z ticha, jímž je okoušení Boží přítomnosti a obecenství, a bude se divit a i hanbit, že kdysi nechal tolik chvil nevyužitých a nenačrpal v nich ani nejmenší užitek pro svou duši.

Kéž nám ale Pán všem dá, aby náš poměr k práci, která je údělem každého z nás, měl svůj pravý základ v modlitebním životě, který je důležitější nad onen, a aby modlitební život řídil náš vztah k práci, „*abychom učení Spasitele našeho Boha ve všem ozdobovali.*“ (Tit. 2,10) „*A všechno, cožkoli činíte v slovu neb v skutku, všechno číňte ve jménu Pána Ježíše, díky činí-*

ce Bohu a Otci skrze Něho.“ (Kol. 3,17)

ME 1897/405–417, 421–425; BHCh 1896/72–81; Hütet die
Herde Gottes str.168–174.

Marcel Graf:

Lilie

V obrazné řeči Božího slova se mluví o lilii především v Písni písní. Duch Boží přitom v první řadě myslí na věřící Židy z budoucího ostatku. V tomto smyslu je též třeba rozumět Ozeáš 14,5: *„Budu jako rosa Izraeli, vzkvetne jako lilie, a vypustí kořeny své jako Libanon.“* Avšak jednotlivá místa chovají také pro nás, věřící z doby milosti, poučné a povzbuzující myšlenky.

„Já jsem... lilie při dolínách. – Jako lilie mezi trnám, tak přítelkyně má mezi pannami.“ (Pís. 2,1–2)

Rozhodně to není domýšlivost, přirovnává-li se věřící k lilii. Neboť Pán jako by říkal: Ano, takový jsi pro Mne. A přesto to není naše krása, naše přednosti, které nás činí Pánu takovou lilií. Ne, jen na základě toho, co Bůh z nás udělal, jsme Mu něčím jako lilie. V 1. kap. Efezským čteme, že Bůh nás v Pánu Ježíši vyvolil a že nás omilostnil nebo příjemnými učinil v tom Milovaném (4. a 6. v.). V tomto smyslu můžeme též rozumět Žalmu 16,3: *„Ty jsi řekl svatým, kteříž jsou na zemi: V nich jest všechna libost má“* (– elbf. př.).

Kde se nalézá tato květina, v níž Ženich v Písni písní nachází zalíbení? Kde se nalézají věřící, z nichž se Pán raduje? V údolí, tj. ve světě. Pán, který zná povahu tohoto světa lépe než my, popisuje okolí lilie ještě výrazněji. Trny připomínají zlořečení, které Bůh vyřkl nad zemí pro hřích člověka (1. M. 3,18). Ano, naším okolím je svět, který všude nese znaky následků hříchu. A jako trny nás mohou poranit, je svět pro nás věřící plný různých nebezpečí. Jak snadno se můžeme zranit, nejsme-li jasně odděleni ode všech zřízení světa a neudrhuje-

me-li také náležitý odstup od jeho myšlenek. A jak snadno mohou trny, tj. starosti života, oklamání bohatství a žádost jiných věcí působit překážky našemu duchovnímu životu (Mk. 4,18–19).

Pozorujeme-li ty rostliny, poznáváme, jak velký je rozdíl mezi trním a lilií i když rostou ve stejných podmínkách! Také věřící žijí s nevěřícími – z vnějšího hlediska – v málo rozdílných podmínkách. Obě skupiny pociťují hospodářské a rodinné starosti, navštěvují je nemoci i smrt. Velký rozdíl je však v budoucnosti těch skupin. Nevěřící jdou vstříc soudu, podobně jako je trní určeno pro oheň. Naproti tomu věřící jsou na cestě k slávě u Pána Ježíše, který dnes doprovází láskyplnou péčí každého, kdo Mu patří, a má na něho zvláštní zřetel.

Pro tuto dobu, v níž se jako věřící nalézáme na tomto světě, nám Pán Ježíš říká k povzbuzení: „Nepečujte o život svůj!“ A mezi jiným obrací naše zraky na lilie:

„A o oděv proč se staráte? Považte kvítí polního (= pozorujte lilie polní), kterak roste; nepracuje, ani přede. Pravímť pak vám, že ani Šalomoun ve vsí slávě své tak odín nebyl, jako jedno z nich. Poněvadž tedy trávu polní, ježto dnes jest, a zítra do peci vložena bývá, Bůh tak odívá, zdaliž mnohem více vás neodívá, ó malé víry?“ (Mat. 6,28–30)

Lilie, třebaže o tom samy nepracují, mají svou krásu, která je slavnější než krása roucha takového Šalomouna. Bůh, Stvořitel jim ji daroval. Právě tak je tomu s naším postavením, které zaujímáme před Bohem. Všechno nám bylo darováno z milosti. Proč bychom se měli trápit starostmi o pozemské potřeby? To by nebylo správné. Raději se s plnou důvěrou opírejme o našeho Boha a přitom ve svém praktickém životě dávejme první místo věcem Jeho království. V tom případě nám zaslubuje: „A toto vše (tj. všechno, co potřebujeme na této zemi) bude vám přidáno.“ (33. v.)

„Milý můj jest můj, a já jeho, jenž pase mezi liliemi. – Já

jsem milého mého, a milý můj jest můj, kterýž pase mezi lilie-mi.“ (Pís. 2,16; 6,2)

Pán Ježíš mezi liliemi – to mluví o obecenství s Jeho lidem. On chce prodlévat všude tam, kde Mu srdce s láskou bijí vstříc, jako kdysi v Bethanii (Jan 12,1–3). Pomyšlení na obecenství nám dále připomíná Jeho zaslíbení: „*Neboť kdežkoli shromáždí se dva neb tři ve jménu mém, tuť jsem já uprostřed nich.*“ (Mat. 18,20)

Jak ale máme rozumět onomu „pasení“? V tomto světě kromě Jeho vykoupených není nic, z čeho by se mohlo srdce Pána radovat. Pást mezi liliemi tedy znamená, že On u těch, kteří okoušejí Jeho stálou a neměnicí se lásku, hledá něco, co Jeho srdce potřebuje, co je uspokojuje a osvěžuje. K té radosti pro Jeho srdce patří každá věrnost, každá oddanost Jemu, každá rozhodnost ve svědectví pro Něho i každá důvěra Jemu. Jsme Mu takto v praktickém životě trochu k radosti?

„Milý můj sestoupil do zahrady své, k záhonkům věcí vonných, aby pásal v zahradách, a aby sbíral lilie.“ (Pís. 6,1)

Přijde den, a je už velice blízko, kdy Pán Ježíš „sebere lilie“, tj. vezme všechen Svůj lid z tohoto světa (z prostřed trní), aby jej měl úplně a navěky pro sebe. – Ve smyslu tohoto „sebrání lilií“ říká Pán v Ev. Jana 17 Svému Otci: „*Ze světať nejsou, jako i já nejsem ze světa. – Otče, kteréž jsi mi dal, chciť, kdež jsem já, aby i oni byli se mnou.*“ (16. a 24. v.)! Jaká oblažující vyhlídka to je pro všechny, kteří vědí: „*Já jsem lilie při dolínách.*“

HF 1989/147–151

Původní křesťanství

3. přednáška: Dílo evangelisty

„A mám i jiné ovce, kteréž nejsou z tohoto ovčince. I tyť musím přivést; neboť hlas můj slyšeti budou. A budeť **jedno** stádo a **jeden** pastýř.“ (Jan 10,16) Těmito slovy Pán Ježíš oznamuje velkou změnu, k níž mělo dojít skrze Jeho smrt a vzkříšení. On měl ovce, které nepatřily do Jeho ovčince – k Izraeli. Sám byl a je ve zvláštním smyslu Pastýř Izraele (viz Ezech. 34,23; Zach. 13,7). Avšak měl ještě jiné ovce, které měly být přivedeny a uslyšet Jeho hlas; jako věřící ostatek z Izraele, tak i ony Ho následují a tvoří dohromady **jedno** stádo, které má **jednoho** Pastýře, jenž se o ně stará. Tím pak rozumíme i místu v 1. Kor. 10, kde jsou všichni na zemi žijící lidé rozdělení do tří tříd: na Židy, pohany (národy) a Boží Církev.

Před smrtí Pána Ježíše byly z nich na zemi jenom dvě skupiny – Židé a pohané (národy). Když Pán Ježíš řekl Židům v 7. kap. Jana, že by Ho nemohli následovat tam, kam On brzy půjde, rozvažovali o tom mezi sebou a řekli: „*Zdali v rozptýlení pohanů půjde, a bude učiti pohany?*“ (35. v.) Také místa jako Řím. 1,16; 2,9; 3,9 aj. ukazují, že Boží slovo tenkrát dělalo rozdíl jen mezi Židy a pohany. Po vtržení Církve budou znovu na zemi jen ony dvě třídy – Židé a pohané.

Dnes je na zemi ještě třetí skupina lidí – Boží Církev. Tuto skupinu, kterou na počátku tvořili tehdejší Židé, pronásledoval Pavel, jak sám doznává: „*Pronásledoval jsem církev (kral.: protivil jsem se církvi) Boží.*“ (1. Kor. 15,9) Židé se snažili tuto skupinu, která se skládala na počátku ze Židů a pohanů, vyhladit (1. Tes. 2,14). A o Pánu Ježíši se praví, že On jako Syn člověka se prochází uprostřed Církvi a ví naprosto o všem, co se v nich děje (Zjev. 2). Ano, Bůh (v Osobě Ducha Svatého) nyní přebývá v Církvi (Ef. 2,22). Ona je dům Boží (1. Tim. 3,15), chrám Boží (1. Kor. 3,16; 2. Kor. 6,16).

„Uvnitř“ a „venku“ (1. Kor. 5,12–13; Kol. 4,5) byly výrazy, kterým v první době rozuměli všichni, kteří věřili v Pána Ježíše; hranice byly jasně vytyčené. „Uvnitř“ byli všichni, kteří vyznávali, že věří v Pána Ježíše, a u nichž to také bylo, pokud to lidé mohli posoudit, opravdové. „Venku“ pak byli všichni, kdo na půdu křesťanství nevstoupili. „Uvnitř“ byl okruh, kde přebýval a vládl Duch Boží; „venku“ byl okruh moci satana.

Skrze kázání evangelia ti, kteří měli být spaseni z Izraele, vyšli z židovství, a byli pak údy Boží Církve na zemi. To pro ně bylo naprosto odlišné postavení, než jaké dříve zaujíмали uvnitř židovského národa. Jako Církev se nalézali stranou svých krajanů, Židů v Jeruzalémě (Sk. 5,11). Věřící z národů, kteří skrze kázání téhož evangelia vyšli z pohanství, byli pak údy téhož Shromáždění – Církve. Spojovalo je společné pouto a společné zájmy. Stali se účastníky stejného nového života, patřili témuž Pánu a Hlavě v nebesích. Byli dětmi téhož Otce, přebýval v nich tentýž Duch, byli zajedno s Kristem, tvořili dům Boží, příbytek Ducha Svatého, a kdekoli bylo zvěstováno evangelium – v Judsku, Samaří, Galilei, Syrii, v Malé Asii, v Řecku, Itálii – patřili ti, kdo uvěřili, k Církvi. Filip kázal v Samaří a apoštolé Petr a Jan evangelizovali v mnohých vesnicích v Samařsku (Sk. 8), a brzy na to čteme o Církvi v Samaří (Sk. 9, 31). Lidé v syrské Antiochii slyšeli evangelium od těch, kteří byli rozptýleni při pronásledování, které začalo ukamenováním Štěpána, a brzy na to čteme o Církvi v Antiochii (Sk. 11,19–26). Pavel a jeho spolupracovníci navštívili Tesaloniku; byli prvními evangelisty v onom kraji. O něco později dostali už ti, kteří se tam obrátili, dopis, adresovaný *„Církvi Tesalonických v Bohu Otci a Pánu Ježíši Kristu“*.

Tam, kde duše přijaly radostnou zvěst, kterou hlásal Pavel, vznikla shromáždění. Když se Pavel a Barnabáš vrátili z Derbe do Antiochie Syrské, ustanovili v Církvích, které vznikly skrze jejich službu, starší. Zatímco tedy apoštolská autorita byla nutná k dosazení starších a v počáteční době Církve nikdo nebyl k tomuto úřadu určen, kromě skrze samé apoštoly anebo skrze muže, kteří k tomu výslovně byli od apoštolů pověřeni, ne-

bylo k vzniku Církve na různých místech třeba ani apoštola, ani autority apoštola. V domě Akvily a Priscily v Římě byla Církve již dříve, než vůbec Pavel anebo některý jiný apoštol přišel do Říma (Řím. 16,5). V Kolosách, v Laodiceji nebo v Hierapoli byly Církve – duše, které byly získány Epafrou, a které Pavel nikdy neviděl (Kol. 2,1; 4,13; Fil. 2). Takový byl úkol a dílo pro evangelistu: vyvolávat duše ze světa, aby byly připojeny k Církvi. Výsledek jejich práce byl tedy jednak, aby duše byly skrze víru v Pána Ježíše vyvedeny ze světa, vysvobozeny z moci temnosti, zachráněny před soudem spravedlivého Božího hněvu, přivedeny z temna noci do světla; a dále aby věřící, kteří přišli z židovství anebo z pohanství, se zcela samozřejmě stali údry Boží Církve.

Jiné místo pro ně nemohlo být, protože Bůh nezná žádné jiné rozdělení lidí než na Židy, pohany a Církev Boží. Jestliže se některý Žid anebo některý pohan stal křesťanem, patřil k Církvi. Možná že se toho o Církvi od evangelisty mnoho nedověděl, ani o jejím vzdělávání, o pořádku v ní, o jejím postavení vůči knížectvům a mocnostem na nebeských místech. K tomu všemu mohlo dojít později, protože toto patří spíše k úkolu, který Bůh určil v Církvi učiteli. Jestliže někdo uvěří kázání evangelisty, dostává se (i zde na zemi) do úplně nového postavení, – patří nyní zcela zřejmě k Boží Církvi. Slyšel hlas Krista, a tím se stal ovcí toho jediného stáda.

Úmyslem těchto evangelistů nebylo utvářet „nějakou církev“. Bůh skrze křest Duchem Svatým povolal v existenci **Svou** Církev. Když působili na nějakém místě, kde předtím nikdo nepracoval, tedy všichni, kteří tam uvěřili, tvořili na tom místě Církev Boží. V některém kraji mohlo být více Církví (podle původ. textu přesněji: Shromáždění) jako např. v Galacii (Gal. 1.2). Na určitém místě však byla jen **jedna** Boží Církve, jako např. v Korintu (1. Kor. 1,1–2).

Jak úplně jinak jednají často v dnešní době evangelisté! Slyšíme o duších, které přijdou k Pánu, že se jim ponechává svoboda zvolit si, k jaké denominaci (tj. pojmenované „církvi“) se chtějí pro další cestu připojit. Domnívají se, že dílo „evange-

listy“ musí být konáno na takové zásadě „svobody“ nebo „volnosti sám se rozhodnout“. Tací evangelisté říkají zcela otevřeně, že cílem jejich práce je **jenom** zachraňovat duše a přivádět je k Ježíši. My smíme Bohu děkovat, že On Svůj lid nikdy neponechá sobě samým, i když Jeho myšlenkám jen velice málo rozumíme. Jsme spaseni z Boží milosti skrze víru, jsme – ať už jsme si toho vědomi, anebo ne – s Kristem oživeni, s Ním vzkříšeni, s Ním přesazeni na nebeská místa; jsme údy Jeho těla, patříme k Jeho Církvi. Výše uvedené stanovisko, které můžeme často slyšet, úplně přehlíží Církev Boží, a ponechává bez povšimnutí odlišné, zvláštní rysy nynějšího období mezi letnicemi a opětným příchodem Pána k vtržení Jeho Církve.

Jestliže se skrze víru v Krista staneme údy toho jednoho stáda, oné jedné Boží Církve, má být jednota a soulad také v jejich jednání. Všichni Izraelité měli být poslušni stejných ustanovení, byli povinni klanět se Bohu stejným způsobem. Podobně by měl každý úd v těle Krista znát pokyny a ustanovení, které Bůh dal **Své Církvi**, a měl by jich být poslušen. Vážní, bohabojní lidé, kteří cítili nutnost jednoty, avšak byli v nevědomosti o povaze Boží Církve, nastolili směrnice pro všechny, kteří jsou **s nimi** stejného smýšlení v některých učeníích a „církevních otázkách“. Takto vznikly tzv. „církve“, v nichž se pak na určitém místě nalézají někteří, avšak nikoli všichni údové **Boží** Církve. Odtud také pocházejí různé formy spravování církve a bohoslužby.

Pavel nechtěl mít nic společného s roztržkami v Korintu; naopak vystoupil proti těmto nesprávnostem. On přece neutvořil „nějakou církev“ pro všechny, kdo **jeho** následovali, s vyloučením těch, kteří se více přidrželi Apolla anebo Petra (Kéfase), či některého jiného učitele. Všichni v Korintu, kteří uvěřili, byli údy tamější Boží Církve, byli Božím polem, Boží stavbou, Božím chrámem. Byl snad Pavel lhostejný, když šlo v Církvi o jednotu v pořádku a klanění? Nikoli, ale příkládal tomu mimořádně velkou důležitost. Poslal k nim Timotea, aby jim připomněl jeho „*cesty, které jsou v Kristu*“, podle učení, které učil ve všech Církvích“ (1. Kor. 4,17). Také pokud šlo o manželství,

dal Církvi směrodatná ustanovení (1. Kor. 7, 17). Ať šlo o přikrytí hlavy žen anebo o pořádek při velebení – **Boží pokyny byly pro všechna shromáždění svatých stejné** (1. Kor. 11,16; 14,33).

Ponechat duše v nevědomosti o postavení, do něhož se dostaly skrze usilovnou práci evangelisty, znamená **nechat Bohem svěřenou práci nedokončenu**. Jak mnohému neporádku, jak mnohým sporným věcem by se zabránilo, kdybychom měli více před očima to **jedno** tělo, jednotu těla Kristova. Jak často se stává i dnes, že ovce jsou opouštěny a bloudí! Evangelisté, kteří vedou duše ke Kristu, by jim měli ukazovat, že ony, když jsou skrze víru spaseny, jsou také údy Boží Církve, údy v těle Krista.

(dá-li Pán, příště další přednáška)

Walter Gschwind:

Na pomoc mladým křesťanům – 6. (z abecedy křesťanství)

Kdyby někdo zhřešil...

(1. Ep. Jana 1,6–2,2)

Jistěže každý z nás už někdy měl v ruce kompas. Hrot jeho jehly ukazuje vlivem neviditelné síly stále k severu. Můžeš tím přístrojkem otáčet, jak chceš, jehla si stále uchovává svůj směr, dokud do její blízkosti nepřineseš nějaký jiný magnet. Tu se náhle odkloní. Ukazuje pak směrem k jinému magnetu. Odkloní se od svého severo-j jižního směru o několik nebo o mnoho stupňů a nakonec ukazuje úplně na západ nebo na východ, podle toho, jak si to přeje onen další magnet.

Jsou-li srdce Božích dětí v tomto světě v normálním stavu, jsou všechna zaměřena k **jednomu** cíli: na Pána Ježíše ve slávě. ON je tím úžasným Předmětem, který nás zaměstnává. Působením skryté moci Ducha Božího jsou naše zraky a hluboké city našich srdcí přitahovány k Němu. (Porov. Oz. 11,4;

Jan 6,44; Jan 12,32; Pís. 1,4.) Ať máme procházet radostí nebo utrpením, klidem nebo nějakou bouří, chudobou či bohatstvím, ctí anebo pohaněním – vždy nás Pán **přitahuje** k sobě, abychom se od Něho neodchylovali.

Magnety

Avšak je někdo, komu se to nelíbí. A ten se k nám přibližuje s malými i s velkými magnety, s „nevinnými“ odklony nebo s nebezpečnými pokušeními, a – tu se někdo potočí, odkloní směrem k hříchu. Kdyby **bděl a modlil se**, nestalo by se mu to. Jenže on zapomněl, že se nalézá v zemi mocného, lstivého a zlého nepřítele, který na nás číhá, aby nás v okamžiku, kdy nebdíme, nachytal a přivedl k pádu.

Kdyby někdo zhřešil...

Tento výrok – dobře si toho všimni – je vzat z 1. Epištoly Jana (kap. 2,1), **která je adresována Božím dětem**.

Satan překrucuje Boží slovo a našeptá ti: Jestliže někdo zhřeší, není to vůbec Boží dítě. Tady máš důkaz – říká ti – že sis to všechno jen namýšlel. Jako Boží dítě bys přece byl **bez hříchu**! Všechno tvé úsilí je zbytečné; vždyť jsi právě takový jako jiní lidé!

Jenže **Boží slovo mluví jinak**: „*Pakliť říkáme, že hříchu nemáme, sami se svodíme, a pravdy v nás není*“ (1. Jan. 1,8). A protože je tomu tak, a my se často necháme odvést od našeho Předmětu a přiklonit jinam, musíme s pohledem na náš uplynulý život vyznat: „*V mnohém zajisté (často) klesáme (= klopýtáme) všichni*“ (Jak. 3,2). Je to jedno zjištění skutečností, které nás varují a které nás rozhodně nemají učinit lhostejnými k hříchu. Pro věřícího je hřích tím více ještě hroznou a abnormální věcí, kterou **není povinen** udělat. Neboť Bůh „*je mocen zachovati nás bez úrazu (= bez klopýtání)*“ (Juda 24. v.). A uskutečňujeme-li věci popsané v 2. Petr. 1, „*nepadneme (= neklopýtáme) nikdy*“ (10. v.).

... Přímluvce máme u Otce.

Takovýmto způsobem Bůh ukončuje verš, jehož začátek je uveden výše. Postaral se o to, aby každý, kdo zhřešil, mohl být úplně napraven. Náš Přímluvce u Otce k tomu dokonce podniká první kroky. „*Ale já jsem prosil za tebe, aby nezhylnula (= nepřestala) víra tvá,*“ řekl Pán Petrovi ještě dříve, nežli tento zhřešil.

Jestliže někdo, kdo vpravdě může Boha nazývat svým Otcem, zhřeší, nemusí se skrývat jako Adam, ani nemusí utíkat od tváře Hospodinovy jako Kain. Čím rychleji se zase k Němu vrátí, tím lépe! Vzniklá škoda totiž nikde jinde nemůže být odstraněna.

Pán Ježíš byl už v nebi kvůli tobě činný dříve ještě, nežli sis svůj hřích uvědomil. A v Písmě není řečeno: Jestliže **bude litovat**, bude mít Přímluvce, nýbrž: „*Pakliť by kdo **zhřešil**, Přímluvce **má** u Otce*“ (porov. 1. Jan. 2,1). Přímluva Krista předchází návratu věřícího k Bohu. On mu vychází na pomoc. Naši nepravostí se nezmenší **spravedlnost Krista před Bohem**, ani **cena Jeho smírcího díla**, pokud jde o naše hříchy. A na základě obou těchto věcí může jednat milost.

Neboť nyní se také musí uskutečnit určité dílo **v srdci a svědomí** toho, kdo chybil, což – podle okolností – může trvat kratší neb delší dobu. Pán u něho musí vykonat ponižující službu, předobrazenu v umývání nohou (Jan 13).

Znečištěním, k němuž došlo, není přerušen **poměr** dítěte k Otci, nýbrž **obecenství** s Ním. Taková duše se v tom případě nemůže **radovat** ze svého blaženého podílu s Pánem v slávě, ze svého úžasného postavení v Kristu. Možná, že se v duši takového věřícího tolik setmělo, že už ani opravdu neví, co všechno se stalo. Proto Pán Ježíš musí na jeho srdce a svědomí použít vodu, tj. Boží slovo skrze moc Ducha Svatého. Pod Jeho působením začne do duše proudit světlo a dopadat na cesty, po nichž ten věřící chodil. Teprve nyní si začíná uvědomovat a vidět svůj hřích, cítit svou nepravost a vydává se na cestu zpět.

Vyznání a pokání

Nyní dospěje zabloudilý až k tomu, že před Bohem všechno vyzná a upřímně toho lituje. **Vyznání hříchu** je nezbytným požadavkem napravení věřícího. Ten, kdo zhřešil, **nemůže** říkat: „Ach, všechny mé hříchy mi přece byly odpuštěny a já už se tím nemusím zneklidňovat.“

Kdo takto mluví, zaměňuje dvě věci: **smíření a obecenství**. Bůh poslal Svého Syna jako smíření za všechny naše hříchy. To je hotová, věčně platná skutečnost, která nezávisí na našem praktickém životě. Na základě tohoto smíření jsme obdrželi život a jsme nyní v poměru k Bohu jako Jeho děti, v poměru, který nemůže být zrušen. Nic z toho všeho nám nemůže být uloupeno a naše bezpečnost a jistota v Kristu je neotřesitelná.

Avšak s obecenstvím je tomu jinak. Použijme k názornější představě příkladu z našich rodin. Některé z dětí bylo neposlušné a udělalo něco zlého. Zda tím přestalo být dítětem otce? Jistěže ne, ten poměr se přece nemůže změnit! Ale přestalo s ním mít obecenství. Už si spolu nic neříkají, nevyměňují si myšlenky o společných zájmech. Styk mezi srdci je přerušen. – Otci není takový stav lhostejný. Možná, že musí sáhnout po metle. Ale dojde tím k obnovení dřívějšího stavu? Zatím ještě ne. Kázeň však způsobí, že srdce a svědomí změkne, – stane se přístupnějším. Dítě přijde k otci a řekne mu: „Je mi líto, že jsem to a to udělal. Odpušť mi to!“ Toto odpuštění se nevztahuje na smíření ohledně hříchů, učiněné před Bohem – **toto učinil pro věřící Ježíš** – nýbrž na přerušování obecenství, k němuž došlo zásahem zla. Vyznání a prosba dítěte: „Odpušť mi!“ ušetří také otce nutnosti pokračovat v dalších cestách kázně. – Obecenství je znovu navázáno a proud hlubokých citů může znovu plynout od srdce k srdci.

Není možné, aby věřící byl s Bohem v obecenství, dokud jeho svědomí je obtíženo třeba jen nějakým nepatrným, ale neodsouzeným hříchem. Měl by své srdce a své rty otevřít k vyznání, a tak se zbavit onoho břemene. Dostane se mu pak

plného, naprostého odpuštění a očistění podle Boží věrnosti a spravedlnosti. Pokud jde o nade vše vzácné praktické obecnství s Bohem, je nezbytným požadavkem, abychom se zkoušeli a měli „svědomí bez úrazu (= bez urážky)“ před Bohem i před lidmi (Skut. 24,16).

Navrátí se radost z obecnství ihned?

U elektrického spínače je to jednoduché: vypnout – zapnout; vypnout – zapnout. Ale přerušení v obecnství je vážná věc; zde není možné jen tak beze všeho vypnout a pak zase zapnout. Jde-li o nějaké větší pochybení a větší vzdálení, předcházely možná dny povrchnosti a vlažnosti. Nepřítel dovede takové území, které chce obsadit, učinit zralým k zaútočení. U Démasa, který kdysi byl věrným spolupracovníkem horlivého a tolik oddaného apoštola, dosáhl toho, že si **zamiloval** svět. Jak k tomu došlo, nevíme. Srdce Démasa se nějak začalo postupně stále více rozechřívát pro „svět a věci, kteréž jsou na světě“ (1. Jan. 2,15–17). Láska k „*nynějšímu běhu světa*“ (2. Tim. 4,10 – elbf. př.) se nejprve skrytě vyvíjela pod povrchem. Navenek se Démas stále ještě shromažďoval s ostatními věřícími, zúčastňoval se shromáždění, spolupracoval ve službě evangelia. Ale uvnitř se jeho mysl stále více odpoutávala od osoby Pána a od věcí, které nám jsou v Něm darovány. Nakonec apoštol musil s bolestí napsat: „*Démas mne opustil, zamilovav tento svět*“.

Jestliže je takový bratr – možná za velkých zkoušek pro srdce – opět napraven, musí, když se napřed pokořil před Bohem, nejprve zase získávat zpět půdu, kterou ztratil. Nikdy sice neztratil duchovní požehnání v Kristu, ale jeho srdce musí nejprve znovu – podobně jako nějaká houba – jimi úplně nasáknout a musí být znovu proniknuto vědomím Boží lásky. – Abraham musil onou dlouhou cestou z Bethel do Egypta, kterou sestoupil podle vlastní vůle a která způsobila, že zapřel svou manželku, vykonat znovu, ale opačným směrem „*až k místu tomu, kdež prvé (= z počátku) byl stánek jeho*.“ (1. M. 13,3) Teprve tam znovu našel svůj oltář, před nímž jeho srd-

ce, které nyní bylo zase naplněno Boží chválou a velebením, mohlo přetékat.

„Naše obecenství je s Otcem i se Synem jeho Ježíšem Kristem. A totoť píšeme vám, aby radost vaše byla naplněna (nebo: byla plná)“ (1. Jan. 1,3–4).

HF 1959/347–352

André Gibert:

BOŽÍ CÍRKEV – 2. (upraveno)

Jednota z různých hledisek

Nový zákon nám podává k představě o Církvi různé obrazy. Všechny ukazují jednotu „znovuzrozených“, avšak z různých hledisek.

a) Nevěsta

Nevěsta, jsouc jedno s Ženichem, stvořená z Něho, podobně jako Eva z Adama, kost z kostí Jeho a tělo z těla Jeho (1. M. 2,23), je předmětem jeho něžné srdečné příchyllosti. Neexistuje žádná vroucnější, něžnější náklonnost. Avšak pozemská dvojice manželů je jen slabým obrazem, protože muž a jeho manželka k sobě patří jen na této zemi. Církev je pro Krista nebeská nevěsta a bude manželkou Beránka navěky, jak to tak názorně popisují poslední kapitoly Zjevení. Nynější péče Krista o Církev je péčí Ženicha, který čeká na okamžik, kdy Svou nevěstu odvede domů. Se svatou láskou, kterou k ní má, čeká na její odpověď: „Přijď!“ a „Amen. Přijdiž, Pane Ježíši!“ (Zj. 22,17 a 20)

b) Tělo Kristovo

Muži jsou napomínáni, aby milovali své ženy, protože ony jsou „jejich vlastní těla“ (Ef. 5,28–29), jako Církev je **tělo Kris-**

tovo. Tento výraz, používaný tak úchvatným způsobem v Ef. 1,23 a 4,12, a pak ve 25.–32. verši 5. kapitoly, se také nalézá v 1. Ep. Korinským 12,12 a 27, a – i když v poněkud jiném smyslu – v Ep. Římanům 12,5. Výraz „tělo Kristovo“ je určitou zvláštností v učení apoštola Pavla, který byl povolán uvést na světlo tuto tolik důležitou pravdu. Slova **tělo Kristovo** jsou něco víc než určitý vztah (spojení), třebaže tolik úzký a vřelý, neboť to je živá jednota působená Duchem Svatým, který spojuje Hlavu s tělem v jedno. „**Jedno jest tělo, a jeden Duch, jakož i povolání jste v jedné naději.**“ (Ef. 4,4) Předpokladem toho je život: ti, kteří mají podíl na tom těle, mají život Boží, život Ježíšův, a mají naději, že „*pohlcena bude smrtelnost (= to smrtelné) od života*“ (2. Kor. 5,4). Už ve chvíli, kdy oslavený Kristus zastavil Saula, zjevil mu tuto jednotu slovy: „*Já jsem Ježíš, jemuž ty se protivíš (= kterého ty pronásleduješ)*“ (Skut. 9,5).

„*Vy pak jste tělo Kristovo, a údové z částky (= každý jednotlivě údem).*“ (1. Kor. 12,27) Zde se nemluví o údech **Církve**, tím méně pak o **Církvi**, nýbrž o **těle** Krista. „*Tajemství toto veliké jest...*“ (Ef. 5,32).

c) Dům Boží

Tentýž Duch, který působí spojení oslaveného Krista s Jeho tělem na zemi, udržuje toto spojení jak v každém z Jeho údů, tak i v celé Církvi jako takové. Přebývá v nich. Každý věřící je „*chrám Ducha Svatého*“, který v něm přebývá a kterého obdržel od Boha (1. Kor. 6,19). Podobně také celá Církev je „*chrám Boží*“ (1. Kor. 3,16); je „*příbytek Boží v Duchu*“ (Ef. 2,22). Je **dům Boží** (1. Tim. 3,15), budovaný na pevném základě, na skále, na slavné Osobě, kterou Petr vyznal jako Krista, Syna Boha živého – dům, který buduje On sám. Ten dům je stavěn z živých kamenů, ze všech věřících (porov. 1. Petr. 2,5). Ani když jde o dům Boží, ani jde-li o tělo Kristovo, nemůže být pochybnosti o skutečné přítomnosti života z Boha v těch, kteří patří k Boží Církvi, a tato skutečnost také nemůže být opomíjena.

Mluví-li se o budově, myslí se obvykle na něco trvalého, stálého. Trvání Boží Církve je takové, že „*brány pekelné* (= hadesu, místa duchů zemřelých lidí) *ji nepřemohou*“ (Mat. 16,18). Protože stavějícím je Pán, není se čeho obávat.

Jde o Boží dům, „*chrám svatý v Pánu*“ (Ef. 2,21). V tomto domě tedy všechno musí odpovídat Božímu charakteru. Boží jméno je tam známo, ctěno, oslavováno. Bůh nad tím bdí, aby život všech, kteří tvoří Jeho „*příbytek v Duchu*“, byl v souladu se svatostí Jeho jména. Je to místo Boží služby, svatého kněžství (porov. 1. Petr. 2,5).

d) Město svaté – manželka Beránkova

Nevěsta, tělo, dům: to vše je Církev od okamžiku, kdy byla utvořena. Ale jako jednotlivý křesťan už zde na zemi je „*doplněn* (nebo: *dokonán, naplněn*) *v Něm*“ (Kol. 2,10), tedy uzpůsoben pro slávu, jako je také během svého života postupně dále utvářen, tak i Církev jednou bude viděna ve svém dokonání (úplnosti) v Kristu, ale na druhé straně je také působením Ducha Svatého během doby milosti postupně stále víc připravována pro své dokonání v nebi. Kristus očišťuje Církev „*obmytím* (a dalším „obmýváním“) *vodou skrze slovo*“ (Ef. 5,26 – elbf. př.). Tělo Kristovo roste duchovními milostmi, které vycházejí z Hlavy, a „*příslušně* (= dobře) *spojené a svázané po všech kloubech přísluhování, podle vnitřní moci v míru jednoho každého údu, vzrůst, jakž na tělo přísluší, bere, k vzdělání svému v lásce*“ (Ef. 4,16), takže „*všechno stavení příslušně vzdělané* (= dobře spojené) *roste v chrám svatý v Pánu*“ (Ef. 2,21). Úplnost bude viděna teprve v nebi, ale určitou měrou je dosahována a platí už nyní. Jako pozemský mistr už předem vidí v myšlenkách své tvořené dílo, jak nakonec má vypadat, vidí zároveň, čeho ještě je třeba k jeho dokončení a úplnosti.

Až se ukáže, „*co budeme*“ (1. Jan. 3,2), až bude každý jednotlivý úd toho **jednoho těla v Kristu** oděn „*Jeho tělem slávy*“, podobným Jemu (Fil. 3,21), bude Církev viděna jako Jeho s Ním spojená nevěsta, jako „*tělo Jeho, plnost všechno ve*

všech (nebo: ve všem) *naplňujícího*“ (Ef. 1,23). **Potom** bude duchovní dům neboli „*příbytek Boží v Duchu*“ (Ef. 2,22) „*městem svatým, novým Jeruzalémem*“, nazývaným také „*nevěsta, manželka Beránkova*“. Takto bude viděna její věčná úplnost, dokonalost. Ovoce těžké práce a lásky Krista bude ukázáno před očima lidí tisíciletého království, jako i pak před obyvateli nového nebe a nové země (porov. Zj. 21 až 22,5).

Uprostřed současného světa, který Krista zavrhl a podnes ještě zavrhuje, Boží Církev může být jen cizinkou. Nové stvoření, k němuž ona náleží, je celou svou povahou postaveno proti starému. **Církev není** – jak se, žel, mnozí snad domnívají – **částí tohoto světa**, ani kdyby byla jeho nejlepší částí, jak si oni myslí. Byla **vyňata** z tohoto světa a pro svůj nebeský charakter je jeho opakem, jako byl takovým i Pán, když chodil po této zemi.

Ona **není**, znovu pravíme, **Církví lidí**, nýbrž je to „**Církev Boha živého**“ (porov. 1. Tim. 3,15).

(dá-li Bůh, příště pokračování)

Myšlenka:

„Blud obsahuje částechku pravdy – **proto** je tak nebezpečný.“

E. Dennett G&T 1992 č.10,s.17

ÚVAHY O EVANGELIU LUKÁŠE

Kapitola 1,26 – 32

„*V měsíci pak šestém poslán jest anděl Gabriel od Boha do města galilejského, kterémuž jméno Nazaret, ku panně zasnoubené muži, kterémuž jméno bylo Josef, z domu Davidova, a jméno panny Maria.*“ (26.–27. v.) V tomto Evangeliu čteme o velkých událostech, které se naplňují skrze slabé a pokorné nástroje. Připomíná nám to, že „*to, což jest u světa mdlé, vyvolil Bůh, aby zahanbil to silné*“ (1. Kor. 1,27). Darování syna

Jana Zachariášovi bylo vyslyšením jeho modliteb, neboť Bůh je věrný a rozvíjí Svou dobrotivost a moc vůči těm, kteří na Něho očekávají. Nyní však vidíme navštívení svrchované milosti: Maria, vyvolená nádoba, jejíž jméno znamená „vyvýšená“, našla v Božích očích milost. Je k ní poslán anděl Gabriel, aby jí ohlásil, že se má stát požehnanou mezi ženami a porodit Toho, který se měl narodit z ženy a naplnit dílo spasení.

Více než 500 let předtím byl tentýž anděl poslán Bohem k proroku Danielovi, aby mu zjevil dvě velké události, z nichž první se týkala mocného nepřítele izraelského lidu, krále severu, který vyvstane v době konce (Dan. 8, 16), a druhou, která se týkala doby příchodu zaslíbeného Mesiáše (9,21–27). Anděl Gabriel má nyní ohlásit věci ještě větší a slavnější. Šlo o uskutečnění – skrze Boží moc – „*zaslíbení života, kterýž jest v Kristu Ježíši*“ (2. Tim. 1,1). Bůh po pádu Adama vyslovil nad hadem soud, což byl zároveň výrok vysvobození pro provinilého a ztraceného člověka: „*Símě ženy... potře tobě hlavu, a ty potřeš jemu patu.*“ (1. M. 3,15)

Bylo to v Nazaretu, v městě, které bylo v Izraeli nad jiné pohrdané. Zde bydlil pokorný nástroj, který Bůh chtěl použít k naplnění plánu Své lásky skrze příchod zaslíbeného Vykupitele na tento svět. Bylo to uskutečnění všech zaslíbení, která byla učiněna otcům, i všech prorocství, ohlašujících utrpení Krista i slávy, které pak měly následovat. K tomu bylo třeba, aby se **nadpřirozeným** způsobem narodil Ten, který je současně Syn člověka i Syn Nejvyššího.

„*I všed k ní anděl, dí: Zdráva (pozdravena) bud', milostí obdařená, Pán s tebou, požehnaná (jsi) ty mezi ženami.*“ (28. v.) Boží milost vůči Marii byla vyjádřena dvojím způsobem:

1) V Božím svrchovaném vyvolení, protože jí byla dána nesmírná milost, aby byla matkou Toho, který Svou smírcí smrtí měl rozdrtit moc satana, pod niž se člověk dostal svou neposlušností.

2) Anděl ji utiňuje a rozptyluje její obavy, když jí říká: „*Neboj*

se, *Maria, neboť jsi našla milost u Boha*“ (30. v.). Vzhledem k té nebeské bytosti, která patří mezi stvořené bytosti vyšší v důstojnosti než je člověk, se ona mohla zhrozit při pomýšlení, že se k ní přiblížil svatý Bůh; avšak anděl jí prohlašuje, že je to **Bůh Spasitel**, který se jí takto zjevil a že se nemusí obávat Jeho soudu. Může se radovat v slavném spasení, které měl přinést Ten, jenž se měl narodit, a může vírou předem vidět požehnané výsledky Jeho díla. A tak z její duše mizí všechna hrůza a ona může zvolat: „*Velebí duše má Pána, a veselí se duch můj v Bohu, Spasiteli mém.*“ (46. a 47. v.)

Jak tato slova anděla a Mariina odpověď přivádějí vnívat modlářský kult, vzdávaný jí padlým křesťanstvem, kult, skrze nějž se **satan usiluje oloupit Syna Božího o slávu, která Mu patří**. Všimněme si tu, jak Bůh skrze působení Svého Ducha v srdcích připravuje nástroje, které zvolil k naplnění Svých úkolů. Činí to ve Své moudrosti vzhledem k dílu, k němuž je určuje. A tak, pokud jde o Marii, bylo třeba, aby pocházela z královské rodiny Davida, stejně jako Josef, aby práva na trůn Davidův, tak dlouhou dobu uprázdněný, patřila Tomu, který se měl narodit skrze moc Ducha Svatého. Na druhé straně nádob, která měla v sobě chovat Syna Nejvyššího, musila být Božím působením očištěna, aby ani stopa poskvrny neulpěla na „*tom SVATÉM*“ (35. v.), co se z této Bohem vyvolené ženy mělo narodit.

Boží myšlenky jsou ve všech směrech opakem myšlenek lidí. Když tito zamýšlejí provést něco, co je v jejich očích důležité, vybírají si k tomu vynikající osobnosti, patřící k vysoce postaveným třídám lidské společnosti, čímž jejich záměry nabývají lesku. Avšak v tom, co činí Bůh, tomu tak není. On zahanbuje pýchu lidí, když Své úžasné záměry naplňuje pomocí nástrojů, které samy o sobě jsou neznámé i bezvýznamné a za nic položené, **aby všechna sláva patřila Jemu**. „*Neurozené u světa a za nic položené vyvolil Bůh, aby ty věci, kteréž jsou, zahladil, aby se nechlubilo před obličejem jeho žádné tělo.*“ (1. Kor. 1,28–29)

Sdělení anděla zjevuje Marii dva předměty:

1) Slávy, které patří Tomu, jenž se má z ní narodit.

2) Způsob Jeho početí, a v čem záleží Jeho právo k naplnění Boží vůle, kvůli níž přišel na tuto zem. Pokud jde o Jeho slávy, prohlášení nebeského posla shrnuje celý obraz, který nám podávají všechna čtyři Evangelia: „*Porodíš syna*“. (31. v.) „*Aj, muž, jehož jméno jest Výstřelek*.“ (Zach. 6,12) **Lukáš** nám ukazuje Člověka, jenž jest Bůh zjevený v těle, Syna člověka, který v nejhlubším ponížení v milosti sestoupil na tuto zem, aby naplnil Boží uložené rady. Spatřujeme Ho pod různými jmény, které Mu dává Boží slovo, v Jeho podstatné slávě, v člověčenství, které na sebe vzal, v Jeho cestě utrpení, která Ho vedla na kříž; potom Ho vidíme, jak sestupuje do hlubin smrti, odkud Ho vyjímá sláva Otce, a nakonec po pravici velebnosti v nebesích, kde očekává Svě nastolení jako Dědic a Pán všech věcí.

Anděl dodává: „*Nazveš jméno jeho Ježíš*.“ „*Aj, služebník můj, kteréhož zpodepru, vyvolený můj, jehož libuje* (= v němž nalézá zalíbení) *duše má*.“ (Iz. 42,1). **Marek** nám popisuje Jeho službu lásky a moci i radost, kterou Otec nalézal v Jeho dokonalé poslušnosti. Jeho oči shlížely s nevýslovným zalíbením na osamělou stezku, kterou procházel Ježíš, dokonalý služebník, uprostřed nečistého světa. Kdyby naše víra byla více proniknuta myšlenkou, že Pán Ježíš, ať se na Něho díváme z kteréhokoli hlediska, je Ten, který byl po celou věčnost v lůně Otce, umlčela by jakékoli rozumování, které může znepokojovat naši mysl. Jednorozený Otcův Syn, stav se Člověkem, zmařil sebe sama, aby naplnil Boží vůli v náš prospěch. Avšak mohl by Otec trpět, aby hříšníci, kvůli nimž On podstoupil to ponížení, toho využívali k snižování slávy Syna?

Potom čteme: „*Tent' bude veliký, a Syn Nejvyššího slouti bude*.“ (32. v.) „*Aj, Bůh váš!*“ (Iz. 40,9) Svědectví, které máme vydávat osobní slávě Syna Božího, tvoří důležitou část naší služby. Naprosto zvláštním způsobem je to **Jan**, který nám ji ukazuje ve svém Evangeliu. Jméno Syna Božího je svaté útočiště a pomoc, které může chránit naše kroky temným světem. Pán je z více důvodů nazván Syn Boží. Jan jde zpět až k ne-

změřitelné věčnosti, kde vidí Syna v lůně Otce. Je jím také, protože se narodil z panny, na základě Božího prohlášení, je uznáván co takový i jako Člověk, který se narodil na tento svět: „Syn můj ty jsi, já dnes zplodil jsem tebe.“ (Ž. 2,7) Matouš a Marek nám poprvé mluví o Jeho postavení jako Syna Božího, když se ponížil až ke křtu od Jana. Tehdy zazněl hlas Otce, dožadujícího se neskonale slávy tohoto dobrovolně se poníží-všího Člověka: „*Tentož jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo.*“ (Mat. 3,17; Mk. 1,11)

(dá-li Pán, příště pokračování)

OTÁZKY A ODPOVĚDI

Otázka: Patří klanění (velebení) Otci, Synu, anebo oběma?

Odpověď (H. L. Heijkoop): 4. kapitola Ev. Jana to přece jasně říká: **Otec** hledá takové, kteří by se **Jemu** klaněli v Duchu a v pravdě. Zde tedy máme napsáno, že klanění patří především Otci. Avšak v 1. kap. Ep. Židům Bůh říká andělům, že se mají klanět Synu, a to budeme činit i my. Klaníme se Otci, a klaníme se Synu. Syn je také Bůh, a On je můj Spasitel: Syn Boží, který miloval mne, kterého miluji a obdivuji. A když se Jím zabývám, tu se Mu klaním. Jestliže se klaníme Otci, přinášíme Mu, co jsme viděli ze slávy Otce, když jsme se Jím zaměstnávali jako Otcem. Ale podle obrazů 3. knihy Mojžíšovy uvádíme Otci také to, co jsme viděli z Pána Ježíše a říkáme Mu: „Otče, jak úžasný je Pán Ježíš, Tvůj Syn! Jak předivné je Jeho dílo! Jak slavná je Jeho Osoba, jak velká byla Jeho láska, Jeho milost!“ Všechny slávy, které nalézáme na Pánu Ježíši a na Jeho díle, přinášíme Otci. A to je, co Boží srdce má rádo. Myslím si, že pro všechny rodiče to je snadné k pochopení. Cožpak se srdce rodičů neraduje, když se něco dobrého vypráví o jejich dětech? A i kdyby tomu tak nebylo – Otec se raduje, když vidí, že se z Jeho Syna, o Někž říká: „V něm jsem našel zalíbení,“ radují také srdce lidí, a když něco z toho před Ním vyjadřují. To jsou oběti, které jsou Bohu příjemné.

To je také všeobecný charakter velení (klanění), jak je

nalézáme ve 4. kapitole Jana. Klaníme se Otci. To však neznamená, že Mu přinášíme jenom to, co jsme viděli na **Otci**, nýbrž také to, co jsme viděli ze slávy **Pána Ježíše** a Jeho díla. A rozhodně to není nic špatného, když se klaníme i Pánu. Je samozřejmé, že Pánu děkujeme a že Ho chválíme. Ale protože to říká 1. kap. Epištoly Židům a všichni andělé Boží se klaní Pánu Ježíši, měli bychom to činit i my. Všeobecně ale klanění znamená, že přinášíme **Otci**, co jsme viděli na Pánu Ježíši, a také, co jsme viděli na Něm samém.

HuN 1970/98–99

K autorovi z dnešního čísla:

Clarence Esme STUART **(1828 – 1903)**

Byl nejmladším synem z velice vážené rodiny Williama Sturta. Jeho dědeček (jmenoval se stejně jako otec) byl arcibiskupem v Armaghu a těšil se zvláštní důvěře anglického krále Jiřího III. Rodina pocházela z jedné větve starého skotského královského rodu Stuartů.

Narodil se r. 1828 v Sandy. Podle rodinné tradice studoval v Etonu. Potom studoval na vysokoškolském učilišti St. John's College v Cambridgi, kde ukončil studia s titulem M. A. (mistr svobodných umění).

Jeho matka mu stále láskyplně poukazovala na nutnost obřít se. A tak už v mládí udělal duchovní krok ze smrti do života. Od té doby měl stále zvláštní zájem o duchovní věci a jistě také úmysl zastávat nějaký úřad v anglikánské církvi, s níž byla jeho rodina spjata. Ale zdá se, že mu v tom zabránila vážná porucha v řeči, když se modlil. Po sňatku s dcerou plukovníka Cunninghama z hrabství Ayrshire se usadil v Readingu. Tam se nejprve zabýval evangelizační prací v rámci anglikánské církve. Mimo jiné podporoval v té době činnost „Britické a zahraniční biblické společnosti“.

Asi r. 1860 byl upozorněn na zvláštní postavení křesťanů,

kterým se všeobecně říkalo „Plymouthští bratři“, ačkoli oni sami vždy toto označení odmítali. V městě Readingu měli velké shromáždění, v jehož středu byl také bývalý kazatel William Dorman, který se k oněm bratřím připojil již r. 1840. Pod jeho vlivem C. E. Stuart brzy nabyl přesvědčení, že jeho členství v anglikánské církvi je neudržitelné. Brzy bez zvláštního rozruchu zaujal své místo ve shromáždění bratří v Readingu.

Ale již r. 1864–1866 bylo osobní přátelství mezi Williamem Dormanem a C. E. Stuartem postaveno na tvrdou zkoušku. J. N. Darby v té době písemně vyjádřil určité myšlenky o utrpeních Krista, které W. H. Dorman ostře kritizoval a stavěl na stejnou úroveň s učením Benjamina Willse Newtona. To bylo nakonec důvodem, proč se C. E. Stuart od bratří v Readingu oddělil. Avšak s rozhodností se postavil (mj. pro svou vynikající znalost starých řečí, která mohla být při řešení tak těžké otázky velice důležitá) na stranu J. N. Darbyho a až do jeho skonu s ním zůstal úzce spojen. Byl jedním z bratří, kteří pronesli smuteční projev na jeho pohřbu.

C. E. Stuart patřil právem k velkým učitelům mezi bratřími. Uveřejnil různá pojednání a knihy k textově kritickým otázkám Starého a Nového zákona.

Byl také stálým spolupracovníkem časopisu „Words of Season“ (Slova v pravý čas).

Napsal řadu úvah o Evangelích podle Marka, Lukáše a Jana, o Skutcích apoštolských, o Ep. Římanům a Židům a o Kniže Žalmů. Mimo to je třeba zmínit se zvláště o jeho úvahách o obětech, o Církvi Boží a o vztazích věřících k Bohu. Jedno z jeho posledních pojednání mělo titul: „Máme následovat kritiky?“ C. E. Stuart se v něm postavil na obranu proti novým učením tzv. „vyšší kritiky“ Starého zákona. Tím ukázal, že se nemusí příliš obávat klamající učenosti své doby. Jeho knihovna obsahovala všechna důležitá základní díla moderní biblické vědy, a i některé velice cenné starší knihy. Patřilo mezi ně i vzácné vydání vícejazyčné Bible „Polyglotta Complutensis“, vytištěné r. 1514 ve Španělsku, obsahující latinský, řecký a hebrejský text, kterou v pokročilém stáří odkázal

knihovně vysoké školy, na které studoval.

Při výkladech se C. E. Stuart vždy přesně držel znění Písma svatého, protože byl plně přesvědčen o jeho **doslovné inspiraci**. Vzdálených pramenů, jako třeba výkladů od církevních otců nebo dokonce z moderní teologie, si všimal jen málo. Svým jasným a neutrálním úsudkem s velkou horlivostí zastával a hájil znovuobjevené pravdy o Boží Církvi a o prorockých věcech. Některé jeho nadsazené výroky o postavení a stavu křesťana způsobily, že r. 1885 došlo k roztržce mezi bratřími, která však mohla být po desetiletích zacelena. V pozdějších letech se C. E. Stuart dostal svými výroky o smírčím díle Krista na nejistou půdu, protože se snažil rozebírat dílo Pána rozumově, zvláště při objasňování pomocí starozákonních předobrazů.

C. E. Stuart byl v celém svém vystupování velice jednoduchý. Svým laskavým způsobem si získával srdce „chudých stáda“ (porov. Zach. 11,7 a 11), k nimž byl plný dobroty. Bylo mu radostí podělovat se s nimi o světlo, které okoušel. Patřil k těm, kteří, ačkoli zemřeli, ještě mluví. Zesnul r. 1903 ve věku 80 let.

Arend Remmers: Gedenket eurer Führer, 1983,
str.147–150.

Myšlenky:

Bible vypravuje o tom, jak se člověk úplně zkazil a o Božím dokonalém lékařství v Kristu.

C. H. Mackintosh G&T 1992,č.10, s.31

Poušť nepatří do Božích uložených **rad**, zato však do Jeho **cest**. Bůh nás vede pouští k slávě, abychom se učili znát sebe, ale zároveň protkává všechny naše zkoušky a těžkosti zlatými nitěmi Své milosti.

BHCh 1911/38

Když Eliáš obdržel příkaz, aby se ukryl, šel a **učinil** podle slova Hospodinova: „odešel a **zůstal** u potoka Karit“ (1. Král.

17,5 –elbf. př.). **Učinit** něco podle Slova Páně a **zůstat** při tom, jsou dvě věci. Znáš to už z vlastní zkušenosti?

BHCh 1911/153

Sedm chlebů a několik rybiček (Mk. 8,1–9) bylo zřejmě velmi málo pro 4.000 lidí a jistě by to bylo nestačilo, kdyby Ježíš nebyl přítomen. Ale Jeho přítomnost byla víc než sedm vozů či lodí plných chleba nebo ryb. Čím jsme menší a slabší, tím slavněji se může rozvíjet Jeho plnost a všedostatečnost.

BHCh 1911/118

ZPRÁVY (příloha č. 11–12)

Egypt: Sestra Heleen Voorhoeveová (učitelka školy bratří ve vesnici Tema) psala: „Den 15. října byl pro nás všechny velmi zlý, ale Pán nás chránil. Již koncem srpna, když jsem se vrátila do Egypta, tu byly těžkosti a žili jsme tu jako na nějaké bombě. Vláda dělala, co jen mohla, a zvláště do naší ulice rozmístila silně vyzbrojené vojenské jednotky. Dvě egyptské rodiny se totiž znesvářily, mnoho osob bylo raněno a jeden muž zemřel. Jeho pohřeb se mohl konat jen pod silnou vojenskou ochranou. (Nejhorší je na tom, že spor začal jeden křesťan z církve se jménem. Jsou obavy, aby se krevní msta mezi rodinami nerozrostla.) Odpoledne ve 2 hodiny musily být všechny obchody zavřeny. K vzniklým nepokojům se přidalo mnoho zlodějů a vrahů, čímž se všechno ještě více zhoršuje, protože bylo vyloupeno 7 lékáren a 80 obchodů, všechno zařízení bylo pak rozbito a zapáleno. Lékárna bratra dr. Fayese (je to ředitel školy bratří v Tema) však nebyla poškozena. Bratr totiž těsně před vypuknutím nepokojů přišel a dal nám příkaz dobře zajistit dveře a nikomu neotvírat. Ze střechy jsme všude viděli požáry a dým, ale v naší ulici se nic nestalo. Všichni bratři a sestry zůstali na živu. Všechny zničené domy patřily křesťanům. V neděli odpoledne jsme mohli mít shromáždění, ale večer to nebylo možné. Všechny ulice jsou nyní pod vojenským dozorem a po 18. hodině platí zákaz vycházení z domu. Prosím, modlete se za nás.“

MWHF č.276/15–16

Kanada: Bratr A.Bouter napsal ve zprávě pro biblickou společnost „Holy Scriptures and Israel“ (Písma svatá a Izrael) v srpnu t. r.:

„Zachariáš 4,6: „Tedy odpovídaje, mluvil ke mně, řka: Toto jest slovo Hospodinovo k Zorobábelovi, řkoucí: Ne silou, ani mocí, ale Duchem mým, praví Hospodin zástupů.“

Od začátku této služby jsme mohli rozeslat židovským osobám více než 8.000 Biblí a kromě toho 7.000 Nových zákonů (prorocké vydání), 20.000 traktátů, 2.500 brožur jako „Pokoj a Izrael“, „Mesiáš“, „Beránek velikonoční“, dále 1.700 dvojjazyčných Nových zákonů, 800 Tenachů (Starý zákon) a 200 úplných hebrejských Biblí.

Až dosud jsme rozeslali židovským obcím více než 25.000 dopisů a připravujeme odeslání dalších 5.000 dopisů... Další tisíce Biblí, kalendářů „Dobrá setba“, knih a traktátů byly rozeslány do částí Kanady, kde se hovoří francouzsky a do různých zemí v cizině. Prosíme o modlitby, abychom dále mohli využívat pro Bible a literaturu lodní dopravu za výhodné přepravní tarify, – abychom měli dobrovolné pracovníky při práci v kanceláři, pro překládání a opravování biblických dálkových kursů. Prosíme též o pomoc pro zřízení magnetofonové zásilkové služby a pro nákup počítačového skeneru k ukládání písemností do paměti počítače... Možná že i každý z vás by se mohl zamyslit nad tím, jak přivést některého židovského přítele k Pánu Ježíši.“ (Tomuto bratrovi jsme už loni poslali pro evangelizaci mezi Židy kopii důležitého anglického traktátu a připravujeme další zásilku.)

Zaire: Po vojenském převratu zůstává celková situace dále vážná. Bratr P. E. Pfister navštívil tuto zemi v červenci a napsal v srpnu t. r.: „Přes nebezpečí nočních sabotáží nás před půlnocí na letišti očekávalo devět bratří, kteří nás mikrobusem dopravili až do domu, kde jsme bydlili. Vícekrát a důrazně nám pak doporučovali nevycházet z domu od setmění do svítání. (V zemi se dále zhoršuje hospodářská situace.) Inflace měřená snižováním hodnoty peněz činila v červnu a v červenci

25–30 procent týdně! Za této situace je naprosto nemožné jakékoli plánování výdajů v domácnosti. A několik bratří nám vícekrát potvrdilo, že žijí jen a jen z Boží milosti. A přesto na začátku nového měsíce vždy znovu zjišťují, že každý den mají něco k jídlu. Je to tím nepochopitelnější, že v hustě obydlených městech mnoho lidí mívá něco k jídlu jen obden. V souvislosti s tím nás překvapovala důvěra a věrnost Božích dětí. V jednom malém shromáždění více (domorodých) bratří na sebe vzalo všechnu odpovědnost za shromáždění a my jen můžeme prosit, aby to tak dobře pokračovalo i dále. – V Salongo, kde se staví nový dům pro shromáždění, je každou neděli vidět nové obličeje. Prosme, aby tito noví návštěvníci tam byli dobře přijímáni a podle možností s pomocí Páně vedeni dál. – V biblickém ústředí nás překvapila horlivost skupiny pracovníků i stále rostoucí počet zájemců o dálkové biblické kurzy.“

Domorodý bratr Katoto ze Zaire psal v červenci t.r. mimo jiné: „Ve všech vesnicích je věrně a pečlivě dále konáno dílo Boží. Tak mne třeba překvapilo, když jsem na naší každoroční konferenci viděl ženy ze všech shromáždění (šlo asi o 300 osob). Minulého roku to bylo v Lusumba a v tomto roce v Okola Alanga. Uvažovaly knihu Rut. – 2. března jsme pohřbili naši dceru, která v T. onemocněla malárií. Velice zde trpíme touto nemocí. Než zemřela, měla prudké bolesti hlavy. Ale povzbuzovala nás, abychom jen dále pevně šli po cestě Páně a nepoddávali se příliš zármutku nad její smrtí. Byla s námi v obecenství u stolu Páně. Mnozí z Božího lidu přišli vyjádřit nám soustrast, takže účast na pohřbu byla skutečně velká. Byla pohřbena v Ipale. – Ale jistě, „jednou všechn bol tu skončí...“

Také já jsem asi před 4 měsíci onemocněl horečkami malárie, ale dr. Nanninga mi vypomohl léky. Ale i jinak trpím břemenem práce. Život v Zaire je stále těžší a lidé trpí všelijak... Kdyby nám Pán nepomáhal, lidé by v těchto těžkostech musili hynout... Jsme tu ve velikých zkouškách. Myslete na nás, prosím, ve vašich modlitbách. MWHF 1992, č.275,s.18–21

